C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_6-Jednotka_Seal_Alfa.pdb

PDB Name: 6_Jednotka_Seal_Alfa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.9.2006
Modification Date: 18.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

RICHARD MARCINKO JOHN WEISMAN
PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK VI Jednotka SEAL Alfa

Z anglického originálu Rogue Warrior: SEAL Force Alpha,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku v roce 1998,
přeložil Roman Marhold.
Obálku navrhl Karel Kárász.
Vydal jako svou tisící osmistou desátou publikaci
IŽ, s. r. o., Praha 1, Václavské náměstí 36, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jaroslava Hromadová.
Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o., knižní výroba,
Brněnská 1024, Pohořelice.
Vydání první, první dotisk.
Doporučená cena 237,14 +11,86 DPH = 249 Kč
Distribuci výtisku pro zrakově postižené a nevidomé čtenáře provádí: Pro členy zasilatelské knihovny Nadace ECCE HOMO Brno. Kontaktní adresa pro písemný styk Pošt. přihr. 454,660 54 Brno 2.
Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům, nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod
teL: 0203/620 150, e-mail: obchod.iz@pha.eridan.cz Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný vám nabídnou pražská knihkupectví Křižíkova v Praze 8-Karllně (Thámova 115, přímo u

stejnojmenné stanice metra trasy B) a Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny). Totéž vám může poskytnout virtuální knihkupectví na internetové adrese www.knihy.cz
© 1998 by Richard Martinko and John Weisman Translation © Roman Marhold, 1999
ISBN 80-240-0810-6
Městská knihovna knih. 1 odd. 1
AA 43622/6

AI
ex.
K dosažení vítězství je zapotřebí tří strategií, a to strategie Vody, strategie Země a strategie Ohně.
generál Tchai Wang ve svém díle Wang Hsi-Huey (374 př. n. l)

fr *

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ
podle Richarda Marcinka
- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.
- Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.
- Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.
- Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.
- A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak věžte, že vaše konání správné jest.
- Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
- Vždy se snažte provésti vše co nejjednodušeji.
- Nikdy nic nepředpokládejte.
- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabíti musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.
- Ve své duši i mysli válečnické na paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla nejsou dána - musíte zvítězit za každou cenu.

Část první STRATEGII VODY
KAPITOLA 1
Pilot - jmenoval se Arch Kielly - dvakrát krátce po sobě zablikal světly v nákladním prostoru, čímž nám oznámil, že začíná klesat do třiceti tisíc. Až se tam dostaneme, otevře průlez, sníží v letadle tlak a spustí rampu. Ve dvaceti devíti tisících pěti stech stopách pak vyskočíme - z téhle výšky se sneseme až těsně k cíli.
Byl jsem tak zaujatý kontrolou popruhů u útočného plavidla, že mě překvapilo, když Arch vypnul vnitřní osvětlení. Udělal to z čistě taktického důvodu - takhle nás ze západního pobřeží Bornea, které leží zhruba devět kilometrů pod námi, nikdo neuvidí.
Náhlá tma mě doslova oslepila. Potom Arch udělal něco, co jsem opět vůbec nečekal (ačkoli mi to při předletové přípravě stručně a jasně vysvětlil), a sice naklonil letadlo prudce na pra-vobok a nasměroval ho přibližně na sever. Překvápko, Dickie! V první vteřině jsem ještě prohlížel popruhy na gumovém útočném člunu. Ve druhé zmizelo všechno kolem mě v temnotě. Ve třetí jsem ztratil rovnováhu, prolétl jsem neosvětleným nákladním prostorem jako kulička v hracím automatu, odrazil jsem se od přepážky, natočil se špatným směrem (jestli v těchhle situacích vůbec existuje nějaký správný směr) a po hlavě jsem sklouzl na jeden z tvrdých hliníkových nosníků ve tvaru písmene H, které podpírají přední modul.
Sakra, to bolelo! Kyslíkovou masku jsem měl napůl strženou, brýle posunuté kamsi nad ucho a řemínek od přilby mi vyrazil přívod kyslíku. Ti z vás, kteří mě už aspoň trochu znají, vědí, že mezi mnou a bolestí panuje takový zvláštní, přímo existenciální vztah. Já totiž bolest nevnímám jako jakýsi obecný

fyziologický pojem, který je třeba blíž prozkoumat, ani jako nějaký záhadný,
7
nevysvětlitelný problém, který je třeba hlouběji zanalyzovat, ale jako reálný, individuální a konfrontační prožitek.
Bolest podle mě představuje zkoušku ohněm; je to fyzický střet, který se musí prožít a vychutnat. Bolest existuje proto, abych vám, vážení čtenáři, mohl dokázat, že jsem zcela nezvratně... naživu.
Snad kvůli tomu nastal onen bolestivý okamžik právě v té chvíli, kdy velitel letadla obdržel od pilota příslušné znamení a otevřel průlez na levoboku. Ozvalo se mocné zasyčení a vzápětí se náš C-130 Hercules zachvěl. Ztratili jsme tlak a teplota uvnitř poklesla během pár vteřin o čtyřicet stupňů Celsia. Další pře-kvápko! Řeknu vám, že takhle nezvratně naživu jsem už hodně dlouho nebyl!
Snažil jsem se vrátit přilbu, masku i brýle zase zpátky na místo, ale nešlo mi to. Problém číslo jedna: byla tma, vzpomínáte si? Problém číslo dva: nesl jsem na sobě spoustu věcí, a tak jsem se nemohl hýbat moc prudce, protože jsem při každém pokusu o změnu polohy zachytával všemi těmi řemínky, šňůrkami a tkaničkami o četné háky, závěsy, podpěry a výztuže.
Přece byste po mně nechtěli, abych skákal z letadla v devětadvaceti a půl tisících stop a chystal se na nepřítele, a měl přitom na sobě jenom spodní prádlo, kanady a nůž! Vždyť si s sebou musíte vzít všechno, co hodláte použít. A pokud jste si naplánovali padesátikilometrové plachtění na padáku, po něm dvacet až pětadvacet kilometrů dlouhou plavbu na člunu a po ní bůhvíco, musíte se vybavit pro případ nepředvídatelných okolností. Co nepředvídatelných okolností - musíte počítat se všudypřítomným panem Murphym, a proto musíte letadlo opouštět s větší snůškou harampádí, než jakou byste našli v katalogu u týlařů. A ještě zamotanější a složitější to je v případě, že operujete - jako já - načerno, to znamená tak, aby se o vaší akci nikdo nedozvěděl.
A právě proto jsem měl na sobě potápěčský oblek (obyčejný francouzský), na něm černou nomexovou leteckou kombinézu (německé provenience), přes ni záchrannou vestu (taktéž v černé barvě) a ještě speciální vestu britského Královského námořnictva pro boj zblízka s pancířem 3. třídy a plovacím měchýřem, nemluvě o kapsách, ve kterých se skrývalo na deset kilo životu nebezpečných hraček, plastickou trhavinou (v tomto případě známým českým semtexem) a bulharskými tužkovými roznět-
8
kami počínaje a digitálním fotoaparátem (který využívá místo klasického filmu třiapůlpalcovou disketu) a několika náhradními zásobníky do pistole (přičemž každý z nich obsahoval špičkové německé expanzní náboje typu Plus P) konče.
Z pravé strany opasku mi viselo stále módní nylonové taktické stehenní pouzdro s portugalským modelem poloautomatické pistole Heckler & Koch ráže 9 milimetrů. V přihrádce, která bývá obvykle vyhrazená pro náhradní zásobník, byl nyní zastrčený tlumič. Na levoboku jsem měl k opasku a ke stehnu připnutý nylonový držák na šest zásobníků po třiceti nábojích (plný stejné skopčácké munice, jaká se nacházela v zásobnících do pistole), abych mohl dobíjet samopal HK MP5-PDW, který s sebou ponesu rovněž. Můj opasek dále posloužil pro uchycení polní láhve s vodou, kapsy s malým, ale výkonným šroubořezem (britským), polní lékárničky (francouzské) a kydexového pouzdra s útočným nožem. O kyslíkové masce (japonské) a přilbě (izraelské) jsem vám už říkal. Zato jsem se určitě nezmínil o kyslíkové láhvi, navigačním přístroji a vysílačce.
Normálně vážím kolem metráku. Kdybych se ale postavil na váhu při téhle akci, ukázala by jistě nejmíň 130 kil. A to jsem byl naložený teprve ze tří čtvrtin! Všechny ty součásti svojí výzbroje a výstroje jsem vám uváděl jenom proto, abyste pochopili, že ze mě trčela do všech stran opravdu spousta věcí.
Cítil jsem, že mi prsty pod nomexovými rukavicemi začínají mrznout. Vůbec nezáleží na tom, jestli člověk skáče ze třiceti tisíc stop poprvé, nebo jestli už má za sebou jako já stovky seskoků z téhle výšky: jakmile se v tom zatraceném letadle sníží tlak, začne prudce klesat i teplota. Takže i přes ty letecké kombinézy a neoprénové obleky nám byla najednou hrozná z-z-z-zima.
Zjistil jsem také, že moje speciální brýle, které se údajně nikdy nezamlží, začínají zvenčí namrzat. Takhle ten konektor od kyslíku těžko uvidím - jestli v té tmě uvidím vůbec něco. Šmátral jsem rukama před sebou tak dlouho, dokud jsem nenarazil na vývod kyslíku. Po hmatu jsme pak našel hadici od masky, zasunul jsem ji (bez předehry) do díry a zhluboka jsem se nadechl (na rozdíl od prezidenta).

Nic se nestalo. Nadechl jsem se podruhé. Zase nic. Zkusil jsem to potřetí. Marně. Tenhle vývod kyslíku prostě nefungoval. Jenže právě kyslík je položkou, u níž bývá ve vojenských polních řádech a příručkách velký červený vykřičník - o osobním se-
9
známu zákazů, příkazů a doporučení, který nosím neustále v hlavě, ani nemluvě.
A tak jsem se potmě posunul o kousek dál, našel jsem další vývod a pokusil se na něj napojit. Samozřejmě že také nefungoval. V tu chvíli jsem pochopil, že se k nám přidal můj dlouholetý a nikterak vítaný společník pan Murphy z proslulých Murphy-ho zákonů.
Vytrhl jsem hadičku z vnitřního rozvodu a zasunul ji do kyslíkové láhve, kterou jsem měl spolu s výškoměrem, kompasem, velkým digitálním displejem, satelitním navigačním přístrojem a vysílačkou připevněnou k hrudi. Zhluboka jsem se nadechl a odměnou mi byly plné plíce kyslíku. Až se budeme vrhat z rampy dolů, aspoň budu moci dýchat. Pak už se může stát cokoli. V láhvi je vzduch na dvacet minut. Skáčeme z výšky dvacet devět a půl tisíce stop. Předpokládaná rychlost sestupu činí, vzhledem k teplotě vzduchu, bočním větrům, vlhkosti vzduchu a mému nákladu, přibližně osmnáct stop za vteřinu. Kyslík budu přitom potřebovat až do té doby, dokud se nedostanu pod deset tisíc stop. No, tohle je bojová akce - takže bych se spokojil i se stropem ve výšce dvanáct tisíc stop.
A teď trocha matematiky. Dvacet devět tisíc minus dvanáct tisíc děleno osmnácti stopami za vteřinu rovná se zaokrouhleně 972 vteřin (musím mluvit rychle, protože kyslík v tý flašce ubej-vá zatraceně rychle!), děleno šedesáti rovná se něco přes šestnáct minut. Takže jestli seskočíme do tří minut, bude to v pohodě. Jestli ne, tak sajonara, Dickie - hypoxie jako hrom!
Že nevíte, co to je? V tom případě mi dovolte, abych vám to vysvětlil. Hypoxie je nedostatečné zásobování tkání kyslíkem. Při téhle poruše se rozšiřují cévy v mozku a smyslové vnímání přechází do stavu podobného narkóze. Řečeno stručně a jasně: pokud budu skákat z velké výšky, mému mozku bude chybět kyslík, a navíc budu mít pomalé reakce, špatnou koordinaci pohybů a rozmazané vidění. Jestli se pak přihodí něco nenadálého, právě kvůli těmhle skutečnostem to s největší pravděpodobností nepřežiju. Nikterak příznivé vyhlídky pro Profesionálního válečníka, že?
Arch zapnul nouzové osvětlení a celý nákladní prostor se náhle koupal v tmavě červeném světle. Konečně jsem zase viděl. Dneska v noci nás bude skákat celkem osm. Čeká nás už dříve zmíněné padesátikilometrové plachtění na padáku a po něm
10
přibližně dvacetikilometrová plavba ve člunu. A to bude ta lehčí část akce, protože ta pravá legrace nastane až poté. Máme totiž zaútočit na lod, jejíž osádka je posílená o příslušníky žongdui neboli průzkumné jednotky čínského námořnictva, a ti jsou -jak z dosud získaných informací vyplývá - vycvičení stejně tak dobře jako my. Přesto je musíme zlikvidovat a poslat lod ke dnu dřív, než někdo na palubě stačí světu oznámit, že byli napadeni.
Neměl by to být až takový problém. Aspoň ne s touhle veselou chasou střelců a loupežníků, která mě dnes doprovází. Jsou to totiž skuteční Válečníci. Támhle vzadu sedí Kachní noha Dewey a oblepuje si ruskou izolepou zásobníky, aby se mu při letu neotevřely a nenechaly ho (a hlavně samopal HK s tlumičem, který měl zavěšený na prsou) zcela bez munice. Nalevo od Kachní nohy si kontroluje pásku omotanou kolem vršků svých bot Aligátor Shepard. Šok, který nastává bezprostředně po opuštění letadla, by mu totiž mohl ty boty servat z nohou. A naboso by mu byla v tomhle mrazu zatracená zima!
Vedle Aligátora stál Půlpinta Harris a cloumal s ruksakem svého potápěčského dvojčete Piccola Meada, aby se ubezpečil, že mu při otevření padáku zůstane na zádech. Na druhé straně uličky se hrbil Eddie DiCarlo a pohledem se loučil se svým milovaným samopalem Heckler & Koch MP5-PDW, který brzo poputuje i s tlumičem do pouzdra na Eddieho pravém stehně. Kousek od něj se o přepážku opíral Sprosťák Nicky Grundle, jehož jsem před necelými třemi týdny vysvobodil ze zoufale nudného kurzu na Havaji. Sprosťákův náklad pečlivě kontrolovalo jeho nové potápěčské dvojče jménem Bumerang, jediný zástupce jednotek SEAL ze západního pobřeží v naší partě střelců a loupežníků.
Ke své přezdívce přišel při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL. Když se ho účastnil poprvé, zlomil si v pátém týdnu komik a musel čekat na další výcvikový cyklus. V něm si na konci šestého týdne zlomil klíční kost. Tentokrát se ho už pokoušeli vyhodit. Ale on se nenechal odradit a

napotřetí se mu povedlo výcvik šťastně dokončit - se dvěma zlomenými prsty na noze a nalomeným žebrem.
Řekl bych vám toho o něm víc, ale vidím, že Arch právě potřetí bliká červeným světlem. A to vrčení? To je, přátelé, hydraulika - spouští se rampa. A támhle členové posádky chystají na shoz
11
obrovský balík - speciální, kevlarem vyztužený gumový člun, motor, palivové nádrže, spojovací techniku a další vybavení, to vše důmyslně zabalené dohromady a opatřené padákem.
Arch znova třikrát zablikal. Tím nám oznamoval, že se máme připravit. Zhruba za pět minut bude následovat další signál -zelené světlo čili pokyn k seskoku.
Sakra - vždyť já ještě nejsem vůbec připravený! Ale na druhé straně existuje také jedno válečnické přikázání, které musím dodržet. Všaic vy dobře víte, které mám na mysli. Ano, to, které zní: Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
A pod slůvkem „to" se skrývá spousta věcí. A tak jsem rychle doběhl do pilotní kabiny, plácl jsem Arche po rameni a se srdečným „Polib mi prdel, sráči!" jsem mu zamával před očima vztyčeným prostředníkem, aby viděl, jak moc si ho vážím.
Arch předal řízení druhému pilotovi a otočil se na židli o sto osmdesát stupňů. „Ty mně taky, pitomče!" řekl přes masku. V kobřích očích se mu mihl čertovský záblesk. „Hlavně abys doletěl v jednom kuse!"
„Pokusím se!"
Pak ke mně napřáhl velkou ruku v rukavici. „Když budeš zase někdy něco potřebovat, zavolej! Jsem normálně v seznamu na Kadeně - je tam sice spousta Kellyů, ale jenom jeden se vyslovuje tak jako já, teda s ie!"
„A proč?"
„Protože pocházíme z kubánskejch Kiellyů. Děda byl dobrovolníkem u kavaleristů a zůstal v cizině. No a za ta léta se původní podoba jména trochu změnila."
Usmál jsem se, uchopil jsem nabízenou ruku a stiskl ji. „Vážený pane Kelly s i a e, nenabízejte, kurva, něco, co nemůžete splnit!"
„To taky nikdy nedělám!" prohlásil vážně, otočil se ke mně zády, ujistil se, že má nohy pevně na pedálech, a kývnutím druhému pilotovi naznačil, že od něj přebírá zpátky řízení.
Připojil jsem magellan k radaru u navigátora. Na displeji se objevily údaje o našem cíli. Loď byla od nás vzdálená nějakých dvě stě kilometrů a plula stálou rychlostí šest uzlů přibližně na sever.
A kde jsme se v té chvíli nacházeli my? Nad vodou -r přesněji řečeno nad Jihočínským mořem - severozápadně od ostrova Belitung, asi tři sta třicet kilometrů jižně od rovníku a na sto
12
deseti stupních východní délky. Pro vaši informaci: před víc než jedenácti hodinami jsme odstartovali z Guamu. Naše letadlo má na povrchu speciální nátěr, který pohlcuje radarové paprsky. Jinak nic, žádné identifikační znaky. Stejně tak i jeho posádka. Přesto vám můžu sdělit (ale ne abyste to někomu vyzradili!), že letoun i posádka patří do první letky 353. skupiny pro speciální operace amerického vojenského letectva ze základny Kaděna na japonské Okinawě.
Přestože obvykle nejsem zrovna velký fanoušek našeho slavného „telectva", jedno musím uznat - tihle kluci se ve své práci dobře vyznají, jsou to opravdoví profíci. Mám pocit, že podplu-kovník Arch by mě se svou posádkou mohl dopravit kdykoli kamkoli. Přesně takový typ člověka jsem k téhle akci potřeboval - člověka, který splní svůj úkol. Bez nářků, námitek a výmluv. A za každou cenu. Věděl jsem to už v té chvíli, kdy jsme se poprvé setkali. Měl totiž v očích pohled chladnokrevného zabijáka a nikdy neřekl nic/ s čím by on sám vnitřně nesouhlasil.
Hned po startu jsme rychle vystoupali do maximální letové hladiny našeho Combat Talonu, tedy do třiceti tří tisíc stop, a po trase dlouhé necelých šest a půl tisíce kilometrů jsme zamířili na jih. Přeletěli jsme Palau, širokým obloukem jsme se vyhnuli Mindanau, nad Makasarskou úžinou jsme z neoznačeného tankeru doplnili palivo a pokračovali jsme nad Borneem přibližně západním směrem. Před chvílí jsme se stočili na sever a nyní se nacházíme na posledním úseku vytyčené trasy. Po celou dobu jsme se drželi stranou radarových stanovišť a kličkovali jsme (aspoň doufám) mezi oblastmi, které snímají ruské, čínské, francouzské a izraelské družice. Samozřejmostí byl úplný rádiový klid, protože tahle akce musí

proběhnout naprosto utajeně.
Podíval jsem se předním sklem ven. Měli jsme ideální bojové podmínky - nikde nebylo vidět žádná světla. Odvrátil jsem zrak od výhledu, připojil jsem magellan k radaru u navigátora a natáhl do něj nejnovější informace. Pak jsem se napojil na konzoli u důstojníka pro radioelektronický boj a nahrál jsem si data o našem cíli. Takhle budu moci nastavit kurz, kterým se budeme při plachtění řídit a který nás navede přesně tam, kde chceme být. Pak jsem magellanu zadal několik příkazů a chvíli jsem se díval, jak přístroj reaguje.
Potom jsem ho vypnul, počkal čtvrt minuty, znova jsem ho zapnul a zopakoval celý cyklus. Jo jo, už vás vidím, jak tam vza-
13
du máváte rukama. Ptáte se, co to má znamenat. Vždyť jsem ten přístroj už jednou zkontroloval, tak na co marním čas? Milí přátelé, vzpomínáte si na osmé přikázání Profesionálního válečníka? Nikdy nic nepředpokládej. Proto jsem nic nepředpokládal a raději jsem se dvakrát ujistil o tom, že magellan veškeré informace, které jsem do něj nahrál, správně uložil a že je zobrazuje přesně tak, jak budu potřebovat. Podíval jsem se na displej. Všechno bylo v pořádku. Aspoň v něčem mě pan Murphy dneska nepřekvapí.
Poté jsem sjel po zábradlí u žebříku dolů, natáhl jsem si nákladní vestu, překontroloval všechny popruhy a karabiny, navlékl si záložní padák, připevnil pouzdro se zbraněmi, ruksak a další pomůcky, bez nichž se při téhle akci neobejdu, nechal si na displeji u magellanu zobrazit souřadnice našeho cíle a sdělil je ostatním, aby si podle nich mohli naprogramovat své navigační přístroje. Když jsem ve sluchátku uslyšel poslední „OK" (a sborové „Polibte nám prdel, kapitáne!"), posadil jsem se ob-kročmo na útočný člun, připnul jsem se popruhy k velkému padáku, na němž dneska poletím, a přitiskl jsem stehna ke ke-vlarem vyztužené gumě.
„Sedí se vám dobře, kapitáne?" zavolal na mě Sprosťák Nicky Grundle. I přes nasazenou masku byla v jeho hlase patrná jízli-
vost
Přikývl jsem. Sprosťák s Bumerangem odvázali člun od trupu letadla a začali ho strkat na záď. Dva pojistné popruhy, ukotvené k přední části nákladního prostoru, jim přitom pomáhaly udržet celý balík ve stálé poloze. Já jsem kráčel hned za ním a vypadal jsem jako přírodou štědře obdařený král Richard v plné
zbroji.
Rukou jsem dal ostatním znamení, ať se seřadí. Aligátor, Ed-die, Půlpinta, Kachní noha a Piek se postavili vedle gumového člunu a začali se pomalu posouvat dopředu, obtěžkáni téměř padesáti kilogramy nákladu.
Zvedl jsem hlavu. Velitel letadla, s obličejem zahaleným maskou a brýlemi, právě mával na Bumeranga a Grundlea a naznačoval jim, ať jdou pryč. Oba vztyčili palec, ustoupili od člunu a připojili se k ostatním střelcům. Jejich místa okamžitě zaujali dva členové posádky, přivázaní dlouhým žlutým nylonovým bezpečnostním lanem k přepážce letounu.
Pokračovali jsme v cestě na záď, dokud jsme nenarazili na zá-
14
věs rampy. Tam jsme se na pokyn velitele letadla zastavili. Podíval jsem se dolů. Viděl jsem černou prázdnotu. Zvedl jsem zrak o trochu výš a zahlédl nějaké souhvězdí. Že by to byl Jižní kříž? Možná. Kdo ví. Já tedy určitě ne.
Vtom se rozsvítila obě zelená světla a dvakrát zablikala. Přejel jsem si pravou rukou přes krk. Muži vedle člunu přikývli a odepnuli pojistné popruhy. Zatlačil jsem vší silou na člun, zařval „Polibte mi prdel!", vystrčil člun do prázdna, zamával veliteli letadla vztyčeným prostředníkem a skácel se z rampy, tažený váhou gumového člunu.
Normálně bych se otočil a díval bych se, jak letadlo za mnou mizí. Jenže tentokrát nepřipadalo nic takového v úvahu, protože jsem skákal s člunem a musel jsem padák otevřít staticky, to znamená pomocí šňůry zaháknuté v letadle. A to otevření proběhlo zatraceně rychle. Nějaký neviditelný obr mě najednou popadl za rozkrok a dvakrát nebo třikrát se mnou praštil o kraj člunu. Potom mě chytil za přilbu, chvíli se

mi snažil ukroutit hlavu a nakonec mě několikrát přirazil na čelo člunu, takže jsem až zatraceně dobře věděl, že jsem naživu. Pak to všechno ustalo stejně náhle, jako to začalo, člun pode mnou se ustálil a sestup se zklidnil.
Vytáhl jsem z kapsy na hrudi červenou minibaterku, přivázal jsem si ji za řemínek k zápěstí a překontroloval směrové i stou-pací šňůry od padáku. Nikde jsem neviděl žádné uzly ani smyčky. Přepočítal jsem jednotlivé dílce a dospěl jsem k číslu třináct. Zdálo se, že padák je v naprosto bezvadném stavu. Střelka na kompasu ukazovala na severo-severovýchod. Zatáhl jsem za směrovou šňůru a otočil jsem padák o dvanáct stupňů doprava. Momentální výška činila dvacet devět tisíc šest set stop. Vtom jsem zaslechl třepot hedvábí. Rozhlédl jsem se kolem sebe a pátral po dalších padácích. Nikde nic. To mě ale nijak nezne-klidňovalo, protože ostatní skákali s tmavými padáky a bez světel. Každý z nich má kromě toho za sebou stovky podobných seskoků a dobře ví, že se musí orientovat podle infračervených bleskovek, které mám připevněné ke kotníkům. A kdyby to nešlo nebo kdyby ty bleskovky přestaly fungovat, zbývá mu ještě magellan. Pokud by selhal i ten, pak by dotyčného čekalo dlouhé, předlouhé plavání.
Ale teď není čas na to, abych se zaobíral úvahami na téma „Co
15
se stane, když něco selže". Slovo „selhat" ostatně ani neznám. Při svých akcích i v životě se totiž řídím jediným heslem, a sice: „Útočit, útočit, útočit!"
A tak jsem zaklonil hlavu a zadíval se do hvězdné oblohy. Občas jsou chvíle, kdy je válečnictví perfektní - a tohle byla jedna z nich. Věřte mi, jenom máloco bývá tak povzbuzující, povznášející a osvěžující jako seskok z výborného letadla a z mimořádně velké výšky coby předehra k akci, jež posune fyzické, duševní a operativní schopnosti člověka notný kus za hranici sta procent.
A tahle akce posune naše operativní schopnosti zcela určitě. Vrchnost (konkrétně Bílý dům) nás totiž pověřila tajným úkolem, který je součástí nejnovější zahraničněpolitické koncepce Spojených států. A protože máme pár minut čas, dovolte, abych o tom řekl trochu víc.
Nejvyšší hodnostáři ve Washingtonu prohlašují, že v současné době musíme udržovat s Čínou co nejlepší vztahy. Především proto, že Čína má dostatečný potenciál na to, aby se stala supervelmocí - a se supervelmocemi se dělá přece jenom trochu jiná politika než s jinými zeměmi. A pak je zde ještě ekonomické hledisko. Číňané totiž patří k našim největším obchodním partnerům. Ropné společnosti v Číně investují miliardy dolarů, existence desítky tisíc pracovních míst v amerických telekomunikačních firmách závisí na tom, jestli se podaří prodat do Číny jejich techniku, strojírenství si brousí zuby na modernizaci čínských podniků, obchodníci s hračkami levně nakupují v USA a draze prodávají v Číně. Čína je prostě pro americké hospodářství velnu důležitá. Jak moc? Tolik, že schodek naší obchodní bilance s Čínou činil loni přes padesát miliard dolarů.
A samozřejmě tady je ještě machiavelistický faktor. V časech studené války nám Čína pomáhala udržet Sověty na uzdě. Právě proto také Richard Nixon v roce 1972 obnovil s Pekingem vzájemné vztahy. Když Sověti museli držet na mandžuské hranici milion vojáků, NATO mělo na Západě rázem o milion potenciálních nepřátel méně. Dneska už Sovětský svaz neexistuje, ale Rusové by přesto rádi rozšířili sféru svého vlivu. A jedna z možností, jak jim v tom zabránit, spočívá ve vytažení čínského trumfu. Jenže na druhou stranu představuje Peking v dnešní době poněkud divočejší kartu.
Tolik k minulosti a nyní zpátky do současnosti. Jedním z pro-
16
blémů, kterým musíme nyní čelit, je nedávné obnovení přátelských vztahů mezi Moskvou a Pekingem, což lze považovat za potenciálně nebezpečnou politickou situaci, protože obě země by mohly navzájem sladit svoji politiku vůči Spojeným státům. Další zádrhel: Číňané nacházejí nové cesty k posílení svého politického a hospodářského vlivu. Před časem převzali vládu na Hongkongem a získali tím pro svoji ekonomiku pěkných pár miliard tvrdé měny. A ted hledají způsoby, jak by mohli proniknout dál do Asie a do Tichomoří.
Na jeden už přišli - zkoušejí to přes zbraně. V tabulce největších světových vývozců zbraní figurují na druhém místě - hned za námi. Mnohem horší je ale skutečnost, že se Peking nehodlá omezovat nějakými „konvenčními" hranicemi. Loni začali Číňané dodávat součásti jaderných raket do Pákistánu, Libye a

Íránu (čímž jasně porušili antiprolif erační zákony USA i smlouvu o nešířeni jaderných zbraní, kterou před necelými dvěma lety sami podepsali).
Už delší dobu mám pocit, že Číňané využívají svého znova nabytého postavení a vlivu a tlačí na Spojené státy, kdykoli se jim zamane. Potíž je v tom, že my jsme jim nedokázali pádně odpovědět.
Na tomto místě bych se rád na chvilku zastavil a řekl vám něco o mezinárodních vztazích. Plukovník Artur „Býk" Simon, válečník, který v roce 1970 velel pověstnému útoku na vězení Son Taj v Severním Vietnamu a kterého si v roce 1979 najal Ross Pe-rot, aby osvobodil v Iránu jeho lidi, zastával tuto teorii: „Dějiny nás učí, že člověk nesmí váhat a ztrácet chuť bojovat - jakmile se tak stane, najde se někdo jiný, kdo takovou vůli bude mít, a ten také nad ním zvítězí."
Tahle slova, která jsme slýchali ještě jako úplní pulci, bychom si měli vzít všichni k srdci. Jenže nejvyšší místa v současné vládě „Býkovu" praktickou zkušenost nedocenila. Náš nový poradce pro otázky národní bezpečnosti, čerstvě jmenovaný ředitel centrálního zpravodajství (který řídí všechny zpravodajské služby) i ministryně zahraničí vyznávají politiku usmíření a ústupků. Cože? Co chcete? Nějaký příklad takové politiky?
Prosím, jak je libo. Vezměte si třeba poslední čínsko-americké setkání na ministerské úrovni. Naše ministryně zahraničí nesměle - téměř s omluvami - nadhodila^^oblematiku masakru studentů na náměstí Tchien-an-men, mučení disidentů, zneužívání vězňů a perzekuce křesťanů.
Čínský ministr zahraničí bouchl pěstí do stolu a prohlásil, cituji: „Tvrzení, že někdo na Tchien-an-men zemřel, je lež! A ostatní se též nezakládá na pravdě!"
A jak na to zareagovala naše ministryně zahraničí? Nijak. Jenom ztěžka polkla. Jinak neudělala vůbec nic. Tahle část rozhovorů se stala tématem číslo jedna v nočních zprávách všech televizních stanic. Když jsem ten šot viděl, chtělo se mi zvracet.
A to nebylo ještě to nejhorší. Daleko horší byla skutečnost, že ministryně zahraničí se vůbec nezmínila o pašování jaderných materiálů. Ta její neschopnost postavit se Číňanům mě rozčilovala. A ještě víc jsem se rozčílil, když jsem se z důvěryhodného zdroje dozvěděl, že naše milá ministryně přitom měla příslušné důkazy u sebe v kufříku. Jenže místo toho, aby je použila, seděla tam jako pecka a mlčela jako hrob.
Spojené státy tedy na provokace ze strany Číny oficiálně nijak nereagovaly. Ba co víc: naše ministryně zahraničí Číňany požádala, ať vytvoří časový plán vzájemných schůzek na dobu tří let, přičemž první z nich by se konala do půl roku. Číňané vzali její žádost laskavě na vědomí. Zatraceně - nejenže ten harmonogram nesestavujeme my, ale ještě o něj budeme prosit!
A co z tohoto katastrofálního vystoupení naší ministryně Číňané vyčetli? Dozvěděli se, že to nemyslíme vážně. Poznali, že nemáme dostatek odvahy, odhodlání, vůle. Zjistili, že jsme slabí. Přitom právě slabost bychom neměli před druhými nikdy odhalovat - a zvlášť ne před představiteli země, jako je Čína, která si chce podmanit část světa.
Naštěstí vám můžu důvěrně sdělit, že ve vládě nejsou všichni stejní a že všichni nezastávají stejně opatrná až zbabělecká stanoviska, jaká tak často vídáme u ministryně zahraničí, ředitele centrálního zpravodajství a poradce pro otázky národní bezpečnosti.
Trvalo to sice tři týdny, ale nakonec se předsedovi Sboru náčelníků štábů a ministrovi obrany podařilo společnými silami prezidenta přesvědčit (spíš by se mělo říci zastrašit, ale nevím, nebyl jsem přímo u toho) o tom, že si Peking nesmí dělat zcela beztrestně, co chce, zejména když prodává zbraně hromadného ničení státům, které podporují terorismus namířený proti Spojeným státům.
18
Ministr obrany opatrně obešel ministerstvo zahraničí, CIA i předsedu Národní bezpečnostní rady a dosáhl toho, že prezident podepsal směrnici, kterou schvaluje tajnou vojenskou akci v případě, že se podaří nade vši pochybnost prokázat, že Číňané významnou měrou porušují smlouvu o nešířeni zbraní hromadného ničem. Ministr obrany tvrdil, že jedině takto, to jest při tajné akci, o níž nebude vědět ministerstvo zahraničí, CIA, a dokonce ani NBR, bude moci diplomacie nerušené pokračovat ve svém úsilí. Prezident se bude moci nadále účastnit plánovaných setkání s Číňany - vřele se s nimi objímat a usmívat se při oficiálních večeřích, ale přesto jim dávat najevo, že z nás nikdo nebude dělat hlupáky.
A právě tehdy jsem vstoupil na scénu já. Jak asi víte, před pěti měsíci mě předseda Sboru náčelníků štábů, čtyřhvězdičkový armádák a opravdový válečník Tom Crocker, převelel k sobě, abych se pustil po

partě tangu, která řádila nejdřív v Moskvě a pak na Blízkém východě (o všem si můžete přečíst v knize Profesionální válečník 5: Zlatý kód).
Ted se moje klec znova otevřela. Proč? Protože zhruba před šesti týdny objevila naše družice FORTE zásilku součástek pro jaderné zbraně. Vypátrala ji na dlouhé a klikaté cestě z místa ležícího hluboko v nitru Číny až na čínské pobřeží. Během následujících dvou týdnů byly součástky v nepravidelných intervalech přesouvané ze skladiště do skladiště - Číňané zřejmě hráli jakousi asijskou verzi skořápek a pokoušeli se zmást pozorovatele, o jejichž existenci ani v nejmenším nepochybovali. Nakonec byla celá zásilka naložena na nákladní lod jménem Princezna z Nantongu, která kotvila v Šanghaji. Lod pak vyplula dřív, než mohl někdo z HUMINTu (HUMINT = HUMan INTelligen-ce, čili špionáž prováděná lidmi) ověřit, jestli měla družice FORTE pravdu.
Spojené státy ale najisto věděly, že Princezna z Nantongu není obyčejná obchodní lod. Tuhle skutečnost potvrdil SIGINT (SIG-nal INTelligence - radiorozvědné zpravodajství), ELINT (ELectronic INTelligence - elektronické zpravodajství) i TE-CHINT (TECHnical INTelligence - technorozvědné zpravodajství) NSA, která monitorovala vysílání z lodi. Věděli jsme také, že loď má po trase několik zastávek - první v jihokorejském Pusanu a poslední v pákistánském Karáčí. Další vyšetřování, prováděné NSA, DIA a ostatními zpravodajskými službami,
19
definitivně potvrdilo, že Princezna z Nantongu je vlastně vojenským plavidlem s posádkou posílenou o příslušníky čínských námořních průzkumných jednotek a tím pádem také legitimním alem pro moji maličkost.
A jelikož mám s generálem Crockerem nejenom bližší vztah (on mě oslovuje „Dicku" a já jeho „generále"), ale také stejný pohled na svět, zejména pokud jde o rychlé jednání, byl jsem požádaný, abych sestavil plán akce, jejímž výsledkem by mělo být to, že nákladní lod i zmíněná zásilka zmizí z povrchu zemského. Číňané ovšem zároveň nesmí získat sebemenší záminku k tomu, aby z téhle akce obviňovali Spojené státy.
Šest hodin nato jsem se u generála Crockera ohlásil s přesně tím typem jednoduché akce, který tak miluji. Vezmu si s sebou skupinku lidí, v odlehlém prostoru na trase mezi Jakartou a Singapurem podniknu na Princeznu z Nantongu útok a pošlu ji i s nákladem ke dnu.
A Číňané? Jistě, nějaké podezření mít budou. Ale já po sobě nezanechám žádné stopy, které by Spojené státy s událostmi v Jihočínském moři jakkoli spojovaly. Vždyť lodní trasy mezi Jakartou a Singapurem jsou obvyklým rejdištěm námořních pirátů! Zdejší vody se jen hemží žraloky! A přece se tu a tam stane, že nějaká lod zmizí zcela beze stop!
Plán, který jsem položil na starožitný stůl předsedy Sboru náčelníků štábů, nebyl nijak nový. V podstatě jsem ho jenom sebral z police, na níž ležel ještě z dob studené války, oprášil jsem ho a přizpůsobil ho aktuálním požadavkům. Původní plán počítal se soustředěným elektronickým bombardováním zájmového plavidla, které mu mělo odříznout veškeré spojení s okolním světem. Takový luxus si teď dopřát nemůžu - o likvidaci spojení se budu muset postarat sám. Původní plán dále počítal s rychlým ústupem vzdušnou cestou - pomocí vrtulníku. Také tuhle část jsem musel upravit - ke stažení nám poslouží ponorka. Budeme mít u sebe nějaký radiomaják, a jakmile dokončíme nejchoulostivější fázi akce, přivoláme do operační oblasti odvoz. A do třetice - původní plán počítal s tím, že veškeré výdaje budou hrazeny z fondu na speciální operace spravovaného ministerstvem obrany. Jenže tahle operace musí být financovaná načerno. Navrhl jsem předsedovi, že k tomuto účelu by se dalo použít oněch padesát milionů dolarů, které jsem mu předal před necelým čtvrtrokem, když jsem společně se svým přítelem plu-
20
kovníkem Avim Ben Galem z izraelské vojenské rozvědky narazil na několik tajných ruských bankovních kont. Tyhle dolary (přesněji řečeno švýcarské franky, které by se ale mohly v dolary jednoduše změnit) jsou snadno dostupné, nikdo o nich neví, a hlavně - nebudou stát americké daňové poplatníky ani jediný cent! Všechno to zaplatí jistý Viktor Grinkov, bezohledný a chamtivý vykuk, který v současné době řídí ruské ministerstvo vnitra. Byly to jeho peníze - a už se nám doneslo, že se na nás kvůli nim strašně zlobí.
Když jsem plán celé akce položil na stůl, generál Crocker mě vyzval, ať si sednu, a pak si nasadil brýle a

začal číst. Pak mi položil několik konkrétních otázek, poslechl si moje podrobné vysvětlení a nakonec mě požádal, ať počkám venku, protože si potřebuje zavolat.
Čtyři minuty nato mi osobně otevřel mohutné dveře z ořechového dřeva a pozval mě zpátky dovnitř.
„Ten nápad s finance-ma se mi líbí!" prohlásil s úsměvem. „A ministrovi obrany taky!" dodal a na chvilku se odmlčel. „Akorát jedno bych rád změnil," řekl poté.
„A co?" zeptal jsem se. Vždycky jsem otevřený návrhům, které můžou plán akce ještě vylepšit.
„Ten ústup musí vypadat jinak! Velitel tý ponorky by neměl mít ani nejmenší ponětí o tom, kde jste byli a co jste tam prováděli! Posuň proto místo, na kterým vás ponorka vyzvedne, aspoň o sto až sto dvacet kilometrů - nebo i víc, jestli můžeš, i kdyby to mělo znamenat, že si s sebou budete muset vzít další nádrž s palivem! Nechci, aby se v nějakým lodním deníku objevila přibližná poloha místa, na kterým se ta zatracená lod potopí!"
Zamyslel jsem se. Předseda má pravdu. Takhle se prostor pro to, abychom mohli případně všechno popřít, ještě rozšíří -a velitel té ponorky zůstane stranou. „To by šlo, pane!"
„No dobře!" Pak mi ten plán hodil - chytil jsem ho jednou rukou - namířil na mě palec a ukazovák, jako kdyby držel v ruce kolt, a řekl: „V tom případě - jdi na ně Dicku!" Poté následovalo poslední pomazání.
Ne nadarmo zní První zákon tajných akcí dle Profesionálního válečníka takto: Žádná příprava se neobejde bez posledního pomazání.
Tohle bylo na rozdíl od jiných stručné, ale výstižné. „Ne abys zklamal, ne abys po sobě nechal nějaký stopy a ne aby ses nechal chytit!" sdělil mi s vážnou tváří generál Crocker.
21
Jako obvykle tedy nebudu mít žádný prostor pro případnou chybičku. Takže ten útok musíme provést tak, aby ho nikdo neviděl. A zmocnit se lodi tak, aby se o tom nikdo nedověděl. A zneutralizovat celou posádku. Jinými, méně kulantními slovy řečeno - dneska v noci nebudeme brát žádné zajatce.
No no, netvařte se tak vyděšeně! Válka není nic hezkého. A ať se vám to líbí nebo ne, tohle válka je!
Zpátky do reálu. Koneckonců, čeká mě ještě kus práce - musím nás provést druhou fází akce a dostat nás zhruba deset námořních mil jižně od našeho cíle. Stiskl jsem vypínač na satelitním navigátoru, který jsem měl připevněný k hrudi. Displej se sice okamžitě rozsvítil, ale neobjevily se na něm žádné údaje. Žádné informace o vzdálenosti k cíli. Žádné informace o aktuálním kurzu. Žádné informace o poloze. Prostě nic.
Vypnul jsem přístroj a znova zapnul. Displej zůstal opět prázdný.
Tady bych se rád na chvilku zastavil a vysvětlil vám, do jakého průšvihu jsem se řítil.
Hledání lodi v Jihočínském moři může být problém, zvlášť za těchto okolností: člověk se k ní blíží ze vzduchu, je noc, zmíněná lod se rozhodně nechce nechat najít a relativní poloha vůči cíli zůstává neznámá. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?
Jistě, měl jsem s sebou kompas. Mohl jsem se proto nasměrovat na sever, na jih, na východ i na západ. A měl jsem také výš-koměr. Tudíž jsem věděl, jak jsem vysoko. Ale bez magellanu, který si bere data z družice globálního navigačního systému GPS, jsem nemohl určit, v jaké poloze vzhjedem k cíli se nacházím. Nemohl jsem tedy stanovit žádný kurz, žádnou trasu, po které bych plachtil.
Moji lidé měli též magellany, ale ty mi byly k ničemu, protože jsme se nemohli nijak spojit - vysílačka byla spolu s příslušenstvím bezpečně uložená v balíku na mojí hrudi. A i kdyby se mi ji podařilo vytáhnout a zapnout, moji lidé by museli učinit totéž.
Ale všichni - to jest vy i já - víme, že ten magellan ještě před deseti minutami fungoval. Jenže to bylo tenkrát a ted je ted a pan Murphy mě zřejmě přečůral víc, než bych chtěl.
No dobře. Zkusíme postupovat logicky. Baterie fungují - jinak by displej nesvítil. Evidentně ale nefunguje anténa. A proč nefunguje? Podíval jsem se na ni a snažil se logicky přemýšlet.
22
Vtom mě políbila múza. Asi mám přece jenom v hlavě čas od času nasráno, jak tvrdí můj dlouholetý kamarád Doc Tremblay! Ten zatracenej krám nefungoval, protože jsem k němu zapomněl připojit anténu uloženou v přilbě!
Sáhl jsem pod kombinézu, vytáhl jsem ven konec drátku s konektorem, strčil ho do zdířky v magellanu a stiskl vypínač. Displej se rozsvítil a okamžitě se zaplnil informacemi. Hurá - ted se snad budu moci

konečně uvelebit a užívat si plachtění!
Šest tisíc stop. Mraky houstnou. Kyslík mi vydržel sotva do patnácti a půl, a než jsem se dostal do desíti a půl, už jsem na sobě začínal pociťovat následky hypoxie. Připadal jsem si jako omámený, tělo mě příliš neposlouchalo a viděl jsem rozmazaně. A v čem to vadilo? Vadilo to v tom, že jsem nezatáčel, když bylo potřeba - a tím pádem jsem nás všechny svedl z kurzu.
Pokusil jsem se získat znova kontrolu nad svými svaly, ale marně.
Zatraceně! Škubl jsem za pravou řídicí šňůru a přešel do prudké vývrtky, která mě za necelou minutu snesla o patnáct set stop níž - zhruba z jedenácti tisíc do přibližně devíti a půl. Zabralo to - hustší vzduch působil doslova životodárně. Už jsem opět ovládal svoje tělo. Chytil jsem termál, nabral trochu výšku a podíval se na přístroje, abych zjistil, kolik jsem toho stačil pokazit.
Nebylo to zase až tak strašné. I přes uvedené potíže se nám podařilo urazit pěkný kus cesty - vítr, který nám foukal do zad, nás odnesl mnohem dál, než jsem očekával. Což bylo dobře, protože čím menší vzdálenost budeme muset překonat po vodě, tím větší budou naše vyhlídky na úspěch. Podíval jsem se dolů pod sebe na zčeřenou hladinu. Jihočínské moře je, stejně jako Tichý oceán, nevyzpytatelné a zrádné. A zvlášť v případě, že po něm přepravujete předmět, který váží na stovky tun. Náš člun měří na délku sotva šest metrů a pohání ho sice výkonný, ale jediný přívěsný motor.
Vtom se zvuk vycházející z padáku změnil. Už jsem vám vysvětloval, že podle toho, jak vzduch prochází vrchlíkem, lze odhadnout, co bude padák dělat? Že ne? Tak ted už to víte. A podle toho, co jsem v té chvíli slyšel, jsem tušil, že se do mě brzo opře boční vítr.
Podíval jsem se nahoru. Nic jsem neviděl. Pak mě to najednou hodilo i s člunem prudce doleva. To nebyl boční vítr, to byl snad přímo boční uragán! Zatáhl jsem za ovládací šňůry a pokusil se
23
vrátit zpátky kurz. Žádná reakce. Pověsil jsem se na šňůry celou váhou. Pořád nic. Pak jsem přejel očima po padáku a zjistil, že jeden z vnějších dílců se zhroutil.
Což byl zádrhel. Co zádrhel, byl to průser jako hrom, a to je ještě slabé slovo! Těžko přece můžete chtít, aby vám padák splaskl a zhroutil se, když právě ten padák vás chrání před tím, abyste v rychlosti zhruba pětatřicet metrů za sekundu narazili do vody! A pád do vody v rychlosti pětatřicet metrů za sekundu je totéž jako pád na beton v rychlosti pětatřicet metrů za sekundu. Všimli jste si toho ironického opakování údaje o rychlosti? Že ano? To je dobře. Pro činnost, kterou vám popisuji, máme my od nekonvenčních složek válečného námořnictva přesný termín, a sice „rozplácnout se".
Jenže já jsem se rozplácnout v žádném případě nehodlal. Využil jsem člunu jako rampy, vytáhl jsem se nahoru, postavil jsem se na něj, nabral plnou hrst pravých stoupaček a začal se přitahovat nahoru, jako kdybych šplhal po provaze. Tenhle manévr nás poslal do vývrtky a oba dva - to jest já i člun - jsme se řítili dolů a nabírali stále větší rychlost.
Ale zároveň se díky tomu naplnil přední dílec a stabilizátory vzduchem. Hned to bylo jiné.
Ted ještě vyrovnat tu vývrtku. A jak na to? Možná by mohlo stačit, když zatáhnu za stoupačky a zase je pustím - a nechám popruhy, aby pohltily ten šok. Uvolnil jsem proto sevření a pustil šňůry z ruky. Vzápětí jsem si uvědomil, že jsem se při odhadu hmotnosti a jejích účinků lehce spletl. Koukám, že se mi smějete - jste kousek přede mnou, že? Na rozdíl ode mě jste započítali hmotnost gumového člunu, a tak se nedivíte, že celý ten náraz nevstřebaly popruhy, nýbrž varlata - byla to taková bolest, že ještě pár týdnů budu zpívat fistulí.
Podíval jsem se na kompas a vrátil se podle něj na správný kurz. Potom jsem zahájil závěrečnou fázi sestupu, neboť jsem se už nacházel v necelých devíti stech stopách a rychle jsem se blížil k hladině moře. Zaslechl jsem třepotání dalších padáků. Rozhlédl jsem se kolem sebe a uviděl za sebou jeden, dva, tři, čtyři stíny. Doufal jsem, že někde tam je i zbytek. Ale zkontrolovat to budu moci až poté, co všichni dopadneme do vody.
Na první pohled to vypadalo, že pruh zčeřené vodní hladiny dosahuje výšky kolem jednoho metru. Bylo to sice víc, než by se mi líbilo, ale zase ne až tak špatné. Osm metrů nad vodou jsem
24
odřízl balík s gumovým člunem. Sletěl dolů jako těžký kámen, ale přistál přesně tam, kde přistát měl. Pak jsem se zbavil ruksaku, aby mě po dopadu do vody netáhl dolů jako lodní kotva.

Ve čtyřech metrech jsem se najednou prudce vznesl nahoru. Velký nákladní padák zachytil proud vzduchu a zbavený zátěže v podobě gumového člunu mě začal unášet nahoru a pryč od plánovaného místa dopadu. Sakra! V deseti metrech - a při rychlosti nějakých dvacet, možná pětadvacet kilometrů za hodinu -jsem se proto odřízl. Do vody jsem dopadl jako příslovečný pytel brambor. Hlavou jsem narazil na zčeřenou hladinu a chvíli jjsem po ní poskakoval směrem dopředu. Pak jsem zachytil le-. vou nohou šňůru od ruksaku, udělal jsem dvojité salto a rozplácl se naplocho na hladině. Ještě než mě těch zhruba padesát kilo nákladu stáhlo pod hladinu, stačil jsem nabrat plné plíce vzduchu - nějak podvědomě jsem zřejmě vytušil, co mě čeká.
Pod vodou jsem začal stříhat nohama a hrabat rukama, ale moc to nepomáhalo - prakticky jsem se nehnul z místa.
Byl nejvyšší čas jednat. Poslepu jsem na vestě nahmatal poutko a škubl za něj. Ozvalo se táhlé zasyčení a vesta se naplnila vzduchem. Vynořil jsem se nad hladinu a stříkal ze sebe vodu jako kosatka.
Za neustálého prskání a přívalu nadávek jsem pak začal plavat ke gumovému člunu, který se houpal na vlnách zhruba sto padesát metrů ode mě. Než jsem se k němu dohrabal, byl jsem celý zadýchaný a zpocený, ačkoli teplota vody dosahovala sotva dvaceti stupňů. Věřte mi, není to žádná legrace, když člověk musí plavat a mít přitom půlku těla ověšenou nejrůznějšími předměty.
Přivázal jsem ruksak za úchyty na kraji člunu a přeřízl pupeční šňůru, kterou byl připojený k mému postroji. Potom jsem nafoukl ještě druhou vestu, abych se lépe udržel na vodě, a zahájil dlouhý a náročný proces přeměny neforemné hromady gumy a kevlaru v bojový člun.
Nejdřív přišla na řadu paleta? Rozřezal jsem nožem síťovinu. Paleta se okamžitě potopila - přesně tak, jak měla. Potom jsem nůž opatrně zastrčil do pouzdra (už jsem viděl několik případů, kdy někdo prořízl gumový člun ještě dřív, než do něj stačil vůbec vlézt, a rozhodně jsem nehodlal tuhle chybu opakovat a nechat sebe i svoje muže napospas zdejším žralokům), chytil jsem se za nejbližší madlo, přitáhl se nahoru, převalil se přes
25
okraj člunu a předvedl jeden ze svých neuvěřitelných kousků -dokázal jsem dopadnout na dno člunu po hlavě a praštit se nosem o přední příčku.
Stáhl jsem ze sebe vestu pro boj zblízka a pevně ji uvázal. Zrovna jsem se chystal překontrolovat veškeré vybavení, když vtom se na okraji člunu objevila medvědí tlapa patřící Sprosťákovi Nic-kymu Grundleovi. Vzápětí se s heknutím a srdečným „Polibte mi prdel, kapitáne!" převalila do člunu jeho mohutná postava.
Vztyčeným prostředníkem jsem mu naznačil, že je u mě jednička.
Sprosťák ze sebe shodil náklad a řádně ho uložil do člunu. Pak začal odšroubovávat přívěsný motor o výkonu sto pětapadesáti koňských sil, který ležel na boku na podlaze. Když byl zhruba v polovině práce, ozvalo se blízko nás plesknutí. Podíval jsem se po zvuku a uviděl Bumeranga, Aligátora Sheparda, Eddieho DiCarla a Půlpintu Harrise. Všichni pilně kraulovali ke člunu. Dvacet metrů za nimi plavali Kachní noha s Pickem. To je dohromady osm. Do akce tedy půjdeme v plné síle.
Našel jsem držák na motor a připevnil ho na plošinu na zádi. Potom jsem se sehnul a pomohl Sprosťákovi usadit motor na místo. Sprosťák ho chytil za hnací hřídel, já jsem ho popadl za kryt, oba jsme ho naráz zvedli - byla to pěkná tíha! - opatrně jsme ho usadili do držáků a pevně utáhli svorky.
Bumerang mezitím vysvobodil padesátilitrovou nádrž benzinu z jejího vězení na přídi, přehodil ji přes příčky na zád a začal ji usazovat vedle motoru. Padesát litrů bylo skoro dvakrát tak velké množství, než jaké bychom měli potřebovat na cestu k cíli i na cestu k místu setkání s ponorkou. Ale žádná rezerva není dostatečná - kdyby bylo na člunu víc místa, vzal bych s sebou ještě jednu nádrž. Může se přihodil cokoli: nádrže můžou téci, benzin může ubývat rychleji, než se dalo čekat, nebo se může neplánovaně objevit pan Murphy. Zkrátka a dobře, benzin by vám na širém moři nikdy neměl dojít.
Ostatní si přivázali ruksaky k okraji člunu, vylezli k nám a začali naše miniplavidlo přetvářet ve válečnou lod. Přitom mezi nimi nepadlo takřka jediné slovo - prostě se pustili do práce a makali ze všech sil.
Přesně tak to v takových jednotkách chodí Myslím tím jednotky, jejichž členové spolu fungují už tak dlouho, že spolu ani nemusí mluvit, stačí jim jen jakýsi němý, mimický těsnopis.
26

Zničehonic začalo pršet. Byl to ten pomalý, stejnoměrný déšť, který je typický pro tropy. Ucítil jsem, že se změnil vítr. Chlupy na zátylku se mi naježily. Další dva murphyovské faktory, které můžou ovlivnit nadcházející události. Podíval jsem se na hodinky. Podsvícený displej ukazoval, že je těsně po jedné hodině. Slunce vyjde v 06.50. Do té doby musí být Princezna z Nanton-gu na dva kusy a sedět na mořském dně.

KAPITOLA 2

01.27. Za normálních okolností bývá tenhle gumový člun považovaný za plavidlo, které velmi dobře odolává rozbouřenému moři. Tentokrát ale tohle pravidlo neplatilo. Byli jsme přetížení o dobrých sto padesát kilogramů - tím pádem jsme měli mnohem hlubší ponor. Podmínky se stále zhoršovaly. Moře bylo čím dál rozbouřenější. Vítr do nás bušil z boku, a nadto ještě lilo jako z konve. Naše plavba připomínala jízdu na horské dráze - dlouhý nájezd nahoru na vlnu a po něm hluboký propad do jejího údolí. Znáte ty japonské dřevořezby ze sedmnáctého století, na nichž mořské vlny vypadají jako obrovské drápy, které se chystají rozsápat nebohou lodku na cáry? Můžu vám říci, že ti umělci moc dobře věděli, co ve svých dílech znázorňují. Věřte mi, není to nic příjemného, když se člověk podívá nahoru a uvidí nad sebou zlověstně viset sedmimetrovou vlnu! Tyhle vlny pak přepadnou na vás a hlavně na váš mrňavý člun. Nabírali jsme tolik vody, že její vylévání se stalo povinnou a nekonečnou činností pro celou osádku.

Časový plán akce vyžadoval, abychom po celou jízdu k Princezně z Nantongu udržovali rychlost osmnáct uzlů. Osmnáct našich minus šest Princezniných znamenalo, že bychom se k lodi měli přiblížit do půldruhé hodiny.

Jenže moře vždycky nespolupracuje. Například tentokrát. Třebaže motor pracoval na plný výkon, pohybovali jsme se rychlostí sotva osmi uzlů. Podle mého magellanu se Princezna z Nantongu v té chvíli nacházela 33,5 kilometru severně od nás a plula stálou rychlostí šest uzlů. Čistý rozdíl v rychlosti proto činil pouhopouhé dva uzly.

Už jsem vám říkal, že to zatracený slunce mělo vyjít v zatrace-nejch 06.50? A už jsem se zmiňoval o tom, že do tý doby musíme

mít tu zatracenou čínskou lod zatraceně potopenou? A už jsem vám vysvětloval, že ta zatracená Princezna ze zatraceného Nan-tongu byla od nás zatracenejch 33,5 kilometru daleko a že jsme těch zatracenejch devět hodin, který bychom potřebovali k tomu, abychom ji dohnali, zatraceně neměli? Je vám už jasné, v jakém duševním stavu jsem v té chvíli byl? Že ano? To je dobře. Vždycky se snažím vyjadřovat a jednat jasně, srozumitelně, jednoznačně, přesně a přímočaře.

02.14. Déšť ustal stejně náhle, jak začal. Rázem jsme nabrali o sedm uzlů větší rychlost. Podíval jsem se na displej magella-nu. Čínská lod plula stálou rychlostí zhruba dvacet sedm kilometrů před námi. Na její dostižení nám zbývalo něco přes dvě hodiny. Obrazně řečeno, brána mezi možným a nemožným se tedy ještě zcela nezavřela, ale budeme mít co dělat, abychom se tou škvírou protáhli.

02.49. Motor zakašlal, škytl a zhasl. Nejdřív jsem předvedl obstojnou imitaci svého někdejšího velitele čety Everetta Emer-sona Barretta, jehož schopnost splétat sprostá slova do neuvěřitelně složitých výrazů je mezi příslušníky speciálních složek válečného námořnictva doslova legendární. Pak jsem se uklidnil a snažil se zjistit, v čem může být problém.

Překontroloval jsem hadičku vedoucí z nádrže. Byla v pořádku. V motoru ani ve výfukovém potrubí jsem neviděl žádnou nadbytečnou vodu. Otevřel jsem kryt. Panu Murphymu se nějakým záhadným způsobem podařilo uvolnit jednu ze svíček a ta se houpala na konci drátu. Eddie ji otřel, ofoukal ji stlačeným vzduchem dosucha a vrátil ji zpátky na místo. Půlpinta napumpoval do potrubí nový benzin, dal motoru cucnout, nastavil sytič a nakonec škubl za startovací šňůru. Motor zakašlal, škytl a poté přešel do chraplavého vrčení. Eddie zavřel sytič, otevřel škrticí klapku naplno a pokračovali jsme v cestě.

03.17. Rychlostí šestnáct a půl, sedmnáct, někdy i sedmnáct a půl uzlu jsme se posouvali po vlnách. Čínská nákladní lod byla v té chvíli jen necelých deset kilometrů od nás. Ještě jsme ji neviděli, ale v morku kostí jsme cítili, že tam je a čeká na nás.

03.31. Přiblížili jsme se na vzdálenost tří kilometrů. Člun poskakoval na hřebenech vln a v dálce před námi se začínala objevovat světla Princezny z Nantongu. Ne pokaždé, když jsme se vyhoupli nahoru, ale

jednou za čas ano. Naše smysly se pomalu probouzely.
28
03.40. Začínali jsme pociťovat brázdu zčeřené vody, kterou za sebou lod nechávala. Z toho jsme poznali, že už jsme hodně blízko. Chování mužstva se rázem změnilo. Předtím byli jeho členové zamlklí a ponoření do sebe, hleděli do dáli a zaobírali se každý vlastními myšlenkami. Ale jakmile se přiblížila akce, ze zádumčivých filozofů se během okamžiku stali železní válečníci.
Bumerang s Kachní nohou, jakožto nejlepší horolezci, kontrolovali sbalené provazové žebříky a skládací tyčky, pomocí nichž žebříky uchytí za zábradlí na lodi. Ostatní nabíjeli a prohlíželi zbraně a chystali si další bojové náčiní. Aligátor přivázal ke kruhu na přídi člunu třicetimetrové nylonové lano. Náš člun se musí udržet u lodi, abychom se pak mohli všichni najednou stáhnout, až rozmístíme nálože, které v lodi prorazí velké díry.
03.55. Brázda nám připadala nějaká mělčí - jako kdybychom pluli v prázdném člunu. A najednou jsme byli u ní. Takhle to chodí vždycky - nejdřív jste ještě kdesi daleko a sami a v příštím okamžiku jste rovnou u cíle.
Před námi čněla do výšky prodloužená záď- v té tmě vypadala jako nějaký modernistický mrakodrap se zábradlím na střeše. Ucítili jsme sílu lodních šroubů a ovanul nás horký vzduch z výfuků lodi. Její jméno, vyvedené žlutými třiceticentimetrovými písmeny a znaky v angličtině a v čínštině, se nade mnou táhlo jako chrup odhalený při úsměvu.
Byl jsem promočený. Byla mi zima. Byl jsem unavený. A všechno mě bolelo. Ale moje tělo si těchto okolností vůbec nevšímalo. Proč? Protože jsem právě přešel do stavu naprostého přetížení smyslů.
Ne ne, to vás netahám za nos! Ani vám nevyprávím nějaké rádoby psychologické nesmysly! Tohle je, přátelé, skutečnost.
Než člověk vyrazí do boje, přihodí se mu několik věcí. Dech se mu zkrátí. Nohy se mu možná začnou trochu třást. Někdy se mu chce i zvracet. A vždycky cítí, jak mu prudce stoupá adrenalin.
li, kteří do žádného boje nikdy nešli, se snaží tyhle projevy ignorovat, nebo je dokonce potlačovat. Ale my, kteří jsme se už nějakého boje zúčastnili, se necháváme vést svým tělem. Zažíváme totéž dočasné podráždění, které se zmocňuje každého slavného herce nebo tenora bezprostředně předtím, než vstoupí na jeviště, tytéž úzkostlivé pocity, které svírají nitra fotbalistů před
29
finálovým utkáním na mistrovství světa nebo tenistům při Wimbledonu. A tak jsem nedbal toho, že mi srdce buší. Že dýchám krátce a přerývaně. Že mi žluč stoupla až do krku. A najednou byla ta vlna pocitů pryč. Zmizela stejně rychle, jak se objevila. Věděl jsem, že moje tělo i duše jsou připravené reagovat na jakýkoli podnět - a že já jsem připravený jít do boje.
03.58. Z hlediska námořní dopravy by nemohla být Princezna z Nantongu považována za velkou lod. Vypadala spíš jako obyčejná trampová lod. Na délku měřila nějakých pětasedmdesát, možná pětaosmdesát metrů, na šířku zhruba jedenáct, s výtlakem okolo 2100 tun.
Ale při pohledu zdola vypadala jako učiněné monstrum. Přiblížili jsme se těsně k lodi. Eddie si hrál se škrticí klapkou a měl co dělat, aby nás udržel vedle tmavých ocelových plátů. Tahle činnost je mnohem těžší, než by se mohlo zdát. Představte si, že sedíte v mrňavém člunu, který bojuje s vlněním moře. Další vlnění způsobuje vedle plující lod. Takže vzniká zcela protichůdná situace - mořské vlny vás házejí jedním směrem a nárazové vlny způsobené lodí směrem druhým. Váš člun se tím pádem pohybuje zároveň dopředu i dozadu, doleva i doprava.
Jo, já tě vidím. Jo, přesně tak, tebe s těma tlustejma brejlema a umělohmotným pouzdrem na pero, co máváš rukou ve vzduchu jako vlajkou při slavnostním pochodu. Ty teda tvrdíš, že to, co jsem právě popsal, odporuje fyzikálním zákonům? Tak mě dobře poslouchej, kamaráde - ty jsi tam nebyl, tak laskavě sed na prdeli, drž hubu a čti dál!
Naštěstí jsme měli motor, který nás dokázal hnát rychlostí osmnáct uzlů - udržet tempo s lodí, která plula rychlostí přibližně šesti uzlů, tudíž nebyl žádný problém. Horší to bylo ale se stabilitou.
Ted se asi sami sebe ptáte, jak je možné, že jsme se k té lodi přiblížili tak hladce. Vždyť na otevřeném moři jsme byli krásně vidět a náš přívěsný motor běžel naplno. Jednoduchá odpověd - taková lod nadělá při plavbě spoustu rámusu. Turbíny, které pohánějí motory, řvou na celé kolo. Sama lod se kymácí,

skřípe a naříká. A do toho ještě proniká hluk z okolí - otáčející se lodní šrouby, příd rozrážející vodu, pleskání vln a šumění větru. Všechny tyhle zvuky nás bezpečně přikryly.
Navíc jsme se nacházeli na malém a tmavém plavidle. Upřímně řečeno, v noci je jenom máloco vidět, zvlášť na moři a zvlášť
30
těsně před čtvrtou hodinou ranní, kdy většina lidí na palubě lodi spí a ti, kteří nespí, nejsou zrovna v optimální formě. Na to, aby nás někdo z nich zpozoroval, by musela být splněna aspoň jedna z těchto tří podmínek: 1. musel by být ve správný čas na správném místě, 2. musel by nás hledat, 3. musel by v daném týdnu vyhrát v loterii jackpot. Už to chápete? Ano? To je dobře.
04.01. Zamával jsem na Eddieho vztyčeným palcem. Eddie navedl člun k nízkému zábradlí uprostřed levoboku lodi. Bumerang s Kachní nohou rozložili tyče s provazovými žebříky, povstali a snažili se zaháknout tyče za zábradlí. Tenhle úkon se mnohem snadněji popisuje, než se prováděl, protože lod se houpala v úplně jiném rytmu než my a proud podél lodního trupu měl zase úplně jiné noty.
Takže když zábradlí bylo dostatečně nízko na to, abychom se za něj zahákli, byli jsme o metr níž, než jsme potřebovali. A obráceně, když jsme byli ve správné pozici, zábradlí leželo o metr a půl výš, než jsme chtěli, protože lod plula na jiných vlnách než my.
Jestlipak víte, že se žádné lodi nemůžete zmocnit, aniž byste se dostali na její palubu? Naznačil jsem Bumerangoví a Kachní noze, ať na chvíli přestanou. Musíme nějak získat ještě aspoň metr.
Ukázal jsem palcem na Kachní nohu. „Vylez Bumerangoví na ramena a zkus to odtamtud - vem, sakra, ten zasranej žebřík a mazej nahoru!"
„Rozkaz, kapitáne!" odpověděl Kachní noha, postavil se na přední příčku a položil jednu nohu Bumerangoví na rameno. „Tak pojď, kámo!" Načež se s Bumerangovou pomocí usadil jmenovanému kolem krku. To byla ta lehčí fáze. Po ní přišlo na řadu vstávání. Nezapomínejte laskavě, že jsme se houpali nahoru a dolů, doleva i doprava.
Bumerang se kymácel jako opilý, přešlapoval na podlaze člunu a snažil se udržet rovnováhu. Vtom člun prudce narazil na velkou vlnu. „Do prdele!" zaklel, přepadl na bok a hodil Kachní nohu pozadu na okraj člunu. Vrhl jsem se dopředu jako ragbista po soupeři s míčem. Sprosťák učinil totéž. Vzápětí na mě spadl žebřík - a rozsekl mi ret a rozbil nos. Ale Kachní nohu jsem úplně minul. Naštěstí ho zachytil Sprosťák - když pomaličku sklouzával do moře, popadl ho za botu.
Vyprskl jsem z pusy krev a poplácal Sprosťáka po rameni. „Pěk-nej úlovek!"
31
Sprosťák se zazubil a zaťukal Kachní noze na čelo. „To víte, kapitáne, jsem zvyklej se o něj starat! Je tak malinkej a roztomile] - připadám si, jako kdybych choval morce!"
Načež dostal od Kachní nohy takovou ránu, až mu z očí vytryskly slzy. „Ty mi taky můžeš!" dodal Kachní noha,
04.02. Na řeči není ta správná chvíle - tady dole jsme zranitelní, a jestli se nám brzo nepodaří zavěsit ten zatracenej žebřík, tak nás určitě poctí svojí návštěvou pan Murphy. Kachní noha se na Bumerangových ramenou vztyčil, na druhý pokus zahákl žebřík za lodní zábradlí, utáhl hák a vyrazil po žebříku nahoru. Aligátor s Pickem ho kryli svými samopaly.
Jestlipak víte, proč se svými lidmi tak často posiluji? Inu proto, že lezení po jeskyňářském žebříku na pohybující se lod vyžaduje velkou sílu v pažích. Žebřík je vyrobený z ocelového lanka a příčky z titanu. Při lezení se houpe jako kyvadlo u hodin a každý decimetr stojí spoustu sil. I při nácviku je to strašná dřina, ale v boji, když máte u sebe ještě zbraně a další vybavení, je to
přímo vražda.
Kachní noha se sunul nahoru jen pomalu, pomaličku. Bylo na něm vidět, že ho každý centimetr stojí spoustu úsilí. Ale nezastavil se. Pokračoval pořád dál, až nakonec dorazil k zábradlí. Tam se ohlédl, ujistil se, že ho kryjeme, a pak se přehoupl přes
zábradlí.
Tohle je nejhorší fáze celého průniku. Muž nahoře zůstává zcela nechráněný, a pokud by se někdo z posádky vydal na palubu, třeba proto, aby si zakouřil, nastaly by potíže. Ale pro tentokrát se pan Murphy naštěstí rozhodl, že zůstane ve svém brlohu. Když poté Kachní noha vytahoval z pouzdra

samopal, po žebříku už k němu stoupal Bumerang.
Dva muži nahoře - úplně doma to ještě nemáme, ale určitě jsme na tom mnohem lépe než před půldruhou minutou. Kachní noha spustil dolů lano, počkal, až k němu přivážu druhý žebřík, vytáhl ho zase nahoru a uchytil ho k zábradlí. Vzápětí po něm vyšplhali Půlpinta s Pickem. Na palubě se rozdělili - jeden Šel na příd, druhý na zád. Takhle jsme nahoře získali aspoň nějakou palebnou sílu. Po nich jsem přišel na řadu já s Aligátorem. Aligátor měl přitom kolem pasu lano, které bylo na druhém konci přivázané k přídi gumového člunu.
Sevřel jsem lanko v ruce, položil jsem nohu na nejvyšší příčku, na kterou jsem dosáhl, a přitáhl se nahoru. Sakra - to bolelo!
32
U páté příčky jsem už na beton věděl, že jsem zhruba v polovině opravdu silného existenciálního prožitku.
04.09. Eddie DiCarlo se celý udýchaný a zpocený překulil přes zábradlí a zhroutil se bezvládně na palubu. Dopřál jsem mu pár vteřin oddechu. Zatímco se snažil popadnout dech, díval jsem se dolů do vody. Přibližně sedm metrů pod námi se na vlnách houpal náš gumový člun.
04.10. Zpoždění oproti časovému plánu, který jsem měl v hlavě, činilo rovných pětačtyřicet minut, takže byl nejvyšší čas, abychom se dali do práce.
Na moje znamení jsme se rozdělili do dvou předem určených skupin. Já vím, že jsme s sebou měli všichni vysílačky, mikrofony a sluchátka, takže jsme spolu mohli komunikovat bezpečně a potichu. Jenže - vysílačky se používají jenom v těch nejnutnějších případech, protože tahle zařízení jsou pro pana Murphyho jako stvořená. Nečekaně zapraskají v ten nejnevhodnější okamžik. Nabíjejí se statickou elektřinou. Když budete náhodou blízko televize nebo další vysílačky a stisknete tlačítko pro vysílání, krásně prozradíte svoji pozici - nebo minimálně svoji přítomnost - protože vaše vysílám' se „otiskne" na tom dalším přístroji. A právě proto jsem chtěl, abychom až do poslední chvíle dodržovali rádiový klid.
Sprosťák, Bumeraftg, Půlpinta a Piek - moje Červené družstvo - zamířili dozadu na zád, kde se nacházejí žebříky do strojovny. Cestu dobře znají, protože si zevrubně prostudovali snímky z družice a uložili si je do pamětí. Druhé družstvo - Modré -v sestavě Aligátor, Kachní noha, Eddie a já si vezme na starost můstek.
Máme sice napilno, přesto mi dovolte, abych vám v krátkosti pověděl něco o taktice při útoku na lod a likvidaci nepřítele. Primárním úkolem při každé takové akci je obsazení můstku. Kdo ovládne můstek, ten ovládne celou lod. Na můstku je vždycky umístěné tlačítko pro nouzové přerušení chodu motorů, což znamená, že odtud můžete lod úplně zastavit. Poblíž můstku se obvykle také nachází kapitánova kajuta a stejně tak i ústředna, radar a - často - kajuty lodních důstojníků.
To byla lícová strana mince. Nyní její rub. V těsné blízkosti můstku bývá zpravidla větší pohyb - dokonce i v této noční době - než v jiných částech lodi. Postup uvedený v nejnovější příručce velení válečného námořnictva vyžaduje pro tyhle tak-
33
zvané „akce spojené s prohledáním a obsazením plovoucích potenciálně nepřátelských prostředků" při útoku na sebemenší lodní můstek minimálně čtyři střelce plus další dva jako zálohu. Přepadové komando se obyčejně skládá z osmi střelců, které z vrtulníků podporuje nejméně jedna jednotka odstřelovačů.
Opatrně jsme se vydali k žebříku, který, jak jsem podle stejné série snímků z družice věděl, vedl do průchodu pod můstkem, v němž měl své stanoviště mo-sin-tin-šang. Mo-sin-tin-šang znamená čínsky radista.*
Hoši od SIGINTu z NSA mi poskytli dobré, i když neúplné informace. Věděl jsem, do jaké spojovací chodby musím jít, abych zneutralizoval radistu - ale přesnější polohu jeho pracoviště jsem neznal.
04.12. Vylezli jsem po žebříku nahoru. Tam jsme narazili na dvoje dveře vedoucí k lodnímu schodišti. Vybral jsem ty nejblíž k můstku, natáhl jsem ruku a zabral za kliku. Povolila. Pomalu jsem dveře otevřel dokořán a bez sebemenšího hluku vklouzl dovnitř.
Osvětlení bylo jen sporé, přesto jsem po stranách úzké, světle žluté spojovací chodby rozeznal šestici dřevěných dveří. Na rozdíl od svěžího mořského vzduchu nahoře na palubě byl vzduch v chodbě silně

zatuchlý. Ohrnul jsem nos a nadechl jsem se. Ucítil jsem odpornou směsici cigaretového kouře, potu, česneku a tělesného pachu. Ti lidé o své kajuty zjevně příliš nepečují - a o sebe
také ne.
Pohybovali jsme se pomalu a obezřetně. Sel jsem na čele, samopal připravený ke střelbě a ukazovák vedle lučíku spouště.
*Ano, já vím, žeby'ch měl při fonetickém přepisu důsledněpoužímt oficiálněschválený pekingský standard, který před několika lety podstrčili světu čínští komunisté. Jenže Čínští komunisté nejsou zrovna hodní, morální ani čestní lidé. Čínská vláda tvrdí opak a prohlašuje Čínu za nejoblíbenější zemi z hlediska mezinárodního obchodu. Ale stejná vláda používá při výrobě zboží, které prodává do zahraničí, v podstatě otrokářský systém; stejná vláda lhostejně přihlíží mučení lidí; stejná vláda patří mezi nejrepresivnější vlády na téhle planetě; a stejná vláda tajně prodává zbraně hromadného ničení nestabilním režimům po celém světě. Proto jsou Číňané v mojí knize víc než potenciálním nepřítelem. Přímo ohrožují moji vlast. A já v žádném případě nehodlám hrát jejich hru - ani v rovině politické, ani v rovině vojenské. V žádným případě nehodlám dodržovat pravopis a výslovnost, kterou zavedl tenhle zasranej totalitní režim! Kromě toho jsem, kurva, nekonvenční válečník, a budu si, kurva, dělat, co, kurva, chci!
34
Za pravým ramenem jsem tušil hlaveň MP5 patřící Eddiemu DiCarlovi. Svým palebným polem mě doplňoval - a chránil levé křídlo. Za Eddiem následoval Kachní noha. Oči mu jezdily zle-va-doprava a zprava-doleva, samopal držel v rukách a brokovnice se mu houpala v toulcovitém pouzdru na zádech. Celý voj uzavíral vzadu Aligátor Shepard, zády těsně přilepený ke Kachní
noze.
Prvním cílem byla radiokabina. Nejdřív musíme loď umlčet -odříznout ji od spojení se světem. Podíval jsem se na dveře. Nikde žádné označení. Těchhle šest kajut zřejmě patří důstojníkům.
Zatraceně - to znamená další zdržení! Gesty jsem Aligátorovi a Kachní noze nařídil, ať se o všech šest kajut postarají. My dva s Eddiem budeme zatím pokračovat dál. Aligátor krátce přikývl a Kachní noha vztyčil na znamení souhlasu palec. Vydali jsme se s Eddiem hlouběji do chodby.
Máte pravdu, nebyl to zrovna dobrý nápad. Ale museli jsme se rozdělit - jinak to prostě nešlo. Z těch družicových snímků jsem zjistil, že proti naší osmičlenné partě stojí zhruba tři desítky Číňanů. Přitom ze zkušenosti vím, že v otázce početních stavů se na družice nedá vždycky spolehnout. Těžko můžeme chtít, aby se osádka lodi sešla ke společné fotografii. Družice pořídí za určitý časový úsek několik snímků a pak přijdou na řadu zpravodajci, kteří o sobě tvrdí, že umějí vyčíst informace i z holubího trusu, a ti řeknou, co si o tom myslí.
Takže když mi pan zpravodajec oznámí číslo třicet, já k tomu . přidám ještě dvacet procent - a možná i víc. Podle mě tedy jdeme minimálně proti pětinásobné přesile. To znamená, že každý z nás ponese na svých bedrech svůj díl zátěže - plus ještě onen nadmíru těžký nepoměr jedna ku pěti.
Ale nebylo to zase až tak špatné, jak by se mohlo zdát. Základní pravidla pro čištění místností ve vodním prostředí - o kterých jsem mluvil o pár odstavců výš - byla napsaná ne pro čtyřčlenné nebo šestičlenné týmy, ale pro týmy dvoučlenné. Proč? Protože na lodi bývá většina prostorů - kromě můstku, společenské místnosti, jídelny mužstva a strojovny - hodně malá. Kdybyste tam zkoušeli nacpat čtyři, nebo dokonce šest mužů najednou, určitě by se vám navzájem postříleli.
To byla ta lepší stránka věci. Ta horší spočívala v tom, že cestou k můstku budeme muset projít každou kajutu, protože ne-
35
můžeme chtít, aby nám někdo vpadl do zad. Ne nadarmo zní jedna ze zásad, kterými se řídí všechny taktické jednotky, takto: nikdy za sebou nenechávejte nezabezpečený prostor. Trvá to sice déle - ale vaši lidé zůstanou naživu.
04.13. Chodba byla zakončena do T nebo do L - z místa, na kterém jsem se nacházel, se to nedalo přesně určit. Na tom nezáleží - stejně nevím, kam dřív skočit.
Vydal jsem se doleva, odkud bych měl mít lepší výhled. Opatrně jsem se posunul za roh a ohlédl se. Slepý konec. Nikde žádné dveře, žádný průlez ani žádná další chodba.

Začal jsem se přesouvat do chodby napravo. Pomalu - krůček po krůčku, pata-špička, pata-špička. Očima jsem prohledával prostor před sebou. Samopal jsem měl připravený ke střelbě. Ukazovák vedle táhla spouště. Dýchal jsem pravidelně.
Troje dveře na levoboku, na pravoboku nic.
Zdálo se mi, že zezadu - kde byli Aligátor s Kachní nohou - se třikrát rychle za sebou ozvalo cvaknutí úderníků samopalu MP5.
První dveře. Nic. Druhé dveře. Nápis v čínštině. Podíval jsem se na levou ruku, na niž jsem si napsal tahák. Znaky nesouhlasily. Třetí dveře. Tři tučně vyvedené znaky. Tentokrát odpovídaly těm na mojí ruce. Ještě jednou jsem se přesvědčil, že všechny znaky sedí. Pak jsem zkusil najít panty. Žádné jsem neviděl -dveře se tedy otvíraly dovnitř.
Očima jsem Eddiemu sdělil, co budu dělat já a co má udělat
on.
Eddie krátce přikývl a ustoupil dozadu k prvním dveřím. Postupně vyčistí každou místnost - já se mezitím postarám o ra-
diokabinu.
Lehl jsem si na podlahu a podíval se pode dveře. Osvětlení bylo sporé - z místnosti vycházelo slabé modrozelené světlo.
Vstal jsem, opřel jsem si samopal o rameno, přidržel ho pravou rukou a levou rukou jsem pomaličku otočil knoflíkem kliky.
Dveře byly odemčené. Opatrně jsem je přibližně z jedné třetiny otevřel.
V místnosti jsem zahlédl tři cíle - tři mo-sin-tin-šangy.
Primární hrozba - jeden mo-sin-tin-šang, který se hrbí před archaickým zelenočerným počítačovým monitorem po mé levici. Je vzhůru a v pohotovosti. A sedí velmi blízko tlačítek a páček, které se mi už od pohledu vůbec nelíbí.

Sekundární hrozby - zbývající dva mo-sin-tin-šangové, kteří se válejí na spodních postelích rozviklaných paland, přišroubovaných k přepážce na druhé straně místnosti. První má na sobě spodky a vybledlé žluté tričko, druhý spí v zelené uniformě připomínající fotografie z éry války v Koreji.
Vklouzl jsem dovnitř. Hlaveň samopalu nahoře, za mířidly se začínal krásně rýsovat cíl. Právě kvůli tomuhle se to všechno podstupuje - celá ta dřina, než se člověk dostane na místo, všechno to mokro a chladno a nevítaná přítomnost pana Murphyho. A to všechno je rázem zapomenuté. Proč? Protože představení právě začíná, dámy a pánové!
Možná to byl ten pohyb, možná mě vycítil oním šestým smyslem, kterým lidé vždycky podvědomě vytuší nebezpečí. Mo--sin-tin-šang u počítače se na židli otočil a sáhl po něčem na stole.
V podobných situacích se čas jakoby zastaví - pro aktéry všechno probíhá jako ve zpomaleném filmu. A přece je to taková rychlost, že člověk nemá ani čas přemýšlet, musí jenom reagovat a jednat.
Neztratil jsem ani tisícinu vteřiny. Zamířil jsem a vypálil. Trojice expanzních neznačkových nábojů zasáhla Číňana rovnou do hlavy. Byl okamžitě mrtvý. Hlava mu padla obličejem - přesněji řečeno tím, co mu z obličeje zůstalo - na stůl, zarachotila na klávesnici a shodila předmět, po němž mo-sin-tin-šang sahal -malou poloautomatickou pistolku - do kouta.
Minus jeden. Pokračoval jsem dál a zmenšoval vzdálenost mezi sebou a hrozbami číslo dvě a tři. Nikdy neustávejte v pohybu, nikdy se nevzdávejte ani pídě prostoru. Nenechávejte protivníkovi sebemenší výhodu. Oba mo-sin-tin-šangové se už mezitím probudili.
Člověk může zaspat v podstatě cokoli, jestliže je na to zvyklý. Vlaky projíždějící za okny ložnice, štěkající psy a jiné hlasité zvuky - pokud se ozývají pravidelně, mozek se na ně sám naprogramuje. Právě proto je možné, že lidé, kteří klidně zaspí i hurikán, slyší ve spánku zloděje - hluk, který při vloupání nadělají, se liší od nahrávky, kterou mají uloženou v podvědomí.
Co se tedy přihodilo? Hrozby číslo dvě a tři vylétly z postele, jako kdyby dostaly ránu elektrickým proudem. Pohleď na ně stál za to - tak tomuhle říkám „zírat s pusou dokořán"! Ne že bych vypadal o moc lépe - po kukle mi stékala krev z rozraže-

něho rtu, byl jsem oblečený celý do černého (bez perel a náušnic) a samopal jsem měl připravený k další akci.
Mo-sin-tin-šang z levé pryčny se skulil na podlahu. Viděl jsem, kam míří - k židli a hlavně opěradlu, přes které visel opasek s pistolí. Vpálil jsem do něj dvě krátké dávky. Okamžitě se přestal hýbat. Vtom se pohnul ten v zeleném napravo a začal se natahovat po něčem, co měl schované nad sebou.
Musel jsem ho rychle zastavit. Muškou nočních mířidel jsem zachytil střed jeho hrudníku a zmáčkl spoušť.
Nic. Kohoutek cvakl, ale žádná rána z hlavně nevyšla. To duté cvaknutí mi v uších zadunělo jako výbuch třaskavého granátu.
Zatraceně! Vyhodil jsem z komory nevystřeleny náboj. Jeho místo okamžitě zaujal další a závěr se znova zaklapl. Zmáčkl jsem spoušť. Cvak!
Mo-sin-tin-šang na pryčně poznal, že mám potíže, a chtěl toho hned využít. Odhodil jsem proto samopal a vrhl jsem se na něj. Jediným mocným skokem jsem překonal ty dva metry, které nás od sebe dělily, a pokusil jsem se ho popadnout za krk, umlčet a hlavně mu zabránit v tom, aby dosáhl na předmět, po kterém se tak horečně sápal.
Pana Mo - v podobných situacích není času nazbyt, tak proč to označení nezkrátit - jsem sice úspěšně chytil za ohryzek a zadusil jsem v něm jakýkoli pokus o výkřik, ale on zároveň využil mojí hybnosti a poslal mě hlavou přímo na přepážku.
Před očima se mi rázem roztančily hvězdičky, v hlavě mi zadunělo jako ve zvonici v katedrále svatého Pavla a tvář se mi zkřivila bolestí od naraženého krku.
Ten chlápek nejenom ovládal bojová umění, ale také četl Suna Cu, protože se řídil jeho radou, která zní: „Je-li tvůj nepřítel slabý, staň se ty silným!"
Nejdřív se mi pokusil zapíchnout do očí prsty. Bolest nebolest, musel jsem se uhnout hlavou dozadu. Ale i tak mi stačil poškrábat celý obličej. Potom se mi snažil strhnout z hlavy kuklu -napůl ji stáhl a uvolněnou část mi omotal kolem krku - bezpochyby proto, aby zastavil krvácení z rozraženého rtu a rozdrá-paného obličeje.
Když pochopil, že takhle to nepůjde - přesněji řečeno, když se mi ho podařilo nakopnout kolenem do rozkroku tak silně, až vyjekl - chtěl mi pro změnu ukousnout pravé ucho. Rukama

přitom neustále sahal po - v té chvíli jsem už věděl, co to je -ošklivé tenké dýce, kterou měl zastrčenou v pružinách horní pryčny.
Na dýky si zrovna moc nepotrpím - pokud ovšem nejsem jediný, kdo s nimi mává ve vzduchu. Zato jsem velký a těžký a nad milým panem Mo jsem měl k dobru nejméně třicet kilo. Jenže vzhledem k tomu, že jsme spolu zápasili ve velmi malém prostoru - konkrétně na pryčně, která měřila přibližně dva metry na délku a půl metru na šířku, a že to byl mrštný a houževnatý mrňous, momentální výhodou se mohl pyšnit spíš on. Navíc se každým cuknutím, škubnutím a mrsknutím přibližoval stále víc k tomu zatracenému sídlu.
A ještě něco - musel jsem toho hajzla zabít co nejrychleji a dávat dobrý pozor na to, aby nenadělal víc hluku, než kolik stačil nadělat dosud.
Začínalo to být vážné. Proto jsem ho sevřel rukama i nohama a skulil jsem se s ním z pryčny tak šikovně, abych celou váhou dopadl na něj. Tím jsem dosáhl dvou úspěchů - jednak jsem ho odtáhl od té dýky a jednak jsem mu vyrazil dech - aspoň na tak dlouho, abych mu mohl strčit pod krk předloktí levé ruky a pokusit se mu rozdrtit ohryzek.
Vzdoroval, ale marně. Pomalu ztrácel síly a já jsem je naopak získával. Upřímně řečeno, částečně za to může velikost, částečně hmotnost a částečně také skutečnost, že moje touha po vítězství byla silnější než jeho.
Sáhl jsem pravačkou po noži, vykroutil jsem ho z pouzdra a napřáhl jsem se. Pan Mo se pokusil ránu odrazit, ale ležel jsem pevně na něm a držel mu ruce u těla. Zabořil jsem mu čepel těsně pod hrudní koš a táhl jsem směrem k plicím a srdci tak dlouho, dokud nepřestal vzdorovat.
Pak jsem se z něj skulil, popadl jsem ho rukama za hlavu, prudce s ní škubl a zlomil jsem mu vaz - abych měl jistotu, že už nevstane.

__ Potom jsem se vztyčil aspoň na všechny čtyři. Byl jsem promáčený potem a sotva jsem popadal dech. Ale na nějaký odpočinek nebyl čas. Čekala mě spousta práce. Tohle byla jenom ra-diokabina - a pořád máme před sebou ještě celej ten zatracenej můstek.
Nejdřív jsem musel vyřadit z provozu spojovací techniku.
}opotácel jsem se ke stolu a provedl rychlý průzkum. Objevil
39
jsem běžnou krátkovlnnou vysílačku - byly na ní sice čínské nápisy, ale tyhle krámy jsou na celém světě stejné.
O dalších přístrojích se už rozhodně nedalo říci, že patří k běžnému vybavení obchodních lodí. Našel jsem například fax se šifrovacím zařízením, vojenský model SATCOMu a UHF vysílačku.
Zlikvidoval jsem to všechno. Přeřízl jsem také každý drát, na který jsem narazil. Pak jsem vyšel na chodbu. Až dodělám zbytek, vrátím se sem a posbírám tady veškeré papíry, deníky, desky a další materiály, ze kterých bude možné získat nějaké informace.
04.15. Eddieho jsem nikde poblíž neviděl - a všechny dveře do chodby byly zavřené. Připlížil jsem se k prvním z nich, opatrně jsem je pootevřel a nakoukl dovnitř. Na posteli ležel na břiše chlápek oblečený v tričku a spodkách. Podle krásných dírek v jeho hlavě jsem poznal, že se už nikdy neprobudí. Z podlahy na mě zíraly nechápavé a vyhaslé oči další mrtvoly, tentokrát s trojití dírek přímo uprostřed hrudi. S pocitem pýchy jsem dveře zase zavřel, Těšilo mě, že Eddie netrávil čas na střelnici nadarmo.*
Otřel jsem si z obličeje krev, upravil jsem si kuklu, strčil do samopalu nový zásobník, opatrně jsem nabil a doufal, že pan Murphy nechá tentokrát komoru na pokoji.
Dostal jsem se akorát do poloviny kratší strany zmíněného „elka", když vtom se zpoza rohu vynořila Aligátorova hlava.
Pak se před ní objevila jeho levá ruka s palcem a ukazovákem sevřeným do kruhu. Tímhle gestem mi oznamoval, že je všechno v pořádku - pokud si ovšem nehrál na Brazilce, protože v takovém případě by mi říkal, že jsem hajzl.
Vybral jsem si radši americkou verzi. Znenadání se za mnou vynořil Eddie. Ten chlap chodí jako duch.
„Kolik mrtvejch?" naznačil jsem listy. Aligátor ukázal na prstech osm, Eddie čtyři. I se mnou tedy patnáct - tím pádem zbývá už jenom zhruba třicet.
* Já vím, že to zní možná dost drsně. Ale každý máme jiný úhel pohledu. Vzpomínám si, jak jsem v den, kdy islámští fundamentalisté zabili egyptského prezidenta Amvara Sadata, potkal svého dlouholetého kamaráda Berta Hickmana. Bert tehdy dělal odstřelovače u námořní pěchoty a patřil ke světové špičce ve střelbě na skeet. Atentát na egyptského prezidenta byl spáchaný, jak si jistě pamatujete, při vojenské přehlídce konané při příležitosti výročí Říjnové války. Sel jsem tenkrát do posilovny, abych tam upustil trochu páry, a Bert se vracel z každodenního tréninku. Oba jsme byli tudíž v poklusu. „Co říkáš na toho Sadata? " křikl jsem za ním a zakroutil jsem nevěřícně hlavou. „Skvělá trefa, skvělá trefa!" odpověděl Bert, aniž by se zastavil.
40
04.16. Čistili jsme poslední spojovací chodbu a chystali se vstoupit na můstek. Vtom se odněkud ze zádi ozvala střelba. No dobře, dámy a pánové, tím končí utajená část dnešního představení. Je načase pustit hudbu naplno a začít tancovat rokenrol.
Rádiový klid je nám už taky na nic. Stiskl jsem proto na vysílačce tlačítko pro vysílání a řekl do mikrofonu: „Jak to vypadá?"
„Dostali jsme se tady do takový prudší přestřelky, šéfe...!" odpověděl mi Bumerangův hlas.
„Kde je to,tady'?"
„Úplně vepředu ve strojovně!"
Do prdele! „Je to zlý? Nějaký ztráty?"
Krátká odmlka. „Ne - všichni jsme v pořádku! Než na nás začali střílet, stačili jsme jich šest sundat! Ale asi nás to trochu zpomalí!"
To byla špatná zpráva. Po strojovně se měli Sprosťák, Bumerang, Půlpinta a Piek postarat o ostrahu, kajuty mužstva a jídelnu. Já vím, že je to úkol velmi náročný. Vím také, že za normálních okolností bych na něm zaměstnal celou šestnáctičlennou četu. Ale vy zase víte, že jsou chvíle, kdy se člověk musí

spokojit s tím, co má při sobě. Jako například v dané chvíli já - a kromě toho, tyhle čtyři střelce bych klidně kdykoli, kdekoli a jakkoli postavil třeba právě proti celé četě příslušníků SEAL. Bezděčně jsem se přikrčil, neboť mi ve sluchátku zarachotila dávka ze samopalu. „Co se děje, Bumerangu?"
Ten pitomec se do mikrofonu přímo smál! „Hele, šéfe, moc rád bych si s várna ještě chvilku povídal, ale začíná tady přituhovat - musíme už jít a trochu si s těma hajzlama pohrát!"
Přesně totéž napadlo i mě. Mávl jsem na Eddieho, Kachní nohu a Aligátora. „Jde se dál!"
Jemné způsoby musely stranou. Troje dveře mezi námi a průlezem vedoucím na můstek. Všechny kovové, ne dřevěné. Všechny celistvé, ne se žaluziemi - a všechny s jednou řádkou čínských znaků vyraženou na obdélníkovém štítku nad vodorovnou příčkou. Tohle očividně nebyly žádné obyčejné kajuty, ale spíš něco jako apartmá pro vzácné hosty.
Vykopl jsem první dveře. Tmavá kajuta, dva stoly a osm nebo možná devět židlí -au zdi tabule s čínskými znaky. Namířil jsem samopal na zeď a proužkem jasně bílého světla jsem přejel přes přepážky, kouty a podlahu. Nikde nic.
Zatímco jsem se zabýval prvními dveřmi, Eddie a Kachní noha
41
vyrazili dveře druhé a Aligátor se vydal ke třetím. Když jsem se vrátil na chodbu, zahlédl jsem Aligátora, jak letí od svých dveří. Dávka z automatu prolétla kovovými dveřmi a odrazila ho zpátky do chodby. Aligátor dopadl se zlověstným žuchnutím na záda.
Přiskočil jsem k němu, popadl ho za límec od vesty a odtáhl ho z přímé dráhy střel. Vtom z kajuty vylétla druhá sprška střel. Praštil jsem sebou na Aligátora - nechtěl jsem, aby ho odražené kulky zranili ještě víc.
„Jsem v pořádku, kapitáne!" zavrčel Aligátor. Převalil se na bok a chtěl mě ze sebe shodit.
„Počkej přece, sakra!" napomenul jsem ho a začal jsem ho ohmatávat. Skončil jsem až poté, co jsem si byl jistý, že jsem nikde nenašel žádné dírky a žádné známky krvácení. Sotva jsem se z něj skulil a pomohl mu na nohy, ze dveří vylétla třetí sprška a Aligátor musel opět na podlahu, tentokrát už břichem dolů.
„Do prdele, ten hajzl mě zase málem dostal!" zaklel a sáhl po zbrani. „Já už se o něj postarám, kapitáne! Běžte klidně dál!"
V žádném případě! Tam uvnitř nebyl jenom jeden, soudě podle té střelby. Navíc jsem chtěl mít svoje lidi celé a nemohl jsem připustit, aby se nám nějakej zatracenej Číňan potloukal v zádech. A ještě něco - tihle ostrostřelci nějak podezřele urputně brání tu svoji kajutu, čímž i v tak vypjaté chvíli podnítili moji zvědavost. Popolezl jsem blíž ke dveřím. „Kachní noha!"
„Tady jsem!"
Ukázal jsem na brokovnici, kterou nesl v pouzdře na zádech. „Zlikviduj ty zasraný dveře!"
Kachní noha sáhl do pouzdra a vytáhl z něj brokovnici Remington 870P Magnum se zkrácenou třináctipalcovou hlavní, nabitou pěti expanzními náboji Def-Tec TKO. Tyhle náboje jsou vyrobené ze zinkového prášku a při nárazu se rozpadají. Ale dřív, než se rozpadnou, stačí rozdrtit i ty nejodolnější zámky, panty nebo šroubové spoje.
Kachní noha se přesunul napravo vedle dveří. Lezl přitom opatrně pod dírami od kulek, aby na něj nebylo vidět. Já jsem zůstal stát vlevo, schovaný za silnou přepážkou. Vylovil jsem z kapsy tříštivý granát, vytáhl závlačku, přidržel pevně pojistku a kývl na Kachní nohu.
Kachní noha namířil kousek pod kliku a zmáčkl spoušť. Kov se sice zkroutil, ale dveře zůstaly na místě. Z kajuty se okamžitě ozvala střelba. Sakra - dlouhá dávka ze
42
samopalu prolétla dveřmi, začala cinkat po kovových stěnách chodby a poslala nás všechny čtyři znova na podlahu. Smetl jsem si z vesty ostrý úlomek olova potaženého mědí a zjistil jsem, že mně něco prořízlo nylonové pouzdro. Zatraceně! Ale aspoň v něčem jsem pana Murphyho dostal - podařilo se mi udržet v ruce ten granát.
Ale hned vzápětí mi radost zkalil výkřik, který se vydral z hrdla Kachní nohy. „Aúúú, do prdele...!"
Rychle jsem ho prohlédl. Dvě odražené střely přece jen našly svůj cíl. Jedna ho sekla do předloktí a druhá mu rozřízla levou tvář. V tomhle jsou kulky nebezpečné - když narazí na kov, zploští se a jsou ostré jako břitva, zvlášť pokud mají měděný plášť. Potom můžou nadělat opravdu velkou škodu.
Kachní noha na tom naštěstí nebyl až tak špatně, protože bez ohledu na krvácení natočil pušku ke dveřím

a pokusil se opět rozstřelit zámek. Tentokrát jsem ucítil pohyb, a proto jsem kopl do dveří, a když se o deset, možná patnáct centimetrů pootevřely, vhodil jsem dovnitř granát a doufal, že se jednou nebo dvakrát odrazí od zdi a nakonec přistane uprostřed místnosti.
Tlaková vlna byla tak silná, že s námi zatřásla i přes ty dveře a tlustou přepážku a poslala do dveří několik střepin. Uvnitř snad natropila větší škody, nebo ne?
Bylo načase, abychom se o tom přesvědčili na vlastní oči. Aligátor vykopl dveře - otevřely se dokořán - a vkleče pokropil celou kajutu dlouhou dávkou ze samopalu.
Žádná odezva.
Rozsvítil tedy světlo na samopalu a začal s ním pročesávat hustý šedočernožlutý kouř. Zahlédl jsem nějaké tělo. Bylo oblečené do čínské verze bojové výstroje a neprůstřelné vesty. Jenže vesty jsou v malých prostorách s kovovými stěnami slabou ochranou, zvlášť proti tříštivým granátům. Vedle těla ležel zkroucený kalašnikov - i on dostal od granátu co proto. Kousek od prvního těla leželo druhé, rovněž v bojovém oděvu a s automatickou pistolí v bezvládné ruce.
Nikde nebyl vidět žádný pohyb. Museli jsme se ovšem ujistit, že to na nás nikdo jenom nehraje. Opatrně jsem vstoupil dovnitř a s prstem na spoušti jsem začal kajutu prohledávat. Cestou jsem odkopával zbraně dál od těl. Pak jsem začal světlem a hlavní projíždět rohy. Vtom se ve světle něco objevilo a prst na spoušti mi rázem ztuhl. Byly to ale jen další dvě mrtvoly, zčásti
43
zakryté dřevěným stolkem. Došel jsem k nim, vykopl jim z nehybných rukou pistole a zatraceně dobře jsem se postaral o to, aby už nikdy neobživly.
Pak jsem svoji pozornost zaměřil na poklad, který ta čtveřice tak zuřivě bránila. Vedle odřené kovové postele na druhé straně kajuty byl ke zdi přivařený mohutný ohnivzdorný trezor se zámkem na heslo.
Tohle byla zřejmě kajuta zpravodajců - nebo také apartmá pro politické kádry. Tak či onak, na podrobnější průzkum jsme neměli čas. Naše krytí bylo docela prozrazené, jak se říká v televizních seriálech o policajtech - což znamenalo, že jsme přišli o výhodu momentu překvapení a po zbytek akce budeme čelit protivníkovi v plné síle. „Padáme odsud - musíme se dostat na ten můstek!" zařval jsem do vysílačky.
Dickie totiž tušil, že ho čeká dlouhé, předlouhé ráno!
KAPITOLA 3
V 04.53 jsme měli vyčištěnou celou loď. Přepnuli jsme ji na autopilota a snížili jsme rychlost na pět uzlů.
Posádka čítala celkem třicet osm mužů, včetně ostrahy v podobě šesti příslušníků žong-dui. Moje obavy z nich byly naprosto zbytečné. I když měli k dispozici to nejlepší vybavení čínské provenience - všechno, neprůstřelnými vestami počínaje a nehořlavými uniformami konče, pocházelo totiž z jejich vlasti - postrádali bojovou morálku. K tomu je třeba připočítat skutečnost, že jsme je naprosto překvapili a že nebyli příliš dobře vycvičení v oblasti vedení boje v případě nouze. Posádka Princezny z Nantongu utrpěla předpokládané ztráty ve výši 100 procent. Na naší straně to vypadalo nesrovnatelně lépe. Kachní noha potřeboval osm až devět stehů na tváři a stejné množství na levém předloktí. Půlpinta přišel o koneček prostředníku - vůbec netušil, jak se mu to přihodilo, ale rukavici měl nasáklou krví - a už mi nikdy neukáže, že jsem u něj jednička. Budu si zřejmě muset vystačit se dvěma třetinami.
Ovázali jsme mu to zranění, jak nejlépe jsme mohli, a já mu oznámil, že při ústupu nás bude všechny krýt. Ovšem ne samopalem, ale tak, že bude dělat návnadu pro žraloky.
A já? Já jsem měl obvyklou porci odřenin a boulí, ale jinak nic,
44
co by nespravilo pár acylpyrinů, nějaká ta láhev bombeje a vášnivá chvilka ve žhavé ženské náruči.
Málem bych zapomněl -Sprosťák si při skoku ze žebříku vedoucího do strojovny vymkl kotník. Našli jsme proto příhodný kus plechu, použili jsme ho jako dlahu, pořádně jsme ji přivázali a dali jsme Sprosťákovi novou přezdívku: Kulhávej Grundle.
Pak jsem poslal Kachní nohu, Půlpintu, Picka, Bumeranga a Sprosťáka dolů do podpalubí, aby se podívali na náklad a začali rozmísťovat nálože, a pustil jsem se spolu s Eddiem DiCarlem, jenž se v minulosti účastnil řady tajných akcí na takových zajímavých místech, jako je například Panama, Irák, Libanon a Bosna, do sběru předmětů, které by bylo možné zpravodajsky využít. Pro tyto účely jsme z

vesty vytáhli nepromokavé pytle. Přitom jsem si všiml, že byly vyrobené v Číně. No není ta spravedlnost kouzelná?
Začali jsme na můstku: lodní deník, vysílací schéma, mapa se zakreslenou trasou plavby a celý stoh dalších map - to vše putovalo do pytle. Když jsme opouštěli kapitánovu kajutu, měli jsme už oba pytle plné.
Plné? Ano - nesli jsme v nich dobrých padesát kilo papírů, knih a dalších předmětů různých tvarů i velikostí. Možná jsme toho vzali až moc - sebrali jsme dokonce i psí známky mrtvých příslušníků žongdui. Jenže co má člověk dělat, když neumí čínsky - a když se tam, kde Princezna z Nantongu brzo skončí, už žádná možnost k průzkumu nenaskytne. A kromě toho - radši to s tím množstvím přeženu, než abych toho vzal málo.
Pyšný na svoji kořist jako John Silver na zajatou loď jsem nechal Eddieho dodělat kajutu druhého lodního důstojníka, jídelnu mužstva a radiokabinu, vytáhl jsem z vesty druhý pytel a vydal se zpátky do té kajuty s velkým sejfem. Při prohledávání mrtvol příslušníků žongdui jsem kromě služebních průkazů a peněženek neobjevil nic zajímavého. Zato jsem si všiml, že všichni mají na hřbetu ruky v místě, kde koná' palec a ukazovák, vytetovaného zlého draka obtočeného kolem lodní kotvy. Pro jistotu jsem to tetování ofotografoval a přidal ho k ostatním materiálům. U důstojníků jsem nenašel vůbec žádné doklady, v peněženkách nebylo až na čínské, korejské, japonské a singapurské bankovky nic. A v kapsách? Také nic, vyjma:
1- jednoho mokrého kapesníku (fuj!)
2. dvou propisovacích tužek
3. dvou krabiček marlborek a dvou laciných zapalovačů
45
Sil
Ale nikde žádný služební průkaz. Nikde žádný řidičák ani žádné pověřovací, identifikační či jiné doklady a úřední listiny, které bývají u příslušníků ozbrojených sil obvykle k vidění. To mi bylo podezřelé. Lidé, kteří nosí uniformu, a zvlášť důstojníci, u sebe vždycky mívají nějaké papíry, které říkají, co jsou zač, kdo jim musí salutovat, kam můžou a kam nemůžou. Když jsem
Iu nich nic takového nenašel, bylo mi jasné, že jsou na nějaké tajné akci. Proto jsem digitálním fotoaparátem nasnímal jejich in iiiii portréty. Po návratu je strčíme do počítače v DIA a uvidíme, co
z něj vypadne.
Centimetr po centimetru jsem prohledal celou kajutu. V šatních skříních visela jedna náhradní uniforma, dvoje civilní kalhoty, dva obyčejné opasky a dvě nylonové košile. V botách nic. Ve skříni nebyly žádné tajné přihrádky - poctivě jsem totiž přejel prstem po každé stěně a každičké hraně. Zato jsem našel dvě aktovky z umělé kůže. Obrátil jsem je vzhůru nohama. Z jedné vypadl zmuchlaný papír popsaný čínskými (nebo snad japonskými či korejskými?) znaky. Okamžitě putoval do pytle. Druhá aktovka obsahovala podrobné plánky měst, a sice Pusanu, Jakar-ty a Singapuru. Postupně jsem je všechny rozložil a podíval jsem se, jestli na nich nejsou vyznačená nějaká místa. I ti nejchytřejší špioni si totiž jednou za čas označí v plánku neznámého města místo, na němž má být brzo někdo tajně zavražděný, a tím poskytnou lidem, jako jsem já, skvělé vodítko pro přípravu léčky a zabíjení tangu nad obvyklý rámec. Tyhle plánky byly sice značně opotřebované, o čemž svědčily trhliny v přehybech, ale bez jakýchkoli značek. Přesto skončily v pytli.
Pod tenkými neforemnými matracemi (ani uvnitř) se rovněž nic neskrývalo. Na stole bylo prázdno. Zkontroloval jsem spodní stranu desky. Nic. Z jediné zásuvky jsem vytáhl několik korejských časopisů pro pány, dvě ohmataná čísla Playboye a pár počítačových sjetin (pochopitelně v čínštině) - ty putovaly bez váhám do pytle.
Všechno důležité leželo zřejmě v trezoru. Kdyby tady byl se mnou strojník 1. třídy Stevie Wonder, určitě by si na tom trezoru smlsnul. Jenže tentokrát jsem se musel bez toho srandovně vyhlížejícího bývalého mariňáka obejít. Skládal totiž ve Washingtonu zkoušky na velitele družstva. A ty se v dnešní době plné rozpočtových škrtů a omezených možností dalšího služebního postupu dělají jenom jednou za rok. A přestože se na ty zkouš-

1
ky vůbec neučil - protože mi pomáhal při jisté prácičce na Blízkém východě - v žádném případě jsem ho nenechal jít se mnou na lov a místo toho jsem ho poslal vyplňovat do zblbnutí testy a psát slohová cvičení, aby se mohl konečně dočkat tolik zaslouženého povýšení.
Navy velitele typu Wondera potřebuje jako sůl - i když o tom třeba ještě neví - a já ho na tomhle postu chci vidět. Proto je ve Státech a já jsem tady, před tím zatraceným ocelovým trezorem, kterej by se měl rozlousknout a oloupat jako li-cchu, jak říkají na téhle lodi kaštanu.
S pomocí baterky jsem si trezor nejdřív pečlivě prohlédl. Věru nerad bych si hrál s něčím, co by mohlo být zaminova-né - a kdyby ten trezor patřil mně, pak by zaminovaný určitě byl.
Ale všechno naštěstí není jenom moje, a tak jsem kolem trezoru nenašel žádné známky nějakých nepříjemných překvapení.
Potom jsem trezor začal systematicky zkoumat. Zámek byl kombinací běžného zámku s vojenským, takový ten typ „čtyřikrát doprava přes nulu na dvaatřicítku, pak třikrát doleva na osmnáctku, dvakrát doprava na devětapadesátku, nakonec doleva na nulu a sezame, otevři se!"
Zmíněný zámek byl namontovaný na štítku, který měřil na plochu asi šedesát čtverečních centimetrů. Dveře byly zapuštěné do konstrukce trezoru a otvíraly se pomocí kliky umístěné na levé straně. Při pozornějším pohledu jsem zjistil, že po jejich obvodu je žáruvzdorné těsnění.
Za starých časů bych se dostal dovnitř tak, že bych našel tu správnou kombinaci - pomocí stetoskopu nebo elektroniky bych poslouchal, jak stavítka zajíždějí jedno po druhém na místo. Ale to by si vyžádalo spoustu času a jemné prsty. A já jsem přitom ani jedním příliš hýřit nemohl. A tak jsem přeskočil předehru, vytáhl jsem z vesty lahvičku s výbušnou pěnou, našrouboval jsern umělohmotnou trysku a opatrně kolem celého zámku nastříkal tenký proužek pěny tak, aby pronikla za přední část číselníku.
Potom jsem na spodek číselníku - přesně na šest hodin - připevnil kus semtexu, zastrčil do něj neelektrickou rozbušku
patnáctivteřinovým časovým spínačem, aktivoval ji a vyběhl
Když se kouř rozptýlil, vrátil jsem se do kajuty. Zámek od tre-
47
zoru ležel na druhé straně místnosti. Škubl jsem klikou směrem doprava, stavítka vyjela ven - a dveře se dokořán otevře-
Začal jsem na nejvyšší polici. Na ní leželo třicet, možná pětatřicet pěticentimetrových svazků opotřebovaných stodolarovek. Všechny skončily u mě v pytli. Není to od těch Číňanů hezké, že nám chtějí pomoci splatit státní dluh?
Ve druhé polici jsem našel tři účetní knihy. I ony putovaly do pytle, stejně jako několik šanonů, nacpaných všelijakými papíry.
Třetí police mi ovšem vyrazila dech. Objevil jsem na ní dva kroužkové rychlovazače. Na bílých obalových deskách se z levého dolního rohu do pravého horního rohu táhl dva centimetry tlustý oranžový pruh. Oba rychlovazače byly opatřené pečetí Ministerstva obrany Spojených států, přičemž na jednom z nich bylo slovy napsáno ČÍSLO JEDNA a na druhém ČÍSLO DVĚ. A vedle toho ještě:
PŘÍSNĚ TAJNÉ
NEBESKÝ OŘ
VELKÝ BRATR
TECHNICKÁ PŘÍRUČKA
Moje reakce, která po přečtení těchto slov následovala, se dá vyjádřit naprosto přesně, cituji: „Do prdele, do prdele, do prdele!"
Na tomhle místě mi dovolte malou odbočku, během níž bych vám chtěl v krátkosti objasnit některé záhady v oblasti utajovaných skutečností. Nevěřte těm nesmyslům, které vídáte v kině či televizi nebo které občas čtete v rádoby špionážních románech, a pamatujte si, že existují pouze tři stupně utajení, a sice:
- DŮVĚRNÉ. („Materiály, které vyžadují určitou ochranu a jejichž vyzrazení neoprávněnému subjektu by mohlo ohrozit bezpečnost státu.") Důvěrné materiály se označují žlutým proužkem.
- TAJNÉ. („Materiály, které vyžadují značný stupeň ochrany a jejichž vyzrazení neoprávněnému subjektu

by mohlo vážně ohrozit bezpečnost státu.") Tajné materiály se označují červeným proužkem.
- PŘÍSNĚ TAJNÉ. („Materiály, které vyžadují nejvyšší stupeň utajení a jejichž vyzrazení neoprávněnému subjektu by mohlo mimořádně závažně ohrozit bezpečnost státu.") Přísně tajné
48
materiály se označují oranžovým nebo žlutým proužkem, podle toho, v kterém resortu nebo službě člověk pracuje.
A to je všechno. Konec. Tečka.
Ochrana skutečností označovaných stupněm PRÍSNE TAJNE bývá často ještě zesílena bud použitím kódového slova, anebo pomocí systematizovaného přístupu, lidově zvaného „škatulkování".
Nejdřív probereme kódová slova. Kódová slova jsou, zjednodušeně řečeno, krycí názvy, které slouží k identifikaci citlivých špionážních dat nebo programů. V šedesátých letech například NSA ve spolupráci s Navy uskutečnila přísně tajný projekt na odposlech spojení sovětských vojsk, v rámci něhož příslušníci jednotek SEAL nasadili odposlouchávací zařízení na telefonní kabely, které vedly ze sovětské námořní základny u města Sos-novyj Bor přes Finský záliv do oblastního velitelství v Zeleno-gorsku. Projekt tenkrát nesl krytí jméno Kalichy břečťanu. Tenhle projekt dostal zřejmě označení Nebeský oř.
A nyní něco o „škatulkování". „Škatulkování" neboli oficiálně „dělem na úseky" je (zde budu citovat doslova a jistě pochopíte, že pramen vám z bezpečnostních důvodů nemůžu uvést): „...budování a řízení organizací, sítí, systémů a projektů tak, aby informace o personálním složení, vnitřním členění či aktivitách jedné součásti byly ostatním součástem dostupné pouze v rozsahu, který je nutný k zabezpečení svěřených úkolů." Takže se klidně může stát, že budete oprávněni znát jednu část projektů, ale ostatní vám zůstanou utajené. Nebo ještě jinak - budete sice vědět o NEBESKÉM OŘI, ale ne už o jeho dalších součástech, které budou kryty ještě tajnější řadou kódových slov.
Už to chápete? Že ano? To je dobře, protože za pár stránek se vám tyhle vědomosti budou hodit.
Tak a zpátky do reálu. Stojím na palubě čínské obchodní lodi, před čínským trezorem a v ruče držím tri přísně tajné technické příručky od projektu, který je tak tajný, že jsem z něj byl vyška-tulkovaný i já. Tomuhle říkám ironie!
Otevřel jsem rychlovazače, rozložil jednotlivé listy po stole (pardon, po tom, co ze stolu zbylo) a začal si je prohlížet. Po chvilce jsem z nich začal být hodně, ale hodně nervózní. Nejvíc mě zneklidňovaly zvýrazněné pasáže, většinou s rukou psanými poznámkami v čínštině.
Teď vám povím něco malinko o Velkém bratrovi. Proč jen malinko? Protože víc toho zkrátka nevím.
49
Dřív jste ode mě možná slyšeli zkratku C2W.* Tenhle systém byl v současné době rozšířený a vylepšený do takzvaného OIFTW, což je krkolomná zkratka pro Velení, řízení, spojení, počítače a informace pro válečníky (Command, Control, Communications, Compuiers and Intelligence For The Warrior).**
OIFTW představuje integrovaný systém, který umožňuje lidem mého typu získávat na bitevním poli informace v reálném čase, aniž by bylo nutné postupovat krok za krokem přes zkostnatělý zpravodajský aparát, nepřístupný management střední úrovně a další byrokratické překážky.
Díky C4W se můžu kdykoli připojit a získat informace, které právě potřebuji - termovizuálními snímky počínaje a družicovými mapami konče - neboť jakožto velitel jednotky SEAL mám tuhle technologii volně k dispozici.
To ale není všechno. OIFTW představuje zároveň rozškatulkovaný projekt. Příslušníci SEAL - jako třeba já - se dostanou pouze k těm nejzákladnějším formám systému. Nad tou je však ještě vyšší verze OIFTW, kterou jsem znal jenom z doslechu -protože dokonce i její kódové označení bylo tajné - a teprve na palubě Princezny z Nantongu jsem zjistil, že nese název Velký bratr a že příslušné kódové slovo zní Nebeský oř.
Z chodbových řečí jsem věděl, že Velký bratr přebral velkou část starého systému C2W, což znamená, jestli jsem tomu dobře rozuměl, že si můžu nejenom opatřit taktické informace, ale také zničit svému protivníkovi rádiové a telefonické spojení, vyřadit mu z provozu radary a zbořit celý systém velení a řízení. A nejlepší na tom je skutečnost, že se tenhle OIFTW vejde do schránek o velikosti menšího cestovního kufru (přesněji řečeno do dvou, jak jsem se dočetl v manuálech), v případě potřeby může fungovat na baterie a neváží dohromady ani padesát kilogramů.

* CW je zkratkou pro Boj o řízení a velení (Command and Control Warfa-re), při němž se snoubí bezpečnostní opatření, klamné manévry a prostředky psychologické války s fyzickou destrukcí s cílem narušit, ovládnout a zničit systém velení a řízení protivníka.
** Ted si asi myslíte, že vás tahám za nos. Kdepak, netahám - zkratku OIFTW najdete v nejnovějším vydání Slovníku vojenské terminologie, který vydalo Ministerstvo obrany USA ve spolupráci se Sborem náčelníků štábů.
50
Nebo prý nejméně tolik, aspoň jak tvrdí ona šeptanda. Já na rozdíl od ní nemůžu tvrdit nic, protože nejsem o Velkém bratrovi oprávněný vědět. Škoda že nejsem Číňan - těch se takové omezení rozhodně netýkalo.
Začal jsem rychle pročítat příručky. Brzo mi bylo jasné, že ten zatracenej systém je daleko mocnější, než jsem předpokládal. S jeho pomocí by se dala snadno ovládnout i celá země - tedy aspoň nějaká menší až střední velikosti, třeba taková Saudská Arábie, Kuvajt, Guatemala, Honduras, Kuba nebo Sýrie. U Německa, Francie, nebo dokonce Ruska by to bylo sice těžké, ale ne zcela vyloučené.
Díky Velkému bratrovi bych mohl odposlouchávat všechno -utajené vojenské spojení, řízení letového provozu, policejní vysílačky, mobilní telefony i vysílání na krátkých vlnách. A kdyby jen odposlouchávat! Kdybych chtěl, mohl bych se klidně nabourat do rozhlasového a televizního vysílání! Mohl bych monitorovat telefonní sítě - dokonce i ty nové, digitální. Mohl bych programovat naváděcí systémy pro rakety třídy země-vzduch a země-země. Mohl bych řídit vojenská letadla a provádět průzkum cíle, jako kdybych měl vlastní letoun s AWACSem. Mohl bych potají vysílat přes transpondéry na družicích NSA - nebo na francouzských, britských, izraelských, čínských a ruských špionážních družicích. S tímhle zařízením bych prostě dokázal neuvěřitelné věci!
Z dalších úvah nad využitím OIFTW mě surově vytrhl Sprosťákův chraplavý hlas, který mi s naléhavým tónem zachrčel v naslouchadle. „Kapitáne, asi byste měl sem k nám co nejrych-lejc přijít...!"
„Kde jste?"
„Zadní nákladní prostor - druhá komora napříč lodi!"
Slezl jsem po schodech a třech žebřících dolů a vydal se na zád. Viděl jsem, že moji lidé postupovali při prohledávání nákladu opravdu důkladně. Všechny krabice, bedny, skříně a kontejnery byly otevřené a pečlivě prohledané. Když jsem skákal přes hromadu porcelánových patic pro žárovky, napadlo mě, že jsme na lod zaútočili v pravý čas, protože takhle byla víc než ze tří čtvrtin prázdná. Kdybychom ji obsadili hned poté, co opustila Sanghaj, trvalo by nám aspoň týden, než bychom všechno probrali a roztřídili. Aie protože jsme si byli díky družici FORTE ^prosto jisti tím, že součástky od raket jsou stále na palubě -
51
nemluvě o poměrně věrohodných informacích, které říkaly, že Číňané chtějí ty rakety prodat do Pákistánu - nechali jsme lod projet frekventovanými námořními trasami a doplout do nejodlehlejšího úseku její plavby, v němž už byla bez nákladu, který vyložila v Pusanu, Jokohamě a dalších přístavech.
Zmíněné rakety jsme nemuseli hledat nijak dlouho. Ležely v šesti velkých kontejnerech - ve stejných bednách, o kterých naši bednologové prohlašovali, že se v nich ukrývají strategické střely středního doletu. Nálepky na vnějších stěnách byly pochopitelně jiné, ale taková bedna na raketu prostě vypadá jako... bedna na raketu. Všiml jsem si, že jaderné hlavice jsou uložené zvlášť, přesně tak, jak přepravujeme jaderné hlavice my.
Tyhle rakety jsem na palubě očekával. Ty další ovšem ne. Jednalo se o šestici ze země odpalovaných řízenýchstřel s plochou dráhou letu francouzské výroby. Ty zatracený Číňani se je ani nesnažili nějak schovat - zabalili je do vodotěsných kontejnerů, který používám pro přepravu munice po moři já sám! Všechny kontejnery byly označené čínskými znaky.
Poškrábal jsem se na bradě. Věděl jsem, že Pákistánci nemají o střely s plochou dráhou letu zájem - protože jich už díky Sovětskému svazu, Severní Koreji a Francii získali stovky. Ne, Pákistánci si od Číňanů koupili jen strategické rakety dlouhého a středního doletu, kdežto tady před námi ležely rakety taktické, s doletem maximálně 850 kilometrů. A ještě k tomu francouzské, nikoli čínské. Komu byly sakra určené?

Hledáním odpovědi na tuhle otázku jsem se bohužel zabývat nemohl, protože takových otázek jsem měl před sebou několik. Úplně stejně mě například trápily bedny s ruskými samopaly AK-47, ukryté uvnitř dřevěných kontejnerů s anglickým nápisem EXPORT - Obráběcí stroje, Zelinograd/MVD. Hlavně ta poslední tři písmena mě děsila. MVD je totiž, přátelé, zkratka pro Ministerstvo vnutrennich děl neboli ruské ministerstvo vnitra. Z nedávné návštěvy v Moskvě jsem věděl, že MVD patří k nejzkorumpovanějším státním institucím bývalého Sovětského svazu. Bylo zapletené do všeho, pašováním jaderných materiálů počínaje a prodejem drog mladistvým konče.
Ale to je jiná písnička. Vraťme se raději k mému hledání. Otevřel jsem přes deset krabic s poloautomatickými puškami SKS, které používala Rudá armáda. Krabice byly schované v bednách,
52
které měly představovat zásilku hraček z nějaké moskevské továrny. Pak jsem objevil hromady kartonů s pistolemi typu Toka-rev a Makarov různých ráží. Ve zmíněných kartonech přitom podle označení měly být konzervy s houbovou omáčkou. Podobně maskované byly i bedýnky s dvacet let starými sovětskými minami a granáty, zhruba dvě a půl tuny (!) plastické trhaviny Semtex v desetikilových balíčcích a čtyři až pět tun munice bulharské, ruské, ukrajinské a české výroby, pečlivě zabalené v černé umělé hmotě, uložené na paletách a označené jako surové železo.
Střely s plochou dráhou letu? Ruské zbraně? Munice ze zemí někdejšího východního bloku? To mi nějak nedávalo smysl. Číňané přece prodávají totéž zboží a utrží za něj ročně přes jednu miliardu dolarů - proč by kupovali nebo přepravovali zboží ruské, když toho svého mají v Sanghaji nebo Kuang-čchou plná skladiště? Vždyť Čína se během posledních deseti let vyšplhala na žebříčku největších světových vývozců zbraní pěkně vysoko. Loni byla dokonce na druhém místě, vzpomínáte si?
Všechny bedny s „hračkami" a „obráběcími stroji" byly potištěné šablonou v azbuce. Přejel jsem rukou po jedné z nich. I když rusky neumím, pochopil jsem, že nápis na bedně říká: „Bedna číslo 15 z 15."
Podíval jsem se na zbraně uvnitř a chvilku jsem počítal. Bedny s „hračkami" a „obráběcími stroji" obsahovaly takové množství zbraní a munice, které by podle všeho vystačilo menší armádě nebo větší gerilové jednotce nejméně na jeden rok. A to jsem prozkoumal jenom nepatrnou část celé zásilky -nezapomeňte, že jsme na Princeznu z Nantongu zaútočili až skoro ke konci její plavby.
„Opiš z toho pár sériovejch čísel!" nařídil jsem Aligátoro-vi. „Uvidíme, jestli se náhodou nedá zjistit, odkud to pochází!"
Kdo ví, jak se tahle situace nakonec vyvine. Něco mi na ní nevonělo. Bohužel jsem ani v nejmenším netušil, co by to mohlo být. Když jsem se ale podíval o čtyři metry dál, pochopil jsem, že na nějaké hlubší úvahy není čas.
A proč na ně nebyl čas? Inu, protože jsem zjistil, že Sprosťák mě nevolal ani kvůli těm střelám, ani kvůli těm zbraním. Volal mě kvůli dvěma hliníkovým schránkám o velikosti velkého kufru s kolečky a číselnými zámky.
53
Sprosťák už stačil zámky rozlomit a otevřít obě schránky jako lastury. Ted se hrbil nad jednou z nich. Vnitřek byl vystlaný silnou černou pěnou, v níž leželo několik černých skříněk. Některé byly vybavené obrazovkami, jiné číselníky a tlačítky. Sprosťák vytahal ty vynálezy ven a rozložil je kolem sebe do půlkruhu. Pak sáhl po úhledně složených drátech, označených barevným kódem, dal je na stranu a pustil se do zběžné prohlídky.
Sehnul jsem se a podíval se na ten úlovek zblízka. V první schránce bylo celkem devět modulů a v té druhé dvanáct. Na každém bylo malými písmenky napsáno MAJETEK SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH. Jedna schránka měla v pěně vyříznutý větší otvor a v něm dvě černé knihy v měkké vazbě. Vzal jsem jednu z nich do ruky a otevřel ji. Na titulní stránce jsem uviděl sériové číslo, na další pak logo vojenské zpravodajské služby DIA a slovo TAJNÉ. Za ním následoval souhrnný seznam kmitočtů a oběžných drah všech možných družic - jak našich, tak i cizích. Něco podobného jsem už kdysi spatřil, a sice na stole svého dlouholetého kamaráda Tonyho Mercaldiho. Rychle jsem knihu prolistoval a potom jsem se pustil do zkoumání ostatního obsahu schránek.
Prohlédl jsem si každý kousek, i když jsem dobře věděl, o co se jedná - o exemplář Velkého bratra se všemi technickými příručkami. Náš objev znamenal naprostý špionážní průšvih - a to je ještě hodně slabé

slovo.
Bumerang zvedl ze země přístroj na pohlcování radarového záření, který dokázal stisknutím jediného tlačítka proměnit letadlo nebo malou lod v neviditelný stroj. Přitom byl jen o málo větší než obyčejný walkman. Pozorně si ho prohlédl, pak se podíval na mě, zamával modulem ve vzduchu a řekl: „Hele, šéfe, vypadá to, že jsme tady narazili na docela ošklivý krámy! Přímo svinstvo!" Načež se zasmál tím svým zvráceným a podlým kaliforňanským smíchem. „Doufám, že si s tím budeme moct taky pořádně pohrát!"
KAPITOLA 4
06.34. Zatímco Sprosťák pořizoval digitální snímky nákladu -další důkazy pro předsedu Sboru náčelníků štábů a pro minist-
54
ra obrany - já jsem vzal z Velkého bratra soupravu se SATCO-Mem, odnesl ji na nejvyšší můstek a porušil rádiový klid. Ano, věděl jsem, že máme už tak značné zpoždění. Ano, věděl jsem, že jednám v rozporu s nařízeními, která jsem pro tuhle akci obdržel. A věděl jsem, že tím pravděpodobně naštvu pár lidí.
Ale právě tohle je základ nekonvenčního válečnictví. Když víte, že vaší zemi hrozí nebezpečí, musíte jednat. Rázně. A okamžitě. A musíte být ochotni nést za svoje kroky odpovědnost.
Sami dobře víte, že jenom máloco jsem si za svoji kariéru ještě neodskákal. Navíc jsem chtěl zjistit, co se vlastně děje - vždyť tohle se nestává každý den, aby člověk na palubě lodi, která patří potenciálnímu nepříteli, narazil na tu nejmodernější a nejtajnější techniku, jakou jeho země vyrábí. Proto jsem dřív, než z té lodi zmizíme a pošleme ji i s nákladem ke dnu, chtěl znát odpovědi na všechny otázky, které mě trápily.
Kéž bych měl v té chvíli po ruce některého z čínských zpravodajských důstojníků, jak se ve zdejších vodách říká, u něhož bych mohl provést malý výslech! Ale jak už víte, osazenstvo Princezny z Nantongu utrpělo ztráty ve výši 100 procent, takže na výslech nikdo nezbyl.
A tak jsem zavolal do Washingtonu. Nejdřív jsem se ovšem musel spojit s generálem Crockerem, abych ho informoval o svých objevech.
Vytočil jsem číslo do jeho kanceláře. Telefon zazvonil dvakrát, pak se ve sluchátku ozval ženský hlas: „Šedesát osm dvacet čtyři!"
Linka byla sice správná, ale ten hlas jsem vůbec neznal. A tak jsem čekal. Žena na druhém konci zopakovala číslo linky. „Kdo je tam?" zeptal jsem se.
„A s kým mluvím já?" opáčila.
To jsem jí v žádném případě nehodlal říci. „Sháním pana předsedu Crockera!"
„Není tady. Mám mu něco vyřídit?"
„Kdy se vrátí?"
„Hodně pozdě." Slyšel jsem, jak přikryla mluvítko dlaní a zhruba dvě vteřiny bylo ticho. Potom se znova otázala: „Tak kdo je tam?"
Nejspíš se snažila vypátrat, odkud volám. Bylo načase skon-C1t. „Ještě se ozvu!" prohlásil jsem a zavěsil. Ted by vás asi zajímalo, jak je možné, že předseda Sboru náčel-
55
níků štábů není k sehnání v době, kdy probíhá velmi důležitá akce. Na tuhle otázku existují dvě odpovědi. Za prvé, moje akce byla tajná, ne utajovaná. Při utajovaných akcích - jako například při oné tragické akci na osvobození rukojmích v Teheránu, kterou vedl můj kolega a kamarád Charlie Beckwith - sedává v operačním středisku celý Sbor náčelníků a okusuje si nehty tak dlouho, dokud se nedozví, co se stalo. Ale tajné akce se nemají odehrávat vůbec a jakákoli nechtěná pozornost může vzbudit nežádoucí podezření. A tak generál Crocker dodržoval svůj pravidelný program a s nějakým vysedáváním u telefonu si nedělal žádnou hlavu.
A kromě toho nemohl tušit, že se ozvu - měl jsem tak učinit až poté, co se ocitnu v bezpečí na palubě ponorky, která byla vyslaná proto, aby vyzvedla neznámou jednotku SEAL při jakémsi cvičení.
Přesto jsem potřeboval pomoc - a také radu. Zkusil jsem tedy jiné tajné číslo. Přesněji řečeno číslo telefonu, který stál na levé straně psacího stolu, jenž patří mému dlouholetému kamarádovi z DIA

Anthonymu Vincentovi Mercaldimu. S Merkem se znám už od té doby, co byl Kristus ještě obyčejným kuchařem a Sad-dám Husajn se nepokoušel vyrábět jaderné bomby. A proč jsem mu volal? Protože Merc je člověk, který téměř vždycky ví, co se děje, a pokud to náhodou neví, umí se zeptat tak, aniž by přitom vzbudil rozruch. Spojil jsem se s ním úplně stejně, jako jsem se snažil spojit s generálem Crockerem: napíchl jsem se na nejpříhodnější špionážní družici NSA (fungující v rámci projektu s krycím označením Stopovka a to je všechno, co vám o tom řeknu, pokud náhodou nejste prověření na stejný stupeň jako já) a brnknul jsem si zadarmo a bezpečně.
A jak jsem to udělal?
Nejdřív jsem si v přiloženém seznamu kmitočtů a oběžných drah našel polohu družice. Pak jsem do tři kilogramy těžkého vysílače ze soupravy Velkého bratra vložil frekvenci transpon-déru, přes který jsem chtěl vysílat. Kachní noha mezitím složil dohromady čtyřiceticentimetrovou kovovou parabolu, která vypadala jako miniaturní deštník obrácený větrem naruby.
Potom jsme se zadívali na tmavou oblohu a nasměrovali anténu pod úhlem šedesát stupňů přibližně na sever. Jakmile Velký bratr nalezl daný transpondér, přisál se k signálu jako kojenec k matčině prsu, odrazil se od stanice NSA u australského Pine
56
Gapu* a přes stanici na virginském Vint Hillu si to namířil do Pentagonu.
V devátém patře washingtonské centrály DIA v Clarendonu bylo krátce před sedmou hodinou večerní. Telefon zazvonil dvakrát, pak se ve sluchátku ozval Merkův hlas. Zněl tak jasně, jako kdybych volal ze sousední kanceláře.
„Mercaldi."
„To jsem já! Musím ti něco říct! Narazil jsem na problém hod-nej opravdu velkýho bratra a potřebuju o něm rychle nějaký informace!"
Následovalo ticho. Zřejmě jsem mu tím úplně vyrazil dech. Za chvíli se ale vzpamatoval a zahuhlal: „Do prdele, Dicku, na tohle nemáš oprávnění!"
„Možná nemám to zasraný oprávnění, ale zato tady mám ten zasranej krám přímo před sebou!" Přečetl jsem mu dokonce pár řádek z toho zasranýho manuálu a odcitoval jsem mu pár zasra-nejch čísel z těch zasranejch návodů k těm zasranejm družicím tý zasraný DIA.
„Počkej - myslím, že víc už bys toho ani říkat neměl!" přerušil mě Merc.
„A proč?" Pověděl jsem mu, přes co mu volám, a slyšel jsem, jak lapě po dechu.
„Kecáš!"
„Proč bych to dělal, zvlášť tady odsud?"
„A kde seš?"
„Někde daleko," odpověděl jsem, „a to je všechno, co k tomu můžu říct!"
lim mu sklaplo. Ale stejně po mně chtěl aspoň stručný popis těch kufrů. Slyšel jsem, jak si dělá poznámky. Zeptal jsem se ho, jestli ví, jak je možné, že se tahle technika dostala do cizích rukou.
, *Pin? 9"P 'eží necelých dvacet kilometrů jihozápadně od Alice Springs, na odlehlém místě v australském vnitrozemí. Stanice byla vybudovaná na sklonku šedesátých íPfzdě" Probéhly ÍeSts dalš{ stavební úpravy) a připomíná měsíční kolonii edeckofantastických filmů z padesátých let - tvoří ji jednopatrové domy prefabrikátů, kryty s parabolickými anténami a další zařízení, která loví na nebi informace, zachytávají telemetrické údaje ze zkoušek ruských (předtím sovětských) finských balistických raket a monitorují Francouze, kteří mají ve vodách kolem h zkušební prostor pro jaderné zbraně. Na stanici pracuje nastálo zhruba čtyři sm az pět set lidí a podle aktuálních požadavků sem dojíždí ještě několik desítek speci-
57
Na to Merc odpověděl docela prostě: „To ani v nejmenším netuším, ale věř mi, že to zjistím!"
„Hlavně přitom dávej pozor, abys po sobě nenechal žádný stopy, který by vedly ke mně!"
To připadalo Merkovi logické. Neviděl žádný důvod, proč by měl někomu sdělovat nějaké podrobnosti. Zvlášť v téhle chvíli, kdy je na odhalování totožnosti ještě příliš brzo. Na závěr jsem se dozvěděl, že mám co nejrychleji dokončit svoji práci, sebrat svoje lidi a uklidit svoje vzpurné žabácké pozadí do bezpečí.
„Chcete se přece stáhnout odtamtud, co jste, nebo ne?"

Řekl jsem mu, že si má propříště nechat ty ironické poznámky od cesty a že za pár hodin budeme na lepším místě, odkud mu také zavolám. Po pravdě řečeno, podle plánu jsme měli vyrazit už před půlhodinou. „Spoj se se mnou hned, jak to půjde!" prohlásil. „To už ti budu umět odpovědět, Dicku, slibuju!"
10.12. Mohl bych vás klidně zavalit lavinou podrobností o našem ústupu, ale snad postačí, když ty předchozí tři a půl hodiny shrnu do jediné věty, a sice že to byl pro nás všechny velmi mrzutý zážitek. Princeznu z Nantongu jsme potopili i s nákladem raket a zbraní pět set metrů hluboko. Podařilo se nám ukořistit přes metrák potenciálně zpravodajsky hodnotných materiálů - vzali jsme toho asi víc, než jsme museli, ale jelikož neumím čínsky, nemohl jsem určit, co je cenné a co na vyhození. A tak jsme to sebrali všechno - přesněji řečeno všechno, co se nám vešlo do čtyř vodotěsných pytlů - a pak jsme odpálili nálože, které rozlomily Princeznu z Nantongu vejpůl a poslaly ji ke dnu.
Zmíněné pytle a kufry s Velkým bratrem naplnily gumový člun až k prasknutí, což se projevilo tím, že člun seděl ve vodě příliš nízko a museli jsme kvůli tomu plout pomaleji a tím pádem spotřebovat víc paliva, než jsme plánovali.
Což znamenalo... - už začínáte tu situaci chápat? Správně -zhruba pitomý čtyři kilometry od toho pitomýho místa srazu nám došel ten pitoměj benzin a my jsme se pak houpali na tý pitomý hladině jako nějaká pitomá korková zátka dobrou půlhodinu, protože teprv potom ten pitoměj velitel ponorky usoudil, že když jsme se přestali hejbat (viděl nás na tom svým pitomým radaru) a když pravidelně - a možná taky trochu zoufale - vysíláme oficiálním radiomajákem U. S. Navy, mohl by (až si desetkrát zívne a dvacetkrát se protáhne) se k nám laskavě dostavit a naložit nás.
58
Ted byste nejspíš chtěli vědět, proč nepřiplul hned, jak vycítil, že jsme v nějaké krizové situaci. Odpověď na tuhle otázku se skládá ze dvou částí. Za prvé, jelikož vůbec netušil, čeho se naše akce týkala (měl jenom vyzvednout nějakou jednotku SEAL na předem určeném místě uprostřed oceánu, vzpomínáte si?), nepociťoval zřejmě žádnou potřebu k nám přispěchat a vyzvednout nás z vody, protože si možná myslel, že ono houpání a poskakování na vlnách je součástí plánu celé akce. Za druhé: zajížďka v délce čtyř kilometrů nebyla na jeho seznamu. A jak všichni dobře víme, jaderní ponorkáři se ani nevyserou, pokud to není na seznamu úkonů, které mají provést. A tak jsme se tam houpali, poskakovali, otloukali a skuhrali, zatímco on seděl v teplíčku a pozoroval nás periskopem.
10.21. Konečně na palubě ponorky Scorpion. Ještě než jsme vlezli dovnitř, svlékli jsme ze sebe většinu oblečení a naházeli ho do moře. V těch potápěčských kombinézách jsme byli téměř celý den. Jak jistě víte, není v nich vestavěné žádné sociální zařízení a podle toho jsme také vypadali.
Poprosil jsem dokonce šéfa lodi - to je na ponorce nejvýš postavený řadový námořník - o hadici, kterou bychom se mohli nahoře omýt. Nejdřív se vzpouzel, protože na seznamu nic takového jako hadice neměl. Ale stačil jediný závan větru a hned byl ochota sama, bez ohledu na to, jestli to měl někde černé na bílém, nebo ne.
10.30. Pořádně jsem se osprchoval, převlékl se do vypůjčené kombinézy se znakem ponorky a s nápisem NÁVŠTĚVA a vydal jsem se do kapitánovy kajuty. V ní jsem našel svalnatého chlápka vyšší postavy, který se hrbil nad velkou námořní mapou. Nechal mě chvilku stát a dotáhl do konce čáru, kterou kreslil na průhledný obal mapy. Potom zvedl hlavu a napřáhl pravou ruku.
„Já jsem Dave Brancato! Jsem rád, že jste všichni v pořádku, kapitáne!" pronesl s přízvukem, který mi připomněl New Jer-sey mého mládí. Pak ale přešel k věci. „Omlouvám se, že jsme k vám nepřipluli dřív. Asi jsem to trochu posral," prohlásil suše. „Nedáte si horký kafe?"
Zprvu jsem přemýšlel o nějaké pádné žabácké odpovědi. Ale upřímně řečeno, těch zmatků už na mě bylo až moc. A kdybych
! chtěl nad něčím rozčílit, tak by se našly mnohem důležitější
eci- Navíc by mi nějaké nářky stejně nepomohly. Za prvé pro-I-
59

I
I

ti
I
to, že tohle byla jeho loď, ne moje. A za druhé proto, že jsem měl před sebou hromadu jiné práce.
„Omluva se přijímá," řekl jsem a potřásl nabízenou rukou. „A protože se u vás zřejmě nenajde bombej, vystačím si klidně s kafem!" Na chvilku jsem se odmlčel a pak jsem pokračoval: „Hele, Dave, rád bych, aby se moji lidi najedli, pozáplatovali a trochu prospali - jsou na nohou už hezkejch pár dní. Ale já bych pro sebe potřeboval celou vaši radiokabinu, protože musím něco co nejrychlejc oznámit do Washingtonu, a to po krytý lince."
Ponorkářova býčí šíje se otočila doleva a poté doprava a jeho obličej se zachmuřil. „To nejde, kapitáne!"
Dobře víte, že slovo „nejde" slýchám strašně nerad, což jsem také kapitánu Brancatovi sdělil.
„Ne ne, tak jsem to nemyslel!" bránil se. „Tady se nejedná o to, že bych ti to nechtěl dovolit, ale o technický možnosti!" Načež mi vysvětlil, že Scorpion není na takové spojení vybavený. Jeho kloaka patří k těm starším a nebyla dosud modernizovaná. A asi ani nikdy nebude, poznamenal smutně Dave, protože Scorpion má být do roku a půl vyřazený. Chcete vědět proč? Kapitán Bran-cato vám to milerád poví.
„Samozřejmě, Dicku! Protože kvůli tomuhle prezidentovi se v dnešní Navy částky vynakládané na ochranu životního prostředí ztrojnásobily, zatímco částky vynakládané na bojeschop-nost poklesly na polovinu!"
Takže místo poslední generace satelitních vysílačů a dalších technických vymožeností měl Scorpion jenom systém vzor úspora á la William Jefferson Clinton DPA (Do prdele s armádou) z roku 1993, známý pod označením AUTODIN (AUTOmatic Digital Network - Automatická digitální síť). Žádné skvělé vynálezy. Žádné prima hračky. A také žádné kryté spojení.
Kdybych AUTODIN použil, každá moje hláska by do Washingtonu putovala přes šifrovací bránu na ponorkářském operačním středisku v Pearl Harboru. A všechny zprávy, které procházejí přes nějakou šifrovací bránu, lze „otevřít" a číst, popřípadě okopírovat, aby mohly být posléze detailně prozkoumány nebo předány NSA, CIA, nebo dokonce ministerstvu zahraničí.
A tak jsem kapitánovu nabídku s díky odmítl. Ne, musím se do Washingtonu dovolat bez toho, abych zčeřil jedinou vlnku.
Řešení daného problému spočívalo uvnitř hliníkové schránky.
60
Potřeboval jsem jenom čtvrt hodiny času a velitelskou věž, na níž by neokouněl nikdo jiný kromě mých lidí. Chtěl jsem být s Velkým bratrem o samotě, třebaže kapitánu Brancatovi jsem řekl pouze to, že potřebuji mít chvilku soukromí.
„Hele, to znám! Když jsme v přístavu, koukám se na starý filmy Greta Garbo, že jo?" zazubil se ponorkář. „Nevidím v tom žádnej problém, jestli ovšem tvýmu copu nebude vadit troška slanýho spreje!"
Priorita číslo jedna: generál Crocker. Do kanceláře k němu jsem se sice dovolal, ale ozval se mi stejný ženský hlas: „Šedesát osm dvacet čtyři!"
Zavěsil jsem. Pardon, madam, ale svoje věci si radši vyřizuju osobně, ne přes prostředníka.
Potom jsem se zkusil spojit s Merkem. Když se mi to konečně podařilo - po třech marných pokusech a pěti hodinách času -dozvěděl jsem se aspoň něco povzbudivého. Merc nejdřív prohledal počítačovou síť v DIA. Bezvýsledně. Pak učinil totéž v síti v Pentagonu. Ani tam nic nenašel. A tak zavolal jednomu svému kontaktu v Motorole - na vývoji Velkého bratra se totiž podílela speciální divize právě téhle firmy. To podstatné se prý dozvěděl teprve poté, co kontaktu sdělil čísla uvedená na příručkách k družicím. Konkrétně tahle jednotka patří údajně do jistého přísně tajného projektu a víc už onen kontakt nesmí říci, pokud mu Merc nezarecituje správná kódová slova, což se pochopitelně nestalo, a diskuse na tohle téma tím pádem skončila.
Merc se na chvilku odmlčel. Slyšel jsem, jak přikryl mluvítko dlaní, jako kdyby k němu někdo vešel. Pak se ozval znova. „Tak si myslí, že by - protože jde o techniku - o tom mohli něco vědět v DTSA."
DTSA je zkratka Úřadu pro dohled nad zbrojními technologiemi (Defense Technology Security Agency), který se stará o to, abychom do zahraničí neprodávali nepatřičné hračky.
„Tak jsem zavolal chlápkovi, kterýho známe odjakživa - však víš, tomu bláznivýmu Arménovi."

Abych nevěděl! Jmenuje se Ron Mardigian a je to docela féro-vej kluk. Za ta dlouhá léta jsem s ním už leccos podnikl. „Vím, 0 kom mluvíš."
//No, a v tom případě taky víš," pokračoval Merc, „jaká to musí bejt divočina, protože on začal mlít cosi o tom, že se skoro vůbec
61
neznáme a proč přej mu volám zrovna kvůli tomuhle! A potom povídá: ‚Hele, já s tebou po telefonu mluvit nemůžu! Zaskoč za mnou, probereme to spolu!' A to jsme mluvili přes scramblery, Dicku - bavili jsme se na krytý lince! Nakonec mi řekl, ať mu zavolám odněkud z automatu, ale ať nepoužívám ten v hale a nikoho nejmenuju."
To bylo divné. „A dál?"
„Tak jsem seběhl do metra, zavolal mu z budky ve stanici a do telefonu jsem, přesně jak mi nařídil, řekl jenom: ‚To jsem já -jsem tady!' A Ron doslova zašeptal: ‚Vyjeď po schodech nahoru a čekej!' Šest minut nato se tam ten blázen objevil v klobouku se širokou střechou a ve slunečních brejlích, popadl mě za límec a odvlíkl mě na ulici."
Na chvilku se odmlčel, jako kdyby prověřoval spojení. Potom navázal: „Nejdřív jsem si myslel, že je to jeho normální chování, vždyť ho znáš, paranoidního Arména! Ale pak mi došlo, že to není jen tak. Byl fakt vyděšenej. Když jsem se zeptal proč, tak mi odpověděl: ‚Hele, když už máme o tom mluvit, tak chci, aby to bylo hodně daleko od všech kamer, mikrofonů a dalšího svinstva, který nás může sledovat!'A potom mě prohledal. Kristepa-ne, Dicku, on mě fakt normálně prošacoval, aby se přesvědčil, jestli nemám někde mikrofon! Když zjistil, že jsem čistej, popadl mě za klopy a povídá: ‚Tak dobře, pro koho to je?'"
„Doufám, že jsi mu nic neřekl!" přerušil jsem jeho vyprávění.
„Řekl jsem mu, že je to pro jednoho kámoše z námořnictva."
„Pro jednoho kámoše. A nic víc?"
Pár vteřin bylo ticho. „No, řekl jsem mu, že je to pro kámoše, co slouží u SEAL," připustil nakonec Merc. „Ale těch je přece spousta, Dicku!"
To ano. Ale jenom málokdo z nich by se ptal na Velkého bratra. A jenom málokdo z nich zná paranoidního Arména Mardigiana už patnáct let. „A co on na to, když jsi mu řekl, že je od SEAL?"
„Zakoulel očima a prohlásil, že mi nemůže vůbec nijak pomoct, protože jestli je tím mojím kámošem stejnej chlápek, kte-rýho myslí on, tak ten pracuje pro předsedu Sboru náčelníků štábů a tohle není nic pro Náčelníky. Dokonce mě chytil znova za klopy a zašeptal: ‚Z toho, co jsem viděl, jsem pochopil, že Náčelníci jsou z tohohle vyloučený! Stoprocentně!'"
Zatraceně, Mardigian naprosto přesně věděl, koho má Merc na mysli! Moje krytí je fuč! „Tak ti pěkně děkuju, Merku...!"
62
„Hele, Dicku, co se stalo, to se stalo. Ale já jsem na něj dál tlačil. Hrál jsem na city, zkoušel jsem to pořád dokola přes starý kamarádství."
„No a?" Začínal jsem být netrpělivý.
„Trvalo to sice skoro hodinu a museli jsme ujít nejmíň tři kilometry, ale nakonec mi přece jenom něco pustil. Přiznal se, že maj na Velkýho bratra svazek."
Malá poznámka ohledně získávání informací. Jakmile se vám jednou podaří vložit do pootevřených dveří nohu, nebo strčit do stanu nos, nebo proniknout údem na krajíček... to je vlastně jedno čeho, hlavně že se vám to bude líbit..., pak je mnohem snadnější dostat dovnitř i zbytek. „Tak jsi ho mačkal dál, ne?"
„To si piš! Víš, co mi řekljpo dalším kilometru? Můžu ti to od-citovat naprosto přesně. Řekl: ‚Z Národní bezpečnostní rady přišla speciální zásilka pizzy. Supervelký, s oranžovým pruhem a všema možnejma ozdobama.' Zeptal jsem se ho, o jaký ozdoby se jedná. Přej nález Národní bezpečnostní rady, krycí jméno z CIA, štítek z NSA, dekret od prezidenta a tak dál a tak dál. Samý kódový slova, samý škatulky."
Na chvilku se odmlčel a pak pokračoval: „Poprosil jsem ho, aby mi ukrojil kousek. A on mi na to řekl, že je to moc horký, ať na to radši zapomenu. A ať přej se o tyhle pizze nikdy nikde nezmiňuju, hlavně u sebe v práci."

„Ptal ses proč?"
„Že váháš! Odpověděl mi zase po kuchařsku. Že přej to souvisí s nějakým ‚novým receptem'. Přej to má něco společnýho s Čínou a s Rusákama - a to těsto bylo přitom udělaný bez jakýkoli pomoci ministerstva obrany. A nakonec prohlásil: ‚Stejně už je to v troubě v Bílým domě a podle všeho se to tam už nějakou dobu peče.'A to bylo všechno. Nic víc jsem se už nedozvěděl. Akorát mi nakázal, ať do toho nestrkám nos a ať se mu ani nepokouším volat, když budu o tom chtít nějaký další informace."
„Netušíš, kdo by za tím mohl stát?"
„Ani v nejmenším," odpověděl Merc. „Podle mě je to zase jedna z těch tajnůstkářskejch pletich, který se tedka tak často odehrávají Z toho, co povídal ten Armén, jsem pochopil, že na tom má zájem prezident a že to zřejmě řídí poradce pro otázky národní bezpečnosti."
„Můžeš nakouknout ještě o kousek dál?"
63
„Do prdele ne!" V Měrkově hlase zazněl náznak strachu. „Už takhle jsem možná nakouknul dost daleko! Připadá mi, že v telefonu slyším cvakání, který jsem tam dřív neslyšel! A začínám za sebou vídat pořád stejný lidi - a to beru v potaz jenom posledních šest až osm hodin, Dicku! Začínám už bejt paranoidní jako ten Mardigian a to se mi vůbec nelíbí! Takže si zapiš moje slova za uši a zapomeň na mě!"
Po tomhle rozhovoru jsem byl ještě zmatenější než předtím. Celá moje kariéra v ozbrojených silách byla totiž postavená na takzvaných základních hodnotách. A mezi ty nejdůležitější patřilo vědomí, že nepříteli se nemá pomáhat.
A pod onou pomocí bych si zcela bez problémů dokázal představit nejmodernější techniku. Jestli o tom může někdo něco vědět, pak je to jedině generál Crocker. Ale než mi zvedne telefon on osobně, neřeknu nikomu ani slovo. Chvíli si zdřímnu a pak se s ním pokusím znova spojit.
Do té doby se musím smířit s tím, že budu mít v hlavě pěkný zmatek. Proč, ptáte se? Protože sedím v ponorce, vedle sebe mám desítky kilogramů písemností, kterým nerozumím, a dva kufry s nejdokonalejší technikou, a přitom vůbec netuším, co se děje.
Na jednu stranu je dobře, že nás čekají tři a půl dne plavby (míříme na Guam, odkud poletíme domů). Během téhle doby budu mít dost klidu na to, abych mohl nerušené zkoumat, vyhodnocovat a snad také řešit tyhle hlavolamy a volat generálovi Crockerovi do práce v naději, že to jednou konečně vezme. Na druhou stranu mě vůbec netěší fakt, že následujících pár dní nebudu moci nijak reagovat, jenom na dálku. A to mi velmi, velmi vadí, protože jsem se vždycky považoval za muže činu.
Sešel jsem z věže dolů, propletl se úzkými chodbami ke svojí kajutě, postavil jsem kufr s Velkým bratrem k jeho kolegovi a vylezl na lůžko.
Zdálo se mi, že jsem ani nestačil zavřít oči, a už se na přepážce před mojí kajutou ozvalo odporné ťukání.
„Vstupte!" zavolal jsem, překulil se na druhou stranu, posadil se - a praštil se hlavou o strop, protože ponorka poskočila prudce dopředu. Začal jsem skytat a do očí se mi vehnaly slzy. „D-d-dále!"
Ve dveřích se objevila nakrátko ostříhaná hlava. Její majitel se snažil předstírat, že nevidí moji tvář zkřivenou bolestí. Když ale
64
oznamoval: „Velitel vás žádá, abyste za ním přišel, kapitáne Marcinko!", v koutcích úst mu cukalo.
Opatrně jsem si ohmatal mozolnatými prsty čelo a dospěl Jc poznání, že na něm budu mít asi bouli velkou jako kaštan.
Padl jsem zpátky na kousek gumové pěny, který na ponorkách funguje coby polštář, a poslouchal, jak mi duní v hlavě. Přitom jsem se snažil zaostřit zrak a zjistit, kolik je hodin. Zatraceně, spal jsem plnejch osm hodin! Vzdychl jsem a vykulil se z lůžka. „Vyřiďte mu, že už jdu!"
„Právě jsme dostali tohle... Fuj, to vypadá opravdu ošklivě!" prohlásil Dave Brancato při pohledu na moje čelo a zavrtěl soucitně hlavou. Pak mi podal papírek se zprávou a dodal: „Už jsem se dostal na dvaačtyřicet uzlů, takže nám zbejvá asi tři a půl hodiny, než pro vás přiletí ten vrtulník ze Singapuru."
Podíval jsem se na tu zprávu, pozorně si ji přečetl a nahlas jsem zasténal. Jsou chvíle, kdy se člověk může sebevíc snažit o inovaci, ale stejně zvítězí nějaké klišé.
A tohle byla jedna z nich. Žádný odpočinek pro unavená těla i duše nebude. Přesné znění té zprávy vám

sdělit nesmím, protože byla označená jako přísně tajná, ale můžu vám aspoň nastínit její obsah.
Moji plavbu na Guam přerušil vrchní velitel Tichomořské flotily, jenž mě ve své nekonečné čtyřhvězdičkové moudrosti dočasně přeložil na Jokosuku, což je velká americko-japonská námořní základna nedaleko Jokohamy.
Až se tam dostanu, budu (myslím, že tady bych mohl citovat doslova) „na výslovnou a naléhavou žádost inspektora japonské státní policie Tošira Okinagy poskytovat taktickým silám hostitelské země poradenskou činnost a pomoc v oblasti zvládání krizových situací při trvajícím kritickém a časově citlivém krizovém vývoji na místním rychloobčerstvovacím zařízení v Jokosuce".
Ze vám to mám přeložit do srozumitelné řeči? No prosím. Znamená to, že vrchní velitel Tichomořské flotily mě posílá do Japonska, abych tam pomohl zásahové jednotce japonské státní policie zlikvidovat partu tangu, kteří v mcdonaldu na námořní základně v Jokosuce vzali několik příslušníků U. S. Navy jako rukojmí.
A jak se vrchní velitel Tichomořské flotily dozvěděl, že jsem na palubě ScorpionjR? Odpověď na tuhle otázku leží vysoko nad
65
úrovní mého funkčního. Dovolím si nicméně odhadnout, že to zřejmě souvisí s jistou tajnou telefonní ústřednou, která slouží výhradně předsedovi Sboru náčelníků štábů a může ho okamžitě spojit s kýmkoli na světě.
Proč mi v tom případě předseda společně s vrchním velitelem Tichomořské flotily zrušili poslední část choulostivé a nebezpečné akce a vyslali mě do Japonska? Dobrá otázka - a kdybychom se zrovna neřítili nejvyšší možnou rychlostí na určené místo, zalezl bych opět do velitelské věže a přes Velkého bratra bych položil stejnou otázku generálu Crockerovi.
Jenže to nebylo možné. Kapitán Brancato měl na papíře svoje instrukce. A jistě si vzpomínáte, co jsem vám o ponorkářích říkal - nedělají nic, co by nebylo napsané černé na bílém.
Odpověď na výše uvedenou otázku je trošku složitější, takže se mnou mějte pár odstavců strpení a vydržte laskavě moje podrobné vysvětlování. A ne abyste ho přeskočili - později pochopíte, jak a proč bylo důležité.
Za prvé, vztahy mezi U. S. Navy a Japonskými námořními se-beobrannými silami byly vždycky dobré. Vrchní velitel Tichomořské flotily tedy využil příležitosti a nabídl svému japonskému protějšku pomoc.
Ale sám tenhle vztah by k mému vyslání na Jokosuku nestačil. V pozadí tohoto rozhodnutí stály rovněž politické důvody. Po-minu-li námořnictvo, pak vztahy mezi Spojenými státy a Japonskem ležely, řečeno slovy básníka, už nějakou dobu v troskách. A tento stav jsme zavinili především my.
Že chcete konkrétní příklady? Dobrá, jeden za všechny - Japonci se hodně naštvali, když se ukázalo, že jeden z mých kolegů od CIA věděl o sektě Óm šinrikjó, ale neobtěžoval se varovat před ní Japonce.
Říkáte, že se na tuhle sektu nepamatujete? Jedná se o skupinu, jejíž členové zamořili v roce 1995 pět souprav tokijského metra nervovým plynem sarinem. Dvanáct lidí kvůli nim zemřelo a dalších padesát pět muselo do nemocnice. Později vyšlo najevo, že CIA věděla o tom, že příslušníci sekty Óm šinrikjó zkoumali na jednom ranči v Austrálii účinky jak sarinu, tak i tabunu a dalších chemických a biologických bojových látek. Věděli dokonce také to, že zmínění tangové dokázali sestrojit nálož se sarinem a propašovat ji z Austrálie do Japonska.
Jenže Langley se ani nenamáhalo předat uvedené informace
66
japonskému partnerovi, konkrétně zpravodajské službě s názvem Výzkumný vládní úřad, známé spíš pod označením Nai-
čo.
Pak zde byla ta záležitost se znásilněním dvanáctileté školačky, kterého se na Okinawě dopustil jeden z příslušníků amerických ozbrojených sil. Okinawané reagovali přehnaně (a nikoli bez provokací, dlužno dodat). Snažili se - bezúspěšně - vyhnat ze svého ostrova všechny Američany. A teď si představte, že takovéhle vztahy máte zrovna ve chvíli, kdy je ze strategického hlediska nezbytné, abyste udrželi letecké základny a jiné vojenské objekty na území cizích států.
A tak se před dvaadvaceti měsíci zrodilo memorandum, které neslo pečeť předchozího poradce Bílého

domu pro otázky národní bezpečnosti a které mělo pomoci při obnově dobrých vztahů mezi Američany a Japonci.
Dovolte, abych vám ho předvedl v celé jeho kráse.
MEMORANDUM
BÍLÝ DŮM
WASHINGTON
TAJNÉ
ODTAJNĚNÉ PO VYNĚTÍ TABULKY A
Pro: ministra obrany
Od: poradce pro otázky národní bezpečnosti
Věc: Americko-japonská vojenská spolupráce
1. Prezident USA nařizuje okamžitou realizaci Japonsko-ame-rického protokolu, který byl formulován na prosincovém setkání na nejvyšší úrovni.
2. Veškeré žádosti japonské vlády v oblasti zvládám krizí, vyhodnocování rizik a boje proti terorismu dostanou od ministerstva obrany a všech s ním spojených institucí prioritu číslo jedna.
3. Ministr obrany navrhne, definuje, vytvoří a zrealizuje takzvanou Společnou doktrínu, která umožní vládám Spojených států a Japonska podpořit vzájemné cíle a účely dle ustanovení Japonsko-amerického protokolu.
í 4. Konkrétní pokyny pro realizaci tohoto nařízení, včetně klínových oblastí bilaterální spolupráce a unilaterálních iniciativ jsou uvedené v přiložené Tabulce A.
TAJNÉ
67
Zmíněné memorandum bylo napsané, jak už jsem řekl, před dvaadvaceti měsíci. Dneska sedí v západním křídle Bílého domu jiný poradce pro otázky národní bezpečnosti. Jmenuje se Matt Thompson. Po necelém půlroce v téhle funkci se považuje za Metternicha jedenadvacátého století a kategoricky odmítá jakoukoli strategickou spolupráci s Japonskem, neboť by podle něj mohla narušit pročínskou orientaci, na niž on sám zavedl naši zahraniční politiku.
Já nejsem politik. Nedělám zahraniční politiku - jenom ji vykonávám. A proto nejsem v těchto věcech až tak zběhlý (i když vám garantuji, že na konci téhle knihy budu mít stejné vědomosti jako nějaký poradce pro otázky národní bezpečnosti, novinář nebo televizní reportér). Něco ale přece jen vím. Například to, že Matt Thompson je dlouholetý kamarád našeho prezidenta - bydleli spolu na koleji. A jako takový se těší daleko větší přízni vrchního velitele ozbrojených sil než ostatní členové jeho administrativy.
Z toho, co jsem viděl a četl, jsem pochopil, že poradce pro otázky národní bezpečnosti prosazuje politiku, která Spojené státy odklání od tradičních tichomořských spojenců-Japonska, Austrálie, Singapuru, Filipín a Jižní Koreje - a žene je do náruče Pekingu. Proč? V deníku Asiati Wall Street Journal se před pár týdny objevil článek, který chválil naši vládu za prozíravé a vychytralé jednání, které má zvrátit současnou politiku Číny, jež se po více než čtvrt století trvajícím odcizení začala opět sbližovat s Ruskem.
A rusko-čínské spojenectví by podle autora článku (nejspíš nějakého vysloužilého pracovníka ministerstva zahraničí, nyní poradce) „narušilo životně důležitou a zároveň křehkou rovnováhu sil v oblasti Tichého moře". Chtějí-li Spojené státy neutralizovat toto nové partnerství mezi Moskvou a Pekingem a udržet harmonii a klid, musí se odklonit od svého tradičního konfrontačního postoje a rozvinout s Čínou nový, mnohem sym-biotičtější vztah. Připadalo mi, že náš poradce pro otázky národní bezpečnosti se řídí přesně tímhle zatraceným článkem.
Naštěstí existuje ještě druhá strana mince. Matt Thompson není, navzdory svému přátelství s prezidentem, jediným člověkem, který v Bílém domě hlásá svoje názory. Ministr obrany a předseda Sboru náčelníků štábů mají také svoje stanoviska a nebojí se je energicky a veřejně prosazovat.
68
I když generál Crocker neměl ve zvyku psát přímo články do novin, přece jen čas od času poskytl nějaký ten rozhovor. A při téhle příležitosti nikdy neopomněl zdůraznit, že strategické vztahy s Japonskem považuje on osobně za minimálně stejně důležité jako hospodářské vztahy s Čínou. Všem,

kdo o to stáli, říkal, že Spojené státy nemůžou připustit, aby přišli o zdejší základny.
Ministr obrany naproti tomu poskytování rozhovorů doslova miluje a vede si při téhle činnosti nadmíru zdatně. Rovněž on pokaždé upozorňuje na to, že kdyby po Filipínách měly padnout i základny na Okinawě a v Japonsku, Amerika by se nedokázala tak rychle přesouvat k ohniskům napětí. Při výpovědích před Kongresem vždycky členům Výboru pro ozbrojené složky připomínal, že američtí výrobci zbraní - jejichž zaměstnanci chodí volit - dostávají z oněch 44 miliard, které vydávají Japonci ročně na zbrojení, pěkně kulatou sumičku.
Ministr obrany je mimoto veteránem zákulisních válek, a tudíž ví, jak se postupně ničí protivník. Za posledních několik měsíců vypustil do světa řadu informací, které odhalovaly znepokojující fakta o pročínské politice Matta Thompsona a ubíraly plusové bodfky u prezidenta. A protože máme prezidenta, který se neřídí rozumem, ale průzkumy veřejného mínění, podařilo se ho ministrovi obrany přesvědčit, aby nejednal ukvapeně. Což znamená - aspoň v případě prezidenta - že se ministerstvu obrany povedlo udržet s Japonci stálý kurz, a to i přes značné fňukání, vrčení a štěkání, které se ozývá z úřadu poradce pro otázky národní bezpečnosti.
Takové je tedy pozadí. Takže když dneska vrchní velitel Ti-chomořské flotily obdrží od Japonců nějakou žádost, zavolá zřejmě veliteli námořních operací, ten zase zavolá předsedovi Sboru náčelníků štábů Crockerovi a posledně jmenovaný řekne: „Tak dobře - okamžitě se podle toho zařiďte!"
Proč? Protože vrchní velitel Tichomořské flotily ví, že tímhle zaboduje u svého šéfa, velitele námořních operací. VNO zase překypuje elánem, protože ví, že když udělá něco, co strašně rozčflí poradce pro otázky národní bezpečnosti, nesmírně tím potěší jak předsedu Sboru náčelníků štábů, tak i ministra obrany. To je úžasné, jak funguje politika, co? Ale tohle je jenom jedna část rovnice - jenom politický faktor.
69
Druhá část - faktor osobní - spočívá v tom, že moji pomoc si vyžádal můj dlouholetý kamarád Toširo Okinaga, inspektor -což je hodnost rovnocenná s naším jednohvězdičkovým generálem - speciální jednotky Japonské národní policie, známé pod názvem Kunika. Tahle jednotka má v současné době na starosti veškeré protiteroristické akce v Japonsku.
Opět malá odbočka do minulosti. Není to až tak dávno, co jsem vedl život jakéhosi potulného učitele. Kočoval jsem po světě a zasvěcoval do tajů válečnického řemesla - konkrétně do umění, jež se zove boj proti terorismu - každého, kdo mi chtěl naslouchat (a kdo měl příslušná oprávnění).
Mezi lidmi, s nimiž jsem se setkal, byl i jistý Toširo Okinaga, tenkrát pouhý seržant z Kuniky. Anglicky uměl bezvadně, díky čtyřem letům stráveným na Notre Dámu (bakalářský titul v oboru Politické vědy) a dvěma letům stráveným na univerzitě v Indiáne (Mistr svobodného umění v oboru kriminologie).
Ale neměl jsem ho rád jenom proto, že mluvil jako já, ve volném čase honil sukně stejně jako já a za dlouhých nočních pitek do sebe lil skoro stejné množství piva jako já. Nelíbil se mi jenom proto, že ovládal úřednickou hatmatilku, kterou dokázal přesvědčit byrokraty, a uměl kreslit postupové diagramy, jimiž získával na svoji stranu legislativce. Ne, já jsem Toša obdivoval - a milerád jsem s ním pracoval - protože to byl válečník, opravdový samuraj, s neutuchající touhou zdokonalit sebe i svoje lidi ve válečnickém řemesle. Velmi dobře také chápal, že nemůže po svých lidech chtít něco, co by on sám nechtěl nebo neuměl. Kromě toho skvěle střílel, především z pistole. A jako držitel černého pásu v karate věděl, v čem spočívá rozdíl mezi bojovým uměním a pouliční rvačkou. A i když nesnášel výšky, naučil se spouštět na provaze z vrtulníků a slaňovat po zdech mrakodrapů - ba dokonce i skákat z letadla. Trénoval společně se svými lidmi a vždycky se je snažil dotlačit až za hranici pomyslných možností.
A když přišlo do tuhého, vrhal se do dveří jako první. Dobrovolně se hlásil do náročných a riskantních akcí a díky svému odhodlání nechat na cvičišti duši při nich jenom málokdy ztratil některého ze svých mužů. Ale patrně nejdůležitější je to, že Tošo nikdy nepřestal smýšlet jako seržant, třebaže teď nosí na límci něco jako generálské hvězdy. A právě proto mě k sobě povolal, protože stejně jako já mám svoji bezpečnostní síť velitelů druž-
70
stev, která mi pomáhá v prekérních situacích, i on má svoji bezpečnostní síť příslušníků protiteroristických jednotek, která mu pomáhá ve velkých krizích. A já považuji za velkou čest, že smím

být na jednom z čelných míst tohohle seznamu.
Tošova těžká chvíle nemohla nicméně přijít v horší dobu. Upřímně řečeno, takovouhle změnu jsem potřeboval ze všeho nejmíň - zvlášť když mě může nakonec stát spoustu drahocenného času. Ne, chtěl jsem jenom v klidu doplout na Guam, rychle přeletět zpátky do Států a neprodleně se pustit do dlouhého bádání nad tím, co se sakra děje s tím Velkým bratrem, ruskými zbraněmi a Číňany.
To na jedné straně. Na druhé straně jsem musel mít na paměti i jedno nepsané pravidlo z Válečnického kodexu, které říká, že kolegu, který požádá o pomoc, nelze nechat na holičkách. A tak jsem probudil své muže a stručně jsem je obeznámils nastalou situací. Stručně? Ano, stručně: já pojedu do Japonska, oni pojedou domů.
Jestli toho, že jsem je s sebou nechtěl vzít, litovali? Schválně, je Země kulatá?
Samozřejmě že naříkali. A protestovali. A když to na mě neza-působilo, začali vrčet, cenit zuby, šklebit se a vyhrožovat. Takhle, přátelé, vypadají zabijáci, lovci, střelci a loupežníci, když je jim odepřený jejich díl zabíjení, lovení, střílení a loupení.
Jenže jejich úkol byl minimálně stejně důležitý jako ten můj. Skládal se ze dvou částí. Za prvé měli dopravit Velkého bratra zpátky do Washingtonu tak, aniž by to někdo byť jenom tušil. Vždyť nikdo kromě Tonyho Mercaldiho nevěděl, že jsem se těch dvou kufrů a jejich obsahu zmocnil. A já bych to tak rád ještě chvíli nechal.
Za druhé by se měli začít plížit a slídit čili nenápadně zjišťovat, co jsme to vlastně našli a kdo za to nese zodpovědnost. Do práce se pustí hned poté, co se ocitnou ve Státech, a budou si počínat úplně stejně, jako kdyby prováděli průzkum nepřátelského území v nějaké jiné části světa. Nejdřív obhlédnou situaci. Potom se vrhnou na pozorování. Budou hledat stopy po nepřátelích - a když je najdou, odhalí jejich totožnost. A nakonec mi, až přijedu za nimi, všechny svoje objevy ohlásí.
71
KAPITOLA 5
íCrátce po 15.00 mě z paluby Scorpionu vyzvedlo naviječí lano vrtulníku typu Páve Low a odneslo mě do Singapuru. Zde jsem přestoupil na letadlo C-20A, což je vojenská verze gulfstreamu Jíl bez zbytečných parádiček, vyrobená na počátku 80. let, které jně dopravilo na leteckou základnu v Jakotě. Při přistání jsme gice měli v palivových nádržích už jenom výpary, ale přistáli isme. Na Jakotě jsem naskočil na vrtulník Bell 212, patřící americkému válečnému námořnictvu, a pár minut poté jsem dosedl íia přistávací plochu pro V. I. P. vrtulníky na Jokosuce.
Pohled, který se mi při příletu naskytl, se mi vůbec nelíbil. Nad řadami skladovacích hal, zásobníků a cisteren, které obklopují areál základny, se valil hustý černý kouř. Proudy vozidel vně areálu připomínaly gordický uzel - mariňáci a policisté zuřivě odháněli zoufalé řidiče. Ale ještě horší to bylo nad širokou silnicí která vedla k „objektům hmotného zajištění", mezi něž patřila'i restaurace McDonald's - místo oblíbené jak mezi námořníky, tak i mezi návštěvníky základny. Letěli jsme ve výšce kolem osmi set metrů a podle množství policistů, zdravotníků a hasičů, které se u restaurace pohybovalo, jsem tušil, že mě nečekají právě dobré zprávy.
Když jsem vylézal průlezem ven, zahlédl jsem Toša. Seděl na nárazníku šedého džípu a mával na mě kuklou, kterou si stáhl z hlavy. Od chvíle, co jsme se viděli naposledy, se skoro vůbec nezměnil - pořád to byl ten podsaditý Japončfk, jenom vlasy mu trochu zešedivěly. Měl na sobě Černou kombinézu, vysoké boty, neprůstřelnou vestu a speciální výstroj pro boj zblízka. Z pouzdra na stehně mu vykukovala pažba pistole Browning High Power, úzký proužek kůže kolem očí - jediná část obličeje, kterou nechránila nomexová kukla nebo brýle - byl začerněný sazemi. Tošo tak vypadal jako nějaký japonský medvídek panda navlečený ve výstroji příslušníků zásahových jednotek.
Třebaže se mi nechystal rozhodně říci něco povzbudivého, byl jsem moc rád, že ho zase vidím. Chytil jsem ho kolem ramen, pořádně jsem ho k sobě přimáčkl a pozdravil ho srdečným „Polib mi prdel, sráči!"
Tošo zareagoval jako zápasník sumo, rozrazil moje sevření, obejmul mě, rozkročil se, zvedl mě ze země a zatočil se se mnou dokola. Pak mně postavil zpátky na pevnou zem, ustoupil o krok
72
dozadu, podíval se na mě a s vystrčenou bradou řekl: „Kon-niči-wa - vítej, Dicku! Mrzí mě, že to není za lepších okolností!"

Ani jsem se ho nemusel ptát, jak vypadá situace, protože než jsme v džípu překonali těch pět set metrů, které nás dělily od místa činu, už mi bylo jasné, co se tady přihodilo - můj starý známý pan Murphy se tady přihodil.
Vyskočil jsem z džípu a rozhlédl se kolem. Tohle místo jsem dobře znal - a zřejmě také proto mě Tošo povolal. V době největšího rozkvětu Rudé buňky jsem přivezl na Jokosuku svoje hochy a společně s Tošovými lidmi jsme si hráli přesně u tohohle mcdonaldu. Já jsem dělal zločince a Tošo se se svými střelci učil, jak se na takový americký fast-food se všemi těmi obrovskými lednicemi, mrazicími komorami, otevřenými kuchyněmi a velkými skladovacími prostory útočí.
Tenkrát se zrovna měly otevírat v Japonsku další mcdonaldy a Tošo chtěl vědět, co všechno ho může čekat. Docela rozumné, nebo ne? Čím víc toho totiž o místech, která můžou být zdrojem potenciálních problémů, víte, tím lépe dokážete zareagovat.
Tošo tedy znal mcdonaldy dokonale - a dobře věděl, jak je má obsadit, aby přitom napáchal co nejmenší vedlejší škody. Jenže z tohohle zbyla jenom spálená kostra. Všude kolem se válely kusy údajně nerozbitného skla - takže jsem věděl, že výbuch byl opravdu silný a pocházel zevnitř. Z vnitřního vybavení nezůstalo prakticky nic. V čoudících troskách se přehrabávali lidé ze soudního lékařství a hledali části lidských těl. Černě odění střelci z Kuniky seděli v hloučcích bokem a tiše spolu rozmlouvali. Na druhé straně silnice probíhal výslech nějakého výbuchem otřeseného mariňáka v bojovém ústroji. Na zemi leželo pod přikrývkou několik těl - z některých se ještě kouřilo. Podíval jsem se na Toša a zamračil jsem se. „Co se tady, sakra, stalo, Tošo?"
„Džibaku - sebevražednej pumovej útok!" V očích se mu odrážel smutek, který cítil ve své asijské duši.
„Chtěl jsem počkat na tebe, Dicku - říkal jsem jim, ať nespěchaj," dodal a pokrčil bezmocně rameny.
„Ale admirál Gray - ten tady dělá velitele -mě neposlechl!"
Vůbec jsem tomu nerozuměl. „A proč, proboha?"
„Chceš slyšet pravou příčinu? Protože to přenášela naživo CNN a on se bál, že bude vypadat nerozhodně, proto přímo

před kamerou mariňákům nařídil, ať zaútočej. Myslel jsem, že se z toho jeho DVZ* posere!"
„Takže tohle je dílo MERF?" Velitele zdejší MERF - zásahové jednotky námořní pěchoty (Marině Emergency Reaction Force), která byla dislokovaná kousek od Tokia - jsem náhodou znal a věděl jsem, že je to válečník každým coulem. Ten by nikdy takhle katastrofálně nepohořel.
„Ne, MERF by se sem podle pana admirála nedostavila dost rychle, a tak použil to, co měl po ruce - ostrahu základny."
„A co ty a tvoji kluci?"
„Vždyť jsem to povídal, Dicku - byla tady CNN! Vysílali to živě, přes satelit k vám do Států. Tangové předali seznam svejch požadavků..."
„Čeho se týkaly?"
„Ostrovů, Dicku."
„Ostrovů?"
„Souostroví Senkaku. Tvoří ho dohromady osm neobydlenejch skalnatejch ostrůvků. Ležej dole pod Okinawou, severovýchodně od Tchaj-wanu a nároky si na ně dělaj jak Japonci, tak i Číňa-ni. Číňani jim říkají Diaojusy."
„A o co tam jde?"
„O ropu, Dicku. Americký naftařský společnosti tvrděj, že tam jsou obrovský ložiska ropy. Japonsko přitom musí veškerou ropu dovážet. Kdybychom dokázaly ty ložiska využít, mohli bychom si u těch ostrovů udělat něco podobnýho, co si udělali v Severním moři Britové."
„A Číňani chtěj to samý!"
„Samozřejmě! A právě proto dává naše letectvo na Senkaku pozor. Každej den nad těma ostro varna lítají e-dvojky céčka."
„A jak se k tomu staví Američani?"
„Donedávna to bylo docela v pořádku. Vždyť kdyby se Senkaku zmocnili Číňani, dostali by se rázem skoro na dostřel k Tchaj--wanu. Ze Senkaku je to jenom tři sta padesát, maximálně čtyři sta kilometrů."

„Ale kvůli čemu, sakra, vzniknul tenhle šílenej průser, Tošo?! Ty ostrovy se přece Spojenejch států nijak bezprostředně nedotýkají"
* důstojník pro veřejné záležitosti
74
„Ono je to trošku složitější," poznamenal Tošo, přešlápl a pokračoval: „Amerika se totiž k otázce ostrovů Senkaku stavěla až dosud neutrálně. Vaše vláda o nich vždycky mluvila jako 6 ‚osmi sporných ostrovech'. Ale minulej tejden začal mluvčí Bílýho domu používat čínský a japonský jméno, což tady vzbudilo pozornost a v Pekingu přímo zděšení. Číňani předtím pořád prosazovali čínský pojmenování, bez ohledu na to, jak ten spor dopadne. První požadavek teroristů proto zněl tak, že se Spojený státy mají omluvit a buď zaujmout znova neutrální postoj, anebo nazývat ty ostrovy jenom čínským jménem."
„Takže to nejsou žádný Japonci?"
„No, po pravdě řečeno, oni to Japonci jsou. Ale maoisti - říkaj si Rudý semena a podporujou Čínu," odpověděl Tošo. Na chvilku se odmlčel a potom poznamenal: „Záhada, co?"
Zajel rukou pod límec u vesty, vylovil jakýsi hmyz, který ho obtěžoval, hodil ho na zem a pokračoval: „Stejně je úplně jedno, co jsou ty tangové zač. Admirál by beztak Kuniku nepustil ke slovu - zvlášť když měl v zádech Bílej dům a na mobilu nějaký-ho idiota ze západního křídla." Otřel si hřbetem rukavice koutek oka a smutně dodal: „Připadalo mi to takový... neamerický. Zcela proti duchu odkazu Johna Wayna." Tošo byl ten den zkrátka samé nepříjemné překvapení.
„Jak jsi to myslel s tím Bílým domem v zádech?"
„Ten přenos na CNN sledoval někdo z úřadu poradce pro otázky národní bezpečnosti. Ten chlap zavolal přímo admirálovi Grayovi - chytil ho na mobilu a dožadoval se hlášení o situaci. Admirál mu začal vysvětlovat, že má všechno pod kontrolou, a potom prohlásil, že už seš na cestě, abys nám pomohl celou situaci vyřešit, protože zdejší základnu dobře znáš z časů Rudé buňky." Poté se Tošův obličej zlověstně zachmuřil. „Z toho, co jsem měl možnost slyšet, vyplynulo, že po tyhle zmínce se to všechno najednou nějak zvrtlo a Bílej dům admirálovi nařídil, ať okamžitě jedná."
„A on ani neprotestoval?"
„Nic takovýho jsem neslyšel. Jenom tam stál a přikyvoval do mobilu. ‚Ano, pane..., jistě, pane..., samozřejmě, pane!' A smysl toho všeho byl jedinej, Dicku - aby se to vyřídilo dřív, než sem dorazíš ty! Člověče, tak tomuhle říkám obcházení služebního postupu! Bylo to něco nepochopitelnýho..."
I kdepak, nebylo. Něco podobného se už kdysi stalo. Během
75
krize v Somálsku například jeden z prezidentových nejbližších poradců pro styk s veřejností pravidelně volával do operačního střediska speciálních jednotek v Mogadišu a rušil příkazy tamního velitele. Veřejnému lynčování ale bohužel unikl. Za prvé proto, že reportéři z Bílého domu většinou nepovažovali jeho kroky za natolik důležité, aby o nich informovali, ačkoli jeho příkazy zřejmě způsobily smrt několika příslušníků Rangers a Delty. A za druhé proto, že tenhle člověk byl příliš dobrý zdroj - pohyboval se velmi blízko prezidentského páru - na to> aby byl předhozený veřejnosti. A reportéři z Bílého domu prostě nemůžou bez dobrých zdrojů existovat.
„Zatraceně!" Tošo pohodil hlavou směrem k ohořelé kostře, která kdysi bývala mcdonaldem, a ukázal palcem na zdravotníky, nakládající do automobilů spálená těla. „A tomuhle říkám učebnicovej průser!"
Došel jsem k mrtvolám a pozorně si je prohlédl. Tři byly stále zahalené přikrývkou. Nadzvedl jsem cíp u jedné z nich a uviděl zuhelnatělé tělíčko dítěte, zkroucené v bolestivých křečích. Kristepane, ony byly uvnitř i děti! A ted jsou mrtvé! Vždycky mě strašně rozzuří, když vidím zabité děti - ten, kdo to způsobil, musí za svůj čin pykat! V tomhle případě mě to bolelo o to víc, že to byly děti příslušníků Navy - tím pádem to byla moje rodina. Přísahám, že budou pomstěné! Já si toho hajzla z Bílého domu, co jejich smrt zavinil, najdu a vyrovnám s ním účty - po svém!
Couvl jsem pár kroků dozadu a kritickým zrakem jsem si přeměřil celou scénu. Ve stopách, které po akci zůstaly, jsem si dokázal číst jako ve slabikáři Mariňáci se naskládali támhle - krásně na dohled od zadního vchodu do mcdonaldu, o bezpečnostní kameře, která visela nad ním, ani nemluvě. Potom oběhli roh a podnikli jednoduchý a naprosto nesmyslný frontální útok. A zatímco se marně pokoušeli prohodit třaskavé granáty okny, která jsou na mcdonaldech v zahraničí vyrobená speciálně na ochranu před

teroristy, a dělali přitom spoustu rámusu, tangové v klidu povraždili devět amerických a tři japonská rukojmí a pak celý objekt - i se sebou - vyhodili do povětří.
A právě tohle se přihodí, když nějakej vládou dosazenej idiot z Bílého domu dostane možnost velet v situaci, o který nemá žádný znalosti, žádný informace a žádnou představu! A k tomu existujou velitelé typu admirála Graye, který nemaj dost odva-
76
hy na to, aby takovýho debila, pokud nedrží v ruce papír vlastnoručně podepsaný vrchním velitelem ozbrojenejch sil, poslali hnedka do prdele! Místo toho mu do tý prtlele sami lezou, všechno mu odkejvaj a lidi kvůli nim přicházej o život!
A víte, co se stane potom? Takovej velitel věnuje spoustu času a úsilí tomu, aby svalil vinu na chudáky, který kvůli všem těm špatnejm příkazům, mizernejm informacím a absenci zdravýho rozumu tahaj za kratší konec lana. Buďte tak laskaví a dovolte mi, abych se na tomhle místě na chvilku zastavil a přednesl vám krátkou řeč. Můžu? Fajn, tisíceré díky.
U dnešních takzvaných vůdců je bohužel až příliš často k vidění postoj, který lze shrnout do Čtyř písmen: CHSSZ - chraň si svůj zadek. CHSSZ znamená, že se důstojníci starají víc o svoji kariéru než o svoje lidi. Jedna stará mariňácká tradice říká, že v terénu jedí důstojníci až poté, co se nají mužstvo. Jiná stará tradice, pro změnu amerického válečného námořnictva, hlásá, že důstojníci jsou zodpovědní za blaho svých lidí - a to ve veškerém smyslu. Většina současných důstojníků se o svoje lidi vůbec nestará. Chce si jenom odkroutit svých osm hodin denně a pak se odebrat na golfové hřiště, do realitní kanceláře nebo k počítači, aby si zkontrolovala ceny akcií.
Tohle je stav, který nemůžu snést, a nedávno jsem se rozhodl, že místo pláče a nářků s tím začnu něco dělat. Proto jsem se rozhlédl kolem a hledal admirála Graye, abych mu sdělil pár slov ohledně svátosti služebního postupu a potom mu rozkopal ten jeho po-sranej zadek na kaši, protože nic jinýho si nezasloužil. Já vím, že měl jednu hvězdu a já žádnou. Ale jsou chvíle, kdy na nějakejch hvězdách vůbec nezáleží - a tohle byla jedna z nich.
Tošo ten pomstychtivý zabijáčky pohled v mých očích zahlédl a natolik mě znal, aby věděl, co se chystám provést. Proto mé svalnatým předloktím připlácí na kapotu džípu a řekl: „To není dobrej nápad, Dicku - co se stalo, to se stalo!"
Třeba ano, ale třeba taky ne. Kvůli admirálovi Grayovi a tomu idiotovi z Bílýho domu, co mu volal, zahynulo zbytečně několik lidí. A věřte mi, že já si najdu cestu, jak to skóre vyrovnat. Ale prozatím se musím vrátit do Washingtonu, protože mě tam čeká ještě spousta práce na různých frontách najednou a tahle zajížd-ka mě už stála hromadu drahocenného času.
„No dobře, Tošo, máš pravdu. Hele, co kdybys mě hodil na Naritu a já tam chytil nejbližší letadlo do Washingtonu?"
77
Tošo stáhl ruku zp-átky. „Víš, já bych byl radši, kdybys tady ještě chvilku zůstal, MDicku! Ještě pořád je tu dost práce!"
Nahlas jsem zauvažoval, co by to tak mohlo být. Vždyť na Jo-Icosuce už bylo po vš-em. „Já myslím, že mě tady už vůbec nepotřebuješ, Tošo!"
„Na tohle fiasko už ne. Ale protože jsem zjistil, kdo za to může, taíc jsem si říkal, že bys třeba chtěl bejt u toho, až si to s ním -půjdu vyjasnit!" prohlásil Tošo a odvedl mě k černému fordu "bronco s tmavými okcrty a střechou posetou anténami.
Podíval jsem se na ohořelá těla. Pomyslel jsem na mrtvé děti a pak na admirála Qaye. „Přesvědčil jsi mě," souhlasil jsem.
„Poletím pozdějc!"
Tošovi se ve tváři c»bjevil náznak úsměvu. „To je dobře!" řekl, otevřel dveře u řidiče a položil nohu na stupátko. „Ještě než jsem dorazil se svými lidnni sem na Jokosuku, naši zpravodajci zachytili... saišihotančmšingo - to je japonsky jaksetojmenuje..." Chvíli hledal ta sprá_vná anglická slovíčka, a když na ně přišel, radostně se usmál. „ -. .hovor z vysílačky, ve kterým se tangové z mcdonaldu domlcr>uvali s velitelským stanovištěm. Podařilo se jim určit místo, ze= kterýho ten signál vycházel. Bylo to jedno skladiště na severozápad od základny."

„No a?"
„Nechal jsem to tsím prověřit - nenápadně. Než se to tady u meká posralo, tak jsem už nabeton věděl, že jsme narazili na jedno z velitelství Rudejch semen!"
„Ono jich je snad víc?"
„Jo, fungujou totiž po buňkách - přesně jako fungovala Japonská rudá armáda. Kvůli tomu se dají hůř vypátrat. To vysílání se opakovalo dohroma-dy třikrát, což nám stačilo na to, abychom přesně určili místo, tede se tyhle hajzlové nacházej. Je to...," zarazil se, podíval se na tázavý výraz v mých očích a odpověděl na nevyslovenou otázku: „Neboj se, tohle je informace, se kterou se v žádným příp?adě nehodlám svěřovat admirálovi Grayo-vi!"
Potom ohnul paleer směrem k fordu. „Tak hurá na palubu, námořníku! Vzhledem., k tomu, co se tady stalo, se ty hajzlové po-kusej vzít nejspíš brczo do zaječích, tak si musíme pospíšit, abychom je ještě stihli c3rytit!"
Poplácal jsem Toša_ rukou po zádech. „Takže jdi do toho, Mac-duffe...!"
78
„A proklet bud ten, kdož první zakřičí ‚Stačí, už dost!' skočil mi do řeči Tošo. „Shakespeare, co? Macbeth. Pátý jednání, závěrečná scéna."
Nesnáším lidi, který můžou jít bez přípravy do Riskuj! a vyhrát. Vy taky?
Tošo se usadil za volantem a zabouchl dveře. Otevřel jsem dveře u spolujezdce a začal se hrabat na místo, když vtom jsem si uvědomil, že na zadním sedadle někdo sedí.
Zarazil jsem se, ale Tošo jen nevzrušeně prohodil: „Dicku, tohle je Alixe. Alixe, tohle je Dick."
Vylezl jsem na sedadlo a přehodil jsem přes opěradlo ruku. „Ahoj!"
Pocítil jsem pevný stisk a suchou ruku. „Taky ahoj! Já jsem Alixe."
Otočil jsem se dozadu. Alixe byla atraktivní žena kolem pěta-třicítky. Měla protáhlý, šibalský a zároveň andělsky nevinný obličej, do něhož jí spadaly vlasy, které nebyly ani tak často upravované, jako spíš šamponované a do sucha vyfoukávané. Oblečení se skládalo z černého ručně šitého blejzru, úzkých kalhot a hedvábné blůzy barvy slonové kosti s vysokým límcem a perleťovými knoflíky.
Měl jsem před sebou ženskou verzi oněch bezvadně oblečených absolventů Princetonu nebo Dartmouthu, kteří neskládají normální zkoušky, ale rovnou zkoušky pro uchazeče o diplomatickou službu, nebo přecházejí do Langley, kde jsou důkladně proklepnutí a vyškolení na supertajné špiony. Jediný rozdíl mezi mužským a ženským typem spočívá v tom, že ten mužský obvykle nosí módní proužkovanou košili od nějakého proslulého krejčího z londýnské Jermyn Street a nezbytnou křiklavou širokou anglickou kravatu, a nikoli ručně šitou hedvábnou tuniku s perleťovými knoflíky jako paní Alixe Josephová.
Ale jinak vypadala na první pohled jako všichni vysoce postavení špioni nebo diplomaté. Pravé zápěstí jí zdobily praktické a vkusné ocelovo-zlaté rolexky. Z úzké náprsní kapsičky na blejzru nenápadně vykukoval pozlacený vršek plnicího pera značky Montblanc. Na nohou měla zřejmě rovněž nějaké staromód-ní botky - patrně ferragama - s nízkým podpatkem za 350 dolarů, které s takovou oblibou nosí všechny diplomatky, špi-onky a právnicky z Wall Streetu.
Naklonil jsem se blíž a přejel po ní pohledem. Paráda!
79
„Takže, Alixe," nadhodil jsem, „vy pracujete u bratrů a sester v Langley nebo v některém z těch zamlžených údolí na ministerstvu zahraničí?"
Zasmála se a v modrých očích se jí přitom zajiskřilo. To bylo dobré znamení. „Ani u jedněch," odpověděla. Když zpozorovala můj zmatený výraz, dodala nevzrušeně: „Ale když Tošo požádal o vaši přítomnost na tomto místě, proklepla jsem si vás u sebe v práci - mám vyřídit pozdrav od Tonyho Měrka a že prý za mě ručí svou hlavou!"
Teprve poněkolikáté za celý život se mi najednou nedostávalo slov. Znám stovky agentů DIA -r ale štíhlá a půvabná Alixe se jim rozhodně nepodobala, což jsem jí také sdělil.
„Děláme spolu na jistém novém projektu," řekla na vysvětlenou. „Je to přísně tajné (co taky dneska není, že?). Ale o mém přesném zařazení mluvit mohu. Jsem součástí DHS - Služby vojenského HUMINTu (Defense HUMINT Service)."

O DHS jsem už něco slyšel. Byla vytvořená loni, a to na pokyn nového ministra obrany. Jedna z kladných stránek skutečnosti, že v čele Pentagonu stojí bývalý senátor, spočívá v tom, že má na Capitol Hillu přátele, kteří se domnívají, že by ozbrojené síly měly dělat i něco jiného, než jenom hrát si v Bosně na dopravní policajty, zastupovat na Haiti pracovníky sociálky, fungovat při lesních požárech v Montaně jako skauti nebo zabíjet na hranicích s Mexikem stáda koz. Mohly by se například připravovat na válku. Ministr obrany takové činnosti fandí a k jejímu prosazení využívá veškeré svoje konexe. A tak vznikla DHS jako tříletý projekt s předem vyčleněnými financemi. Peníze na projekt byly schválené zákony, které si dokonce ani prezident nedovolil vetovat.
Když jsem Alixe řekl, co o DHS vím, usmála se a prohlásila: „Tak to máme štěstí - to znamená, že naše peníze jsou nedotknutelné, zamčené Kongresem a Matt Thompson a jeho mafie na nás tím pádem nemůže!"
Zeptal jsem se, proč by se měl o to snažit.
Alixe mi vysvětlila, že hlavním úkolem DHS je proniknout do obrovského zpravodajského aparátu Číny, který se po smrti Teng Siao-pchinga roztáhl po celém Tichomoří. Alixe prý sice pracuje na velvyslanectví v Tokiu, ale její oblast působnosti sahá od Koreji na severu až po Indonésii na jihu. Má zde vytvořit špionážní sítě, které by nám pomohly zjistit, k čemu se Peking zrovna chys-

tá, a dohlédnout na všechno, co by mohlo ovlivnit americké vojenské zájmy v Tichomoří.
Byl to velmi nesnadný úkol. Na to, aby ho získala, musela mít opravdu mimořádné zkušenosti - třebaže v odpovědích na dotazy ohledně svojí minulosti byla klasicky špionsky skoupá.
Zato se nebála prohlásit, že svěřený úkol se jí v současné době plní daleko hůř, a to kvůli politickým rozbrojům mezi Pentagonem (rozumějte ministrem obrany USA) a Bílým domem (čili poradcem pro otázky národní bezpečnosti Mattem Thompso-nem). Není žádným tajemstvím, že šéf Národní bezpečnostní rady chce, aby Pentagon, a zvlášť DIA, nemohly strkat nos do ničeho, co jenom trochu souvisí s jeho podivnou politikou vůči Číně, politikou, která se opírá výhradně o zjištění CIA.
Samozřejmě se přihodilo to, že nový ředitel Centrálního zpravodajství je čirou náhodou Thompsonův kamarád z Yale. Ve Washingtonu spolu dokonce pracovali ve stejném znaleckém středisku a pokud jde o vztahy s našimi potenciálními nepřáteli, mluví si navzájem z duše. Uměli byste říci slovo „usmíření"? Zdá se, že oni to dovedou - a také to pravidelně předvádějí.
Tady na chvilku odbočím a povím vám něco o Mattu Thomp-sonovi, protože ten chlap mi už začíná lézt na nervy, i když jsem se s ním dosud nesetkal. Tak za prvé, Thompson se zasazuje o to, aby se naše politika odklonila od Japonska a přiklonila k Číně. Já si naproti tomu myslím, že bychom se měli chovat nestranně. Vždyť Japonsko je po hospodářské stránce naším potenciálním nepřítelem, a proto musíme být ostražití i vůči němu. Jenže bdělost je jedna věc a házení Japonců přes palubu, jak by to rád udělal Thompson, druhá. A teď se dozvídám, že Thompson ještě k tomu lobboval proti operativě DIA a konkrétně proti té součásti, která se zabývá Čínou. To není dobré. V minulosti jsme už nejednou na vlastní kůži poznali, že CIA se může ve svých odhadech naprosto mýlit. Jako například krátce před rozpadem Sovětského svazu. Ústřední zpravodajská služba tenkrát předpovídala, že socialistické zřízení bude v Rusku převládat ještě v jedenadvacátém století.
Proto - dovolte mi, abych se vyjádřil klasicky po žabácku - ať jde Matt Thompson do prdele! Stejně, co ten idiot vlastně umí? Je to jenom další z těch akademickejch hňupů, který se nikdy nenamáhali s tím, aby odtáhli ten svůj tlustej zadek do terénu, a neuměj mluvit na rovinu! Řekl jsem Alixe, že podle mého ná-

zoru je každý krok DIA v oblasti HUMINTu krokem rozhodně pozitivním.
Alixe souhlasně přikývla. „Zvlášť když DIA měla pořád zakázané verbovat agenty a budovat špionážní sítě - CIA to nikdy nechtěla dovolit." Pak na mě v nečekaně důvěrném gestu namířila palec a ukazovák a pokračovala: „Až do té chvíle, než do úřadu nastoupili generál Crocker a nový ministr obrany. Společnými silami se jim podařilo Kongres přesvědčit, aby nám poskytl politickou i finanční podporu. Problém je totiž v tom, že CIA ten typ činnosti, který my potřebujeme, vůbec nedělá. Jistě si pamatujete ty problémy, se kterými jsme se museli vypořádat za války v Perském zálivu."
Abych si nepamatoval! V čele skupiny, která měla koordinovat zpravodajství a spolupracovat se štábem

Normana Schwarz-kopfa, stál tenkrát nafoukaný a strašně důležitý funkcionář CIA jménem Hank Trott. Ten se za celou dobu ani jedinkrát nepodíval byť jen do Rijádu. Držel se hezky zpátky v teplíčku na ústředí v Tampě, hrál tenis a chodil plavat. Až když si na něj velitel Schwarzícopfova zpravodajského štábu stěžoval, vyslalo Lang-ley do zámoří svoji pracovní skupinu. Ovšem se zjevnou nechutí, a navíc do Londýna, ne do Saudské Arábie. Myslím, že nic víc už nemusím dodávat.
Od té doby se ministerstvo obrany snažilo prolomit bariéry kolem HUMINTu a získat na tuhle činnost povolení, aby mohlo poskytovat velitelům v terénu a Sboru náčelníků štábů informace, které potřebují ke své práci válečníci. A nyní s radostí zjišťuji, že se mu to nakonec podařilo - i když bych lidi, jako je Alixe Josephová, využil už dávno.
„Začala jsem tady působit teprve loni," vyprávěla dál Alixe, „a to pod diplomatickým krytím -jako politický poradce vojenského přidělence." Sešpulila rty. „Někdy mě napadá, že by možná bylo lepší, kdybych pracovala pod neoficiálním krytím, protože to, jak se velvyslanectví pořád snaží strkat nos do mých věcí, je prostě neuvěřitelné!" Potom se jí tvář rozjasnila. „Naštěstí jsme se tady s Tošem dokázali postarat o to, abychom měli pořád co dělat, že jo, kamaráde?!" řekla s úsměvem a poplácala Toša po rameni.
Japonec zapnul modrý majáček, objel kolonu vozidel a pomalu zamířil k hlavní bráně. „Alixe sem přijela akorát ve chvíli, kdy Č íňani přebírali vládu nad Hongkongem," poznamenal.
82
„Od té doby se na území celýho Japonska objevila spousta nových aktivit - a nedá se říct, že by byly zrovna přátelský!"
„Číňané zřejmě rozšířili rámec svých špionážních aktivit," navázala na něj plynule Alixe, z čehož jsem usoudil, že spolu bezpochyby tráví spoustu času. „Což by bylo celkem v pořádku, vzhledem k tomu boji o moc, který se u nich po Siao-pchingově smrti rozpoutal. Potíž je ale v tom, že zastánci tvrdé linie, kteří řídí bezpečnostní a zpravodajské akce, horečně posilují na všech frontách. Aktivně verbují agenty a myslím, že dokonce pašují zbraně - třebaže se nám o tom dosud nepodařilo získat žádné důkazy, že, Tošo?"
„Ne," odpověděl Japonec. „Ale dneska jsem k tomu Alixe přibral, protože ta skupina, co vyhodila ten mcdonald do povětří, je sponzorovaná z Číny. Doufal jsem, že nám někdo z nich poskytne menší rozhovor. Ale bohužel jsme neměli to štěstí," dodal zasmušile.
Z Alixeiny tváře jsem vyčetl, že ona je oproti Tošovi stále ještě optimistická. „Třeba se nám to nakonec povede!" prohlásila.
„Jak sem Peking ten svůj zpravodajskej aparát dostává?" zeptal jsem se. Upřímně řečeno, na Čínu nejsem zrovna odborník, a proto jsem byl rád, že jsem natrefil na někoho, kdo mi může leccos objasnit.
„Využívají studenty, novináře, obchodníky - prostě každého, kdo přichází pravidelně do styku s cizinci." Znova sešpulila rty. „V Hongkongu třeba používali Xinhuu - to je čínská tisková agentura - k tomu, aby během posledních osmi měsíců před převzetím vlády nasadili do této bývalé britské kolonie přes šest stovek agentů. Určitě si vzpomínáte na to, co se stalo po odchodu Britů - nebylo to nic příjemného."
„Půl roku před jejich odchodem začal hongkongské pobočce Xinhuy šéfovat chlápek jménem Li Či-men. Jestli je Li novinář, tak já jsem arabskej šejk!" doplnil ji Tošo.
„Ve skutečnosti to je," ujala se slova opět Alixe, „plukovník čínské armády." Otevřela kožený kufřík, který ležel na sedadle vedle ní,' vytáhla z něj několik černobílých fotografií a podala mi je.
Pozorně jsem si je prohlédl. Byl na nich zachycený vysoký štíhlý muž s protáhlým hranatým obličejem, vystouplými lícními kostmi a zkřivenými tenkými rty, nad nimiž se ježil tenoučký knírek, který byl jako vystřižený z oněch filmů z druhé světové
83
války, které jsou v současné době hojně k vidění na kabelové televizi. Na všech snímcích byl bezvadně oblečený a držením těla nezapřel vojáka - stál zpříma a rovně. Ale v tom postoji se zároveň skrývalo i něco z pantera. Probíral jsem se fotografiemi tak dlouho, dokud jsem nenarazil na jednu, která ho zabrala zblízka, a zadíval jsem se do těch tmavých pichlavých očí pod štítkem vojenské čepice. Ten chlap byl střelec, viděl jsem mu to na očích. Vrátil jsem fotky Alixe a zeptal se: „Co jste o něm zjistili?"
„Sloužil ve speciálních jednotkách - podle všeho to bylo opravdové eso. Několik přeběhlíků mi

potvrdilo, že řídil průniky agentů na Tchaj-wan a na pobřežní ostrovy - je to žongdui."
„Příslušník speciálního námořního komanda..."
Alixe překvapeně zvedla hlavu. „Vy tohle slovo znáte?"
Pokrčil jsem rameny. „My od SEAL rádi víme o svých nepřátelích co nejvíc." Dál jsem to ovšem rozvádět nehodlal.
Alixe tohle vysvětlení stačilo. „Prý také pracoval na tajných projektech v Libyji, Súdánu a Íránu - zřejmě tam pomáhal budovat výcvikové tábory pro bůhvíjaké organizace. Přednedáv-nem nastoupil do nové funkce, a sice jako náměstek ředitele Er bu..."
„To je čínsky ‚druhé oddělení', jde o jedno z oddělení zpravodajský sekce čínský armády," upřesnil Tošo.
Velký ford najel na obrubník, protáhl se mezi dvojicí zaparkovaných policejních aut a s žuchnutím se vrátil opět na vozovku. Poté projel hlavní bránou, odbočil na dálnici číslo 16, která vedla od Jokosuky na severozápad, objel jokohamský přístav a nakonec nabral kurz zhruba na sever a zamířil do středu Tokia.
„Li Či-men dělá špinavou práci za jiné velké zvíře - generálma-jora Žu Lin-fana," ozvala se opět Alixe, sáhla pro kožené desky, otevřela je, chvíli v nich listovala a pak poklepala pěstěným ukazovákem na fotografii vystřiženou z novin, na níž byl zachycený jakýsi orientálec s kulatým obličejem a bezcitnýma očima, oblečený v uniformě čínské armády. „Právě Žu Lin-fan stál v roce 1989 za masakrem na náměstí Tchien-an-men. Tenkrát byl ještě plukovník a fungoval jako prodloužená ruka generála Či Hao-tchiana, který se stal posléze ministrem obrany. Žu Lin-fan byl jeho hlavním hrdlořezem - a Li Či-men je zase hlavním hrdlořezem Žu Lin-fana."
Tošo zapnul sirénu, aby nám uvolnil cestu, a musel proto kři-
84
čet. „Zhruba před rokem se Li Či-men objevil v Singapuru jako ředitel tamější redakce Xinhuy. Po čtvrt roce byl ‚přeřazenej' do Soulu. A po dalších dvou měsících se přesunul do Jakarty, aby tam na měsíc dělal šéfa pobočky. Pak odjel na tři nebo čtyři tejd-ny zpátky do Pekingu na ‚redakční jednám" - a najednou se objevil tady v Tokiu jako Šéf místní redakce Xinhuy."
„On se tady ale nezjevil jen tak zčistajasna, Tošo, pamatuješ?" přerušila ho Alixe a plácla dlaní do opěradla u mého sedadla. „Vypadalo to, jako kdyby tady měl nějakého reklamního agenta. V Asian Wall Street Journalu vyšly tři články, které se snažily vyvrátit tvrzení o špionážní síti v Xinhue, a NHK - to je jedna z místních televizí, Dicku - odvysílala seriál o Lim Či-menovi."
„Nezapomeň taky na tu ódu v hospodářský příloze Asahi Šim-bunu," připomněl jí Tošo. „Překvapilo mě, že se nikdo nesnažil na toho chlapa něco vyhrabat. Kde, sakra, zůstali všichni ty takzvaný investigativní žurnalisti?!"
Usmál jsem se. „Právě o to jde, Tošo, že jsou jen ‚takzvaný'!" Matně jsem si vzpomínal, že jsem nějaké takové články v Journalu skutečně četl. Ale napadlo mě ještě něco jiného. „Nenapsal je náhodou ten samej idiot, kterej psal nedávno o Číně a Japonsku?"
„Idiot - to sedí," prohlásila Alixe. „Jmenuje se Bentley Bren-del. Před patnácti lety odešel z ministerstva zahraničí do důchodu. Za éry prezidenta Bushe - bezprostředně po masakru na Tchien-an-menu - ho vzal James Baker zpátky jako svého poradce pro politiku vůči Číně. Vydržel tam dva měsíce, potom utekl. Bushova politika byla na něj asi moc drsná!"
„Ale pořád se vytahuje, jakou má u republikánů důvěru," poznamenal Tošo. „Ten chlap vůbec neví, co je to stud."
„Po nástupu Billa Clintona si ho pro změnu najali lidé od War-rena Christophera - dali mu kancelář v šestém patře budovy ministerstva zahraničí a jmenovali ho do funkce druhého náměstka. Zůstal tam skoro rok."
Takže milej Bentley je vlastně politickej chameleón! Zvířata, který měněj barvy - nebo lidi, který měněj strany - bytostně nesnáším! „A co dělá teďka?"
Tošo si povzdychl. „Vypadá to, že si snad tiskne vlastní peníze!"
Po téhle větě se Alixe ve tváři objevil náznak hořkého úsměvu. „Založil si poradenskou firmu, která zprostředkovává obchody
85

s Asií," řekla. „Ale ve skutečnosti jedná jenom s Pekingem. Chcete postavit v Kuang-čchou cementárnu? Bentley Brendel vám to za patřičný obnos zařídí. Chcete si v Šanghaji otevřít továrnu na výrobu nealkoholických nápojů? Navštivte firmu Brendel Associates. Ale vezměte si s sebou šekovou knížku!" dodala a zavrtěla znechuceně hlavou. „Nejvíc mě rozčiluje to, že je považovaný za odborníka na americko-čínské vztahy. Chodí vypovídat do Kapitolu a údajně má ještě radit Bílému domu - ovšem když jsem si to ověřovala, dozvěděla jsem se, že přišel snad jednou nebo dvakrát pomoci poradci pro otázky národní bezpečnosti, ale jinak na seznamu jeho poradců vůbec není a nedostal například ani propustku do Bílého domu."
„Jenže pořád má spoustu přátel na vysokejch místech," podotkl Tošo.
„No, zcela určitě mi ztížil život," prohlásila Alixe. „Byla jsem sem vyslaná proto, abych spolupracovala s Japonci. Jak už jsem povídala, od té doby, co se tady objevil Li Či-men, nevíme s To-šem, kam dřív skočit. Peking si nás testuje, Dicku - zkoumá naše schopnosti, hledá naše slabiny."
„A daří se to nějak oplácet?"
„Mám dvě sítě přímo tady a pár dalších někde jinde a dá se říci, že přinášejí nějaké výsledky/' odpověděla s neskrývaným nadšením Alixe.
„Dost na to, aby se dal Li Či-men zlikvidovat?"
„Ještě ne," odpověděla Alixe. „Ale začínám ho už asi lechtat na chodidlech, protože jsem před dvěma měsíci přišla o jednoho ze svých lepších dvojích agentů - a jsem si zatraceně jistá tím, že v tom měl prsty Li."
„Ale je to těžké," pokračovala po chvilce. „Než se taková síť vybuduje, stojí to spoustu času, přemlouvám a peněz, a ani jednoho já nemám v současné době zrovna nazbyt. A navíc mi připadá, že pokaždé když se pokusím podniknout nějaké protiopatření, nebo když se ToŠo snaží aktivně jednat, tak nějaký vysoký úředník z ministerstva zahraničí, CIA nebo Bílého domu začne skákat a křičet cosi o ‚narušování křehké rovnováhy sil' v dané oblasti," dodala zasmušile a zavrtěla hlavou. „A tuhle frázi dokáže Bentley Brendel zamontovat v podstatě do každého článku, který napíše."
To jsem dobře věděl, protože jsem tuhle frázi viděl v onom článku o čínsko-rusko-amerických vztazích, který byl uveřejně-

ný v Asian Wall Street Journalu. Alixe se na mě upřeně zadívala: „Náhoda, že? Hele, Dicku, oba dobře víme, že takové náhody se v našem řemesle vyskytují jen zřídka."
Přikývl jsem. Měla pravdu.
„A to mám pro tebe ještě jednu ‚náhodu'," pokračovala. „Před sedmi týdny, krátce poté, co byl můj dvojí agent zavražděný, dal Li Či-men Tokiu sbohem a přesunul se jinam."
„Vsadím se, že určitě ne zpátky do Pekingu," nadhodil jsem.
Tošo se zasmál a řekl: „Tohle je přesně ten druh sázky, kterou bychom neměli přijímat, aspoň tak nás to učili na Notre Dámu! Ne, Li opět ‚povýšiT. Stal se prozatímním ředitelem washingtonské pobočky Xinhuy!"
Místo srazu, které nám určil Tošo, se nacházelo v dostatečné vzdálenosti od našeho cíle - skladiště v průmyslové zóně severně od Suginami-Ku. Na jeho okolí už delší dobu nenápadně dohlížela četa nejlepších střelců Kuniky. Všechny cesty, které k němu vedly, byly zablokované a trasa pro vlastní průnik začínala v tiché a neobydlené oblasti ležící tři kilometry daleko. Bylo vidět, že Tošo si dal na přípravě akce záležet.
Lidem, kteří plánují akce taktických jednotek. Často uniká jeden klíčový prvek, a sice průnik k místu činu. Nezaleží na tom, jestli jde o zátah na překupníky s drogami, zadržení nebezpečného zločince nebo osvobozování rukojmích - jestliže se vám nepovede průnik, vaše akce skončí s největší pravděpodobností naprostým krachem. Nejčastější chyba spočívá v tom, že se místo příprav pro útok umístí příliš blízko k cíli, takže nepřítel útočníky uslyší už dávno předtím, že se k němu dostanou, a stačí buď zničit veškeré důkazy a pozabíjet rukojmí, anebo vyhodit celý objekt - i se sebou - do povětří. Jednotky SEAL tento základní trik nekonvenčního válečnictví pravidelně používají a jejich shromaždiště leží kolikrát i několik set kilometrů od místa průniku. Policajti se ale touhle zásadou většinou neřídí. Proto jsem byl rád, když jsem zjistil, že Tošovi střela jsou dost daleko na to, aby při svých přípravách nebudili

nežádoucí pozornost.
Tošo cestou vyřídil dlouhý telefonický hovor, při němž štěkal cosi japonsky naněkoho ze své kanceláře. Výsledek jsem viděl hned vzápětí: když jsme dorazili na místo, čekala tam na mě plná bojová výstroj, velikost XXV (extra-extra válečnická) a nějaký vysoký štíhlý kluk v černé kombinéze, neprůstřelné vestě
87
a se slaňovacím opaskem, rukavicemi a popruhy a kuklou kolem krku mi podával pouzdro, ve kterém byl zastrčený glock 19 s nočními mířidly. „Budce zdráv, kapitáne Marcinko - pamatujete se na mě?" Vytáhl jsem pistoli z pouzdra ven, přesvědčil se, že není nabitá, a zajistil jsem ji. Pak jsem si dobře prohlédl ten protáhlý obličej, krať oučký sestřih a nejistý úsměv. Byl mi povědomý - i když se od té doby, co jsem ho viděl naposledy, úplně změnil. „Jošio-
ka že?" Kluk popadl moji ruku a zuřivě s ní potřásl. „Poznal jste mě,
člověče! A že už je to pěkně dávno!"
Joši měl pravdu. Patřil mezi těch pár vyvolených střelců z Ku-niky, kteří mi pomáhali zachránit náklad ukradených jaderných střel' Tomahawk před jistým pravičáckým pomatencem jménem Hideo Ikigami (jestli si o tom chcete přečíst, tak si běžte koupit Profesionálního válečníka 2: Rudou buňku). Tenkrát nosil dlouhé vlasy, černou kůži a motorkářské boty. Teď byl ostříhaný na krať oučkého ježečka a vypadal jako mariňácký průzkumník. A podle naběhlých svalů jsem poznal, že také pravidelně posiluje. Natáhl jsem u pistole závěr, pustil jsem ho a vyzkoušel funkci spouště. Sla lehce a hladce. Několikrát jsem naprázdno zamířil a vystřelil, abych si vryl do paměti obraz za předními mířidly. Pokud se vám podaří uložit si správnou pozici mířideldo podvědomí, máte jistotu, že vždycky zasáhnete svůj cíl, protože v boji pak nebudete muset přemýšlet nad tím, jak tahle pozice vypadá, a ztrácet drahocenný čas.
Já vím, že to všechno vypadá jako zen. Ale na tom přece není nic špatného - vždyť jsme v Japonsku, nebo ne? A kromě toho, tahle technika funguje, což je to hlavní. A ne abyste následující pasáž přeskakovali, protože o několik stránek dál se s tímhle materiálem setkáte znova, jak říkávali staří velitelé družstev.
Začnete s pistolí u boku. Zvednete ji nahoru, jako kdybyste chtěli vystřelit, a srovnáte mířidla. Přitom si zapamatujete obraz za předními mířidly. Doslova si ho vryjete do paměti. Po několika opakováních zkusíte totéž, ale tentokrát se zavřenýma očima. Když se zbraň dostane pokaždé do stejné polohy, bez ohledu na to, jestli máte oči otevřené, nebo zavřené, jste připraveni. Procvičil jsem si tenhle postup párkrát s otevřenýma očima. Potom jsem je zavřel, zvedl jsem pistoli do pohotovostní
88
polohy a opět jsem oči otevřel. Mířidla byla perfektně srovnaná - ten obraz byl tam, uložený v mém podvědomí. Opakoval jsem to ještě několikrát a pokaždé jsem dal pistoli do stejné polohy. Tím pádem jsem věděl, že ať namířím pistoli kdykoli a na cokoli, vždycky zasáhnu cíl.
Potom jsem zbraň rozebral a prohlédl si jednotlivé díly. Byly v bezvadném stavu a tak čisté, že by se z nich dalo snad i jíst. Podíval jsem se na Jošiho. „To je tvoje?"
„Tak jest," odpověděl s úsměvem Japonec. „Roztomilá hračka, že?" řekl a podal mi pět zásobníků na sedmnáct nábojů a dvě krabičky po padesáti nábojích značky Hydra-Shok. „Přivezl jsem vám také MP5 a čtyři plné zásobníky, kapitáne. Jestli je budete chtít, stačí, když mi jen dáte vědět, pane."
Nabil jsem všechny zásobníky a vrátil Jošimu zbylé náboje -až na jeden, který jsem si schoval na později. Pak jsem se vysvlékl z modrého ponorkářského úboru a nasoukal se do černé nomexové parašutistické kombinézy a neprůstřelné vesty 3. třídy určené pro boj zblízka a nasadil jsem si chrániče na lokty a na kolena. (Tohle byl opravdu luxus. My žabáci totiž obvykle žádné chrániče nenosíme. Koneckonců, jsme přece obojživelná stvoření a s chráničemi na loktech a kolenou by se nám špatně plavalo.) Poté přišel na řadu opasek. K němu jsem připevnil pouzdro s pistolí, pochvu s nožem, pouzdro se šroubóřezem a dva dvojité držáky, do nichž jsem nacpal čtyři zásobníky pro glocka (ten pátý putoval společně s náhradním nábojem do mojí kapsy). Na řemeny u vesty jsem zavěsil pouzdro s vysílačkou, držáky na granáty a řemínek od baterky.
Do kapsy na stehně jsem napěchoval velké nomexové rukavice s dlaněmi vyztuženými koženkou a pořádně jsem kapsu zapnul, protože ztráta rukavic těsně před útokem se rozhodně nedoporučuje. Obdržel jsem ještě přilbu - i ta největší japonská velikost byla pro mě stále malá, a tak jsem si ji pověsil

na pouzdro od pistole s tím, že ji použiji jen tehdy, bude-li to opravdu nutné.
Nakonec jsem vytáhl jeden ze zásobníků, zasunul ho do pistole, namířil hlaveň do prázdného prostoru, natáhl kohoutek a nabil. Potom jsem zásobník zase vyjmul, doplnil do něj náboj, který jsem si předtím schoval, zastrčil jsem zásobník zpátky do pažby a vrátil glocka do pouzdra. Když jsem pouzdro zavřel a překontroloval řemen, převázal jsem ho ještě jedním popru-
89
hem. Proč? Věřte mi - já už jsem tam byl a vím, co to je, když vám glock vypadne z pouzdra zrovna ve chvíli, kdy visíte hlavou dolů na laně, jenom proto, že chcete mít možnost rychle tasit zbraň, a proto ji v pouzdru řádně nezabezpečíte, čehož okamžitě využije pan Murphy.
Zatahal jsem pro kontrolu ještě jednou za všechny popruhy a podíval se na Toša, který se láskyplně rozloučil s milovaným browningem a schoval ho do pouzdra. „Víš, někdy si říkám, jestli bych to neměl lepší, kdybych byl třeba římskej centurio. Vždyť ten se musel starat jenom o svůj pancíř, přilbu, krátkej meč, štít a ty šílený chrániče nohou!"
„Člověče, víš, že ty by ses na toho centuria vážně hodil?" po-píchl mě Tošo. „Nebo ještě lip - ty bys mohl dělat rovnou gladi-átora v Koloseu!" Načež mi zasalutoval po způsobu starých Římanů. „Buď zdráv, Penisi Erecte, všemocný válečníku!"
Odpověděl jsem mu vztyčeným prostředníkem. „Bůh války s tebou, můj věčně zaplyněný příteli!" Pak jsem se protáhl a zívl jsem si. „Když už jsme u toho, kdy konečně začne ten cirkus maximus, příteli? Už dobrejch čtyřiadvacet hodin jsem nikoho nezabil!"
Tošo zvedl ruku s vysílačkou, zadrmolil cosi do mikrofonu, vyslechl si odpověď a podíval se na hodinky na levé ruce. „Za třináct minut, Dicku!" pronesl s vážnou tváří.
KAPITOLA 6
Jelikož máme chviličku čas, dovolte mi, přátelé, abych vám v krátkosti přiblížil, o co v následujících minutách půjde. I když se tenhle typ akce jmenuje všelijak - například zásah protitero-ristického komanda, útok Delty nebo střílení a loupení jednotky SEAL 6 - pokaždé jde prakticky o totéž, protože i dynamika je v podstatě stejná. Jedná se o akci speciální taktické jednotky proti opevněnému postavení nepřítele. Všechny dílčí fáze musí být provedeny rychle a bezvadně, protože jedině tak lze dosáhnout takzvané relativní převahy.
A co že to ta relativní převaha je? Je to případ, kdy malá, ale dynamická útočící jednotka zvítězí nad jednotkou sice větší, avšak konvenčnější. Nejkritičtějšími prvky přitom jsou čas a dynamika. Jinými slovy řečeno, čím déle bude váš útok trvat,
90
tím delší bude doba vaší zranitelnosti a také větší pravděpodobnost, že vaší váhavosti využije pan Murphy. Což byste určitě nechtěli, protože pan Murphy by vás a vaše lidi zavedl tam, odkud byste se už nemuseli vrátit živí. Doporučuji vám, abyste si tohle povídání dobře zapamatovali, protože o pár stránek dál přijde malý testík.
Už vás v duchu vidím. Ano, vás v té kšiltovce, co se vrtíte na židli a třepete rukou ve vzduchu. Co že to chcete? Abych přestal mluvit obecně a uvedl vám nějaké konkrétní příklady?
No prosím, jak je libo. Když jsme útočili na Princeznu z Nan-tongu, náš zranitelný bod nastal přesně ve chvíli, kdy jsme pronikali na loď, čili když jsme se přesouvali z gumového člunu na žebřík a po něm nahoru na palubu. Kdyby nás někdo z lodi zpozoroval, náš útok by byl odražený. Proč? Protože jsme měli k dispozici jenom jeden žebřík, a proto jsme mohli případnou palbu opětovat pouze z omezeného počtu úhlů. A hlavně jsme nijak nemohli dosáhnout dynamiky akce a bleskově posádku lodi převálcovat. Proto jsme se snažili jednat co nejrychleji. Určitě si vzpomínáte na to, jak jsem všechny hnal na žebřík. Jakmile jsme se totiž přehoupli přes zábradlí a měli na palubě dostatek lidí, posádka lodi nás už v žádném případě nemohla zastavit. Rychle jsme překonali svoji dobu zranitelnosti a pak jsme se stali pány situace. Proč? Protože jsme mohli těžit z výhody, kterou nám poskytl moment překvapení. V náš prospěch hrála navíc naše rychlost, vynalézavost a zkušenost, takže jsme protivníka zdolali, i když nás v počtu téměř pětkrát převyšoval. Nemohli jsme prostě neuspět.
I tady se Tošo snažil poskytnout sobě a svým lidem co nejvíc taktických výhod, aby mohli společně rychle dosáhnout relativní převahy.

- Měl k dispozici fotografické zpravodajství v reálném čase -televizní kamery s dlouhými objektivy - které sledovaly veškerý pohyb v okoií cíle.
- Dostal do rukou plánky daného skladiště.
- Používal termovizuální prostředky, pomocí nichž se pokoušel určit přesné pozice tangu ve skladišti.
- Podařilo se mu získat spolehlivé informace o počtu nepřátel - v dané chvíli jich bylo v objektu nanejvýš dvanáct.

Ani tak to ale nebude snadná akce. Vždyť protivník má u sebe
91
nejenom zbraně automatické, ale také zřejmě chemické a biologické, což je faktor, se kterým musí dneska počítat všechny taktické jednotky.
Chemické a biologické bojové látky představují velký problém. Členové přepadového komanda si totiž kvůli nim musí vzít přinejmenším plynovou masku - a přinejvětším plné ochranné vybavení.
A ted si představte, že máte provést bojovou akci, a přitom jste navlečení v protichemickém oděvu, což je to nejneohrabanější oblečení, které kdy bylo vynalezeno. Proto Tošo rozhodl, že budeme mít jenom masky, kombinézy už ne. Nikdo z jeho lidí proti tomuhle rozhodnutí neprotestoval.
Útok proběhne ve dvou vlnách. Jeden tým se spustí na objekt z vrtulníku a pronikne dovnitř střechou. Druhý současně vtrhne do skladiště předními vraty - která bezprostředně předtím vyrazí obrovský popelářský vůz opatřený velkým sněžným pluhem.
O zabezpečení celého areálu se postará zbylá část Kuniky, která společně se státními policajty hermeticky uzavře celé okolí a vytvoří neproniknutelný bezpečnostní kordon. Taktickou podporu poskytne pět odstřelovačských družstev, rozmístěných dle Tošových pokynů - čtyři dvoučlenná statická a jedno na palubě vrtulníku.
Došel jsem k místu, na němž Tošo naposledy probíral celou akci s veliteli jednotlivých družstev. Opodál stála Alixe Josephová a se založenýma rukama předstírala, že se jí to vůbec netýká. Z výrazu v jejím obličeji jsem ovšem vyčetl, že umí evidentně velmi dobře japonsky a také čínsky, protože do sebe vstřebávala každičký detail.
Střelci z Kuniky se zrovna skláněli nad nějakou fotografií, přes niž byla položená čtvrtka z průhledné umělé hmoty. Těm japonským znakům, které na ni fixem čmáral Tošo, jsem sice nerozuměl, ale v těch číslech, šipkách, čárách, křížcích a kolečkách jsem mohl číst jako fotbalový trenér ve svém poznámkovém bloku.
Tošo dokončil myšlenku a otázal se: „Vidíš tady něco, co bys změnil?"
Podíval jsem se na fotografii. Jedinou slabinou bude zřejmě průnik - to skladiště je pěkně velké a přepadové komando čítá jenom čtyřicet šest mužů. „Mám strach, aby se uvnitř nezako-pali - co když si tam postavili nějaký opevnění?"
92

Tošo přikývl. „To mi taky dělá starosti! Máme sice od toho skladiště plánky, ale ty hajzlové v něm jsou už rok a půl, takže bůhví co si tam za tu dobu vybudovali!" Pak poklepal ukazovátkem na dvoje dveře ve střeše a řekl: „Právě proto musej bejt kluci z vrtulníků rychlý - aby na ně skočili dřív, než stihnou něco vyvést!" Na chvilku se odmlčel a potom se mě zeptal: „A kde chceš bejt ty, rovnookej?"
Ukázal jsem na střechu a odpověděl: „Nejradši začínám vždycky odshora!"
Tošo vztyčil palec na pravé ruce. „Když to chceš, máš to mít!" Potom cosi zadrmolil na svoje lidi. Kukly se začaly otřásat smíchem.
Jošioka mě poplácal po rameni. „Jdete se mnou, gaidžine!" prohlásil a podal mi samopal MP5 s tlumičem, osm plných zásobníků, složených kvůli rychlému nabíjení do dvojic, několik nylonových pout a pět třaskavých nábojů Def-Tec 25. Naskládal jsem to všechno do kapes u vesty. Jošioka ale ukázal ještě na páčidlo, které leželo přede mnou na zemi. „Tohle je taky vaše!"
Zvedl jsem silnou ocelovou tyč z asfaltu a potěžkal ji. „Pěknej macek!" Aby také ne! Jednalo se o speciální tyč, takzvaný go-bar, s páčidlem na jednom konci a teslicí a kopím na konci druhém, jemuž odolají jenom málokteré dveře. Upravil jsem délku popruhu tak, aby odpovídal mojí nejaponsky velké postavě, a přehodil jsem si tyč přes rameno.

Hned jsem se cítil jistější - připadal jsem si jako rytíř, jemuž se u boku houpe ostře nabroušený meč.
„Suki-desu. Líbí se mi, Joši!" řekl jsem. „Tak jdeme na to!"
Pan Murphy se dostavil krátce poté, co jsme vzlétli. Do starého hueye UH-1H (přesněji řečeno, byl to bell 212, ale oba stroje jsou téměř navlas shodné) se nás vmáčklo dvanáct a chudák vrtulník měl už od startu co dělat, aby se udržel ve stálé poloze. Přiznám se, že bych dal raději přednost něčemu těžšímu, například stroji Páve Low, do kterého se pohodlně vejde mnohem větší přepadové komando i s vybavením. Ale zase tak moc mi to nevadilo, protože nepoletíme ani příliš vysoko. Plán akce byl velmi jednoduchý. Pozemní kontingent vyrazí přední vrata a ve stejném okamžiku přiletíme na scénu my. Hluk vrtulníku přitom zakryje jak vyražení vrat, tak i výbuchy třaskavých granátů. Pilot zůstane viset nad střechou, my se spustíme po lanech dolů, pronikneme dovnitř dveřmi ve střeše, rozdělíme se na dvě
93
skupiny, vyčistíme svěřený úsek a přibližně uprostřed skladiště se setkáme s Tošovou skupinou.
Už jsem vám říkal, že se k nám na palubu vrtulníku vloudil také pan Murphy? Že ano? No dobře. A říkal jsem vám také, jak jsem to poznal? Ze ne? V tom případě mi dovolte, abych vám to vysvětlil.
Pilot zrovna sklonil nos vrtulníku k zemi a vydal se k dli. Cesta měla původně trvat pouhé dvě minuty. U každého průlezu, jak na levoboku, tak i na pravoboku, stál jeden střelec z Kuniky a připravoval osmnáctimetrová lana a závěsy, které nám umožní vyslat na každém laně dolů během šesti vteřin až pět lidí.
Navzájem jsme si s Jošim překontrolovali svoji výstroj. Všechno drželo pevně - a na správném místě. Byl jsem třetím členem pravého družstva. Dva střelci přede mnou zajistí střechu. Pak slaním dolů já, doběhnu ke dveřím, vypáčím je ocelovou tyčí a před cestou po schodech dolů se opět zařadím na svůj post.
Utáhl jsem si popruh od přilby, rozepnul jsem stehenní kapsu, vytáhl ven rukavice - a uviděl pana Murphyho, jak se na mě zlomyslně šklebí.
Proč?
Protože jsem držel v ruce prvotřídní nomexové rukavice s dlaněmi z měkké kůže.
Že stále nechápete, v čem je problém?
Problém je, přátelé, v tom, že nomexové rukavice se skvěle hodí ke střelbě, a jelikož jsou nehořlavé, dají se využít i v pilotní kabině. Díky měkkému materiálu s nimi můžete sbírat třeba i mince. A ted vám povím něco o rukavicích slaňovacích. Ty se vyrábějí z kravské kůže a bývají až půl centimetru silné. Dlaně mívají pořádně vyztužené, protože jakmile člověk opustí průlez, řítí se rázem dolů rychlostí až padesát kilometrů za hodinu. Přitom samozřejmě vzniká tření. A třením zase vzniká teplo. A i když jsou nomexky nehořlavé, nejsou rozhodně tepluvzdor-né.
Ale nebyl čas zabývat se panem Murphym. Vrtulník se prudce naklonil doleva a Joši mi poklepal na rameno. „Připravenej?"
Přikývl jsem a poklepal na rameno muži před sebou.
A pak jsme byli najednou nad tím skladištěm. Pod námi duněly první výbuchy. Vrtulník se otřásl a Joši zakřičel: „Vpřed!" Vrhl jsem se na lano.
Byl to opět sestup, při kterém jsem až zatraceně dobře věděl,
94
že jsem naživu. Přistál jsem dole jako pytel brambor. Z dlani se mi kouřilo, kotníky jsem měl odřené a koleno rozbité. Odkulil jsem se doleva - a narazil do chlapa, který slaňoval za mnou. Ten musel poslední tři metry skákat, protože vrtulník, zbavený většiny zátěže, vylétl jako rychlovýtah nahoru a nechal mezi koncem lana a povrchem střechy třímetrovou propast.
Hlavně neztrácet čas! Vyškrábal jsem se na nohy a začal se belhat k určeným dveřím.
Cestou jsem vyhodnocoval situaci. Pevné ocelové dveře od venkovního schodiště, nejspíš s jednoduchou závorou na druhé straně. Zastrčil jsem tlustý konec páčidla vedle sloupku a přitáhl ho směrem k sobě, jako kdyby to bylo veslo a já byl převozník na řece Styx.
Dveře povolily a pootevřely se.
Rozkopl jsem je dokořán a uviděl betonové schody a kovové zábradlí, vedoucí na podestu o patro níž. Ustoupil jsem o krok dozadu a vyměnil páčidlo za samopal. Moje místo zaujal první člen družstva, se

samopalem připraveným k palbě vstoupil do dveří a baterkou začal zkoumat schodiště. Muž číslo dva za ním, se zbraní namířenou nad levým ramenem svého kolegy.
Potom byla řada na mně. Sotva jsem se pohnul dopředu, muž na čele byl sražený zpátky dávkou ze samopalu. Dvojka vypálila dolů pod schodiště dvě dlouhé dávky. Krytí touhle palbou jsme přiskočili k muži číslo jedna, popadli ho za vestu a odtáhli ho z dostřelu. Pusu a bradu měl celou červenou - z ošklivé rány na krku mu prýštila okysličená krev. Vytáhl jsem ho dveřmi ven a předal ho komusi za svými zády. Pak jsem se také stáhl a levou rukou jsem jezdil po vestě tak dlouho, dokud jsem nenahmatal dva třaskavé granáty. Odjistil jsem první z nich, natáhl jsem ruku ke schodišti a lehce ho hodil dolů - slyšel jsem, jak buch-buch-buch! poskakuje k nepříteli. Totéž jsem opakoval i s druhým granátem, jenom s tím rozdílem, že tenhle už jsem poskakovat neslyšel. Nejspíš proto, že v té chvíli první granát explodoval. Sto sedmdesát pět decibelů. Dvě celé, čtyři desetiny milionu kandel.
Podíval jsem se na muže číslo dva, gestem jsem mu naznačil, ať mě následuje, a vydal jsem se na schodiště. Střelec z Kuniky šel dva kroky za mnou. Dveře. Samopal připravený ke střelbě. Pohled doprava. Nádech. Pohled doleva. Výdech. Vtom Japonec za mými zády zařval: „Fuhatsu!" a jako akrobat se vrhl po-
95
zadu ze dveří ven. Zřejmě viděl, že jsem se netrefil, protože „fu-hatsu" znamená japonsky „nepovedená střela". Okamžitě jsem se zastavil, podíval se dolů a hned mi bylo jasné, proč prchal pryč: přímo mezi nohama mi ležel druhý třaskavý granát - ještě nevybuchlý. Od chvíle, co jsem ho hodil, uplynulo čtyři, pět, maximálně šest vteřin - a def-teky se vyrábějí s jedenapůlvteři-novým zapalovačem. Tenhle očividně ne. Tenhle- granát totiž vyrobil pan Murphy.
Moje smůla! Vrhl jsem se po hlavě ze schodiště. Samozřejmě že přesně v tom okamžiku ten zatracenej granát vybuchl a vzniklá tlaková vlna urychlila můj let. Jo jo, takový nevybuchlý def--tec 25 je opravdu velmi nebezpečná, ba dokonce záludná hračka!
Natáhl jsem ruce a snažil se zachytit zábradlí, ale nemohl jsem na něj dosáhnout. Když se mi to konečně povedlo, rozplácl jsem se o něj jako syrové vajíčko a dopadl jsem rovnou na zraněný kotník. I když ne tak docela - nejdřív jsem dopadl na celou nohu, ale ta hned vzápětí vylétla zpátky do vzduchu, protože přistála na ocelovém válečku, který zbyl z nyní už vybuchlého třaskavého granátu. S pomocí pana Murphyho nebo některého z jeho povedených příbuzných se zmíněný váleček přesunul na schod přesně pod moji nohu. Připadal jsem si, jako kdybych došlápl na skateboard - noha mi ujela dopředu, vylétla spolu se svojí kolegyní až nad ramena a vystřelila mě dál po schodišti.
Cestou vzduchem mě napadlo, že by možná nebylo zrovna nejlepší, kdybych měl při dopadu na zádech páčidlo. A tak jsem použil techniku, kterou jsem vyvinul při skocích WNO (seskoky z velké výšky s nízkým otevřením padáku), škubl jsem mocně rameny (div jsem si přitom nezlomil všechny obratle) a provedl půlobrat. Tím jsem aspoň trochu snížil svoji hybnost. Přesto jsem doletěl až na podestu a tam se s hlasitým žuchnutím složil u dveří. Když jsem se trochu vzpamatoval, odsunul jsem se kousek stranou a strhl si z obličeje zbytek plynové masky. Ten zatracenej krám se mi při pádu rozlomil vejpůl a upadly mu dva řemínky, takže byl už k ničemu. Potom jsem sáhl dozadu a přehodil si páčidlo na bok - do bezpečnější pozice pro Dickieho konkrétně a pro ledviny obecně.
Dveře, nezatížené mou váhou, se pomalu pootevřely - směrem na podestu. Pustil jsem páčidlo z ruky a sáhl po samopalu. Ale ouha! Samopaly Heckler & Koch MP5 jsou prý prakticky
96
nezničitelné. A právě o to slůvko „prakticky" jde. Když jsem se překulil na všechny čtyři a vzal do ruky svůj samopal, zjistil jsem, že se mu při pádu ohnula hlaveň - ne sice moc, ale dost na to, aby byl nadále nepoužitelný.
A to byla ta dobrá zpráva. Chcete slyšet ještě tu špatnou? No prosím - při onom neúmyslném bleskurychlém postupu vpřed jsem se o dvě řady schodů vzdálil ostatním členům svého týmu. Ale nemusíte mít strach - nebyl jsem na té podestě sám. Měl jsem tam společnost. Velkou, s dlouhým samurajským copem (a odporným koňským ksichtem) a s kalašnikovem, kterým na mě mířila ze dveří.
Vzpomínáte si, co jsem vám na začátku téhle kapitoly vykládal o relativní převaze? Vzpomínáte si na slova jako „dynamika" a „zranitelnost"? Že ano? To je dobře. Jelikož jsem neměl čas přemýšlet, popadl

jsem svůj nepoužitelný samopal za hlaveň a praštil s ním do Japoncova. Byl to sice úder, za který by se v baseballu styděl i začátečník, ale svůj účel splnil - pažba mého samopalu zasáhla hlaveň kalašnikova a srazila ji tak daleko, abych se mohl na Japonce vrhnout.
Nejdřív jsem ho praštil dveřmi - stál přesně v rámu - a zatlačil ho zpátky. Bohužel ne tolik, jak bych si přál. Proto mi mohl do ramene zabodnout skládací pažbu svého samopalu. Nejenže to bolelo jako čert, ale vyvedlo mě to také z rovnováhy. Moje společnost se mu ovšem asi líbila, protože mě nenechal spadnout na záda - chytil mě za popruhy a přitáhl si mě k sobě. Volnou rukou se mi přitom hrabal v obličeji.
Kdepak, já domů ještě nechci! Udeřil jsem ho otevřenou dlaní do brady tak silně, až se zakymácel a udělal krok dozadu. Využil jsem toho a praštil ho předloktím do prsou.
Což byla chyba, velká chyba. Měl totiž na sobě pancíř. Velký pancíř. Tvrdý pancíř. Celá ruka mi okamžitě zmrtvěla. Toho na oplátku využil on a zkusil mě zasáhnout pěstí do obličeje. Jenže já jsem tu ránu včas zahlédl, vyhnul se jí, natáhl se dopředu a popadl ho za vlasy.
Malá poznámka z vlastní zkušenosti. Máte-li delší vlasy, jako například já, noste přes ně vždycky kuklu nebo pletenou čepici, protože jinak se stanou vítaným cílem každého, kdo, stejně jako já (promiň, mami!), nebojuje zrovna fér.
Omotal jsem si jeho cop kolem ruky a prudce s ním škubl. Japoncova hlava letěla okamžitě dolů - přesně na koleno, které
97
jsem jí nastavil. Ozvalo se příjemné (jak pro koho) praskání nosních kůstek. Zopakoval jsem celý postup ještě dvakrát, abych zajistil, že se mu od téhle chvíle bude o něco hůř dýchat.
Ale ten hajzl neměl pořád dost. Vrazil mi rameno do slabin a přimáčkl mě k zárubni, jako kdybych byl krejčovský panák. Cítil jsem, jak mi praská v zádech. Pak jsem uviděl jeho ruce, jak se sápou po páčidle, které mi viselo přes prsa.
Pokusil jsem se ho nabrat kolenem do rozkroku, ale marně -držel mě pevně u zárubně a dál hledal ocelovou tyč.
Když ji našel, opřel se do ní celou váhou a začal ji pomalu posouvat k mému krku.
Vysvobodil jsem se z jeho sevření a ranou předloktím ho odrazil od sebe akorát na to, abych mohl chytit levačkou páčidlo a zakroutit s ním směrem dolů. Palec je totiž slabé místo, a i když byl ten Japonec větší a o dobrých patnáct až dvacet kilo těžší než já, já jsem byl zase v lepší kondici a měl jsem větší sílu, a hlavně - a to je důležité - větší vůli po vítězství.
A tak jsem trhal, kroutil a tlačil a nakonec se mi podařilo dostat to páčidlo z jeho rukou. Ne sice úplně pryč, ale aspoň tak, abych ho měl ve své moci já, a ne on.
Natočil jsem ho svisle a nasadil mu jeho hrot pod bradu. To se mu vůbec nelíbilo, což dal najevo úderem tyče do mého obličeje.
Většinu té rány naštěstí schytala přilba - a odlétla stranou.
Ale ted měl ten hajzl na páčidle jenom jednu ruku.
Vyrval jsem mu ho z ní, zabořil mu koleno do rozkroku, připlácí ho na zed, otočil páčidlo kopím nahoru, chytil ho jako baseballovou pálku, zapíchl mu ho vedle krunýře do podpažní jamky a zatlačil směrem k hrudníku.
Vidím, že se tváříte dost skepticky. Dovolte mi, abych vás upozornil na to, že kopí na go-baru pronikne klidně i ocelovými dveřmi, a ty jsou daleko tvrdší než tělo nějakého tanga.
Z obličeje jsem mu vyčetl, že ho to docela bolí. Ale pořád neměl dost. Když padal, hrábl mi dokonce rukou do obličeje a pak se mi snažil vytáhnout z pouzdra pistoli. Bylo načase, abych ho vyřídil jednou provždy. Vytrhl jsem páčidlo ven (ani to se mu pochopitelně nezamlouvalo), znova jsem ho otočil, napřáhl jsem se a přetáhl ho ocelovou rukojetí po hlavě s takovou silou, že mu mozek vystříkl na zed.
Japonec přepadl dozadu, svezl se na podlahu, jednou se překulil a zůstal nehybně ležet. Sajonara, hajzle!
98
Dlouho ale na té podlaze sám nezůstal. Vzápětí jsem se totiž vyčerpaně zhroutil vedle něj. Ve stejné chvíli kolem mě projel „vlak" střelců z Kuniky a začal čistit zbylé prostory. Vtom jsem na rameni ucítil něčí ruku. Klekl jsem si a snažil se popadnout dech a srovnat tep. Byl jsem vymačkaný jako citron. Těžce

jsem zvedl hlavu. Nade mnou stál Jošioka a tvářil se jako vnuk, který má strach o svého dědečka. „Jste v pořádku, kapitáne?"
„Jasně!" zasípal jsem. Musím čestně přiznat, že takovéhle cvičení je spíš pro mladé kluky, a já už mezi ně pěknou chvíli nepatřím. Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se zklidnit rozbouřené srdce i mysl. „Běžte napřed, Joši, já vás doženu!"
Dvanáct minut po zahájení průniku prohlásil Tošo skladiště za vyčištěné. Akce neskončila naprostým úspěchem, třebaže závěrečné skóre bylo patnáct ku jedné ve prospěch Kuniky. Za prvé proto, že ten kluk z mého týmu, který byl zasažený do krku, svému zranění podlehl - dávka mu přesekla krční tepnu, a než se dostal do péče zdravotníků, ztratil přes polovinu krve. A další z Tošo vých hochů stráví příštích pár měsíců v nemocnici - dostal dvě kulky do nohy a měl ošklivě roztříštěnou stehenní kost. Za druhé proto, že nikdo z nepřátel nepřežil. Jedno Rudé semeno bylo sice zajaté ještě živé, ale během pár minut zemřelo. Další dva tangové spáchali sebevraždu. Byla to skupina viditelně oddaná svojí věci a odhodlaná ke všemu.
Tošo vyslechl svoje střelce hned na místě. To je nejlepší, protože takhle mají všechno ještě v živé paměti, a navíc můžou vypovídat v klidu - za chvíli se to tady bude hemžit vyšetřovateli, zdravotníky a další havětí. Zatímco příslušníci Kuniky spolu rozmlouvali a gestikulovali přitom zuřivě rukama jako Italové nebo piloti stíhaček, Alixe Josephová se prodírala troskami, metodicky je prohledávala, otvírala bedny a krabice a hledala důkazy.
Napodobil jsem ji a začal se probírat troskami rovněž. V těch bednách byly opravdu zajímavé věci - bomby, zbraně i munice. Také mobilní telefony a elektronika. A uniformy - stejnokroje japonské armády a několik montérkových souprav, které nosí zaměstnanci tokijské elektrárenské společnosti. Tošo bude mít s touhle organizací zřejmě ještě spoustu starostí, ale aspoň jí dnešní akcí zasadil pořádnou ránu, protože tangové neměli ani čas ty věci rozdělit na menší hromádky a poschovávat je na různých místech. Tošo tedy narazil na zlatou žílu.
99
Pro něj to bylo možná skvělé, ale mně leželo na srdci něco úplně jiného. Chtěl jsem zpátky do Washingtonu. Čekala mě spousta práce, spousta věcí, které jsem musel vyřídit. V hlavě jsem měl jenom Velkého bratra. A také jsem toužil po tom, abych mohl vyrovnat skóre s tím zatím neznámým hajzlem z Bílýho domu, kterej tomu tupci Grayovi nařídil, ať do akce nasadí mariňác-kou ochranku, a zavinil tak smrt rukojmích. Kromě toho jsem měl spálené ruce, podrápaný obličej a rozbitý kotník a v okruhu dvou kilometrů přitom nikde nebyla láhev zázračného nápoje doktora Bombeje.
A pak mi, aniž bych to nějak zvlášť hledal, jak už se to stává, najednou něco padlo do oka. Na druhém konci jedné místnosti v prvním patře ležela bedna z nahrubo otesaného dřeva. Na jejím boku bylo napsané EXPORT - Obráběcí stroje, Zelmograd/ MVD.
Tohle jsme už někde viděli, že? Ano, správně - na palubě Princezny z Nantongu, na bedně s ruskými automatickými puškami AK-47. Uvědomil jsem si, že podle lodního deníku Princezny byla mezi přístavy, v nichž se lod cestou zastavila, také Jokohama. Vypáčil jsem víko. A víte, co jsem uvnitř našel? Pokud říkáte, že totsugekidžin, jak Tošo ve své mateřštině nazývá automatické pušky, pak máte naprostou pravdu.
Sáhl jsem do vesty pro blok a tužku a zapsal si výrobní čísla těch zbraní. Uvidíme, jestli nejsou náhodou součástí té samé zásilky, kterou jsme našli na čínské lodi. Když jsem byl s opisováním hotov, pustil jsem se do pečlivého průzkumu místa činu - třeba jsem někde něco opomněl. Už jsem vám to kdysi říkal, ale pro jistotu vám to ještě jednou zopakuji: ať se tangové sebevíc snaží zahladit po sobě veškeré stopy, vždycky po nich něco zbyde.
Věděl jsem, že to skladiště neopustím dřív, dokud nenajdu nějaký nový střípek důkazu, který si odvezu s sebou do Washingtonu. Ten obrazec se začíná vyvíjet dost nebezpečně a já bych to rád nějak zarazil.
Co se to tady děje? Kdo to tu huláká: „Jakej obrazec, jakej obrazec?" Počkejte - aha, už ho vidím, to je zase ten můj bláznivej redaktor. Běží ke mně, mává tužkou ve vzduchu a vykřikuje, že jsem udělal moc velkej skok dopředu a že na nějaký obrazce je ještě moc brzo.
Můj milej redaktůrku, tohle je knížka o profesionálním váleč-
100

nictví, tak nech laskavě mluvit Profesionálního válečníka, ano? Tak se podívejmec co se do téhle chvíle přihodilo:
- Fakt: Rusko a Čína, dva odvěcí nepřátelé, spolu ke škodě Spojených států nedávno a zcela veřejně uzavřely spojeneckou dohodu.
- Fakt: V reakci na tenhle nový rusko-čínský svazek změnily Spojené státy dramaticky svoji politiku v oblasti Asie. Začínají opouštět Japonsko a. ostatní země v Tichomoří, podporovat (otevřeně i skrytě) Čínu a nabízet se jí jako alternativa k Rusku.
- Fakt: Současná p>olitika přesně odpovídá té, kterou doporučuje jistý bývalý vysoký úředník a poradce ministerstva zahraničí, který dneska vydělává spousty peněz sjednáváním obchodů s Čínou. Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte?
- Fakt: Na palubě čínské nákladní lodi se objeví Velký bratr, nejmodernější a nejtajnější vojenská spojovací technika USA. Moje dosavadní pátrání v téhle věci přineslo překvapivé zjištění: zmíněné vybavení bylo Číňanům předané se souhlasem Bílého domu. Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte?
- Fakt: Číňané nakupují ruskou výzbroj - platí za ni ruskému ministerstvu vnitra - a tajně ji rozesílají po celé jihovýchodní Asii. Kam ty zásilky putují? Zdá se, že část z nich skončila tady ve skladišti Rudýcti semen. A teď si představte, že Princezna z Nantongu vezla ve chvíli, kdy jsme ji potopili, už jenom necelou třetinu původního nákladu. Předtím stihla provést nejméně pět nebo šest zastávek.
- Řečnická otázka: kolik skladišť v prostoru od Pusami až po Jakartu je ted díky čínské vládě nacpaných pašovanými ruskými zbraněmi a municí? A další řečnická otázka: komu mají všechny ty zásoby sloužit? Nějakým tangům? Je pravda, že těch dneska po světě pobíhá dost a dost. Nebo nějaké páté koloně? To je také možné. Domácímu odboji? V současné době otřásá jihovýchodní Asií zhruba půltucet takzvaných hnutí za národní osvobození.
- Fakt: Alixe Josephová i Tošo - oba přitom umí dokonale čínsky a mají rozsáhlé znalosti o akcích čínských zpravodajských služeb - se shodli na tom, že po příchodu Li Či-mena do zdejší redakce Xinhuy se značně zvýšila aktivita jak nepřátelských agentů, tak i pročínsky orientovaných teroristických skupin. Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte?
- Fakt: Li Či-men, bývalý příslušník čínských speciálních jed-
101
notek a nynější agent čínské vojenské rozvědky (a jeden z největších čínských hrdlořezů, aspoň podle DIA), jehož předchozí působiště přesně odpovídají místům, ve kterých se zastavila Princezna z Nantongu, odcestoval přednedávnem do Washingtonu. Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte?
Můj dřívější patron a učitel, dnes už zesnulý válečník a někdejší velitel námořních operací admirál Arleigh Secrest (o jehož tragickém konci si můžete přečíst v knize Profesinólní válečník 3: Zelený team) mě učil, že na informace se nesmí koukat po kouskách. „Nestav své jednání na jednotlivých faktech nebo na dílčích informacích, jinak můžeš na cestě k vítězství pořádně klopýtnout!" huhlal. „Hledej širší rámec a sebemenší detail zkoumej vždy v kontextu s ostatními poznatky! Teprve ve velkém obrazci můžeš najít odpovědi na své otázky - a cestu ke konečnému triumfu!"*
Když si, vážení čtenáři (a můj milý redaktore), výše uvedené informace pozorně pročtete, když je zkusíte brát jako součásti nějakého většího celku, pak dojdete ke stejnému závěru jako já, a sice že se děje něco velmi, velmi podivného.
Jestli vím, v čem ta podivnost spočívá? Ne, ještě ne. Ale zato jsem si jistý dvěma věcmi. Za prvé, to, co se děje, rozhodně nevěstí pro moji vlast nic dobrého. A za druhé, věřte mi, že já zjistím, o co tady vlastně jde, a učiním tomu přítrž!
* Admirál pochopitelně tak vzletně nemluvil, to jsem jenom využil autorské licence a upravil jeho slova tak, aby stylově ladila s Desaterem přikázání jednotek zvláštního určení a dalšími moudrostmi slavných válečníků, které ve svých knihách často cituji.
102
KAPITOLA 7
Když naše letadlo dosedalo na přistávací dráhu na Andrewso-vě letecké základně nedaleko Washingtonu, venku drobně sněžilo. Víte o tom, že podle posledních průzkumů stráví průměrný řidič auta v hlavním městě stáním v koloně vozidel ročně rovné dva týdny času? A už jsem vám někdy říkal, že

pokud sněží, nebo dokonce padá jenom poprašek, už beztak hustý washingtonský provoz ještě dál zhoustne? A upozorňoval jsem vás na skutečnost, že i přes tu hromadu vzkazů, které jsem zanechal na telefonním záznamníku u sebe na Divokém panství a v bytě v Alexandrii obývaném společně Aligátorem, Bumerangem a Kachní nohou, jsem si nebyl vůbec jistý tím, jestli mě přijede někdo vyzvednout? A zmiňoval jsem se o tom, že v době, kdy sněží, prakticky nelze sehnat žádný taxík?
Určitě si proto dokážete představit, jakou jsem měl asi náladu po onom devětačtyřicet hodin dlouhém letu v nejnižší třídě - to jest místo sedadla dřevěná paleta, místo záchodu špinavá roura - nákladního letu Vojenské přepravní služby s nulovou prioritou, a tudíž velkým zpožděním. Připadal jsem si jako Bludný Holandan. Moje strastiplná pouť začala v Tokiu a pokračovala přes Sydney na Havaj. Pak jsme se zastavili na letecké základně Nellis ležící hned vedle Las Vegas kvůli doplnění paliva, vzali jsme to oklikou přes Montgomery, kde jsme vyložili nějakému generálovi jeho soukromý nákup, a poté jsme konečně dorazili na Andrews, samozřejmě v době největší večerní špičky.
Nemusíte se bát, že bych oněch čtyřicet devět hodin jenom tak zbůhdarma promrhal. Kromě toho, že jsem si vytahoval ze zadku třísky z té dřevěné palety, jsem také hodně přemýšlel. Ještě než jsem nastoupil do letadla, uzavřel jsem s Alixe Josephovou
103
a Tošem dohodu. Když jsem jim totiž v hrubých rysech vylíčil svoji teorii (Velkého bratra jsem z toho pochopitelně vynechal), považovali ji za natolik věrohodnou, že na ní byli ochotni začít pracovat a pravidelně mě informovat o výsledcích svého snažení.
Alixe mi dokonce na cestu přibalila pár dárků: složku se svými poznatky ohledně Li Či-mena s výstřižky a fotografiemi z anglicky píšících novin. Dále druhou složku, která pojednávala o akcích, které Číňané od jejího příjezdu do Asie provedli v Koreji, Japonsku, Singapuru a Indonésii. Podle všeho to vypadalo tak, že se v každé zemi zaměřili na testování určité oblasti spojené s vojenským potenciálem. Například v Japonsku se snažili verbovat agenty a čmuchali kolem objektů Japonských obranných sil. Horší ale je, že se také pokoušeli získat informace o japonské technické infrastruktuře - o rozvodných a telefonních sítích, dopravních uzlech a zabezpečení letového provozu.
Třetí složku mi už nedala, tu mě nechala pouze přečíst. Strhla z ní dokonce i štítek s kódovým slovem, ale mně se ještě předtím podařilo ten nápis zahlédnout (jsem totiž od přírody zvědavý). Výsledek? Dozvěděl jsem se, že veškeré její materiály o HUMINTu nesou krycí název Větrný štít.* Rozlícená Alixe mě poté zapřísahala, abych o téhle skutečnosti nikde nemluvil, a já jsem jí dal svoje slovo Profesionálního válečníka, že nikomu ne-řeknu, co jsem viděl, nebo co tohle slovní spojení znamená.
Zmíněná složka obsahovala dvě stránky. Obě jsem si pozorně přečetl. Byla to opravdová bomba - čerstvé poznatky, které přinesly její agenturní sítě. Číňané mimo jiné aktivně verbovali Korejce, Malajce, Filipínce a Singapurce. A ne jenom tak ledajaké. Snažili se získat do svých služeb znechucené bývalé policisty, za-trpklé vojáky ve výslužbě a jiné cynické, znuděné nebo pokřivené povahy z řad příslušníků bezpečnostních složek. Stejný typ odpadlíků náborují ve starých dobrých Spojených státech amerických různé nelegální organizace, které si často říkají milice.
Alixe čekala, jak na ty materiály zareaguji. Zvedl jsem hlavu. „Už jsi něco z toho ukázala Tošovi?"
„Ještě ne," odpověděla.
* DIA používá, stejně jako většina amerických zpravodajských služeb, k určování kódových slov počítače. Díky tomu si nepřítel, pokud mu dané materiály padnou do rukou, podle kódového slova hned nedomyslí, o čem jsou.
104
„Možná bude lepší, když se to vůbec nedoví, aspoň vzhledem k tomu, co jsme našli dneska v tom skladišti!"
Chvíli o mém návrhu uvažovala a nakonec přikývla. „Máš pravdu. Poprosím ho, aby prověřil totožnost těch tangu, které dneska zlikvidoval, a zkusil zjistit, jestli zapadaj do celkovýho obrazu." Na okamžik se odmlčela a založila si ruce v bok. „Hele, ty seš protiteroristickej expert. Co si o tom všem myslíš?"
Co si o tom myslím? Myslím si, že Číňané skládají dohromady po celé jihovýchodní Asii polovojenské páté kolony a že si budeme muset dávat sakramentský pozor.
Alixe opět přikývla. „Přesně to se taky snažím vzkázat domů! Ale vypadá to, že se moje hlášení na

ústředí kamsi ztrácej!"
Z mého pohledu jasně vyčetla, co si o byrokratech myslím. „Tuhle domněnku ti rozhodně nehodlám vyvracet! Až tam u vás na něco narazíte, dej mi vědět!"
Během letu jsem si proto otevřel zápisník a... počkat, počkat, co je to tam za rámus? Aha, zase ten čtenář v baseballce nasazené kšiltem dozadu! Přerušil mi tok myšlenek a nahlas se ptá, proč jsem se vydával domů takovou oklikou, když z Tokia do Spojených států denně létá několik přímých spojů?
Milej pane, chcete vědět, proč jsem neletěl některým z nich? Dobrá otázka - navzdory té idiotské čepici - a tak na ni odpovím.
Víte, když cestujete běžnými aerolinkami, potřebujete k tomu většinou pas a další osobní doklady. Bezpečnostní orgány na letištích to dneska dokonce i vyžadují. Jenže já jsem u sebe žádný pas neměl. Po pravdě řečeno, neměl jsem vůbec žádný průkaz totožnosti. Ani peníze (až na tu dvacetidolarovku, kterou mi krátce před startem vtiskla něžně do ruky Alixe). Ba ani peněženku. A dokonce ani přesný čas - ty zatracený východoněmecký potápěčský hodinky, údajně vodotěsný a nerozbitný, byly po akci v Jihočínským moři úplně kaput!
A kde že to všechno tedy bylo? Inu, přátelé, všechen můj světský majetek zůstal v trezoru na Guamu, kam jsem ho uložil těsně předtím, než jsme se vydali na lov Princezny z Nantongu. Těžko přece půjdete na tajnou akci s pasem, služebním průkazem, kreditní kartou a dalšími předměty, které v případě, že se vám něco stane, poslouží k identifikaci vaší mrtvoly!
Spokojení? Ano? No dobře, tak se vrátíme na letiště. Popojížděli jsme po letištní ploše tak dlouho, až jsme se ocitli na nej-
105
vzdálenějším konci. Pak konečně motory ztichly a letištní personál podložil kola a otevřel průlez. Slezl jsem po žebříku na pevnou zem, zamával jsem posádce letadla, která prováděla poletovou kontrolu*, zachumlal jsem se do lehké nomexové letecké kombinézy, zapůjčené od Kuniky, a vydal se čvachtavou břečkou k terminálu, který se krčil tři sta metrů ode mě za trojicí velkých a dobře osvětlených hangárů, v nichž stála prezidentská letadla. Skrze mrznoucí mrholení byl terminál sotva vidět. Věděl jsem, že uvnitř je telefonní automat, kterým si budu moci někoho přivolat. Jestli nebude fungovat, tak se mi snad podaří vyžebrat, vypůjčit si nebo ukrást (a věřte mi, že jsem byl schopný si zvolit kteroukoli z těchhle tří variant) nějaké vozidlo u někoho z letištního personálu.
Když jsem byl sto metrů od plotu před terminálem, zpozoroval jsem dva divné týpky ve světlých bundách s kožešinou a pletených lyžařských čepicích. Nad hlavou drželi dlouhý transparent - takový, jaký se tiskne přes počítač k svátku nebo k narozeninám. Na koho asi čekaj? ptal jsem se v duchu.
Čím víc jsem se blížil k plotu, tím zřetelněji rozeznával můj unavený zrak jednotlivá písmena. Nakonec jsem přečetl celý nápis. Zněl: WASHINGTON ZDRAVÍ DICKA!
A ti dva divní týpci? U jednoho konce transparentu stál ve svých typických střeleckých brýlích prvotřídní střelec a loupežník, jemuž říkám Stevie Wonder, přestože se vůbec nejmenuje Stevie, natožpak Wonder. Volnou rukou na mě přitom mával mojí peněženkou a klíčky od auta. U druhého konce přešlapoval Bumerang, oblečený ve světle červené bundě s kožešinovou kapucou a v letních šortkách a obutý naboso do plážových umělohmotných sandálů. Škodolibě se na mě usmíval a v podpaží měl složenou ještě jednu bundu.
* V příštím životě se stanu pilotem dopravní služby našeho vojenského letectva. Budu dostávat peníze, aniž bych musel pracovat. Během letu z Tokia se totiž posádka letadla vyměnila celkem pětkrát. My od SEAL musíme snášet neuvěřitelné fyzické i duševní útrapy třeba celé týdny, kdežto pracovní doba těchhle lidí se počítá doslova na minuty. Zřejmě tam mají ještě lepší podmínky, než jaké existují u většiny civilních aerolinek. (Je to také, mimo jiné, jediná státní instituce, jejíž zaměstnanci - pozor, ne zaměstnankyni! -fasují služební deštníky. Chraňbůh, aby snad nějakákapka dopadla na pilotovu hlavičku!)
106
Došel jsem k nim a oba jsem pevně objal. „Rád vás vidím, hoši!"
Wonder se zadíval na můj rozbitý obličej. „Koukám, že jsi měl zase spoustu existenciálních prožitků!"
Bumerang mi poté přehodil náhradní bundu přes ramena a setřásl si z bosých nohou trochu špinavé

břečky, která mu uvízla mezi prsty. „Budeme si muset pospíšit, šéfe! Na zejtra si vás objednal předseda - přesně v nula šest třicet. Už dneska nám celej den volali a chtěli vědět, kde pořád vězíte!"
„Merci, trouducs!" poděkoval jsem jim a nazval je zároveň pitomci, což je u nás žabáků, jak jistě víte, projev náklonnosti. „Ale v tom případě mi laskavě řekněte, proč tady stojíme a dloubeme se v nose?"
Sakra, i když jsem po celou dobu letu makal jako šroub, věděl jsem, že mi ještě pořád zbejvá hromada práce, kterou musím udělat dřív, než se vydám navštívit generála Croc-kera! Nasoukal jsem se do bundy a protáhl se tak mocně, až mi zapraskalo v každém bolavém kloubu. Samozřejmě že to nepomohlo, ale bohužel mi bylo jasné, že na saunu nebo horký ženský klín (či ještě lépe: na horkou vanu na Divokém panství mezi rozpálenými ženskými stehny) nebude čas. Ach jo, to bude pro chudáka Dickieho dlouhá, předlouhá noc!
Následujícího rána v 06.12 jsem už seděl v předpokoji kanceláře předsedy Sboru náčelníků štábů. Modrou uniformu jsem měl bezvadně vyžehlenou, dlouhé vlasy úhledně svázané černou padákovou šňůrou a knoflíky i černé botky perfektně nablýskané. Listoval jsem v posledním čísle Navy Titnesů a na naleštěné mramorové podlaze mezi mýma nohama ležel jeden z těch vodotěsných pytlů, které jsem používal při sbírání důkazů na Princezně z Nantongu. I když jsem se moc nevyspal -jenom sedmnáct minut - byl jsem zcela fit: vysprchovaný, oholený, a hlavně připravený na válku.
A právě ona připravenost na válku představuje základní smysl života příslušníka SEAL. Vzpomínáte si na Čtvrté přikázání jednotek zvláštního určení dle Profesionálního válečníka? Dovolte mi, abych vám osvěžil paměť, ať nemusíte zbytečně ztrácet čas a vracet se až na začátek knihy.
Zmíněné Čtvrté přikázání zní: „Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji." Tohle přikázání platí jak pro papírové války v Pentagonu, tak i pro opravdové boje na život a na smrt na bitevním poli. Válečník je na boj vždycky připravený víc než jeho nepřátelé.
107
Válečník také ví, že pokaždé nemůže nepřátele jenom jednoduše pozabíjet, někdy je musí také přechytračit nebo přemoci svojí výkonností.
Právě proto bývají mladí žabáci a pulci během výcviku vystavovaní větším zátěžím, než jakým museli dosud ve svém životě čelit. Nemůžou spát, a přesto musejí být schopni bystře uvažovat. Nedostávají najíst, a přesto musejí zůstat po celou dobu ve vrcholné fyzické formě. A nemůžou se zahřát, a přesto nesmějí kvůli nachlazení odpadnout. Učí se, často dost drsným způsobem, být součástí družstva, čety, jednotky. A docházejí k poznání, že když neuspěje celá jednotka, pak s největší pravděpodobností neuspějí ani její jednotliví členové. Ale jádro, kořen, srdce či střed toho všeho spočívá v každém muži - ten musí mít dostatek odvahy, vůle a odhodlání vytrvat tak dlouho, dokud nesplní svůj úkol.
Protože ti šťastní pulci, kteří vydrží onu směsici bolesti, strachu, zoufalství a agónie, nakonec objevují základní princip válečnictví, který lze shrnout do jediné věty: Musíš vydržet! Válečník se nikdy nevzdává. Vždycky splní svůj úkol, bez ohledu na únavu, chlad nebo duševní vypětí. Žádné nároky, ať už fyzické či psychologické anebo strategické či taktické, nejsou dost velké. Neexistuje nic, co by Válečník nedokázal překonat.
A právě proto nesahám při výběru lidí do svých jednotek po námořnících, kteří hladce proplují všemi kvalifikačními testy. Chci takové typy, jakým je například Bumerang - nenápadné pěšáky, kteří sice nadávají a skuhrají, ale pořád se ženou dál. A pokud jednou neuspějí, zkoušejí to znova a znova, dokud se jim to nakonec nepovede. A to jsou ti budoucí skuteční Válečníci, protože mají válečnická srdce, duše a skálopevné a nekompromisní odhodlání.
Konec kázání.
A tak jsem, ač k smrti unavený, dřel úplně stejně jako ti pulci při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL během Pekelného týdne - to znamená nadoraz. A nebyl jsem sám. Moji lidé se od návratu do Spojených států téměř nezastavili a jejich nezměrné úsilí přineslo plody, které budu moci využít. Ale já jsem chtěl ještě víc. Proto jsem vyslal Stevie-ho Wondera na vrchní velitelství Navy. Stevie totiž věděl o jednom terminálu do Intelinku, který by si mohl, ehm, vypůjčit
108
a vysát z něj tolik utajovaných informací o našich vztazích s Čínou a Ruskem, kolik jenom dokáže.
Zavolal jsem také Tonymu Mercaldimu, vytáhl jsem ho z teplé postele v Oaktonu, nasměroval ho na

ústředí DIÁ a požádal ho, ať mi vytiskne co nejvíc zpráv o probíhajících zpravodajských akcích Číňanů. Potom jsem si všechny shromážděné materiály rozložil po podlaze a dvakrát je roztřídil, třikrát rozdělil a jednou přesklá-dal. Pak jsem všechny nahrnul na hromadu, zamíchal je a začal u každé „karty" znova.
Generál Armády Spojených států amerických a předseda Sboru náčelníků štábů Thomas E. Crocker vešel do dveří přesně v 06.21, následovaný dvěma pobočníky. Prvního z nich, vyholeného plukovníka irského původu jménem CGrady, který mi díky svým kulatým brýlím bez obrouček připomínal faráře z New Brunswicku, jemuž jsem dělával ministranta, jsem znal. Pracoval pro předsedu už přes patnáct let. Zato druhý pobočník byl pro mě nový. Bylá to žena kolem pětatřitítky, oblečená v tmavomodrém kalhotovém kostýmu. Po očku jsem si ji prohlížel. Na klopě jsem neviděl žádný odznáček charakteristický pro ostrahu ministerstva obrany, zato u pasu se jí kostým na-douval - bezpochyby se pod ním skrývala pistole. Ale k žádné ochranné složce nepatřila, protože k levému zápěstí měla řetízkem připoutaný předsedův osobní kufřík na přísně tajné dokumenty.
Povstal jsem, zasalutoval a řekl: „Že by se teďka dodržovala pracovní doba, generále?"
Doufal jsem, že se Tomovi Crockerovi objeví ve tváři aspoň náznak úsměvu. Nestalo se tak. Dokonce mě ani nepředstavil svému novému pobočníkovi. Jenom se podíval směrem ke své pracovně a štěkl: „Vy počkejte tady! Nebude to trvat dlouho!"
Pak namířil ukazovák pravé ruky na moji hrud, palec na stejné ruce ohnul k rameni a pronesl dvouslovnou definici vedení podle prvního příslušníka jednotek SEAL Roye Boehma: „Za mnou!"
Rozkaz od opravdového vůdce vždycky poslechnu, a protože generál Crocker do kategorie opravdových vůdců zcela nepochybně spadá, vydal jsem se za ním. Prošli jsme rozlehlou přijímací halou, minuli jsme přepážku s vlajkami a příslušníky námořní pěchoty v modrých uniformách a nakonec jsme se ocitli
109
před nenápadnými dveřmi zabezpečenými kódovým zámkem. Generál mi zakryl svými širokými rameny výhled, sklonil se k zámku a vyťukal do klávesnice číselnou kombinaci. Dveře se otevřely. Generál vzal za kliku, otevřel dveře natolik, abych jimi mohl protáhnout ten objemný pytel, a naznačil mi, že mám jít dál.
Překročil jsem práh a vstoupil do speciální místnosti, která byla zabezpečená proti možnému odposlechu jak ze strany nepřítele, tak i ze strany tuzemských tajných služeb a státních institucí, které by se rády dozvěděly, co si daný člověk myslí ve chvíli, kdy ho nemůže nikdo slyšet. Tahle místnost sloužila výhradně předsedovi. Nebyla jediná - stejnou místnost má dneska k dispozici každý náčelník štábu. Aspoň vidíte, jaká paranoia se tady v Pentagonu rozmohla od té doby, co se vlády ujala Clintonova administrativa.
Generál za námi nejdřív zavřel dveře a pak s nimi zatřásl, aby se ujistil, že jsou opravdu zavřené. Poté ukázal na umělohmotnou židli, která stála spolu s dalšími pěti u konferenčního stolu, a gestem mě vyzval, abych si sedl.
Poslechl jsem. Pytel se svými poklady jsem si přitom postavil mezi nohy.
Generál se posadil na kraj stolu a upřeně se na mě zadíval. Výraz v jeho obličeji nebyl zrovna přátelský. „Pamatuješ, co jsem ti zdůrazňoval, ještě než to poslední cvičení začalo?" zeptal se. Myslel to ovšem spíš jako řečnickou otázku, protože ani nepočkal na odpověd a pokračoval dál: „Říkal jsem ti, že nemáš nechávat žádný stopy!"
Potom se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Zatraceně, Dicku -teďka můj diář vypadá jako prostěradlo někde v kalifornským bordelu v době zlatý horečky!"
Protáhl si ruce, přisunul se blíž a znova na mě upřel svůj zrak. „V posledních dnech se tady rozpoutalo úplný peklo a vypadá to, že za všechno můžeš ty! Za prvý, někdo z Bílýho domu volal ministrovi obrany a stěžoval si na to, že se spolu s nějakým idiotem z DIA nahlas ptáte na projekt, kterej je tak tajnej, že od něj ani já neznám všechny kódový slova a škatulky! A včera zase někdo jinej z Bílýho domu řekl poradci pro národní bezpečnost Thompsonovi, že ten průser při osvobozování rukojmích na Jo-kosuce vznikl kvůli tobě, protože ses přej do toho namontoval -a Thompson hnedka šel a všechno to vyslepičil prezidentovi!
110

A výsledek? Vrchní velitel mě nakopal do zadku ještě dřív, než jsem se s ním vůbec mohl osobně setkat! Národní bezpečnostní rada se ted pořád vyptává na tvoje působení u tohohle úřadu -přitom o tvým zařazení bychom měli vědět jenom ty, já, ministr obrany a prezident! A jako kdyby to nestačilo, tak se mi ještě ozval tvůj starej kámoš Viktor Grinkov a chce se nenápadně sejít v Římě a promluvit si o těch padesáti melounech, který jsme mu vyfoukli ze zahraničních kont! A ministr obrany tvrdí, že tam mám jet! A to je jenom začátek...!"

Já vím, že se považuje za neslušné, když někdo, kdo nosí na límci jenom orly, přeruší člověka, který má na límci čtyři hvězdy, ale tohle byla výjimečná situace a v té se nedalo dělat nic jiného. „Generále," řekl jsem, „z Princezny z Nantongu a ze Scor-piona jsem vás nemohl zastihnout a rozhodně jsem vám nemohl nechávat vzkaz u někoho, kdo seděl u vašeho služebního telefonu! Ten Grinkov je sice možná důležitej, ale já si myslím, že byste se dřív, než mě nakopnete do zadku, měl podívat na pár věcí, který jsem si přivezl z ciziny!"

Jedno se musí generálovi Thomasi E. Crockerovi nechat - nikdy netrpěl syndromem HVC - hlavy v cementu - který v dnešní době postihuje spousty důstojníků. Ten chlap je ochotný člověku naslouchat a toho si já nesmírně cením. Je pravda, že i potom vás může sjet jako malého kluka, ale aspoň máte možnost předložit svoji verzi.

I u mně tenkrát rozhodil rukama a zahuhlal: „No dobře, Dicku, tak pověz, co máš na srdci, pak bude řada na mně!" a slezl ze stolu.

Rozepnul jsem na pytli zip, vytáhl ven několikerý papírové desky, které jsem si už předtím očísloval, a pečlivě jsem na stůl vyskládal šest hromádek papírů. Pak jsem si rozevřel blůzu, vylovil z vnitřní kapsy dva oxeroxované listy, položil je rovněž na stůl, uhladil je a přisunul je generálovi pod nos. Jednalo se, jak jistě správně tušíte, o fotokopie obalů z technických příruček od Velkého bratra.

Tom Crocker vyvalil překvapením oči. „Kdes to, sakra..."

„Našel jsem je v trezoru na Princezně z Nantongu," přerušil jsem ho. „Tak co, generále, nemyslíte, že by bylo vhodný, abych vám vylíčil, čím jsem se posledních pár dní zabejval?"

111

KAPITOLA 8

Generál se dostal ke slovu až po hodině - přesně tak dlouho totiž trval můj monolog. Žádného výprasku jsem se nakonec nedočkal. Generál jenom seděl, listoval ve svém poznámkovém bloku, vypočítával problémy a značkoval politická minová pole.

Problémem číslo jedna, aspoň podle jeho názoru, byla skutečnost, že Číňané už bezpochyby zahájili ofenzívu, a to jak v oblasti Tichomoří, tak i bohužel tady, ve Spojených státech. Člověk ani nemusel být prověřený na nejvyšší stupeň utajovaných skutečností, aby to zjistil: každému, ícdo čte noviny nebo sleduje televizi, muselo dojít, že se Peking ze všech sil snaží rozšířit svůj politický a hospodářský vliv. Na tom by prý podle generála nebylo nic špatného, vždyť my Američané děláme v zahraničí totéž. Jenže potíž je v tom, že Číňané se sem jenom nepokoušejí prodat hračky, boty, dieselové motory a pletené zboží, ale kupují si také vliv v Bílém domě a v Kapitolu. Nasazují do naší státní správy vlivné agenty. A chtějí získat naše vojenská a průmyslová tajemství, stejně jako o to usilovali v padesátých, šedesátých, sedmdesátých i osmdesátých letech Sověti.

Přitom tenhle nový čínský drak těží z několika výhod, které starý sovětský medvěd postrádal. Na amerických univerzitách se například desítky tisíc Číňanů zabývají studiem všech možných oborů, strojírenstvím počínaje a jadernou fyzikou konče, a FBI zjistila, že přes deset procent z nich - někteří dobrovolně, jiní z donucení - pracuje pro čínské zpravodajské služby.

Čína je zároveň největším obchodním partnerem Ameriky, což jí dává výsostné postavení jak na trhu, tak i v Bílém domě. Ale vláda evidentně ignoruje fakt, že Číňané svého vlivu využívají k tomu, aby se pídili po zakázaném zboží a službách. V Silicon Valley bylo jenom za posledních pět měsíců přistiženo při prodeji tajných informací Číňanům šest zaměstnanců. A předseda prohlásil, že ví nejméně o dalších deseti případech z uplynulých dvou let, při nichž se Pekingu podařilo proniknout do amerických vojenskoprůmyslových podniků. Ty se staly terčem Číňanů zejména proto, že se zabývaly výrobou součástek do naváděcích systémů pro balistické střely, které Čína zatím vyrábět neuměla.

Potom předseda pohovořil o informacích, které nashromáždil

112
HUMINT DIA. Ty na rozdíl od aktuálních hodnocení CIA (hodnocení, která, jak předseda smutně konstatoval, před ním ředitel centrálního zpravodajství tajil) nasvědčovaly tomu, že Číňané se agresivně plíží a slídí - potají dodávají zbraně pročínským hnutím v jihovýchodní Asii a Tichomoří. A objev, který jsem učinil na palubě Princezny z Nantongu, prý do těchto poznatků krásně zapadá.
V Clintonově éře je totiž zcela běžné, že nějaká instituce jedná na vlastní pěst - Bílý dům například uskutečňuje svoji zahraniční politiku, aniž by o ní informoval další resorty. Něco podobného se stávalo i v minulosti. Clintonův poradce pro otázky národní bezpečnosti s prezidentovým souhlasem dovolil Íránu, aby prodával zbraně do Bosny. Za Časů prezidenta Reagana měl zase Ollie North naprosto volné ruce v akci, která posléze proslula jako aféra Irangate. A když seděl v prezidentském křesle George Bush, kancelář viceprezidenta mohla bez vědomí všech ostatních realizovat jistý tajný protiteroristický projekt.
Všechny tyhle záležitosti měly dva společné jmenovatele. Za prvé, muž, který za ně zodpovídal - čili prezident Spojených států - o nich věděl a schvaloval je. A za druhé, všechny přinesly USA nakonec prospěch.* Kdežto tady se někomu povedlo prezidenta přesvědčit, aby vydal naši nejmodernější techniku do cizích rukou, aniž by na oplátku získal jediný šroubek. Z celého procesu bylo navíc odstavené ministerstvo obrany i Sbor náčelníků štábů.
Takže když k předsedovým informacím a svým objevům -ruským zbraním, raketám a Velkému bratrovi - přičtu skutečnost, že jeden z nejdrsnějších superšpionů Pekingu byl předne-dávnem vyslaný do Washingtonu, vychází mi, že se tady děje něco hodně nekalého a že někdo blízko vládních kruhů, nebo možná dokonce přímo z jejich řad pomáhá Číně, aby dosáhla svých cílů - ke škodě Spojených států.
Generál Crocker prohlásil, že doufá, že se nějaká stopa snad najde v té hromadě papírů
* Onen tajný protiteroristický projekt z Bushových let přinesl ovoce v dubnu roku 1997, kdy peruánští vojáci, kteřív osmdesátých letech prošli pod vedením týmu amerických expertů základním protiteroristickým výcvikem, osvobodili na japonském velvyslanectví v Limě sedmdesát jednoho rukojmí z celkového počtu sedmdesáti dvou, které tam zajali teroristé z Hnutí Tupaka Amarua.
113
a dalších materiálů, které jsem přivezl z Princezny z Nantongu, a proto si je nechá neprodleně přeložit do angličtiny.
Což nás přivádí k problému číslo dva, a tím je fakt, že bez ohledu na závažnost situace jsme oba stále příslušníky ozbrojených sil. A ti ve Spojených státech podléhají civilnímu vědem. Jeffer-sonské heslo zní: Ve Spojených státech nechceme ani krále, ani vojenskou juntu. Což znamená, že my, příslušníci ozbrojených sil, nemůžeme vzít věci do svých rukou, a to ani v případě, že jsme silně přesvědčeni o tom, že někdo z vrcholného vedení zaprodává naši vlast cizincům.
Kdepak. Musíme jít normální cestou, tedy ohlásit všechno, co víme, ministrovi obrany a nechat na něm, aby přemluvil prezidenta ke změně kurzu a předal celou záležitost ministerstvu spravedlnosti k řádnému prošetření.
A tím se dostáváme k problému číslo tři - v současné chvíli nemáme prakticky co ohlásit. Jistě, jsou zde pochybnosti, náznaky, podezření, tušení a podvědomé obavy. Ale žádné konkrétní důkazy. Žádný evidentní zrádce. Žádný špion. Tedy nic, co by se dalo předložit ministrovi obrany jako usvědčující materiál.
Následuje problém číslo čtyři. K tomu, abychom mohli ministra obrany o něčem přesvědčit, musíme (to jest moje maličkost) získat zmíněné konkrétní důkazy. Což nás znova vrací k problému číslo dva: jsme příslušníci ozbrojených sil a jako takoví nemůžeme vyšetřovat ústavní činitele. (Všimli jste si, jak přesně umí generál Crocker formulovat dané problémy? Já tedy určitě ano.)
Poté předseda přistoupil ke značkování politického minového pole.
Značka první: i když to zákony neumožňují, stejně budu muset jisté plížení a slídění provést - a modlit se, abych kvůli němu neskončil v nějakém zařízení, kde budu až do konce života roztloukat velké balvany na malé kamínky.
S tím je přímo spojena značka druhá. Dovolte mi, abych vám ji vyložil slovy pana předsedy Crockera, neboť je to čtyřhvězdičkový generál, a já si myslím, že byste měli poznat, jak takový čtyřhvězdičkový generál mluví, když se nachází v místnosti, která je dokonale zabezpečená proti možnému odposlechu.

„Ale bud, kurva, zatraceně vopatrnej, Dicku!" řekl tenkrát. To se dalo pochopit: jestliže nadělám nějaké vlny, jestliže někdo chytí vítr
114
a dovtípí se, co se děje, ještě dřív než opatřím výše uvedené konkrétní důkazy, oba dva přijdeme o práci. Tajné vyšetřování vlády ze strany ozbrojených sil je činností, která se v dnešní době netoleruje. Prozrazení mých aktivit by nás přivedlo zpátky k problému číslo dvě a značce první - a poslalo by nás definitivně za mříže.
Po druhé značce následovaly značka třetí, čtvrtá, pátá, šestá, sedmá, osmá, devátá a desátá. Nebudu vás unavovat jejich podrobným popisem, stačí, když jenom řeknu, že jsem kvůli někomu, kdo nectí žádné zákony, dostal seznam toho, co musím a co nesmím, který byl dlouhý skoro jako můj cop.
Značka jedenáctá se týkala mého odloučení od úřadu předsedy Sboru náčelníků štábů, a to po dobu trvání tohohle malého cvičeníčka. Generála k tomu vedla řada důvodů. A které že to byly? S vaším laskavým dovolením budu jmenovat jenom tři, abychom se konečně vyhrabali z téhle vyprávěcí části a vrátili se k nějaké pořádné akci.
Za prvé, pokud by nějaký kapitán Navy pravidelně docházel nebo telefonoval do kanceláře předsedy Sboru náčelníků štábů, budil by tím pozornost okolí - a přesně to jsme chtěli a potřebovali ze všeho nejméně. Za druhé, generál Crocker se zmínil o tom, že někdo z úřadu poradce pro otázky národní bezpečnosti se už nenápadně vyptával na moje zdejší působení, což nevěstilo nic dobrého. A za třetí, akci v Jihočínském moři se nám zatím podařilo udržet pod pokličkou a o totéž jsme se hodlali pokusit i nyní.
Základem všeho proto bude bezpečnost. A nemyslím tím jenom ohrožení svého žabáckého zadku, ale také jeho kompromi-taci. A přesto budu muset zůstat s generálem Crockerem ve spojem.
Samozřejmě že když budou z předsedova úřadu odstraněny veškeré důkazy o mojí osobě, budeme potřebovat nějakého prostředníka. Navrhl jsem, abychom zopakovali systém, který už jednou fungoval: budu předsedu pravidelně informovat prostřednictvím jednohvězdičkového admirála Kennyho Rosse, jaderného ponorkáře, s nímž jsem už kdysi pracoval a který delší dobu působil v předsedově zpravodajském štábu. 0estli se o tom chcete dozvědět něco víc, přečtěte si knížku Profesionální válečník 5: Zlatý kód.)
Generál Crocker ovšem prohlásil, že takhle to udělat v žád-
115
ném případě nemůžeme, protože právě Ken Ross musel odrážet ty nepříjemné otázky z úřadu poradce pro otázky národní bezpečnosti ohledně mých aktivit. Onen neznámý prý věděl o tom, že mezi Kenem, generálem Crockerem a mnou existuje jakési spojem.
„Mám lepší nápad," řekl poté generál, zvedl sluchátko služebního telefonu, který stál na konferenčním stolku, namačkal na číselnici řadu čísel, a aniž by se představil, štěkl do mluvítka: „Joanne, přijd prosím tě za mnou do bubliny!"
Ani ne půl minuty nato se ozvalo cvaknutí elektronického zámku, dveře se otevřely a vešla do nich stejná žena, která měla předtím k ruce přivázaný předsedův kufřík. Když za sebou zavřela a ujistila se, že dveře řádně doléhají, postavila se do pozoru a zeptala se: „Volal jste mě, pane generále?"
Generál namířil pravý palec a ukazovák nejdřív na ni a pak na ' mě. „Jo - Joanne Montgomeryová, tohle je Dick Marcinko. Dic-ku, tohle je Jo."
Povstal jsem a napřáhl pravou ruku. „Ahoj! Dick Marcinko!"
Mladá žena si mě chladně změřila pohledem, uchopila moji ruku, pevně ji stiskla a po eyropsku jí potřásla jedenkrát nahoru a dolů. „Ahoj, Dicku Marcinko, já jsem Joanne Montgomeryová! Už jsme spolu mluvili po telefonu."
„Jo je praktikantkou v Bílým domě," dodal generál Crocker. Jenže já jsem ho nevnímal. Ano, ten hlas už jsem někde slyšel -byl to ten, který se mě ptal, jestli chci předsedovi nechat nějaký vzkaz.
Usmál jsem se na ni a ona učinila totéž. A pak jsem se konečně začal soustředit na to, co říká generál Crocker. „Joanne u mě dělá už šest tejdnů, funguje jako můj zvláštní asistent. Učí se všechno kolem Sboru náčelníků štábů."
Ten program znám. Byl zahájený v roce 1964 a jeho cílem je výchova budoucích vůdců země - vždyť

praktikanty v Bílém domě byli mimo jiné i generál Colin Powell, bývalý senátor Tim Wirth a někdejší generální inspektorka ministerstva dopravy Mary Schiavová. Každý rok se z více než dvou tisíc žádostí vybere přibližně deset praktikantů. Zhruba dvě třetiny uchazečů pocházejí ze soukromého sektoru a zbytek tvoří státní úředníci a příslušníci ozbrojených sil na úrovni středního managementu.
116

Každý praktikant působí jeden rok jako zvláštní asistent některého z vysokých vládních činitelů.* Joanne Montgomeryová byla jedním z odvedenců vlády. Jak jsem to poznal? Inu, podle toho, že ačkoli všichni praktikanti z Bílého domu musí projít přísnými bezpečnostními prověrkami, lidé, kteří nejsou přímo ve státních službách - to platí i pro praktikanty - nesmějí v objektech, které patří státu, nosit zbraně. A Joanne měla, jak si jistě vzpomínáte, u pasu pistoli.
„Odkud jste?"
„Z ministerstva zahraničí - z Diplomatické bezpečnostní služby."
„Joanne byla tím agentem, kterej loni zachránil našemu velvyslanci v Burundi jeho diplomatickej zadek," poznamenal zcela nediplomaticky generál Crocker.
Pamatuji si, co jsem o tom tenkrát četl v hlášeních z DIA. Velvyslanec si udělal výlet k hranicím se Rwandou, aby si prohlédl nějaké uprchlické tábory. Na cestě zpátky do hlavního města Bujumbury byl jeho konvoj - to jest vedoucí vozidlo a prezidentská limuzína - přepadený skupinou místních povstalců. Velvyslancův řidič - cizí státní příslušník** - ztuhl hrůzou.
* Praktikanti připravují referáty, zpracovávají podklady pro kritiku a návrhy legislativních opatření, odpovídají na dotazy Kongresu a řídí schůze a tiskové konference. Jsou přidělovaní k čelným představitelům Bílého domu, k ministrům vládního kabinetu a dalším vysokým státním úředníkům. V minulosti pracovali například u viceprezidenta, u náčelníka štábu Bílého domu, u poradce pro otázky národní bezpečnosti, u generálního prokurátora nebo u ředitele Centrálního zpravodajství. Víc se o tomhle programu můžete dozvědět na Internetu na adrese http://
xvww.whitehouse.gov/WH/WH_Fellows.html
** Dovolte mi, abych krátce pohovořil o zaměstnávání cizích státních příslušníků na našich ambasádách. Hned zkraje musím konstatovat, že jsem nikdy nepochopil, proč se můžou pohybovat v místech, na kterých mají přístup k politickým rozhodnutím a jiným důležitým materiálům. Zaměstnáváme je proto, že většina našich diplomatů, špionů a dalších představitelů nerozumí řeči a životnímu stylu země, ve které působí. Potřebují tudíž domorodce, kteří by za nejednali - vyřizovali svým krajanům víza, zprostředkovávali styk s místními orgány, pomáhali diplomatům při obstarávání řidičských průkazů nebo bytů. Cizí státní příslušníci fungují také jako šoféři, kuchaři, uklízeči a údržbáři. Ale pokud si diplomaté pouštějí cizí státní příslušníky tak blízko k tělu a umožňují jim přístup do všech částí velvyslanectví, poskytují tím cizím zpravodajským službám široký prostor pro špionáž. Dlouho jsem si myslel, že jsou to jenom moje paranoidní představy. Ale vak jsem zjistil, že Rusové žádné cizí státní příslušníky nezaměstnávají. Stejně tak Číňané. Izraelci jich mají jenom pár ~ a dohřeje hlídají. Totéž platí o Francouzích a o Britech. To o něčem svědčí, nemyslíte?
117
Agent Diplomatické bezpečnostní služby DSS, sedící na sedadle u spolujezdce, odstrčil vyděšeného řidiče na stranu, zařadil zpátečku, provedl taktický manévr známý jako pašerácká obrátka a zmizel pryč. Agentova bleskurychlá reakce nejenže zachránila velvyslanci život, ale také umožnila vedoucímu vozu, v němž seděli další tři příslušníci DSS a šéf místní pobočky CIA maskovaný jako důstojník pro politické záležitosti, uniknout do bezpečí. Byl to skutečně hrdinský čin, za který ministr obrany osobně zmíněného agenta vyznamenal medailí Za statečnost. „Tak to jste byla vy!"
Přikývla. Aspoň vidíte, co všechno můžou zavinit předsudky. Vždycky jsem měl totiž za to, že oním agentem byl muž. Proč? Protože jsem se neřídil svým vlastním přikázáním - tím, které říká: „Nikdy nic nepředpokládej!" Ale nezapůsobila na mě tím, že získala medaili. Medaile na mě už dneska žádný dojem nedělají, hlavně kvůli způsobu, jakým se udělují. Daleko víc mi učarovala skutečnost, že agentka J. M. Montgomeryová nemusela tenkrát přemýšlet, nýbrž byla připravena jednat. Na to, co provedla, se evidentně přichystala už dřív - a když nadešel okamžik pravdy, jenom podvědomě reagovala. Takhle se,

přátelé, chová skutečný Válečník.
Generál ukázal na jednu z umělohmotných židlí a vyzval ji: „Sedni si, Jo! Máme tady jistou krizovou situaci a já potřebuju nějakýho dobrovolníka, kterej by se ujal riskantního úkolu -a když říkám riskantního, tak myslím opravdu riskantního!" Potom se odmlčel a počkal na její reakci.
Agentka Montgomeryová se posadila a tvář se jí rozzářila úsměvem. „Už jste ho našel, pane!"
Rozhodl jsem se, že budu pracovat na Divokém panství, tedy na svých osmdesáti hektarech lesů a jezer nedaleko od základny americké námořní pěchoty v Quantiku. Připadalo mi to lepší, než kdybych seděl v nějakém brlohu v Pentagonu. Ale dřív, než se budu moci plížit a slídit, budu se muset s Jo Montgome-ryovou domluvit na plánu a zabezpečení celé akce. A protože bylo už skoro jedenáct hodin, navrhl jsem jí, že bychom to všechno mohli probrat u časného oběda. Příštích pár minut jsme ovšem strávili diskusí nad různými druhy jídel.
Já jsem, jak jistě víte, hadožrout. To znamená, že sním cokoli. Doslova. Ale každý není takový vděčný strávník jako já. Joanne proto z estetických důvodů vyloučila mexickou a etiopskou
118
kuchyni. Já jsem vetoval kuchyni francouzskou, neboť ta nebyla nikde po ruce. Jo vyškrtla vietnamskou, protože ji měla během posledních tří dnů už dvakrát, a japonskou, protože je prý nezajímavá. Nakonec jsme se shodli na čině. Bylo to rozhodnutí šťastné a jednomyslné, jelikož jsme oba hned na první pokus vybrali stejnou restauraci.
Pentagon jsme opustili každý zvlášť. Já jsem došel k bílé otevřené dodávce F-250, která stála na parkovišti u řeky, vyjel jsem z areálu ven a po dálnici George Washingtona jsem se vydal na jih. Za Národním letištěm jsem náhle přejel do pravého připojovacího pruhu, bleskově jsem odcouval kus zpátky a odbočil k letišti. Nikde za sebou jsem nezahlédl žádný podezřelý pohyb - až na nějakého chlápka v dodávce, který mi hrozil pěstí za to, že jsem se mu pletl do cesty. Objel jsem letiště kolem dokola, vjel přední branou na velké parkoviště, rychle jsem se přehnal na druhý konec a vyřítil se zadní bránou zase ven. Pak jsem přelétl šest jízdních pruhů, otočil se, projel křižovatku na červenou, odbočil do tiché vilové čtvrti a při pomalém kolečku kolem čtyř bloků si zkontroloval záda.
Když jsem se ubezpečil, že mě nikdo nesleduje, vrátil jsem se zpátky a vydal se znova k dálnici George Washingtona. Cestou jsem předvedl řadu velmi složitých manévrů - mimo jiné jsem jel po jednom sjezdu z dálnice asi tři sta metrů v protisměru. (Koneckonců, opatrnosti ani bezpečnosti není nikdy dost, že?) Pak jsem se stočil na sever, pokračoval kolem Arlingtonského národního hřbitova na silnici číslo 50, u Rosslynu jsem odbočil, proklouzl kolem budovy CIA na Fort Meyer Drive, najel na Wil-sonův bulvár a posouval se po semaforech až k Highland Avenue. Tam jsem zahnul doleva, objel jeden blok, vrátil se do svých stop, pokračoval dva bloky rovně, znova zabočil doleva a zaparkoval za rohem. Potom jsem si vyměnil sako od uniformy za svetr (zlaté spony a stužky by totiž mohly přilákat nežádoucí pozornost), natáhl si kožené rukavice, vystoupil z auta ven a vydal se směrem na sever, kolem jedno-, dvou- a třípatrových budov, v nichž se nacházely thajské, kambodžské, peruánské a jamajské obchůdky s potravinami, vietnamská zlatnictví, indické krejčovslcé dílny, afghánské a pákistánské krámky s koberci, japonské suši bary a čínská kořenářství.
Už delší dobu jsem v téhle čtvrti nebyl a musím říci, že změny, které mezitím prodělala, se mi vůbec nelíbily. Kdysi čisté zdi
119
byly nyní postříkané graffiti, kterými si pouliční gangy v předměstských čtvrtích značkují svá území. O zdejší kriminalitě vypovídaly také výkladní skříně - podle kovových roštů za skleněnými plochami jsem poznal, že majitelé obchodů se bojí pobertů, kteří rozbíjejí výlohy a kradou vystavené zboží. Téměř u každého obchodu kromě potravin jsem viděl ceduli PROSÍM ZVOŇTE! Další špatné znamení. Sám jsem vyrůstal ve čtvrti, kde bylo takových obchůdků plno - a všechny lákaly zákazníky svým vchodem.
Přeběhl jsem menší děravé parkoviště, které leželo mezi sal-vadorským řeznictvím, jehož zabedněné výlohy svědčily o nedávném vloupání, a zavřenou italskou restaurací a zahnul jsem do nedlážděné boční uličky, kterou jsem si chtěl zkrátit cestu.
Neušel jsem ani padesát metrů - zrovna jsem si pracně vybíral cestu v blátě mezi dvěma kontejnery a snažil se neušpinit si dokonale naleštěné botky - když vtom se mi naježily všechny chlupy na zátylku.

Zdánlivě byl všude klid. Nic se nedělo - vůbec nic. A přesto se ve mně ozval jakýsi primární instinkt uložený hluboko v mém podvědomí (zřejmě hned vedle radaru na ženské) a moje tělo rázem vědělo, že cosi není v pořádku.
Já vím, že mě ted asi budete obviňovat z nějakých pseudová-lečnických psychožvástů. Jenže, přátelé, pravda je taková: až strávíte na bitevním poli tolik času jako já a až zažijete tolik blízkých setkání osudového druhu jak já, pak teprve oceníte skutečnost, že moje antény, vybroušené léty ošklivých, brutálních a často bolestivých zkušeností, bystře zareagovaly.
Navíc se vždycky nacházím ve stavu, který by se dal označit jako částečná bojová pohotovost. To znamená, že jsem neustále ve střehu. Pořád sleduji okolí a při spatření hrozby jsem schopný rychle a efektivně jednat. Tento stav ovšem skrývám ve svém nitru, takže navenek není nic poznat.
Proto jsem se nezastavil. Ani na vteřinu jsem nezaváhal. Neučinil jsem prostě nic, čím bych prozradil, že jsem postřehl nějaké nebezpečí. Jen moje tělo a mysl přešly do stavu vyšší bojové pohotovosti - řečeno zbrojířskou terminologií, měl jsem nabito a nataženo, ale pojistku jsem ještě neuvolnil.
Stalo se tak ve chvíli, kdy zpoza kontejneru deset metrů přede mnou vystoupil párek teenagerů barvy pepř a sůl. (To je v policejní hantýrce označení pro dvojici pachatelů, ve které má jeden
120
zločinec bílou barvu kůže a druhý černou. V dnešní politicky korektní - a gastronomicky pestré - době by ovšem mohlo tohle spojení platit i pro dvojici bílý-žlutý, bílý-červený nebo třeba bflý-zelený.)
Lupič číslo jedna zvedl ruku jako dopravní policajt. „Hele, člověče, zastav!" Byl oblečený do vytahané bavlněné tuniky a minimálně o tři čísla větších pytlovitých džin, které v pase držela prádelní šňůra. Na hlavě měl nezbytnou baseballovou čepici (nasazenou samozřejmě kšiltem dozadu - co se to sakra dneska s těma lidma děje?) a na nohou vysoké sportovní boty za sto padesát dolarů. Kolem krku mu visely dva mohutné zlaté řetězy, které s oblibou nosívají profesionální hráči amerického fotbalu.
Pokračoval jsem stálým tempem dál. Levou rukou jsem sáhl do kapsy u kalhot, vytáhl ven skládací obušek, který s sebou vždycky nosívám, složil jsem ho a ukryl za předloktí. Ptáte se, jestli ho lupič číslo jedna viděl? Ani náhodou. Četl jsem v jeho obličeji jako ve slabikáři - byl příliš zaneprázdněný počítáním peněz v mojí peněžence a nedával pozor na nic jiného než na moji pravou zadní kapsu u kalhot.
Ruka opět vylétla dopředu. „Hej, ty, chlape, s tebou mluvím...!"
Opravdu prazvláštní způsoby! Ale nenechal jsem se tím vyvést z míry. Kráčel jsem pořád stejně rychle - zdálo se, že jsem hluboko ponořený do svých myšlenek. Žádná hrozba. Žádný kontakt očima. Žádná válečná maska. Vzdálenost mezi námi se postupně zkracovala. Deset metrů. Devět. Osm. Sedm. Šest. V té chvíli si lupič začal vyhrnovat tuniku, aby mohl sáhnout za pas kalhot a vytáhnout pistoli. A právě proto jsem bleskově zrychlil, během necelé vteřiny jsem překonal oněch posledních pět metrů a přetáhl ho obuškem.
Lupič něco takového evidentně nečekal. Myslel, že se zarazím. Že se zastavím. Že ho nechám zcela beztrestně dokončit to přepadení.
Ale to se nestalo. Místo toho jsem se otočil - prudce a kolem dokola jako olympijský vítěz v hodu kladivem, abych získal co největší kinetickou energii - napřáhl jsem se obuškem jako baseballovou pálkou a prásk!, vší silou jsem ho praštil do obličeje. Okamžitě se mu v něm objevila ošklivá tržná rána, která se táhla od koutku pusy až k uchu. Pak jsem změnil směr otočky a zabodl mu konec rukojeti obušku do jařmového oblouku. (Malé
121'
vysvětlení pro ty z vás, kteří se nevyznáte v anatomii: jařmový oblouk je ta tenká kůstka u očního koutku, a když se správně trefí, tak opravdu šíleně bolí, to mi teda věřte!)
Tahle rána ho poslala ve vývrtce k zemi. Tam jsem mu, aspoň soudě podle těch zvuků, zlomil nejméně tři žebra - to když jsem mu zabořil svoji nablýskanou předpisovou obuv do té laciné tuniky a poslal ho napřed do příštího tisíciletí.
Na další hraní ovšem nebyl čas, protože lupiči číslo dvě v tu chvíli došlo, že zřejmě nehodlám spolupracovat, a že by proto měl přijít svému kolegovi na pomoc. Ale jakožto nezkušený zločinec se vůbec nevyznal v onom jemném umem, kterým se jedná se vzpurnými oběťmi pouličních přepadení. A tak, stejně jako jeho kumpán, zuřivě lovil zbraň, kterou si, idiot, zastrčil do hluboké kapsy těch svých

klaunských kalhot.
Ježíši, co je tohle zač? Gang nešiků? Sekl jsem ho obuškem do loktu. V obličeji se mu okamžitě objevil nechápavý výraz. Podvědomě se chytil za postižené místo druhou rukou. Prásk! Sekl jsem ho i do druhého loktu. Zašilhal bolestí a klesl na kolena. Pak se na mě podíval, jako kdyby se chtěl zeptat „Co mi to děláš?", ale já jsem neměl náladu odpovídat během tohohle semináře na téma boj zblízka na nějaké otázky. Místo toho jsem ho popadl za límec a opasek a narazil ho hlavou na kovovou stěnu kontejneru. Když jsem ho pouštěl, všiml jsem si, že přišel skoro o všechny přední zuby. Cest dommage, non? Správně - non. Berte to jako válečnický způsob narovnávání charakterů.
Překulil jsem nehybného lupiče číslo dvě na bok, obrátil mu kapsy naruby a našel v nich lacinou pistoli ráže .25. Jeho kolega - rovněž bez vědomí, zato s akutní potřebou lékařského ošetření - měl u sebe poloautomat Smith & Wesson ráže 9 milimetrů. Obě zbraně jsem vybil, zahodil náboje do nejbližšího kontejneru (jedna z praktických zásad Profesionálního válečníka: nikdy, vyjma skutečně extrémních případů, nepoužívejte cizí náboje), strčil jsem zbraně do kapsy, vrátil se zpátky k autu a schoval smithe pod přední sedadlo.
Všimli jste si u výše popsaného souboje něčeho zajímavého? Já tedy ano. A co že to je? Inu, když jsem se vracel zpátky k restauraci, napadlo mě, že poprvé za těch šest knih mě žádným svým typickým ďábelským způsobem nevyrušil můj starý dobrý známý pan Murphy nebo někdo z jeho rodiny. Nedal jsem totiž například někomu hlavičku a neztratil přitom sám vědo-
122
mí. Ani jsem se nepraštil rukou o zeď. Nezakopl jsem, nespadl do bláta a nezničil si svoji čistou, nažehlenou uniformu. Na celé té příhodě mě mrzely jenom dvě věci, a sice že oba lupiči byli takoví amatéři a že nablízku nebyl ani Wonder, ani Sprosťák, Bumerang, Tošo, Avi Ben Gal nebo Mick Owen - ba dokonce ani ten můj poťouchlý redaktor, který je vždycky blahem bez sebe, když se někde rozmáznu - aby viděli, jak všechno probíhá naprosto hladce, bez sebemenšího zádrhele.
Vždyť jsem tu duši z těch dvou vymlátil v úplném vakuu. Je vůbec na světě nějaká spravedlnost, vážení čtenáři?
To na jedné straně. Na druhé straně jsem se ovšem nedávno naučil, že člověk nesmí váhat, protože takový zelenáč vás může zabít stejně snadno jako zkušený bojovník. Všechno záleží jenom na kousku štěstí a na panu Murphym.
Dvanáct minut poté - s víc než půlhodinovým zpožděním -jsem prošel mezi dvěma psy z bílého mramoru, kteří strážili vchod do restaurace Hunan číslo jedna. Otevřel jsem dveře a nechal jsem oči, aby si zvykly na tmu. Ačkoli jsem do téhle restaurace chodil už přes deset let, personál mě stále neznal.
Zdejší červené tapety, zrcadla na zdech a lávové lampičky z padesátých let mi připomínaly čínské restaurace mého mládí. Ale tím veškerá podobnost končila. Jídelní lístek v Hunanu číslo jedna nenabízel obvyklé čop-suej, lo-mein nebo pseudovep-řové v červené sladkokyselé omáčce, nýbrž špičkovou kanton-skou kuchyni ovlivněnou Hongkongem. Jako například dušená vepřová žebírka s výtečnou omáčkou z černých fazolí. Garnát zabalený v lotosovém listu s černými fazolemi a kousky čerstvého zázvoru. Škeble v omáčce z černých fazolí. Zdá se vám, že v Hunanu používají hodně černé fazole? Máte pravdu. Ale to není zdaleka všechno. Dělají tam také pravou kachní polévku, plnou rosolovitých kachních nožiček. A křupavé kuře pečené na soli. A dušenou brokolici s ústřicovou omáčkou. A uzenou kachnu. Jak jsem říkal - prvotřídní kantonská jídla: jednoduchá a chutná.
Když jsem vešel, restaurace byla už z poloviny zaplněná. Mezi návštěvníky byly zastoupené jak uniformy z Pentagonu, tak i bílé límečky z poradenských firem nebo celé čínské rodiny, které seděly u velkých kulatých stolů a těšily se na svoji takřka domácí stravu.
Zahlédl jsem také Joanne a vydal jsem se k jejímu stolu. Všim-
123
la si mě a zamračila se na mě jako učitelka na žáka, který jde pozdě. Seděla až v posledním boxu vzadu a opírala se zády o zed. Řeknu vám, že je to peklo, když mají v restauraci schůzku dva operativci a jenom jeden z nich může sedět u zdi!
Jinak bylo v boxu místa až dost. Ale protože na zadní stěně viselo zrcadlo, díky kterému bych mohl nenápadně sledovat okolí, zůstal jsem stát a vybíral si očima místo. Joanne pochopila, o co mi jde, a

usmála se. „Seš nervózní, když musíš sedět zádama proti oknu?"
„To si piš!" odpověděl jsem a zaujal místo na lavici naproti ní. „Omlouvám se za to zpoždění - něco mě zdrželo."
„Ale vždyť jsi z tý kanceláře odcházel dřív než já!"
Vytáhl jsem z kapsy ukořistěnou poloautomatickou pistoli, zakryl ji dlaní a pod stolem ji hodil Jo do klína.
Očividně nic takového nečekala. „Co to...?"
„Říkal jsem ti, že mě něco zdrželo!"
Viděl jsem na ní, že jsem ji opravdu vylekal. Pak se ale zasmála, prohlédla si můj úlovek, strčila si ho do kapsy u bundy a vrhla na mě pohled, ve kterém se mísila úcta s nevěřícností. „Díky za suvenýr!"
„Není zač!" Otočil jsem se a kývl na nejbližšího číšníka. „Fu-wujuan - číšníku!" Během zlomku vteřiny byl u nás. „Pidžu, kching!" požádal jsem ho o pivo a vyčerpal jsem tak svoji veškerou čínskou slovní zásobu. Pak jsem se podíval na Jo Montgo-meryovou. „Dáš si taky jedno?"
„Já nepiju... alkohol," řekla s malou odmlkou, jakou udělal Bela Lugosi ve filmu Drákula při odpovědi na dotaz, zda chce sklenku vína.
Jo zvedla hlavu k číšníkovi. „Čching wo jao beizi čing-ča?"
„Sé-šé," přitakal evidentně překvapený číšník a odkráčel pryč.
„O čem jste si povídali?"
„Poprosila jsem ho o šálek zelenýho čaje a on mi poděkoval."
Nebudu zastírat, že jsem byl také překvapený. „Kde ses naučila čínsky?"
„Od matky."
„Od svý matky? "Agentka Montgomeryová totiž vypadala jako typický gringo, jenom ten měkký, skoro jižanský přízvuk jsem stále nedokázal zařadit.
„Moji prarodiče byli misionáři," začala vysvětlovat. „Matka se narodila v Su-čou. Těsně před Pearl Harborem ji dědeček s ba-

bičkou poslali zpátky k její sestře do Severní Karolíny. Nezapomeň, že Japonci napadli Čínu mnohem dřív, než zaútočili na nás. Matce bylo tenkrát sotva jedenáct, ale už dokonale ovládala pekingskou čínštinu. Měla čínskou amu - to je něco jako chůva - a uměla vlastně dřív čínsky než anglicky."
„Podařilo se tvejm prarodičům utýct po vyhlášení války do Států?"
„Bohužel ne," odpověděla se zachmuřenou tváří. „V roce 1943 je Japonci popravili jako špiony. Vůbec nechápu, jak to moje máma dokázala překonat, aniž by to na ní zanechalo nějaký velký psychický následky. Moc o tom sice nemluví, ale přežila to. Je to silná žena, Dicku, velmi, velmi silná. A někdy tenkrát si začala vždycky před spaním sama pro sebe povídat čínsky. Nejspíš takhle zůstávala jakoby v kontaktu s rodiči. A neustále si opakovala, že jednou se vrátí a podívá se na ty místa, kde žili a kde zemřeli. A tak se máma každou noc čínsky modlí a potom říká ještě něco, co znala jako malá holka - třeba nějakou frázi nebo pozdrav. Za ty léta mě naučila taky pár slov. Opravdu jenom pár." Na chvilku se odmlčela a vyloudila na tváři neveselý úsměv. „Ale dost na to, abych se kvůli nim dostala do potíží."
„A vrátila se tam někdy - uzavřela ten kruh?"
„Ano, před deseti lety. A vzala mě s sebou," odpověděla Jo a zasmála se. „Tenkrát jsem se v jednom tejdnu rozvedla a dostala diplom z Tuftsu. Před nástupem k ministerstvu zahraničí jsem měla šest tejdnů volno. Máma všechno zařídila tajně, takže mě s tím hrozně překvapila. Odjely jsme tam na osmnáct dní."
„Muselo to bejt skvělý."
Joanneiny oči nepatrně zvlhly. „Ještě lepší než skvělý! Neviděla jsem totiž Čínu takovou, jaká byla v době naší návštěvy - to znamená šedou, zaprášenou a s lidma, který se netvářili zrovna moc šťastně - ale takovou, jaká byla tenkrát, když v ní žila máma. Kdybys jenom věděl, Dicku, kolik si toho pamatovala! Spoustu podrobností o jednotlivejch místech, hromadu věcí z historie a příběhy lidí, který znala. A já jsem najednou pochopila, proč si celý léta před spaním povídala čínsky. Ona totiž vzpomínala. Vzpomínala si na minulost a ukládala si ji do paměti, aby ji už nikdy nezapomněla." Na chvilku se odmlčela a pak pokračovala: „Máma se za svobodna jmenovala Memoryová. Mary Fay Memoryová. Memoryové pocházejí ze Severní Karolíny, z kraje mezi Fayettevillem a Laurinburgem. Tam jsem taky

vyrůstala,
125
ve srubu uprostřed borového lesa nedaleko malého městečka jménem Wagram."
Poté zmlkla, neboť se u nás objevil číšník a postavil před Jo konvici s čajem a prázdný šálek a přede mě láhev piva a špatně vyleštěnou sklenici.
Když skončil, Jo mu opět poděkovala v jeho mateřštině. „Šé-šé!"
Učinil jsem totéž a dodal jsem (samozřejmě anglicky), že s jídlem ještě počkáme. Potom jsem si nalil pivo, pozvedl sklenici směrem k Jo a řekl: „Na zdraví!"
Jo si pevnou rukou nalila horký čaj, zvedla šálek, naznačila přípitek a napila se. „Dobrej čaj!" poznamenala a postavila šálek na stůl. „Tak, Dicku, to by o mně stačilo - ted je řada na tobě. Co kdybys mi třeba vysvětlil, jak je sakra možný, že se někdo s tak dlouhejma vlasama dostane až ke generálovi Crockero-vi?"
Než jsme si navzájem sdělili svoje životní osudy, padly nám za oběť celkem tři konvice čaje, šest lahví piva a přes deset talířů dim sumu, čínské obdoby libanonského meze, španělských ta-pas či italských antipasti. Zjistil jsem, že jsem se ve svém hodnocení nemýlil -Jo Montgomeryová byla skutečně operativec. Pod diplomem z prestižní Hetcherovy právnické a diplomatické školy, znalostí tří jazyků a deseti lety praxe ležela duše pravého Válečníka. Vždycky hledala cesty, jak by se mohla nadále zlepšovat. Ano, byla na semináři pro vedoucí pracovníky ministerstva zahraničí a zúčastnila se přednášek v Ústavu pro diplomatickou službu. Ale mimoto prošla také několika střeleckými školami, Gunsitem počínaje a Akademií Johna Shawa konče. Byla na školení u firmy Heckler & Koch a trénovala s protiteroristic-kou jednotkou FBI. A na závodišti Billa Scotta v Západní Virginii a ve Scottiho škole v Lakelandu prodělala speciální řidičský kurz.
Čímž se dostáváme k tomu, co dělala ve Rwandě. Položil jsem ji tuhle otázku víceméně jako řečnickou, protože odpověd na ni jsem už znal dopředu. „Nešlo tam ani tak o fyzickou, jako spíš o psychickou stránku, že jo? Připravovala ses - hrála jsi bojovou hru!"
Jo odložila hůlky, natáhla se přes stůl a pohladila mě po hlavě. „Seš teprv druhej člověk na celým světě, kterej mi něco takový-ho řekl!" prohlásila. „A máš zatraceně pravdu!"
126

Zeptal jsem se, kdo byl ten první.
„Tony Blauer. Kanaciskej učitel bojovejch umění, kterýho jsem poznala před třema rokama, když jsem spolu s dalšíma dvěma kolegama z DSS odjela do Montrealu, abych se tam naučila ču-fen-do."
Bylo na ní vidět, že se jí ten kurz Ubil. Znova uchopila hůlky, nabrala jimi sousto, namočila ho v pikantní omáčce, strčila ho do pusy a chtěla mluvit dál.
Ale zaskočila ji pikantnost oné omáčky, protože náhle v obličeji zrudla a na čele jí vyvstaly krůpěje potu. Všimla si, že se na ni dívám. „No co, kdo se nepotí, ten nejí, že, Dicku?" Lokla si mocně čaje, aby spláchla zmíněné sousto i omáčku, a pokračovala ve vyprávění, aniž by mě pustila ke slovu. „Tony patří mezi ty učitele, který zastávaj názor, že člověka může dostat takc daleko jedině technika. Využíváme jeho služby - stejně jako spousta dalších bezpečnostních orgánů a služeb. Ministerstvu zahraničí se jeho škola zamlouvá, protože oproti výuce čistě fyzického boje staví na duševním cvičení a psychologické přípravě. Moje práce totiž není stejná jako ta tvoje, Dicku. Vy od SEAL jste určený k tomu, abyste ničili a zabíjeli. Ale my ne. !My jsme vyloženě defenzivní typy. Naším úkolem je ochrana života našich lidí."
„A co teda ten Tony dělal?"
„Naučil nás neustále sledovat svoje okolí. Myslím, že ty tomu říkáš ‚broušení antén'. Chodili jsme ven a hráli hry typu ‚co kdyby'. Co kdyby nás jeden z támhletěch chlápků napadl? Co kdyby mělo tohle auto unýst našeho nadřízenýho? Co kdybychom stáli ve výtahu a někdo nás chytil zezadu? Jak bychom se bránili? Jak bychom reagovali? Jak bychom se chránili? V podstatě nás naučil to, abychom se pořád chovali tak, jako kdybychom byli někde na cvičeni. Docela praktický, ne? Co nejjednodušší, ne?"
Dopila čaj a sama si odpověděla. „To ano, ale na světě není moc lidí, který to dělaj takhle! A tak jsem jela po tý silnici do Bujumbury a po celou dobu jsem hrála tu hru. Co kdyby tady byl silniční zátaras... co kdyby řidič zpanikařil... co kdyby měli granátomety... co kdyby, co kdyby, co kdyby. A když se to

najednou stalo, nemusela jsem vlastně ani přemejšlet, jenom jsem jednala. Tu duševní část jsem už udělala a ta fyzická byla tím pádem snadná."
Měla samozřejmě pravdu. Právě proto jsem chtěl vždycky tré-
127
novat do sytosti. Tou sytostí myslím tolik opakování, po nichž člověk nebude muset o ničem přemýšlet - všechno pro něj bude zcela přirozené. Střelba? Musíte umět zasáhnout dvěma ranami štítek o rozměrech sedm a půl krát dvanáct a půl centimetru, a to za střízlivá i při opici, za vedra i za chladna, absolutně fit i při maximálním vyčerpání. Že se vám v pětadvaceti tisících stopách porouchal padák? Musíte vědět, co máte dělat. Jestli to budete muset nejdřív vymyslet, pak je po vás veta, a to byste Dickieho zrovna nepotěšili!
K tomu vám musím říci ještě něco. Nelze jenom tak opakovat a čekat, že to půjde samo. Psychické stránce válečnictví musíte totiž věnovat stejně tolik času jako stránce fyzické. Já vím, střelba je křehká fyzická dovednost a čím víc trénujete, tím víc se zlepšujete. Ale vzpomínáte si, jak jsem vám pár stránek zpátky vyprávěl o ukládání obrazu za předními mířidly do paměti? A to je právě ta duševní část. A té můžete věnovat skoro stejně dlouhou dobu jako pobytu na střelnici. Když se to pak všechno spojí dohromady, budete přesně vědět, jak má ten správný obraz vypadat, a to za všech možných podmínek - na tmavém schodišti, při přelézání lodního zábradlí, při šplhání na ropnou plošinu nebo při čištění zakouřených prostor, v nichž je váš cíl pouhým stínem z několika dalších. Ale vy víte, že ho zasáhnete, protože za prvé máte za sebou stovky tisíc vystřílených nábojů a za druhé se vám podařilo splynout se svojí zbraní jak v rovině fyzické, tak i v rovině duševní. Nemůžete neuspět.
Když jsme téma životních osudů plně vyčerpali, vrhli jsme se na poslední dva talíře s vepřovými žebírky pečenými v omáčce z černých fazolí a dušenou brokolicí v ústřicové omáčce a začali jsme kout plány celé akce. Jo už stačila prostudovat většinu materiálů, které jsem předsedovi přinesl. Hlášení si pozorně přečetla, fotografie si uložila do paměti a co jí nebylo jasné, na to se inteligentně zeptala.
Takže když přišlo na vlastní plánování, šlo to jako po másle. Až budu chtít předsedovi něco sdělit, dám Joanne zprávu na pager. Ona pak do dvou minut na uvedené číslo zavolá a domluvíme si schůzku. Pokud se se mnou bude muset spojit ona, zavolá na Divoké panství a nechá tam vzkaz od Lucy Memory-ové. Já se jí potom ozvu na pager a další postup už bude stejný jako v prvním případě.
Já vím, že to nebylo nic světoborného. Ale jednoduchá cesta je
128
vždycky nejlepší. Neboli jak nás kdysi nabádal nadporučík U. S. Navy a kmotr všech příslušníků SEAL Roy Henry Boehm: „Podívejte se, vy tupci, když se chcete dostat z bodu A do bodu B, tak přímou cestou to půjde vždycky lip než přes nějaký bludiště!"
Tím nám chtěl říci, že čím složitější způsob si vybereme, tím větší šanci dostane pan Murphy k tomu, aby se zapojil do akce také. Proto jsme udělali přesně to, co by se líbilo Royovi - zvolili jsme si tu nejjednodušší cestu.
Pak byl nejvyšší čas, abychom se pustili do práce, 'vytáhl jsem peněženku. Joanne už držela v ruce dvacetidolarovku a chtěla zaplatit polovinu. Protestoval jsem - koneckonců, vydělávám víc než ona - ale nedala si to vymluvit: bud budeme platit napůl, nebo už se mnou víckrát nikam nepůjde. Někdy se člověk prostě musí smířit s tím, že nebude po jeho. A tak jsem se zrovna chystal zamávat rukou nad hlavou a přivolat fuwujuana, když vtom Joanne celá ztuhla. Dal jsem ruku zpátky a podíval se do zrcadla.
Připadal jsem si jako někde v panoptiku, protože obraz, který jsem viděl, nemohl být snad ani skutečný: do restaurace právě vešel mrňavý tlusťoch s plochýma nohama a ve špatně ušitém a ještě hůř padnoucím šedivém obleku s jemným proužkem a začal se kolébat uličkou směrem k našemu boxu. Pytlovité kalhoty mu sotva držely na opasku pod obrovitým břichem. Modrou košili se zapínáním na knoflíčky měl zmačkanou a špinavou (nebo bylo špinavé to zrcadlo?). Na kravatě - uvázané nakřivo - se mu leskly mastné skvrny. Kolem krku mu visel dlouhý řetízek, který mizel pod sakem a končil zřejmě v levé náprsní kapse u košile. Z buclatých prstů neméně buclaté levé ruky vykukoval mobilní telefon značky Nokia, podobný tomu, kterým jsem nedávno v Libanonu sprovodil ze světa jistého vykutáleného, zkorumpovaného a bezpáteřního zrádce jménem Werner Lan-tos.
Tlusťoch dopadl s hekáním a funěním na lavici kousek od nás, doslova do sebe nalil všechny čtyři

sklenice vody, které stály na stole, dvakrát si říhl a otřel si špinavým kapesníkem zátylek. Venku bylo sice těsně nad nulou, přesto jsem i ve špinavém zrcadle jasně rozeznal kapky potu.
A pak jsem pochopil, co Jo Montgomeryovou tolik rozrušilo. Za tlusťochem kráčel přes sto osmdesát centimetrů vysoký Čí-
129
ňan s protáhlým obličejem a úzkými rty, oblečený do tmavě modrého kašmírového svrchníku s raglánovými rukávy, který mu sahal skoro až ke kotníkům. Našlapoval ladně jako kočka a obezřetně jako ostřílený průzkumník. Jeho kroky byly stejně tiché jako jeho zjevení.
Když přišel blíž, všiml jsem si dalších podrobností - například hustých černých vlasů, sčesaných rovně dozadu a na skráních lehce prošedivělých, nebo tenkého knírku. Pod kabátem měl košili s proužkovým límcem a na krku svaly, které svědčily o pravidelném cvičení. Podíval jsem se mu do obličeje. Uviděl jsem vrásčitou kůži, ukrutný, až nelidský výraz a tmavé, pichlavé oči. Samozřejmě že Joanne musela zareagovat - vždyť od chvíle, kdy si tenhle obličej ukládala do paměti, neuplynuly ještě ani dvě hodiny. Byl to Li Či-men.
KAPITOLA 9
Fascinovaný atletickou pružností toho muže jsem se díval, jak si svléká kabát, pečlivě ho překládá napůl, odměřuje švy a okraje a narovnává rukávy tak, aby ho mohl složit a poté zase rozbalit, aniž by na látce zůstal jediný záhyb. Přitom jsem si dokonce i v tom špinavém zrcadle všiml předmětu, který mu vykukoval z náprsní kapsy kabátu - a chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru jako vždycky, když narazím na něco velmi, velmi podivného.
Oním předmětem byly totiž papírové desky. Ale moje tělo nepřešlo do stavu nejvyšší bojové pohotovosti ani tak kvůli nim, jako spíš kvůli jasně oranžové barvě, kterou jsem na nich zahlédl. Ty desky tedy obsahovaly nějaké přísně tajné materiály. A tím pádem neměly u Li Či-mena co dělat.
Potom celý obraz ze zrcadla zmizel, protože Li přeložil kabát napříč, položil ho na lavici, usedl vedle něj a jeho obličej se mi schoval za široká ramena a býčí šíji toho tlusťocha.
Jenže ještě předtím mě přistihl, jak se na něj dívám.
Podvědomě jsem sklopů oči. Sakra! K čertu s Dickiem! Taková strašná chyba - nechat se chytit při očumování nepřítele! A vzápětí další a ještě horší - když už se nechám chytit, tak mu ještě nad slunce jasným gestem řeknu: jo, nachytal jsi mě, jak jsem na tebe čuměl!
130
Malá lekce. Pokud někoho sledujete a objekt vašeho sledování zachytí, ať už kvůli vaší blbosti či nepozornosti, anebo kvůli přítomnosti pana Murphyho, váš pohled, neodvracejte, opakuji: neodvracejte pohled, neuhýbejte ani nikterak nápadně neměň-te směr vašeho pohledu. Protože jestli to uděláte, vašemu protivníkovi dojde, že ho asi hlídáte, váš úkol bude rázem prozra-zenej a budete ze hry venku.
A co jsem měl místo toho dělat já? Měl jsem si tu situaci představovat dopředu, měl jsem hrát tu hru na „co kdyby...", a ne na něj očarovaně zírat! Měl jsem si říkat: No dobře, kdyby se na mě teďka podíval, neuhnul bych zprudka očima, ale pozvolna bych se vrátil k rozhovoru s tou očividně atraktivní mladou dámou, se kterou jsem si zašel na oběd, a Li Či-men by si myslel, že jsem jenom zvedl hlavu, když jsem v zrcadle uviděl nějaký pohyb, a všechno by bylo v pořádku a já bych mohl pokračovat ve své práci.
Jo na mě ustaraně pohlédla. „Co se děje?"
Co by se dělo - zase jsem jednou něco posral! Ano, přátelé, slyšíte dobře - i Profesionální válečník čas od času něco posere! Držel jsem zrak přilepený ke stolu. „Potom ti to povím - až venku!"
Chystala se něco dodat, ale zarazil jsem ji. „Počkej! Teď ne!"
Tím jsem ji dokonale zmátl. Zvedl jsem hlavu a zeptal se jí: „Co se děje támhle?"
Jo se rozhlédla po sále, jako kdyby se sháněla po číšníkovi (na rozdíl ode mě si totiž všechno představovala dopředu. Říkal jsem vám přece, že ta ženská myslí jako válečník!) a nenápadně prozkoumala situaci. Pak otočila hlavu zpátky ke mně. „Ten tlustej chlápek teď kouká na tebe!"
Odmlčela se a pohodila hlavou, jako kdybych právě pronesl něco nadmíru zábavného. „Teď se odvrací a vrtí hlavou."
V duchu jsem slyšel ten rozhovor, který se opodál odehrával.
Li Či-men se nakloní dopředu. Je to profík a jeho antény jsou neustále vztyčené. „Znáš ho?" ptá se svého

společníka.
„Ne, nikdy jsem ho neviděl!" odpovídá tlusťoch a dodává: „A věř mi, že takovej cop bych si opravdu zapamatoval! Ale má s sebou pěknou kočku, co?!"
Počkat, počkat, abyste mě správně pochopili - to jsem neřekl já, ale ten tlusťoch! Tedy, ne že by Joanne Montgomeryová nebyla atraktivní, to zase ne. Za jiných okolností bych s tím možná
131
něco podnikl. Ale takhle to nešlo. Měli jsme spolu pracovat a tady vám musím předat další ze základních válečnických mouder -v pracovním vztahu není místo pro nic jiného než pro práci. Pokud se tahle zásada poruší, oba aktéři se zkompromitují, jejich činnost se prozradí a všechno bude špatně.
A přestože se honím za sukněmi možná víc než jiní chlapi, myslím si, že důstojník nebo i řadový příslušník - je úplně jedno, jestli muž, nebo žena - který využil situace k tomu, aby dostal svého kolegu do postele, zradil uniformu, kterou nosí, a smysl pro povinnost, Čest a oddanost k vlasti, jež uniforma reprezentuje. Bez výjimky.
Právě proto jsem byl vždycky zastáncem absolutně rovných příležitostí: udělej svoji práci a já tě budu mít rád a budu si tě vážit, neudělej ji a já tě nakopu do zadku a nechám tě přeložit co nejdál od své jednotky! Hned od začátku svého působení u Navy jsem chtěl, aby se mnou druzí jednali přesně takhle - a stejně tak jsem i jednal a jednám se všemi, kteří se nacházeli a nacházejí pod mým velením.
A jsem hrdý na to, že jsem se všemi zacházel pokaždé stejně -jako s kusem hadru.
Ale už dost o mých způsobech. Vraťme se do oné čínské restaurace. Čirou náhodou jsme se ocitli ve správnou chvíli na správném místě a mně se podařilo zahlédnout něco, co jsem vidět neměl. Třeba se pan Murphy rozhodl, že se jednou postaví i na moji stranu. Možná nenávidí Číňany. To je jedno, hlavně abych toho, co se stalo, dokázal také nějak využít. Vždyť to také patří k válečnictví - vědět, kdy se člověk nemá vzpěčovat osudu.
Předtím jsme se sice už chystali k odchodu, ale po téhle příhodě bylo rázem všechno jinak. Chtěl jsem si Li Ci-mena trochu víc prohlédnout, a hlavně jsem chtěl zjistit, co je zač ten tlus-ťoch, který Číňanovi zřejmě předal ty přísně tajné materiály. Samozřejmě že bych obojí nezvládl, to leda v případě, že by opustili restauraci oba najednou.
Sklopil jsem zrak opět k desce stolu, aby nikdo v okolí nemohl odečítat ze rtů, co povídám, a slyšela mě jenom Joanne. „Ten Číňan má u sebe PT dokumenty!" zašeptal jsem tiše.
Víc už jsem říkat nemusel. Jo přikývla. „Rozumím! Pověsíme se na ně!"
Potom Jo objednala další čaj a pivo, zaplatili jsme - bylo by
132
smutné, kdybychom je ztratili jenom proto, že bychom museli čekat na zaplacení - dali jsme číšníkovi bohaté spropitné, pohodlně jsem se uvelebili a začali kout plány.
Jo zaparkovala blíž než já. Podařilo se jí najít místo přímo na ulici, přibližně tři až čtyři minuty chůze od restaurace. To bylo skutečně co by kamenem dohodil. Jistě, pokud bychom vyšli z Hunanu všichni stejně, asi bychom to nestihli. Ale právě proto musíme odejít ještě v době, kdy budou jíst, a přeskupit se až venku.
A kdyby je snad něco vytrhlo v půlce oběda a oni museli restauraci opustit dřív, než bychom se stihli připravit na pronásledování? Pro takový případ máme my od SEAL přesný terminus technicus - byli bychom v prdeli.
Jejich rozhovor jsme neslyšeli - seděli jsme od nich příliš daleko. Ale to mi vůbec nevadilo, protože tím pádem ani oni neslyšeli nás. Jakmile jim číšník donesl předkrm, kývl jsem na Jo a ona na mě. Pak vstala a já jsem jí pomohl do kabátu - přitom jsem zablokoval výhled, aby nikdo neviděl pistoli, kdyby se snad při oblékání odkryla - a nechal jsem ji jít k východu jako první. Když procházela kolem Li Či-mena, zastavila se a předstírala, že si narovnává na rameni kabelku - dobře vymyšlené, Jo! - díky čemuž jsem si mohl Číňana dobře prohlédnout a zjistit, co má kromě jídla ještě na stole.
Li byl starší, než se zprvu v zrcadle zdálo - táhlo mu zřejmě na padesát. Ale v tom drahém šedém italském obleku, zvýrazněném elegantní černou hedvábnou košilí, se jasně rýsovala jeho štíhlá a sportovní postava. Vrhl na mě jeden rychlý pohled a hned se věnoval opět svému společníkovi. Hovořil nezvykle hlubokým hlasem se zvláštním zabarvením. Obsah toho, co říkal, mi bohužel unikal, protože to ze sebe

chrlil čínsky. Jako kdyby pálil z kulometu.
Vyšli jsme ven a pokračovali v chůzi tak dlouho, dokud jsme si nebyli jistí, že jsme z dohledu. Pak jsme se zastavili. „Zachytila jsi něco?" zeptal jsem se Jo.
Zavrtěla hlavou. „Skoro nic. Mluvil nářečím, se kterým jsem se dosud nesetkala."
„Jak to, skoro nic?"
Poškrábala se na tváři. „No, pár slovům jsem přece jenom rozuměla. Říkal, že něco, něco a rychle. A pak něco, něco najít nebo vyprostit. Možná taky něco úplně jinýho. Já neumím čínsky ani
133
zdaleka tak dobře jako máma, Dicku, a taky nezapomínej, že ona mě učila čínštinu, kterou se mluvilo ve třicátejch letech, nebo dokonce ještě předtím!"
Takhle, přátelé, vypadá reálný život, na rozdíl od těch rádoby válečnických televizních seriálů, v nichž superhrdinové doslova zakopávají o cenné informace, které jim umožňují zachránit svoje milé, zlikvidovat veškeré nepřátele a spasit svět před záhubou, a to všechno, prosím pěkně, během pouhé hodinky (bez šestnácti minut reklam). Takže ačkoli jsem se právě setkal se svým nepřítelem v tomhle malém melodramatu, neměl jsem ani nejmenší ponětí o tom, co je jeho společník u stolu zač a co se chystají provést. Věděl jsem jenom to, že tady dochází k vyzrazování utajovaných skutečností.
Nejdřív jsem chtěl zatelefonovat na Panství a přivolat svoje lidi. Jenže to nebylo možné - cesta do hlavního města by jim trvala víc než hodinu. Zůstali jsme v tom tudíž s Jo sami. Zaujali jsme pozice v jedné boční uličce, která vedla kolmo ke vchodu do Hunanu a ležela asi sto padesát metrů daleko. Jo seděla v zeleném volvu s marylandskou poznávací značkou a byla obrácená předkem na východ. Já jsem zaparkoval v obráceném směru na druhé straně. Jo si vezme na starosti toho tlusfocha, já se vydám za Li Či-menem. Můžeme spolu dokonce zůstat i ve spojení, protože v obou autech jsou k dispozici mobilní telefony s plnohodnotnou hands-free sadou. Není to sice zrovna bezpečné spojení, ale je to jediné, co máme. Člověk s sebou přece nemůže tahat ha každý oběd telefon se scramblerem.
A tak jsme s nastartovanými motory a zapnutými telefony čekali dobrých pětadvacet minut. A proč taková pohotovost? Inu, protože se kolem potloukal pan Murphy a já jsem nechtěl, aby nám zmařil sledování už hnedka na začátku.
Slyšel jsem, jak v Joanneině autě hraje klasická hudba. Já jsem měl naopak rádio vypnuté a v tichosti jsem přemýšlel - připravoval jsem se na nadcházející lov. Vtom, jak už to bohužel chodí, narušil naši samotu nezvaný host: všudypřítomný pan Murphy. (Vidíte? Říkal jsem vám přece, že byl nablízku!)
Nejdřív se Joanne vypnul telefon. Poznal jsem to podle toho, že přestala hrát hudba. Pak jí zhasl motor. Podíval jsem se na ni a gestem se zeptal, co se děje. Jo si mě vůbec nevšímala, hrbila se nad volantem a snažila se auto znova nastartovat. Volvo však očividně nereagovalo. Samozřejmě že právě v té chvíli odbočil z Wilso-
134
nova bulváru velký bílý cadillac s luxusní washingtonskou poznávací značkou, která začínala písmeny WODE, projel kolem Hunanu, otočil se, vrátil se zpátky a zastavil přímo před dvojicí mramorových psů. Pravé přední dveře se otevřely, vystoupil z nich vysoký kluk v modrém dvouřadovém obleku od Armaniho, který nedokázal zcela zakrýt vypracované svaly na ramenou a zádech, a s mobilem v ruce. Jednou zběžně přelétl ulici zrakem a nejspíš usoudil, že je všechno v pořádku, protože otevřel pravé zadní dveře.
Ve stejném okamžiku se ve východu z restaurace objevili Li Či-men s tlusfochem. Když zapadli do auta, kluk s mobilem za nimi zavřel dveře a zalezl zpátky na přední sedadlo. Limuzína poté vyrazila pryč, přejela Wilsonův bulvár, prudce zabočila doleva a zmizela z dohledu.
Vyjel jsem z boční uličky a zatroubil. Jo na nic nečekala a rozeběhla se ke mně. Viděl jsem, jak se jí přitom pohybují rty - patrně volvu sdělovala, co si o něm myslí.
Když doběhla k mému autu, jako pravý profesionál naskočila na stupačku. Když se soukala na sedadlo, měl jsem už na tachometru skoro třicítku. „Přísahám," řekla přerývaně, „že hned zej-tra si z banky vyzvednu tu odměnu za Burundi, která mi tam ještě pořád leží na účtu, a půjdu si někam koupit mountainee-ra nebo explorera! Už mám těch zatracenejch cizích aut plný zuby!"
O kvalitách dopravy v centru Washingtonu jsem vám už vyprávěl. Pro případ, že byste náhodou četli

moc rychle a nepamatovali si, co jsem říkal, vám jenom zopakuji, že se pro ni hodí slova jako pomalá, ucpaná, nekonečná, i když ani ta plně nevystihují její charakter. Ale projednou hrál tenhle neutěšený stav do karet mně. Vydal jsem se totiž za cadillakem po stejné trase a u soudu jsem k velké radosti zjistil, že uvázl v trychtýři u místa, na kterém se silnice opravovala. Byli jsme od něj jenom tři bloky. Přejel jsem přes dva pruhy úplně doprava a vmáčkl se mezi automíchačku a policejní vůz. Na tohle jsou otevřené dodávky jako stvořené - člověk sedí vysoko, krásně vidí na ostatní auta a mnohem snadněji se mu manévruje, zvlášť když má na voze vpředu a vzadu takové berany jako já, a navíc velký závěs pro vlek, který trčí plných pětatřicet centimetrů za vozem přesně v té výšce, ve které mají osobní auta chladič.
Podíval jsem se na Joanne. „A ted, voilá - zadní vrátka!" upozornil jsem ji, odbočil
135
jsem doprava do boční ulice a hned poté doleva na širokou a prázdnou alej, která vedla souběžně s ucpaným bulvárem.
Na následující křižovatce jsem vykoukl doleva. Proud vozidel se stále nehýbal. Pokračoval jsem proto po aleji ještě o jednu křižovatku dál, odbočil jsem doleva, počkal, až se honda přede mnou vklíní na Wilson, a poté jsem se zařadil pomalu za ní. „Skvělej trik, Dicku!" pochválila mě Jo a poplácala mě po rameni tak silně, až mi na něm zůstal otisk její ruky. „Můžu si zavolat?"
„Samozřejmě!"
Vzala telefon do ruky a prohlédla si ho. „Je to analogovej, nebo digitální?"
„Digitální."
„To je dobře. Můj je analogovej a ty může odposlouchávat kaž-dej," poznamenala, namačkala číslo, stiskla tlačítko pro volám, chvíli počkala a pak řekla: „Tady Joanne. Potřebovala bych prověřit jednu washingtonskou espézetku. Jo, hlavní město. Takovou tu frajerskou, jenom z písmen. Whisky, Oskar, delta, echo."
Chvilku bylo ticho. Joanne seděla mlčky, telefon přitisknutý k uchu. „Díky! Jo, mně se po tobě taky stejská!"
Podíval jsem se na ni. „Nějakej starej kamarád?"
„Pracovali jsme spolu v době, kdy byl ministrem zahraničí James Baker. Je to skvělej kluk. Spolehlivej."
Usmála se. „Ted u nás vede výcvikovou divizi. A hlavně má přístup do počítačový sítě virginský státní policie. Támhleto auto," ukázala na bílý cadil-lac, který stál pět nebo šest vozů před námi, „patří jistýmu Bent-leyovi Brendelovi."
„Ten tlusfoch že je Brendel?" Vždyť vůbec nevypadal jako bývalý diplomat nebo špičkový lobbista! Když mi Alixe Josepho-vá popisovala, co dělá a jak si při tom počíná, myslel jsem si, že to bude jeden z těch vysokých elegantních operativců - ten typ, který se neustále objevuje ve společenských časopisech a na fotografiích objímá dceru nějakého velkopodnikatele. Ani v nejmenším jsem netušil, že ve skutečnosti připomíná tlustou ropuchu, přímo Jabbu z Hvězdných válek ve špatně padnou-cím obleku! Naštěstí se v téhle branži pohybuji dost dlouho na to, abych člověka nesoudil jenom podle zjevu. Pro mě je rozhodující to, co
136
dělá, a ne to, jak vypadá. A milý pan Brendel udělal to, že předal přísně tajné materiály agentovi čínské rozvědky, což mě podle mého názoru opravňuje k tomu, abych si nabodl jeho skalp na kůl před svým vigvamem.
Překontroloval jsem naši polohu. Byla ideální - z téhle vzdálenosti si nás nevšimnou, a přitom na ně zároveň vidíme i přes ta okna s tónovanými skly. Sklouzl jsem pohledem ke cadillaku. Oba objekty našeho zájmu seděly stále uvnitř. Ted jenom abychom je neztratili z očí.
Sledování v autě nepředstavovalo žádný problém. Za uzavírkou se silnice rozdělila opět do několika pruhů. Cadillac po ní chvíli pokračoval a poté odbočil doprava na dálnici, přejel Rooseveltův most, prokličkoval na Sedmnáctou a vydal se směrem na sever. Všechno probíhalo hladce. Potíže nastaly teprve u staré budovy Úřadu vlády. Limuzína tam zajela k chodníku, vystoupil z ní Bentley Brendel a nenápadně si poklepal na levou stranu saka. Na tomhle místě mi dovolte, abych se na chvilku zastavil a sdělil vám jednu praktickou zkušenost. Jedná se o to, že člověk může být sebevíc trénovaný a proškolený v oblasti černého umění, a přesto občas provede něco naprosto normálního, lidského.

Sledujte třeba muže, kteří vycházejí z restaurací - přejíždějí si rukou po náprsních kapsách, aby se ubezpečili, že někde neztratili peněženku. Nejinak tomu bylo i u Brendela. Ten se chtěl prostě jenom ujistit, že má ten balíček pořád u sebe. A tak si poklepal rukou na sako a dal tak sobě i mně jasně najevo, že ty desky tam stále jsou. Pak schoulil před sychravým větrem hlavu a vykročil podél vysokého plotu z tepaného kovu z devatenáctého století, který starou budovu Úřadu vlády chrání. Půl minuty nato vyklouzl z limuzíny Li Či-men a zamířil směrem k Pensylvánské avenue.
Moc rád bych se pustil za ním, ale nešlo to. Přímo před starou budovou Úřadu vlády člověk nemůže svoje auto jen tak opustit. Uniformovaná divize Tajné služby, která se o ochranu zmíněné budovy stará, je totiž, dejme tomu, choulostivá na takové věci, jakými jsou nálože v zaparkovaných autech, a proto opuštěná vozidla stojící u budovy zrovna nevítá. Co nevítá - ona je rovnou likviduje, přesněji řečeno odtahuje pryč a posílá do známých věčných lovišť.
Navíc jsem nemohl rozsvítit světla, prodrat se s pomocí klaksonu mezi auty a zaparkovat na zákazu stání ve vedlejší ulici,
137
kde bych dostal přinejhorším pokutu 200 dolarů, protože rozsvícená světla a houkání klaksonu by vzbudily rozruch a přitáhly k mojí maličkosti okolní zraky, o což člověk při sledování pochopitelně nestojí.
Naštěstí jsem měl s sebou Joanne. „Já si vezmu na starost Bren-dela!" prohlásila, podívala se do zpětného zrcátka a nechala tlus-ťocha projít kolem nás. Když byl dostatečně daleko, otevřela dveře a s jednou nohou na stupátku se zeptala: „Kde se sejdeme?"
„V Hunanu," odpověděl jsem. „V osmnáct nula nula. Zkusíme nastartovat to auto."
„Vidíš, na to jsem úplně zapomněla!" řekla s rozpačitým úsměvem. „Díky!" dodala, vylezla ven, zabouchla za sebou dveře a vyrazila pryč.
Obrátil jsem svoji pozornost k Li Či-menovi. Ten mezitím došel téměř až na roh. Musel jsem se rychle rozhodnout. Jestli přejde Pensylvánskou avenue, zůstanu za ním moc vzadu. Jestli zabočí doprava nebo doleva, zmizí mi během pár vteřin z dohledu.
Využil jsem nevelké díry v koloně vozidel, otočil jsem volantem doleva, prolétl mezi řadou aut, najel koly na chodník, vypnul motor, vyskočil z dodávky ven, zapnul alarm, doklu-sal zpátky k rohu začal očima hledat modrý kašmírový kabát.
Nikde jsem ho neviděl. Oběhl jsem roh budovy a znova jsem se rozhlédl kolem sebe.
Spatřil jsem ho asi sto metrů před sebou, jak kráčí po Pensyl-vánské avenue podél plotu u Bílého domu. Na semaforu svítila sice červená, ale čert vem auta! Rychle jsem přeběhl na druhou stranu a zpomalil až u protiteroris-tických zátarasů, které stojí ve všech místech, v nichž areál Bílého domu ústí do Pensylvánské avenue. Když jsem míjel vchod do staré budovy Úřadu vlády, Li Či-men právě mizel ve strážním domku u severozápadní brány do Bílého domu.
Zastavil jsem se, přitiskl nos na plot a jako dvanáctiletý turista jsem pozoroval, co se děje. Li Či-men vešel do budky a okamžitě byl propuštěný dál. Díval jsem se, jak kráčí po dlouhé maka-damové příjezdové cestě, která vede k západnímu křídlu - ke kancelářím, ve kterých sídlí mimo jiné viceprezident, poradce
138
pro otázky národní bezpečnosti a náčelník štábu Bílého domu. Nakonec mi zmizel ve dveřích jednopatrové budovy, která spojuje západní křídlo s vlastním Bílým domem.
A do prdele, odkdy maj do západního křídla Bílýho domu přístup čínský špioni?! Jak je tohle sakra možný?!
Odpověď na tuhle otázku jsem dostal v 18.00, kdy jsem se sešel s Jo Montgomeryovou. Li Či-men měl totiž novinářský průkaz. Ničemu se nedivte, takhle to chodí už dlouho. Našim nepřátelům stačí, aby zastupovali nějakou skutečnou novinářskou instituci (a Li Či-men tuhle podmínku bezpochyby splňoval, neboť byl řádně akreditovaným ředitelem washingtonské redakce čínské tiskové agentury Xinhua), a dostanou se do Bílého domu daleko snadněji než američtí daňoví poplatníci. V časech studené války sem pravidelně přicházeli a zase odcházeli příslušníci KGB, protože údajně pracovali pro Pravdu, Izvěstije, Novosti, Gostěiradio a další „oficiální" sovětská média.

Li Či-men činil zřejmě totéž. Dlužno dodat, že ani novináři nesmějí do všech koutů Bílého domu. Jak jsem se od Jo dozvěděl, novinářům je vyhrazená místnost pro tisk a mají zakázáno pohybovat se po chodbách bez doprovodu, hledat si zdroje a dělat náhodné rozhovory. Tajná služba a tisková kancelář Bílého domu pečlivě monitorují dokonce i hromadné výlety do Růžové zahrady, v níž prezident slavnostně podepisuje návrhy zákonů. Čely objekt se mimoto denně prohlíží, a tak je silně nepravděpodobné, že by se někomu podařilo schovat do Oválné pracovny během fotografování nějakou štěnici. Proto mě skutečnost, že Li Či-men vlastní novinářskou propustku, zase až tak příliš neznepokojovala.
Daleko horší bylo podle mě to, že propustku do Bílého'domu měl i Bentley Brendel, bývalý vysoký úředník ministerstva zahraničí a současný lobbista, který píše do Asian Wall Street Jour-nalu, prosazuje svoji vlastní verzi politiky vůči Číně a vyzrazuje, jak jste sami viděli, státní tajemství čínskému špionovi. A hlavně - ta jeho propustka nebyla trvalá, ale dočasná. Díky tomu jsem věděl, že Brendel nepodstoupil žádné bezpečnostní prověrky, přestože ho dočasná propustka opravňovala k nakládání s tajnými materiály z úřadu poradce pro otázky národní bezpečnosti, z ministerstva obrany, NSA a jiných insti-
139
tucí.* Nepotěšila mě ani informace, že tenhle lqbbista dostal zastrčenou kancelář v prvním patře staré budovy Úřadu vlády (sídla někdejšího ministerstva války, které se nachází ve stejném areálu jako Bílý dům). To, že se jedná o kancelář v odlehlé části, jsem jenom odhadoval, protože nebyl uvedený v žádném telefonním seznamu a jeho jméno neznaly ani spojovatelky v Bílém domě, jak jsem si sám ověřil. Zavolal jsem totiž na číslo 202-456-1414, což je hlavní ústředna Bílého domu, a chtěl jsem přepojit na pana Bentleye Brendela. Spojovatelka řekla, cituji: „Je mi líto, pane, ale žádnou takovou osobu nemohu v aktuálním telefonním seznamu ani v jeho doplňcích nalézt!"
Dozvěděl jsem se také, že Bentley Brendel se pravidelně schází s poradcem pro otázky národní bezpečnosti a má přístup k jeho studiím o oblasti Tichomoří. Tyhle informace Jo získala od jednoho agenta Tajné služby jménem Ty Weaver, se kterým se kdysi setkala na střelnici u Beltsvillu, kterou využívá jak Úřad ministerstva zahraničí pro diplomatickou bezpečnost, tak i Tajná služba. Shodou okolností na něj narazila u jihozápadní brány, k níž ji dovedl Brendel.
Dali se spolu do řeči a po chvíli vyšlo najevo, že Ty je společně s dalšími kolegy z prezidentské ochranky na Brendela strašně naštvaný, protože „to tlustý prase", jak ho Ty nazval, má jenom dočasnou propustku (což, jak už jsem dřív poznamenal, znamená, že neprošel bezpečnostními prověrkami).
„No a?" otázala se zcela nevinně Jo.
Ty prý odpověděl, že i když je ta propustka dočasná, Brendel ji používá k tomu, aby si do areálu - a dokonce i do Oválné pracovny - vodil pozdě večer skupinky hostů a předváděl jim, jakou má moc.
* Možná to nevíte, ale v prvních letech Clintonovy éry nosila dočasné propustky více než stovka politických kádrň, které v Bílém domě pracovaly. Proč? Protože nesplnily požadavky, které na pracovníky Bílého domu kladou předpisy. Neodpověděly například na otázky, které se týkaly jejich finanční situace a minulosti (včetně užívání drog), a FBI je nemohla řádně prověřit. A bez prověření nemohly dostat trvalé propustky, třebaže měly přístup k utajovaným skutečnostem. A proč se tak vlastně stalo? Proslýchalo se, že někteří z těchto lidí užívali drogy nebo se dopouštěli jiných... výstředností. Jestli se o tom chcete dozvědět víc, přečtěte si třeba knihu „Neomezený přístup: Agent FBI v Clintonově Bílém domě" od bývalého tajného policisty Garyho Aldriche.
140
Tohle byla další neradostná novina. Jenže to nebylo všechno. Ty se při rozhovoru zmínil o tom, že jedna z těch skupin „ještě navíc žvatlala čínsky", a nakonec se ukázalo, že se jedná „o zasraný vojáky".
Jo chtěla vědět, jak to tenkrát bylo.
„Kluk, kterej měl tenkrát v noci službu, si stěžoval šéfovi, ten zašel za Pekařem, a když byli sami, udělal mu tam cirkus," vysvětlil jí Ty, přičemž použil krycí jméno, které Tajná služba používá pro prezidenta. „Prezident slíbil, že se na to podívá. A pak si najednou Opálenej* začne stěžovat, že Tajná služba zasahuje do politickejch rozhodnutí. Ztropil z toho šílenej skandál, vletěl dokonce i do západního křídla**, řval tam jako tur a vyhrožoval řediteli vyhazovem!
Šéf proto zašel znova za Pekařem a ten blbec se začal kroutit a fňukat, že každodenní politika vůči Číně

není jeho chlebíček, ale Thompsonův. A že ten Brendel dostane všechno, co chce, protože si to Mart Thompson přeje - a Brendel navíc prokazuje naší zemi skvělý služby. Šéf nám pak oznámil, že nemůžeme říct ani hovno, i když si třeba myslíme, že se tady ohrožuje bezpečnost. Něco ti povím, Jo - ten zasranej lobbista má v moci celej Bílej dům i se všema, co v něm pracujou!"
Dovolte mi malou odbočku. Já vím, že vám to, co právě povídám, možná připadá trochu přitažené za vlasy. Divíte se, že by člověk, který je zřejmě placeným agentem cizí mocnosti, měl přístup do Bílého domu a k utajovaným skutečnostem. Jenže tohle všechno se už jednou stalo. Pamatujete se na ty kontakty s lidmi, kteří během prezidentské kampaně v roce 1996 hájili zájmy různých zemí? Někteří z nich dostali dokonce posty na nejvyšších místech a získali přístup k přísně tajným materiálům. Strašné pomyšlení, že?
Poprosil jsem Jo, ať všechny tyhle informace předá generálovi Crockerovi, poví mu o těch deskách s oranžovým pruhem, které jsem zahlédl, a hlavně ať proboha zůstane s Tyem ve spojení.
* Všichni čelní představitelé Bílého domu mají krycí jména. Opálený je krycí jméno poradce pro otázky národní bezpečnosti Matta Thompsona. Krycí jména první rodiny začínají vždycky stejným písmenem. Prezident je dneska Pekař, první dáma Polévka a jejich dcera Princezna.
*» V západním křídle Bůého domu sídlí velitelství Tajné služby.
141
Byl to podle mě nesmírně cenný zdroj, který se kromě toho nacházel přímo v centru dění. Nakonec jsem prohlásil, že když se budeme potřebovat sejít, budeme postupovat podle předem dohodnutého scénáře. Mezitím budu pilně pracovat.
Z její tváře jsem vyčetl, že by se ráda přidala ke mně. Ale oba jsem věděli, že to není možné. Fungovala v tomhle schématu jako spojka, ne jako výkonná složka.
KAPITOLA 10
Pro vaši informaci doplním ještě dva důležité body. Za prvé, Pentagon definuje oficiálně kontrašpionáž jako „veškeré aktivity nebo informace, které zabraňují, blokují, překážejí, maří nebo omezují špionážní, sabotážní nebo jiné akce zaměřené na získávání informací a prováděné cizími vládami, organizacemi nebo osobami či v jejich prospěch". Za druhé, podle doktríny jednotek zvláštního určení U. S. Navy, v rámci níž jednotky SEAL fungují, mám dovolené použít na kontinentálním území Spojených států krajní prostředky v případě, že tímto způsobem budu, opět cituji, „chránit bezpečnost jaderných zbraní a bezpečnost dalších citlivých zbrojních technologií, jejichž ztráta by způsobila Spojeným státům nenapravitelné škody a výrazně ohrozila jejich bezpečnost".
A ted mi dovolte, abych vám výše uvedený odstavec přeložil do srozumitelného jazyka. Svolal jsem svoje hochy a sdělil jim, že stopky už běží a že se vydáváme na lov jednoho zrádce -a špiona. Dodal jsem, že budeme operovat načerno, a pokud nás někdo chytí, bude to znamenatnejenom konec naší kariéry v ozbrojených silách, ale pravděpodobně také vězení. Jestli se proto někdo nechce akce zúčastnit, nebudu mu to mít za zlé. Mně osobně nevadí, že dávám všanc svoje čtyři prýmky, protože si myslím, že cíl téhle akce za takové riziko stojí. Ale není mým stylem, abych do toho nutil i ostatní - chci jenom dobrovolníky. A s potěšením vám, milí čtenáři, můžu říci, že každý člen mé veselé záškodnické tlupy tenkrát vystoupil z řady a žadonil: „Tatínku, tatínku, vem mě prosím tě s sebou!"
Otázka personálního obsazení byla tedy vyřešená poměrně rychle. Pak jsem svým lidem oznámil, že situace bude velmi brzo opravdu vážná a kvůli tomu začneme všichni okamžitě nosit
142
zbraň. Také tohle rozhodnutí mohlo v případě neúspěchu silně ovlivnit naše další působení v ozbrojených silách. Příslušníci Navy totiž nesmějí na kontinentálním území Spojených států zbraně nosit, s výjimkou mimořádných okolností, přičemž tahle výjimka podléhá schválení ze strany všech služebně nadřízených funkcionářů. Jenže já jsem usoudil, že při tomhle malém dobrodružství tvořím veškerou řídící a velící strukturu já, a proto jsem všechny žádosti o povolení k nošení zbraně - včetně té své - na místě schválil.
Tohle rozhodnutí mělo pro mě osobně značný význam, a tudíž se mi nečinilo lehce. Jak jistě víte, jsem bývalý trestanec a jako takový nesmím vlastnit střelnou zbraň. Ale zároveň jsem také příslušníkem amerického válečného námořnictva a z moci úřední jsem oprávněný nosit při sobě jakoukoli zbraň, kterou potřebuji k plnění svých úkolů. Samozřejmě že když budu chtít tuhle oficiální doktrínu jednotek

zvláštního určení U. S. Navy - tedy že jsem příslušník Navy při plnění úředních povinností - vysvětlit nějakému washingtonskému městskému policajtovi, který mě přistihne v civilu s nabitým samopalem s tlumičem v městě, jehož zákony o držení zbraní jsou z celých Spojených států nejpřísnější, asi s tím budu mít, mírně řečeno, nemalé problémy.
Při podobných akcích s sebou bohužel nenosím dopis od předsedy Sboru náčelníků štábů, který v podstatě hlásá tohle: „Milý pane policajte, nechtě prosím vás tohohle rozpustilého žabáka na pokoji, protože pracuje pro mě!" Kdepak- při těchhle akcích jednám zcela na vlastní pěst a pokud mě někdo chytí, budu se z toho muset dostat sám.
Stevie Wonder se, navzdory zuřivému záchvatu, tohohle cvičení nezúčastní. Zůstane sedět u stolu a bude se věnovat domácím úkolům. Zkoušky na velitele družstva se v dnešní době zkrácených rozpočtů a předčasných odchodů do důchodu dělají jenom jedenkrát v roce a v jeho oboru uspěje zpravidla jenom necelých 8 procent uchazečů. Chtěl jsem, aby byl mezi těmi šťastlivci i on. Jestli se mu to nepovede, zůstane strojnfkem první třídy až do dalšího cyklu, nebo ho Navy bez milosti vyhodí.
Venku ze hry bude také Sprosťák Nicky Grundle, a to kvůli kotníku, který si zlomil na Princezně z Nantongu. Jeho léčení si vyžádá minimálně měsíc klidu na lůžku. Tím pádem zbývají Aligátor, Půlpinta Harris, Kachní noha Dewey, Piek, Eddie di-Carlo a Bumerang. Protože jsem tohle množství potřeboval
143
dorovnat na družstvo - rád pracuji v sudých počtech, protože tak má každý člen svého parťáka, svoji potápěčskou dvojičku a potápěčské dvojičky tvoří základ pro všechny aktivity jednotek ženij-ních potápěčů a SEAL - zavolal jsem na obojživelnou základnu v Little Creeku, na níž se u 2. speciální lodní jednotky povalovalo roztomilé společenské zvířátko přezdívané Hlodavec.
Hodinu nato už Hlodavec (jinak vlastním jménem Dave) seděl ve svém světle červeném bronku a mířil na Divoké panství rychlostí, kterou by policisté nazvali „zatraceně vysokou". Podle všeho měl k dispozici šedesát dní ještě nevyčerpané dovolené, a navíc sloužil pod velmi přístupným velitelem jménem... no, myslím, že bude lepší, když jeho velitele z toho vynechám. Ještě pořád existuje u Navy pár velících důstojníků, kteří se chovají jako opravdoví vůdci svých lidí, a já bych věru nerad překazil někomu slibnou kariéru jenom proto, že mu na těchhle stránkách poděkuji a odhalím jeho totožnost.
Rozdělil jsem nás do dvou čtyřčlenných týmů. Půlpinta, Piek, Aligátor a Kachní noha dostali na starost Li Či-mena. Mě si už Číňan dobře prohlédl a já bych ho nechtěl zbytečně vystrašit -ted ještě ne. Na zbytek, to znamená na Hlodavce, Bumeranga, Eddieho a mě, připadl Bentley Brendel.
Bumerang se jakožto majitel perfektně udržované rýžové rakety* značky Hondamatic z roku 1978 o obsahu 750 kubických centimetrů dobrovolně přihlásil do funkce motocyklové hlídky. Souhlasil jsem: Motorky se do města skvěle hodí - vzpomínáte si, jaké potíže jsem měl se zaparkováním na Sedmnácté ulici? Já na to zapomenout nemůžu - hlavně proto, že jsem si jako suvenýr z onoho výletu přivezl lístek s pokutou 200 dolarů.
Pár hodin poté, co jsem se vrátil na Divoké panství, vyrazili moji hoši na první loupežnou výpravu. Chtěl jsem provést předběžný průzkum Brendelových kanceláří, které se nacházely přímo u něj doma, tedy ve dvou zrenovovaných řadových domech v Georgetownu. Stejný průzkum bylo nutné provést také u Li Či-mena, a to jak doma, tak i v práci.
* Rýžová raketa je slangový výraz pro malé rychlé motorky japonské provenience, ji vím, že hondamatic 750 váží kolem 350 kilogramů a nepatří zrovna k těm nejrychlejším a nejobratnějším japonským motorkám, které jsou dnes na silnicích k vidění. Ale bude na ní jezdit Bumerang -a ten s ní zachází tak, jako kdyby to byla nějaká kawa-saki pětistovka.
144
Bumerang s Hlodavcem odjeli v bronku a Půlpinta s Pickem si vzali moji dodávku. Já jsem mezitím usedl k počítači, připojil se k Internetu a začal vyhledávat informace o Bentleyovi Brende-lovi. Po šesti hodinách práce jsem si na chvilku zdříml a pak jsem se opět věnoval brouzdání po celosvětové síti. Našel jsem toho dost a chtěl jsem si to všechno přečíst. Když jsem byl s otevřenými zdroji hotový, napojil jsem se na zdroje s poněkud omezenějším přístupem. I tady jsem objevil spousty zajímavostí. A proč jsem to dělal? Protože jsem, navzdory té navenek divoké, nespoutané a horlivé válečnické povaze, v jádru velice pořádkumilovný člověk, který si předtím, než se vydá do bitvy, udělá pečlivý průzkum situace. Nenechte

se ošálit mým jednáním, zdání klame!
Příští den ráno v 09.40 byli moji zlomyslní skřítkové zpátky a u silné kávy nám sdělovali svoje poznatky. Jako první se ujal slova Bumerang, který na oba průzkumy dohlížel. Li Či-men žil sám v třípokojovém bytě v jednom z těch vysokých nájemních domů nedaleko Balstonu a pracoval v jedné kancelářské budově v Rosslynu, která leží kousek od Huna-nu číslo jedna. To by vysvětlovalo, proč si tenkrát přinesl ty přísně tajné materiály s sebou, navíc v kapse u kabátu. Neměl prostě dost času na to, aby si je všechny přečetl dřív, než se s Brende-lem zase rozejdou.
Redakce Xinhuy se nacházela v šestipokojovém apartmá, chráněném ocelovými dveřmi, kódovými zámky a elektronickým zabezpečovacím systémem, který byl napojený přímo na čínské velvyslanectví v horní části Connecticutské avenue. V garáži devět pater pod redakcí parkovaly tři navlas stejné služební sedany značky BMW. Garáž byla, stejně jako redakce, hlídaná po celých čtyřiadvacet hodin.
Bumerangův závěr zněl tak, že se do redakce Xinhuy můžeme vloupat v libovolnou denní či noční dobu. Kódové zámky by totiž pro lidi, kteří prodělali takový výcvik jako my, neměly představovat žádný problém. Větší práci budeme mít s tím, abychom cestou dovnitř či ven někoho nezabili.
Myslím to vážně, protože v takových případech platí určitá pravidla. FBÍ, která se o oblasti kontrašpionáže v tuzemsku stará, by se na partu příslušníků SEAL, která přišla do Arlingtonu střílet a loupit, asi netvářila moc přátelsky. Rovněž tak generál Crocker by nad tím podle mého názoru neplesal nadšením.
145
„A pokud jde o toho tlusťocha, tak mám jednu zprávu dobrou a jednu špatnou," pokračoval ve svém monologu Bumerang.
Dobrou zprávou bylo to, že do Georgetownu se dá jet jenom několika cestami, což značně omezuje možnost pohybu našeho objektu ze základny. Náš milý Bentley Brendel bydlí na ulici Thomase Jeffersona, úzké jednosměrce, která leží mezi ulicemi K a M. „A to je, šéfe, zároveň i ta špatná zpráva," uzavřel Bumerang.
Proč je to zároveň špatná zpráva? ptáte se. Protože na takovém uzavřeném prostranství člověk nemůže zůstat dlouho nenápadný. Jistě, mohli bychom použít sledovací vozidlo (kdybychom ovšem nějaké měli). Určitě jste v televizních seriálech z policejního prostředí takové vozidlo viděli, jak stojí se začer-něnými okny a videokamerami uvnitř přímo proti domu, ve kterém sledovaný objekt bydlí. Podobný prostředek použila na konci sedmdesátých let dokonce i FBI, když nalíčila past na kongresmany podezřelé z přijímání úplatků.* Jenže pokud nejste zrovna člen Kongresu (většina kongresmanů má asi tolik rozumu jako kus žuly), bude vám sledovací vozidlo po několika dnech nápadné. Představte si, že bydlíte v krásné a upravené vilové čtvrti a najednou zjistíte, že vám každý den přímo před domem parkuje otřískaná dodávka. No nepřipadalo by vám to podezřelé? Vsadím se, že takovému Bentleyovi Brendelovi ano, protože je to profík. A právě proto bude jeho sledování skutečným oříškem.
Jistě víte, že já se náročných úkolů nelekám. Ale čím víc jsem o tom statickém sledování přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, že to není zrovna nejlepší nápad.
Proč? Nechme nejdřív promluvit čísla. Statické sledování je skvělé, pokud pracujete u FBI a máte k dispozici stovky Udí, desítky aut, sem tam nějaký vrtulník, nebo dokonce letadlo a hromadu dalších prostředků, jako například velitelské a spojovací vozidlo. Já jsem měl naproti tomu čtyři muže a veškerý můj autopark tvořila tři auta - moje dodávka, Hlodavcův bron-co a rýžová raketa. Tečka a hotovo.
* V roce 1978 nasadila FBI do jedné vily na exkluzivní ulici W falešného šejka a pořídili videozáznamy kongresmanů, kteří za ním přicházeli a nabízeli mu za úplatky svoje hlasy a vliv. Na základě těchhle důkazů bylo usvědčeno celkem sedm členů Kongresu.
146
Dlužno dodat, že kterýkoli z mých mužů vydá za stovku agentů FBI, včetně hrdinů z oné akce z roku 1978. Ale o tohle ani tak nešlo. Šlo spíš o to, že mým úkolem, jak jsem si náhle uvědomil, není Bentleye Brendela nebo Li Či-mena sledovat - ale „zatřást jim hrníčkem", jak říkává můj izraelský kamarád Avi Ben Gal.
Jinými slovy řečeno, musím je donutit k tomu, aby učinili první krok ještě dřív, než budou připravení. To je jeden ze základních rozdílů mezi konvenčním a nekonvenčním uvažováním. Při konvenčním válečnictví

se hraje šachová partie na základě akce a reakce.
Kdežto tady já hodlám vyprovokovat svého nepřítele k předčasnému jednání. A tím ho zničím.
Klíčem k celé akci je Bentley Brendel. Proč? Protože se nachází ve středu dění, má moc, vliv, peníze a přístup k informacím. Když mu zatřesu hrníčkem, on za mě zatřese hrníčkem, který patří Li Ci-menovi - a oba naráz spadnou ze stolu a rozbijí se.
Zrovna jsem vymýšlel způsob, kterým bych ty hrníčky rozhýbal, když vtom zazvonil telefon. No a jaký to má význam? ptáte se. Vždyť telefony zvoní pořád, nebo ne? Jenže tentokrát zazvonil telefon, jehož číslo si nechávám pro sebe. Nezná ho nikdo -ani generál Crocker, ba dokonce ani Stevie Wonder.
Nechal jsem ho chvilku vyzvánět a pak jsem zvedl sluchátko. „Mar činko...!"
„Kapitáne Marcinko, tady je ústředna Bílého domu. Vydržte prosím u aparátu, hned vás spojím s admirálem Prescottem z Národní bezpečnostní rady!"
Vy, kteří už tuhle historickou litanii znáte, můžete přeskočit až na řádku psanou kurzívou. Ale vy noví čtěte pozorně dál, protože s tímhle materiálem se ještě setkáte, jak říkávali staří velitelé družstev. Tady je tedy ono historické pozadí: Kontradmirál Pinckney Prescott III. je prokletím mojí existence už od té doby, co jsem já velel jednotce SEAL 6 a on byl komodorem a velkým zvířetem na 2. divizi jednotek zvláštního určení U. S. Navy. Tenhle idiot mi kdysi neschválil žádost o náhradní tkaničky do bot. Ne, to si opravdu nedělám legraci. Když viděl, že si boty nezavazujeme na smyčky, ale na uzly a volné konce tkaniček uřezáváme, myslel si o nás, že jsme výstřední blázni. Snažil jsem se mu vysvětlit (tenkrát jsem ho bral ještě vážně), že při seskocích z výšky devětatřicet tisíc stop by se boty, které nejsou pevně přivázané, mohly z nohou zout a uletět pryč. Pinky, který ne-
147
snáší skoky z větší výšky, než je tři a půl tisíce stop (a skáče jenom kvůli tomu, aby si udržel kvalifikaci příslušníka jednotek SEAL a mohl dostat rizikový příplatek), neměl pro moje argumenty žádné pochopení.
To jste si udělali představu o způsobu jeho uvažování. A ted k jeho původu: Hovňousek Pinky, jak mu s oblibou říkám, pochází z admirálské rodiny - admirálem byl jak jeho otec, tak i jeho děd. Pinky I. se stal příslušníkem amerického válečného námořnictva proto, že si jako pseudoaristokrat z jedné zchudlé filadelfské rodiny musel nějak vydělávat na živobytí. Proto nastoupil na akademii v Annapoli. Malý Pinky (v pořadí druhý), kráčel o čtvrt století později ve šlépějích svého tatínka a celý voj uzavíral Pinky III. alias Hovňousek, absolvent Annapole z roku 1972. Naštěstí pro Spojené státy se paní Hovňousková, za svobodna Harriet Slepá Hluchá Pomatená z Pensylvánie, nechala kdysi dávno sterilizovat, a tudíž Pinkymu nepovila žádného potomka. Po absolvování akademie se Pinkymu nějakým zázrakem podařilo přežít základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL a nyní nosí stejný odznak jako já. Jenže nikdy nebyl v opravdovém boji. Nikdy nevedl svoje lidi zpředu. Jediné, co ho spojuje s ozbrojenými silami, jsou papírové války, ve kterých se za ta léta nesmírně zdokonalil. Tak, a ted honem zpátky do reálu.
Cože? Ten zkurvenej Bílej dům? Ta zkurvená Národní bezpečnostní rada?
A pak mi to kurva došlo. Pinky přece ani ne před čtvrt rokem vykřikoval, že dostane post v Bílým domě! Já jsem to jeho chvástání nebral vůbec vážně a hodil jsem ho za hlavu. Jenže on mluvil pravdu. K čertu se mnou! (A přesně tam se mě, přátelé, Pinky také snažil poslat.)
Sotva ho ta ženská na ústředně se mnou spojila, vypadl mu telefon samou nervozitou z ruky. Slyšel jsem, jak poskakuje po podlaze a jak se ho Pinky s hekáním, funěním a spíláním pokouší sebrat.
Malá poznámka: těžko si můžete hrát na DŮLEŽITOU OSOBU, když jste právě zpackali úvod. Ale Pinky se o to snažil. Je totiž velmi, velmi snaživý. Jediný problém ovšem spočívá v tom, že jakmile Pinky znervózní, hned začne koktat.
„D-D-Dicku," zakňučel do telefonu a připomínal tak spíš p-p-prasátko než důstojníka válečného námořnictva. „Tady je Pinky P-P-Prescott!"
148
Přidržel jsem sluchátko za stočenou šňůru a nechal ho jako jojo dopadnout naplocho na podlahu. I z té dálky jsem slyšel, jak Pinky kvičí na známem protestu. Hodil jsem š ním pro jistotu ještě jednou, potom jsem ho chytil do jedné ruky, přiložil si ho k uchu a zavrčel: „Je mi líto, P-P-Pinky!" Ale nebylo mi líto

toho, že jsem praštil s telefonem o zem - bylo mi líto Pinkyho ubohé existence.
„Z-Z-Zatraceně, Dicku, já jsem admirál! Nedělej si ze mě legraci!" za vřeštěl Hovňousek. V duchu jsem viděl, jak sedí celý brunátný za tím velkým stolem ve své pracovně. Ta představa se mi velice Ubila.
„Ach, je mi to opravdu líto, pane!" řekl jsem a čekal, co mi ten idiot chce. Ať se vymáčkne sám, já mu to rozhodně nehodlám usnadňovat.
„Ráno se budeš nejdřív ze všeho hlásit u mě v kanceláři!" nařídil mi panovačně Pinky. „Působíš této vládě závažné a nepříjemné potíže a já mám v úmyslu tě ihned zabrzdit!"
Znáte ten stav, kdy se vám v hlavě rozbřeskne? Jako kdyby se ve tmě před vámi zčistajasna rozsvítila žárovka. Přesně to se přihodilo i mně - najednou mi došlo, kdo volal tenkrát do Japonska admirálovi Grayovi a nařídil mu, ať zaútočí na mcdo-nald s jednotkou, která na něco takového nebyla vůbec připravená.
Vzpomínáte si, jak mi Tošo sdělil, že rozkaz k útoku přišel poté, co se admirál Gray zmínil tomu člověku z Bílého domu o mé osobě? Téhle poznámce jsem až dosud příliš nerozuměl - ale teď už mi dávala naprosto jasný smysl.
Kdybych měl v té chvíli Pinkyho vedle sebe, na místě bych ho uškrtil, bez ohledu na možné následky. Jenže on vedle mě nebyl. Mohl jsem ho zlikvidovat jenom na dálku, a tak jsem vypálil do mikrofonu salvu, která mu na těch jeho zasranejch uších spálila všechny chlupy. Řekl jsem mu, že pokud vím, tak nepatří mezi moje nadřízený, proto ať si ty svoje zkurvený rozkazy stra tam, kam ani to zkurvený slunce nesvítí, a to bez použití nějakýho zkurvenýho lubrikačního gelu.
rinkymu se, nevím proč, moje reakce nezamlouvala - ne že by mi na tom záleželo. Slyšel jsem, jak funí a supí a snaží se popadnout dech, aby mi mohl pádně odpovědět. Ale jak všichni víme, Pinky je pes, který štěká, ale nekouše. A navíc je to tyran a zbabělec, a protože věděl, že na mě nemůže, tak stáhl ocas, dvakrát
149
si škytl, pak cosi zakoktal, něco souvisle pronesl a znova začal koktat. Stejně jsem tomu vůbec nerozuměl - nejspíš zakryl mluvítko rukou, abych ho neslyšel.
Potom chtěl zavěsit, ale nakonec sluchátko opět zvedl a poskytl mi tím možnost, abych si na něj zaboehmoval a zavěsil jako první. Co to je boehmování? To je sloveso odvozené, jak jste si nejspíš domysleli, od příjmení divokého, nespoutaného a prvotřídního válečníka a kmotra všech příslušníků jednotek SEAL nadporučíka U. S. Navy Roye Henryho Boehma. Zaboeh-movat znamená jít a „zmrdat nějakýho zmrdanýho zmrda dřív, než ten zmrdanej zmrd zmrdá vás".
Po téhle očistné kúře jsem se cítil nádherně a v duchu jsem se těšil na nadcházející setkání. Ale ta euforie trvala jenom osm nebo devět minut. Pak totiž zazvonil na mém stole jiný telefon -ten, jehož číslo znají všichni. Zvedl jsem sluchátko a rázem jsem měl plné uši generála Armády USA a předsedy Sboru náčelníků štábů Thomase Edwarda Crockera.
„Dicku, zatraceně...!"
„Generále, víte, co se mi na vás líbí? Že si vždycky dáte takovou práci s předehrou, než mě začnete mrdat!"
Generál se chtě nechtě musel zasmát. Díky tomu se trochu uklidnil. Nicméně obsah jeho sdělení zůstal stejný.
Vyložil mi ho jednoduše a stručně. Bud hodnej, Dicku! Nezabíjej Pinkyho! Běž k němu! Zjisti, co ti chce říct! A informuj mě o tom!
Začal jsem protestovat.
Generál však žádné námitky neuznával. „Zatraceně, Dicku, ber to jako určitej druh průzkumu!" skočil mi do řeči. „Už tady tahám za nějaký nitky a potřebuju vědět, co se tam děje, protože jsme z toho byli s ministrem obrany vyloučený!"
„Ale..."
„Žádný ,ale'! Vzpomínáš, co provedly jednotky SEAL tenkrát při operaci Pouštní bouře? Ještě než jsme zaútočili, pronikly potichu z moře, prozkoumaly hlavní město a obhlídly celkovou situaci! Nemusely přitom ani nikoho zabíjet nebo něco ničit! Ale dozvěděli jsem se od nich spoustu informací, který zachránily hromady životů! Někdy prostě musíš někam jít a zase se vrátit, aniž by někdo poznal, co se

chystáš udělat!"
Generál uhodil hřebík na hlavičku. Jsem totiž vášnivý střelec a loupežník, ale moje přirozená touha po těchto činnostech musí
150
někdy ustoupit vyšším cílům. A oním vyšším cílem je v tomto případě získání poznatků o tom, co se děje v Národní bezpečnostní radě, jaké škody tam vznikly a kdo je způsobil.
„Máte pravdu," souhlasil jsem nakonec. K tomu, abych mohl zatřást Brendelovým hrníčkem, se budu muset dostat do Bílého domu. A to by mohl být problém - pokud mě ovšem neprotáhne bránou Hovňousek Pinky.
Generálovi Crockerovi spadl evidentně kámen ze srdce a začal mi dávat tipy, na co bych se měl při průzkumu zaměřit. Jenže já jsem ho neposlouchal. Hlavou mi probíhalo něco úplně jiného. Základem nekonvenčního válečnictví je nečekané jednání - vítězství díky momentu překvapení, rychlosti a dynamice. Nekonvenční válečník musí vyvést svého nepřítele z rovnová-
Proto přejdu do útoku - před generálem o tom ale pomlčím. A začnu tím, že popostrčím Hovňouska Pinkyho, a uvidím, kam mě dovede. Můj instinkt mi říká, že mě dovede rovnou k Bent-leyovi Brendelovi a odtud bude už jenom kousek k Li Či-meno-vi.
A pozor - v telefonu bylo najednou ticho. Generál Crocker už zřejmě skončil.
V tom případě je řada na mně. „Já to pro vás udělám, generále," prohlásil jsem dvojsmyslně, aniž bych generálovi naznačil svoje postranní úmysly.
„Jsem rád, že na to máš stejnej názor jako já," řekl spokojeně generál. „A Dicku?"
„Ano, generále?"
„Nezapomeň - je to Bílej dům, tak žádný zbraně!"
KAPITOLA 11
Vstup do Bílého domu představuje zvláštní zážitek. Je úplně jedno, co jste zač, je úplně jedno, kolik jste toho už procestovali nebo viděli. Když procházíte těmi branami, jdete nebo jedete po té makadamové příjezdové cestě a vstupujete do dveří za krytým sloupovím, cítíte cosi nezvyklého, výjimečného. Dá se to přirovnat k pocitům, které máte u vchodu pro turisty, ležícím naproti ministerstvu financí nebo u jednoho z pětice vchodů, kterými se dochází na předem sjednanou schůzku do západní-
151
ho či východního křídla, do staré budovy Úřadu vlády, nebo do prezidentského sídla. Není také divu, vždyť Bílý dům je opojným místem - ikonou, která reprezentuje Spojené státy.
Je pravdou, že prezidenti můžou vyděsit dokonce i ty nejmocnější lidi v zemi jenom tím, že je pozvou do Oválné pracovny na důvěrný rozhovor, do suterénní knihovny na přátelské posezení u kávy nebo je nechají přespat v Lincolnově ložnici. Současný prezident takhle při poslední kampani získal přes 10 milionů dolarů.
Ale ani cynické pokusy prezidenta o přeměnu Bílého domu v komerční ubytovací kapacitu nemůže snížit význam tohoto místa. Jistě, nejvyšší představitel země může být pihou na kráse, ale ta dřív nebo později zmizí, kdežto Bílý dům zůstane. Proč? Protože číslo popisné 1600 na Pensylvánské avenue patří celé Americe. Představuje jádro, střed, kořen naší jedinečné, americké demokracie, víc než třeba Kapitol nebo budovy jiných státních institucí v hlavním městě. V jeho přísně střeženém areálu sídlí duchovní odkaz Washingtona a Adamse, Jeffersona a Lincolna, Eisenhowera a Kennedyho (prezidenta, který umožnil, aby Roy Boehm v roce 1961 stvořil jednotky SEAL) a Roosevelta a Reagana.
Upozorňuji vás, že do areálu Bílého domu nevstoupíte, aniž byste přitom prožívali silné vlastenecké vzrušení. A vůbec nezáleží na tom, jestli jste obyčejný turista, který jde navštívit hlavu státu, nebo kapitán z jednotek SEAL jako já.
A nesejde dokonce ani na tom, kdo je zrovna prezidentem. Vážnost a úcta se vztahuje k prezidentskému úřadu, ne k osobě prezidenta. První příslušník SEAL Roy Boehm* kdysi prezideru tovi Kennedymu řekl: „Já jsem vás sice nevolil, pane, ale klidně za vás položím svůj život!"
Následující den v 08.55 jsem se objevil u tytéž brány do Bílého domu, k níž dovedl Brendel před necelými čtyřiadvaceti hodinami Joanne Montgomeryovou - a byl jsem nemilosrdně poslaný jinam. Zdá se, že jihozápadní brána dneska slouží jenom těm vznešeným osobám, které jsou pro Bílý dům natolik

důležité,
'Vlastní životopis Roye Boehma vydalo nakladatelství IŽ v roce 1999 pod názvem První SEAL.
152
aby od něj získaly nějaké mimořádné propustky. My obyčejní smrtelníci se musíme spokojit se suterénním vchodem ve staré budově Úřadu vlády, který se nachází na Sedmnácté ulici.
Neměl jsem chuť se s někým dohadovat, protože jsem byl skoro celou noc vzhůru. Volal jsem totiž do Japonska (časový rozdíl mezi Washingtonem a Tokiem činí třináct hodin) Alixe Josepho-vé a Tošovi, abych si poslechl, co je nového, a na oplátku jsem jim oznámil, co jsem zatím zjistil, a vůbec si s oběma trochu popovídal. Jelikož na Divokém panství nemám žádnou krytou linku, použil jsem Velkého bratra. A můžu vás jakožto daňové poplatníky ubezpečit, že vaše peníze v tomhle případě nepřišly nazmar, protože tahle tajná technika funguje na normálních telefonních linkách stejně dobře jako přes satelit.
Informace, které jsem se z Tokia dozvěděl, nebyly zrovna povzbudivé. Během uplynulých osmačtyřiceti hodin se prudce zvýšila aktivita Číňanů v celé zájmové oblasti. Konkrétně se jednalo o protivládní demonstrace ve třech jihokorejských městech, při nichž zemřelo dvanáct lidí, o výpadek elektrického proudu v hlavním městě Indonésie Jakartě a o generální stávku v Tokiu.
Sám už jsem věděl, že Peking v nedávné době zesílil politické tlaky na Singapur, Indonésii, Japonsko a Jižní Koreu a chtěl, aby se tyhle země s ním spojily a vytvořily s ním jakousi panasij-skou obchodní, vojenskou apolitickou organizaci, která by byla protiváhou NATO a G-7. Čínský ministr zahraničí v tomhle směru zhruba před měsícem navštívil své protějšky v Tokiu, Jakartě a Soulu. Byl ovšem odmítnutý. A Čína ted odpovídá pro-tiofenzivou.
Alixe nezvykle vzrušeným a ustaraným tónem prohlásila, že Číňané evidentně přeřadili na vyšší rychlost - a ne zrovna o jeden stupeň. A kdyby šlo jenom o tu rychlost - oni prý přímo odstartovali řadu akcí, které mají otočit kormidlem v jejich prospěch. „Objem šifrovaného vysílání z Pekingu zcela prokazatelně narostl," řekla Alixe. „A to nevěstí nic dobrého!"
Při téhle poznámce se mi v hlavě rozsvítilo varovné světélko (ano, přesně to, které se nachází hned vedle radaru na ženské). „Počkej chvilku!" Doběhl jsem pro digitální fotoaparát, vytáhl jsem z něj disketu, strčil ji do počítače a naskenoval z ní záznamy, které jsem pořídil na Princezně z Nantongu. Ty jsem pak uložil do jednoho souboru a pomocí šifrovacího programu z DIA (ten program mám na všech svých počítačích) jsem je dvakrát
153
zašifroval. „Posílám vám faxem tři stránky, dvakrát zašifrovaný!"
„Jaké jsou klíče?"
„Prvním klíčem je prvních pět písmen z prvního slova a poslední tři písmena z dvouslovnýho názvu tvojí škatulky. Druhým klíčem je tvoje oblíbená značka bot - měla jsi je na sobě, když jsme se poprvý setkali."
Alixe se od srdce zasmála. „Jsi velmi všímavý, Dicku!"
Potom se odmlčela a počkala, až přijde fax. Zhruba po čtyřech minutách jsem ve sluchátku uslyšel znova její hlas. „Myslím, že ty tváře znám! Nech mě chvilku pátrat! Jakmile zjistím něco konkrétního, hned se ti ozvu!"
Pověděl jsem jí o tom, že Bentley Brendel má propustku do Bílého domu - a přístup k tajným materiálům. Alixe zalapala po dechu.
„To je opravdu znepokojivá zpráva!" řekla. Mluvila mi přímo z duše. „Podívej, Dicku..." Zaváhala, jako kdyby hledala ta správná slova.
„Co se děje, Alixe?"
„Jsme na krytý lince, že ano?"
„Na tý nejkrytější!"
Slyšel jsem, jak se zhluboka nadechla. „Za posledních šest hodin byly, ehm, eliminovány tři z mých nejlepších zdrojů!"
V té chvíli jsem pochopil, proč je tak ustaraná. „Co byli zač? Jak se jim to stalo?"
„To není důležité. Mnohem důležitější je to, že spolu nebyly nijak spojené. Tři zdroje, tři samostatné buňky. Fungovaly nezávisle na sobě." Prudce vydechla. „Pamatuješ, jak jsem ti říkaly, že v naší branži

neexistují žádné náhody?"
„Samozřejmě!"
„Někde je díra, Dicku, a já s tím tady odtud nemůžu nic udělat!"
„Budu mít oči otevřený!" slíbil jsem jí. „Ale je to mimo oblast mojí působnosti!"
„Já vím. Ale upřímně řečeno, právě díky tomu, že jsi mimo, s tebou můžu mluvit. Nemáš s tím nic společného - a třeba tam uvidíš něco, co já ne, protože jsem příliš blízko."
„Budu mít oči i uši na stopkách," zopakoval jsem svůj slib. „Ty se zatím drž při zemi. A kdybys potřebovala ochranu, zavolej Tošovi!"
154
Uniformovaní příslušníci Tajné služby za přepážkou ve vstupní hale bedlivě prozkoumali můj služební průkaz a propustku do Pentagonu, dvakrát si mě změřili od hlavy až k patě, pozorně sledovali, jak procházím detektorem na kovy, a když jsem neprošel, nemilosrdně mě prohledali. A tak jsem agentovi, který měl na jmenovce uvedenou přezdívku Moldea, odevzdal skládací obušek a krátký nožík, o němž si většina lidí myslí, že je to jenom přezka na opasek, převzal jsem stvrzenku a návštěvní kartičku, protáhl jsem zmíněnou kartičku čtecím zařízením a vydal se dlouhou chodbou ke schodišti.
Já vím, že ve staré budově Úřadu vlády jsou výtahy. A dobré. Ale vždycky chodím radši pěšky. My od SEAL totiž využíváme každé příležitosti k fyzickému cvičení a Pinkyho kancelář ležela ve druhém patře na jižním konci. A ta čtyři patra schodů mi připadala jako výborná příležitost.
Proto jsem..., počkat, co se to děje? Omlouvám se za to přerušeni, vážení čtenáři, ale to je zase ten můj bláznívej redaktor. Ze přej mi našel chybu. Čtyři patra schodů. A Pinkyho kancelář přitom leží ve druhém patře. To jo, jenže já jsem do budovy vešel suterénním vchodem, vzpomínáte si? Tak se mi zdá, milej redakrůrku, že budeš muset dávat při čtení těch rukopisů trochu větší pozor!
Zpátky do Bílého domu. Vystoupal jsem po schodech do druhého patra, zahnul jsem doleva, pak doprava, prošel jsem dlouhou chodbou s mramorovou podlahou a hromadami papírových krabic. Ke svému zděšení jsem zjistil, že obsahují dokumenty, na kterých je nezřídka napsáno DŮVĚRNÉ! nebo TAJNÉ!
Skoro celou svoji kariéru u Navy jsem dělal práci, která byla tajná - a o většině akcí se ani nedozvíte, protože kdybych vám o nich něco řekl, mohl bych vám tím prozradit, jak nebo co jsem při nich dělal. Ačkoli jsem považovaný za odpadlíka, asociála a divokého mustanga, pravidla o zacházeni s utajovanými skutečnostmi ctím a dodržuji je. A kromě toho nesnáším, když se státní tajemství propírají na předních stránkách novin.
Ano, uvědomuji si, že novináři se zaštiťují právem veřejnosti na informace. Jenže oni ve jménu tohohle práva často ohrožují bezpečnost naší země, narušují její schopnost provádět zpravodajské a bojové operace a poškozují vztahy s našimi spojenci. Proto také novináře vyzývám, aby mi ukázali, kde je v naší ústavě zakotvené právo veřejnosti na informace. Jistě, máme první do-
155
datek, který zaručuje svobodu vyjadřování. Ale svoboda vyjadřování neznamená „právo na informace". Žádné takové právo prostě neexistuje. Já vím, že tisk musí informovat, vzdělávat a vychovávat, aby voliči mohli kvalifikovaně rozhodovat o naší politice, ale vyzrazování utajovaných skutečností už přivodilo smrt nevinných lidí, které jsem osobně znal, a krachy či v lepším případě odvolání akcí, kterých jsem se osobně účastnil. Proto se mi vynášení tajemství ve velkém z duše protiví. Když pak vidím, jak se tajné materiály válejí na nechráněné chodbě v papírových krabicích, a nikoli v trezorech, dělá mi to starosti, protože z toho usuzuji, že současná vládní garnitura nebere ochranu státního tajemství jako svoji prioritu. No pochopitelně - vždyť kdyby měla současná vláda o ochranu státního tajemství opravdu zájem, neumožnila by nějakému lobbistovi získat dočasnou propustku a nenechala by si do Bílého domu vodit příslušníky ozbrojených sil potenciálně nepřátelské země, ještě k tomu po úředních hodinách! Konec kázání.
Pokračoval jsem na jih do třetí chodby, kterou, jak jsem si všiml, sledovala z ozdobného stropu řada televizních kamer. Vedle všech dveří - starožitných, z tvrdého dřeva a s ozdobnými mosaznými klikami - visela papírová cedule s nápisem VSTUP PŘES 385. Pod ní visel další kus lepenky a na něm byla namalovaná šipka ukazující stejným směrem, kterým jsem kráčel. Když jsem po dalších deseti metrech

narazil na ceduli s nápisem „385", otočil jsem se doleva, vzal za kliku a otevřel dveře.
Stál jsem před malou a úzkou kanceláří zaplněnou skříňkami s pořadači a trezory na dokumenty. Uprostřed místnosti stály proti sobě dva staré dřevěné psací stoly s počítačovými terminály. Oba stoly vypadaly, jako kdyby patřily studentům, kteří právě dokončují dizertační práce - na každém ležela obrovská halda všelijakých poznámek, novinových výstřižků, knih, map a dalších materiálů. Po koberci se válely napájecí a telefonní šňůry a na dvouzásuvkovém sejfu stála zaprášená laserová tiskárna.
Vešel jsem dovnitř a zavřel za sebou dveře. Kancelář byla prázdná - až na ženu pozdně středního věku, která seděla u stolu úplně vzadu, a to u stolu tak úhledně uklizeného a srovnaného, že z okolního nepořádku doslova vyčníval. Žena napůl vstala, aby na mě přes ty hromady papírů a krabic, o obrovských počítačových monitorech ani nemluvě, vůbec viděla, a zamávala na mě. „Kapitán Marcinko?"
156
Přikývl jsem.
Prodrala se tím kancelářským bludištěm až ke mně a podala mi ruku. „Pojdte sem dozadu a počkejte chvilku u mě, než si na vás admirál Prescott udělá čas! Já jsem Avenir Reynoldsová, jeho asistentka."
Potřásl jsem jí rukou. „Těší mě, paní Reynoldsová!"
„Avenir - Avenir, prosím!"
„Jistě!" Prokličkoval jsem mezi papírovými a dřevěnými překážkami k jejímu stolu a tam jsem se zarazil. Před stolem jsem totiž uviděl starou dřevěnou židli s rovným opěradlem, která byla tak rozklížená, že by mě jen stěží unesla. „Radši postojím, pokud vám to nebude vadit!"
„Ale může to chvíli trvat."
„To je v pořádku, já to vydržím!" Samozřejmě že to bude chvíli trvat. Pinky mě nechává čekat často a rád. Myslí si, že mě tím vyvede z míry a překazí mi předem připravené plány. Netuší, že mi tím jenom poskytne další příležitost k tomu, abych si na něj zaboehmoval.
Avenir si upravila bezvadný drdol, sjela pohledem na rozhr-kanou židli, zatvářila se zmateně a nakonec nadhodila: „Co kdybyste si sedl k jeho stolu a dal si zatím šálek dobré horké kávy?"
Sedl si k jeho stolu? To znamená, že její šéf tady není! Jestli si chci sednout k Pinkyho stolu (rozumějte prohrabat se v něm) bez jeho přítomnosti? Schválně, zkuste hádat!
„No to by bylo přímo báječné!" odpověděl jsem s roztomilým žabáckym úsměvem.
„Dobře," přikývla Avenir. „Tudy, prosím," řekla a vykročila směrem ke mně.
Zamířil jsem ke dveřím nalevo ode mě - těm, které vedou do všech přilehlých kanceláří - aby mě mohla odvést do Pinkyho pracovny. Jenže ona se zastavila v půli úzké místnosti, před jedním z oné dvojice poškrábaných a odřených dubových byrokratických stolů. „Tak jsme tady!" oznámila mi a usmála se nechápavému výrazu v mojí tváři. „Ano, tohle je skutečně stůl admirála Prescotta!"
Jak už jsem říkal, ten stůl byl zavalený nejrůznějšími papíry, novinovými výstřižky, fotokopiemi a zprávami. Mezi nimi se povaloval rozervaný hnědý papírový pytlík, který sloužil jako podložka pod nakousaný rohlík s taveným sýrem. Chudák rohlík přitom nesl zjevné stopy po Pinkyho notně vyspraveném
157
)
chrupu. Vedle rohlíku stál šálek s kávou tak tmavou, že vypadala jako kus umělé hmoty. Nalevo od šálku ležel čtyřlinkový tlačítkový telefon přibližně z roku 1982 a za ním čtrnáctipalcový monitor, na jehož obrazovce běžel plnou rychlostí spořič s tematikou jednotek SEAL. Celkový dojem podtrhovaly Pinkyho špinavé brýle, nemilosrdně odhozené na ulepenou klávesnici.
Ted se asi sami sebe ptáte, jak je to možné. Vždyť Pinky je admirál a u admirálů se předpokládá, že budou mít svoje pracoviště jako klícku.
V tom se nemýlíte. Ve většině případů dostávají všichni, co nosí aspoň dvě hvězdy, velké kanceláře s nádherným výhledem. Jenže tohle je Bílý dům a už jenom tohle slovní spojení se při udávám adresy minimálně vyrovná apartmá v pavilonu E ve třetím patře Pentagonu s výhledem na řeku a Jeffersonův památník, kterého se Pinky při změně působiště vzdal.
Avenir ukázala na dubovou židli s rovným opěradlem, která vypadala ještě hůř než ta její, a zůstala stát

se založenýma rukama jako chůva. „Udělejte si pohodlí!" Jelikož jsem rozhodně nehodlal zkoumat Pinkyho stůl pod jejím bedlivým dohledem, chtěl jsem tu nabídku opět odmítnout. Když jsem se ale podíval mezi papírový pytlík a šálek s kávou na jedné straně a mezi klávesnici a dva týdny staré číslo časopisu Time na straně druhé a zjistil, co na Pinkyho stole leží, hned jsem si to s tou židlí -a horkou kávou - rozmyslel. Najednou jsem chtěl sedět u toho stolu co nejblíž.
Čtvrt minuty poté jsem se už nejistě vrtěl na rozviklané dřevěné židli a vyměňoval si zdvořilosti s Avenir, která vylovila z čistého a úhledně uspořádaného příborníku za svým čistým a úhledně uspořádaným stolem šálek a talířek z křehkého porcelánu a kávovar, který byl tak starý, že určitě pamatoval ještě prezidenta Johnsona (Andrewa Johnsona) a nalila mi pořádnou porci husté černé tekutiny.
Z toho, jak kolem mě pobíhala, koketně se na mě usmívala a roztomile žvatlala, jsem usuzoval, že jí moje společnost dělá dobře. Pinky s ní zřejmě zacházel tak, jako kdyby ani nebyla člověk - seděl s ní celé dny v jedné místnosti a nikdy s ní neprohodil ani slovo, s výjimkou štěkání rozkazů a vyčítání chyb. Takhle on totiž obvykle jedná se všemi sekretářkami, asistentkami a dalšími děvečkami pro všechno, které nenosí na rukávech tolik zlata jako on.
158
A zatímco jsem tam seděl s nohama překříženýma v kotnících a povídal si s Avenir Reynoldsovou o počasí, o Navy a o náplni práce příslušníka jednotek SEAL, v duchu jsem si dělal poznámky o tom, co jsem viděl na Pinkyho stole. Podle toho nepořádku a počtu žádostí, které měl vyplnit, se zdálo, že Pinky tady nedávno vyřizoval četné resty.
A ty resty pocházely většinou z oblasti utajovaných skutečností. Uprostřed stolu nechal troje desky s oranžovým pruhem, rozložené do vějíře jako karty. Podle štítků pocházely z DIA. Když jsem na deskách zahlédl krytí jméno Větrný štít, bylo mi jasné, že uvnitř jsou kopie surových zpráv od Alixe Josephové, vytištěné na takzvaném „papíru pro PT/STI"* (přísně tajné/speciální tříděné informace).
Hned jsem zbystřil pozornost. Prozkoumal jsem zrakem ty prostřední. Přesně v půli jsem objevil vrás: ky, které svědčily o tom, že desky byly kdysi přeložené -evidentně se podívaly do světa.
Na deskách vlevo byla přilepená cedulka s poznámkou: „Pinky, vrať prosím tě tyhle tři zprávy co nejdřív! Jestli můj šéf zjistí, že jsou pryč, tak mi narve prdel do šroťáku!" Podpis: „H." Musím zjistit, kdo se za tou iniciálou skrývá, protože to je přesně ta díra, kvůli které přichází Alixe Josephová o svoje agenty. Ted už tedy vím, kudy ty informace unikají! Pinky poskytl složky Bren-delovi a ten je předal Li Či-menovi. Číňan si je přečetl a vrátil je zpátky. Ale ještě předtím je přeložil, aby se mu vešly do kapsy u kabátu, do které je strčil cestou na oběd.
Důležitá poučka: neopatrné zacházení se zpravodajskými materiály způsobuje smrt lidí. Když Izraelci distribuovali surové informace od svého placeného špiona Jonathana Pollarda, některé dokumenty si našly cestu do rukou KGB. Sověti po pečlivé analýze zjistili, odkud ty informace pocházejí, a dokázali vysledovat zdroje, které jsme k jejich získávání používali. Ty potom neutralizovali - rozumějte zabili - a náš informační tok byl rázem na suchu.
* Tenhle papír je speciálně upravený, takže když ho dáte do xeroxu nebo do jiné kopírky, máte smůlu - žádná kopie se nekoná. Začal se používat krátce poté, co americký zrádce a izraelský špion Jonathan Pollard umožnil jednomu ze svých řídících důstojníků, aby si okopíroval přísně tajné materiály o celkovém objemu 33 metrů krychlových. Neptejte se mě, jak ten papír funguje - já to nevím. Vím jenom to, že opravdu funguje.
159
Alixe Josephová pracovala pod diplomatickým krytím, což jí zaručovalo určitou oficiální ochranu. Ale před kulkami chráněná nebyla. Stejně tak jako její agenti - Japonci, Číňané, Malajci, Filipínci a další cizí státní příslušníci, kteří v rámci jejích sítí působili.
Pinky je zkompromitoval už jenom tím, že ukázal složky s Větrným štítem Bentleyovi Brendelovi. A Brendel? Ten jim rovnou podepsal rozsudek smrti, když ty složky - nebo aspoň jednu z nich - půjčil Li Či-menovi.
Byl jsem tak naštvaný - na Pinkyho za to, že je takový idiot, a na Brendela kvůli tomu, že je takový zrádce - že jsem měl co dělat, abych se dokázal ovládnout. Ale právě umění ovládat se tvoří, přátelé, základ válečnictví. A tak jsem utlumil svůj hněv, přeměnil ho na energii, odhodlám a vůli - a pokračoval

ve vizuální prohlídce Pinkyho stolu.
Z obsahu několika sdělení z Bílého domu (všechny byly označené jako přísně tajné a na každém v záhlaví stálo „PRO: kadm. P. Prescotta III., OD: BB") jsem vyčetl, že Pinky má v rámci svého nejnovějšího úkolu zkontrolovat, jestli v Jihočínském moři nedošlo k nějakému incidentu, do něhož by bylo zapletené válečné námořnictvo USA.
A jak jsem k tomuhle závěru dospěl? Jednoduše - na základě jedné zprávy, kterou si vám dovoluji předložit v plném znění.
Pinky! Je nezbytné, aby ses podíval na veškerý pohyb U. S. Navy za posledních čtrnáct dní ve dvou kvadrantech. První leží mezi 105 a 110 stupni východní délky a 0 a 5 stupni jižní šířky a druhý mezi 122 a 124 stupni východní délky a 24 a 26 stupni severní šířky. Co nejdřív mi dej vědět, jak jsi dopadl! Spoléhám na tebe, že jako vždycky doručíš to zboží! Hrr ná ně, tygře!
O tom, co Pinky hledal ve druhém kvadrantu - který se prostíral severně od obratníku Raka - jsem neměl ani nejmenší ponětí. Zato u toho prvního jsem si byl až zatraceně jistý. Jednalo se o kvadrant, ve kterém leží ostrov Belitung - a právě tam zahájila moje jednotka SEAL Alfa akci, která vyvrcholila potopením Princezny z Nantongu. Ten hajzl se pokoušel vystopovat mě -jenže o tom naštěstí nevěděl!
A jak na to tedy šel? Soudě podle těch čmáranic v poznámkovém bloku a podle předvoleb u zapsaných telefonních čísel ob-, volával zřejmě všechny svoje spolužáky z Annapole, kteří pra-
160
covali na vrchním velitelství Tichomořské flotily na Havaji, a ptal se jich, jestli nezachytili nějaké zvěsti o tajných akcích v prostoru Jihočínského moře. Nic se ovšem nedozvěděl -as potěšením musím konstatovat, že je příliš hloupý na to, aby ho napadlo, že by mohl zavolat i na jiné složky ozbrojených sil, jako například na velitelství první letky 353. skupiny pro speciální operace amerického vojenského letectva se sídlem na základně Kaděna na japonské Okinawě.
Ale samozřejmě musel na ty svoje telefonáty použít otevřenou linku t viděl jsem to na výpisu hovorů z jeho telefonu. To znamená, že jeho škemrání o informace slyšely všechny čínské, japonské, ruské, korejské i australské zpravodajské služby, které mají přístup ke COMINTu (komunikační zpravodajství), SIGIN-Tu (rádiorozvědné zpravodajství) nebo TECHINTu (technoroz-vědné zpravodajství) a mohly tak v tomhle směru zahájit svoje vlastní pátrání.
Pinkyho spolužáci však svého kamaráda přece jen nenechali tak docela ve štychu. Na stole totiž leželo několik zpráv z vrchního velitelství Tichomořské flotily a všechny měly na sobě modrý proužek (Důvěrné!). Přitáhl jsem si židli blíž, usmál se na Avenir, pokračoval s ní v čilé konverzaci a zároveň jsem začal číst.
„Žádná aktivita U. S. Navy nebyla ve zmíněném prostoru dosud hlášená," znělo první sdělení.
„V naznačeném časovém úseku nebyl pro daný prostor v platnosti žádný operační plán," psalo se ve druhém.
„Operační středisko podmořských plavidel oznamuje, že ponorka Scorpion vyzvedla mimo uvedený prostor jednotku zvláštních složek Navy vedenou kapitánem Richardem Marcinkem, která se vracela z blíže nespecifikované cvičné akce," hlásalo třetí.
Moc rád bych se podíval i na čtvrté sdělení, ale to bych musel tu hromádku trochu přerovnat, což před Avenir nešlo. Předseda po mně chtěl, abych mu zjistil, co se tady na Národní bezpečnostní radě děje. A já jsem zjistil, že se děje tohle: NBR zřejmě špehuje Navy.
Jo jo, už vás vidím. Ptáte se, jak jsem to všechno mohl přečíst, když jsem to měl vzhůru nohama. Víte, přátelé, schopnost číst text obrácený vzhůru nohama sice v dnešní době pomalu zachází na úbytě, ale jinak je to stále dovednost, bez které se neo-
161
bejde žádný pořádný průmyslový špion, zpravodajský důstojník, novinář nebo jiný druh čmuchala - včetně mojí maličkosti.
Ale nenaučil jsem se to ve škole pro špiony ani na žádném kurzu černé magie, nýbrž kdysi dávno od jednoho sazeče a tiskárenského korektora jménem Neil Shine, který měl za mých mladých let v New Brunswicku na starosti vydávání madarské-ho zpravodaje. Než totiž nastoupily počítače, tak se písmo sázelo v sázecích strojích. Korektury se potom prováděly na plochých štočcích s olověnými písmeny,

která byla odlitá na stroji a zasazená do řádků. Slova na nich byla uspořádaná pozpátku a vzhůru nohama a teprve při průchodu rotačkou se celý text vytiskl normálně.
Jako mladý hoch jsem u Neila chvíli pracoval - nosil jsem balíky, čistil použité olovo, pomáhal mu ho tavit, aby se dalo znova odlévat, a podílel jsem se také na korekturách. Nějaký čas to sice trvalo, ale nakonec mě dokázal zasvětit do tajemství obrácených písmen natolik, že jsem uměl ve štočcích, které ležely poházené všude kolem, vychytat pravopisné, interpunkční a tiskové chyby. Další příklad toho, jak něco, co se člověk naučí v dětství, nemá v dané chvíli zdánlivě žádný význam - ten se projeví až později a získaná dovednost bývá mnohdy k nezaplacení.
Díky těm stovkám hodin stráveným u Neila teď můžu přijít k vám do kanceláře, sedět naproti vám, povídat si s vámi a přitom si můžu číst a ukládat do paměti veškeré poznámky, které se vám povalují po stole. Tohle umění mi už nejednou zachránilo ten můj chlupatý žabácký zadek. A jak jsem tam tenkrát seděl v té Pinkyho kanceláři a usrkával z malého porcelánového šálku několikrát převařenou kávu, najednou mi došlo, čím se Pinky zabývá: jelikož byl pověřený úkolem prověřit možné incidenty v Jihočínském moři a věděl, že jsem se vyskytoval poblíž, snaží se ted určitě zjistit, co jsem dělal ve stejné oblasti, kterou měl on prozkoumat.
Zatím se mu zřejmě příliš nedařilo. Povedlo se mu sice vypátrat radiogram ze Scorpionu, ve kterém kapitán Dave Brancato oznamoval, že mě naložil, ale nic víc, protože jinak Dave dodal už pouze to, že vůbec netuší, kde jsem byl a co jsem tam dělal. Že jsem jenom seděl bez benzinu na vodě a půl hodiny se houpal na vlnách jako korkový špunt. A ještě něco: prý jsme tak strašně smrděli, že nás museli dřív, než nás vzali dovnitř, omýt hadicí.
162
Bůh žehnej generálovi Crockerovi za to, že chtěl, abychom se stáhli co nejdál od místa, na kterém jsme Princeznu z Nantongu potopili. Původně jsme to dělali kvůli Číňanům - ale ted vidím, že nás to zachránilo před Pinkym.
Na stole totiž ležela také zpráva z vrchního velitelství Ticho-mořské flotily, která potvrzovala, že mě nechali hledat poté, co si moji přítomnost vyžádal šéf protiteroristické jednotky Japonské národní policie. „Marcinko byl kontaktován přes předsedu Sboru náčelníků štábů. Žádost přišla prostřednictvím VNO. Žádný předchozí kontakt s Pearl Harborem se neuskutečnil a příčiny jeho pobytu ve výše uvedeném prostoru nejsou známy," zněla zmíněná zpráva.
Vrchní velitel Tichomořské flotily dále dodal, že jeho úřad pro mě poslal vrtulník, aby mě vyzvedl na takové a takové pozici, a letadlo, které mě naložilo v Singapuru a dopravilo do Tokia. Konec hlášení.
Potom zde byl e-mail od velitele základny v Jokosuce admirála Graye, který Pinkyho informoval o tom, že absolutně neví, odkud jsem přijel - prý jsem ani neuznal za vhodné se s ním spojit a oznámit mu svoji přítomnost na jeho posvátném území.
A nakonec strohá zpráva od organizačního důstojníka ze zpravodajského štábu generála Crockera, v níž stálo, že kapitán Richard Marcinko byl dočasně přeložen ke Zpravodajskému štábu při Úřadu předsedy Sboru náčelníků štábů USA a že do jeho úkolů nikomu kromě předsedy nic není, tak ať si Pinky trhne nohou.
Pinky tedy podle mě zatím neuspěl. To byla dobrá zpráva. Ta špatná se skrývala v deskách s označením Větrný štít, sice uhlazených, ale stále s viditelnými stopami po přeložení. Jakmile se odtud dostanu, budu muset hned zavolat Alixe Josephové a sdělit jí, že jak ona, tak i její sítě byly vyzrazené nepříteli. Není divu, že přichází o agenty. Zatraceně! Bude to muset bleskově uzavřít, nebo je Li Či-menovi lidé všechny zlikvidují - jestli to už ovšem neudělali.
Vtom moje úvahy přerušil interkom, který ležel na stole u Ave-nir. „Už jsme na kapitána Marcinka připravení!" zachrčel z něj Pinkyho hlas. Podíval jsem se na Avenir. Tváří se jí na okamžik mihl výraz, který jasně prozrazoval, co si o svém šéfovi myslí. Pak ale nasadila profesionální úsměv, vstala, uhladila si šaty
163
způsobem, který je typický pro všechny matrónské ženy určité generace, a gestem mě vyzvala, abych ji následoval.
Vyšli jsme zpátky na chodbu, došli jsme ke schodišti, sestoupili o patro níž, na podestě jsme zabočili

doleva a potom hned doprava a pokračovali jsme dlouhou, pečlivě uklizenou chodbou. Nakonec jsme se zastavili před nádhernými dveřmi barvy javorového cukru, které sem musely být dané ještě v době, kdy tady sídlilo ministerstvo války. Vedle zárubně tentokrát nevisela žádná cedule. Avenir sáhla pod límec u blůzy, sundala si z krku dlouhý ocelový řetěz s jedním klíčem, strčila klíč do zámku, odemkla a navlékla si řetěz s klíčkem zpátky na krk.
Pak mi otevřela dveře, ustoupila stranou a pokynula mi, ať jdu dovnitř. „Běžte prosím hned dál, kapitáne!" řekla s nepatrným náznakem neochoty v hlase. „Oni neradi na někoho čekají!"
Udělal jsem, o co mě žádala. Avenir za mnou zvenčí pomalu zavřela dveře. Slyšel jsem, jak ozvěna jejích kroků postupně slábne, až nakonec zanikla docela.
Takže tohle bude sólo představení. Ne že by mi to vadilo -vždyť víte, jak jsem rád ve středu pozornosti, zvlášť když kypím vztekem. Zastavil jsem se a rozhlédl se kolem sebe. Nacházel jsem se v malé vstupní hale s vysokým, štukovou malbou ozdobeným stropem. Na zdi vpravo ode mě visela olejomalba lodi Bonne Homme Richard, pod ní stál anglický stolek z osmnáctého století a na protější zdi se leskla panoramatická fotografie washingtonské oblasti. Vedle dveří trčel nahoru starožitný věšák na kabáty a stojan na deštníky a podlahu pokrýval starožitný koberec. Řeknu vám, že tak pěknou vstupní halu nemá před svojí pracovnou ani ministr námořnictva!
Přímo před sebou jsem viděl dvoukřídlé dveře z vyřezávaného dřeva, vysoké bezmála tři metry. Prozkoumal jsem zárubně. Velké panty svědčily o tom, že se dveře otvírají ven, tedy směrem ke mně. Vzal jsem rukama za obě kulaté kliky najednou a pomaličku s nimi zkusil otočit. Šlo to hladce.
Zhluboka jsem se nadechl a připravil své tělo, mysl i duši k boji na život a na smrt přesně tak, jako kdybych skákal z-výšky třiceti tisíc stop naslepo na nepřátelské území. Představení právě začíná - a bezchybný výkon při něm je stejně důležitý jako tenkrát na palubě Princezny z Nantongu.
Ale tady nebudu naštěstí potřebovat žádné taháky napsané čínskými znaky na svých chlupatých dlaních. Nebudu potřebo-

vat zbraně s tlumičem ani vojenské nože. Ne, v tomhle případě bude mojí motivací vztek na zločiny, které jsou páchané na mé vlasti, a mou zbraní - tou nejnebezpečnější, kterou znám - bude moje osoba.
V něčem se ovšem obě akce přece jenom podobají - ani dnes totiž nehodlám brát žádné zajatce.
Otočil jsem naleštěnými klikami, počkal jsem, až západky vyskočí ven, a přitáhl obě křídla k sobě.
(Na scénu vstupuje Profesionální válečník)
Ve veřejích jsem zůstal stát - jednak pro větší efekt, jednak proto, abych prozkoumal možná nebezpečí. To byla ale chyba, protože pohled, který se mi naskytl, mě skoro omráčil. Fascinovaně jsem zíral přes celou obrovskou místnost na pětici oken o rozměrech dva a půl krát tři metry, za nimiž se v plné kráse vyjímal severní vchod do Bílého domu a jeho okolí. Po mojí levici stála empírová pohovka s červeno-zeleno-modře proužkovaným čalouněním. Vedle ní byla dvě kožená křesla a celou skupinku nábytku uzavíral nízký stolek. Místnosti pak vévodil starožitný mahagonový psací stůl, jehož pozadí bylo vyzdobené vlajkami Spojených států amerických a zlatě lemovanou tmavě modrou standartou, na níž se blyštěla prezidentská pečeť. Pěkně zastrčená kancelář, co říkáte?
Přesunul jsem svoji pozornost na osazenstvo místnosti. V křesle natočeném k oknům seděl zkroucený jako paragraf Hovňousek Pinky. U stolu za ním se v soudcovském křesle z mahagonu a černé kůže mačkal Bentley Brendel. Ten mě podle copu okamžitě poznal. Nejdřív překvapením vykulil oči a pak se honem rychle snažil svoje city znova opanovat a nasadit neutrální výraz. Jenže já jsem si toho všiml. Ano - přistihl jsem hojiři stejné chybě, kterou jsem udělal v Hunanu číslo jedna u Li Ci-mena.
A jeho pokus o zamaskování mi vyzněl úplně stejně jako ten můj Číňanovi. Vždyť přece přede mnou fakt, že jsme se čirou náhodou potkali v nějaké restauraci, nemusel vůbec tajit. Pokud ovšem nemá co skrývat. Jako například ty desky, které předal Li Či-menovi.
Pokračoval jsem v obhlídce. Napravo ode mě, těsně za Bren-delem, stál týž bodyguard s dětskou tvářičkou, kterého jsem viděl den předtím u Hunanu. Opět měl na sobě oblek za dobrých sedmnáct set dolarů, tentokrát v barvě oxfordské šedi s úzkým proužkem. Na propustce do Bílého domu zářilo vel-

ké N. Z toho jsem poznal, že to není federál, ale nájemný polda, a tím pádem u sebe nemá střelnou ani

jinou zbraň, protože jako návštěva musel projít stejným detektorem kovů jako já. Také tuhle informaci jsem vzal na vědomí a uložil si ji do paměti.
Tolik k dramatickým výjevům. Bylo načase, abych se pustil do práce - šlo tady přece o lidské životy. Postoupil jsem o krok dopředu, zavřel za sebou dveře a podíval se na Pinkyho.
A s potěšením jsem konstatoval, že vypadá příšerně. Jelikož nikdy necvičil, uniforma na jeho vychrtlé kostře vždycky visela jako hadry na strašáku v poli. V Bílém domě se místo uniformy nosí civilní šaty. A jestliže v uniformě vypadal Pinky špatně, tak v obleku vypadá přímo hrůzostrašně. Za prvé proto, že je založením hrozný skrblík, a tak si oblečení kupuje ve Filene's nebo v těch továrních prodejnách, které lemují mezistátní dálnici od Washingtonu až k hranici se Severní Karolínou. A za druhé proto, že Pinky nosí civil tak málo, že mu stejně žádný oblek nesluší.
Když se Hovňousek s námahou vyškrábal na nohy, zjistil jsem, že je oblečený dokonce ještě hůř než obvykle. Nejspíš by chtěl mít na sobě onen modrý oblek s jemným proužkem, který s oblibou nosívají pracovníci Národní bezpečnostní rady, jenže v jeho laciném obleku bylo víc polyesteru než vlny, a tak na něm visel jako igelitový závěs ve sprše. Na záložkách kalhot se dala lehce poznat místa, na nichž zanechalo svoje nehezké stopy ramínko. Rukávy u saka byly tak dlouhé, že sahaly Pinkymu až kus za kotníčky prstů. Mezi límcem silně špinavé bílé košile a vrásčitou kůží na krku zela dvoucentimetrová díra. Kravata vypadala tak, jako kdyby ji zahodil jeden z těch pouličních prodavačů z Connecticutské avenue, kteří prodávají na dvoukolácích žertovné cedulky na spínací špendlík. Nebyl to věru hezký obrázek - a moje žabácké srdce nad ním radostně zaplesalo.
Už beztak žalostný dojem ještě dokreslovaly jeho vlasy, které mu místo obvyklých neposlušných vlnek nyní trčely rovně nahoru. Vzadu na pravé straně hlavy mu čněla jedna kadeř kolmo k lebce, jako kdyby právě strčil prsty do elektrické zásuvky. Z toho jsem poznal, že je pod velkým psychickým tlakem. A všechen ten tlak měl zřejmě na svědomí Bentley Brendel.
Tlusťoch se vyhrabal z velkého křesla, obešel stůl a začal se kolébat ke mně. Obrovitá stehna se mu přitom třela o sebe a levá
166
ruka čechrala řídký porost na olysalé hlavě. Pracoval pouze v košili - přesněji řečeno v notně seprané bílé košili na knoflíčky. Na ní se houpala úplně stejná flekatá kravata, kterou měl tenkrát v Hunanu číslo jedna. Světle šedé kalhoty s jemným proužkem, v pase nastřižené a dole s pytlovitými manžetami, které visely dobrých deset centimetrů nad tkaničkami u odřených a sešmajdaných hnědých polobotek, přidržovaly na místě laciné červené elastické šle.
Celá ta kombinace mu dodávala bizarní, absurdní, ba dokonce směšný vzhled - připomínal mi kreslenou postavičku Home-ra Simpsona. Dokonce i Hovňousek Pinky vedle něj vypadal jako lev salonů.
Ale něco vám povím: tenhle Bentley Brendel měl hlas prodavače rolls-royceů. Byl to hlas, který vydělával peníze - takový, kterým se pyšní moderátoři televizních loterií, vyvolávací v aukčních síních nebo kazatelé pochybných věr. „Bentley Brendel, zvláštní konzultant prezidenta pro otázky národní bezpečnosti a diplomacii," pronesl uhlazeně.
Pak se jeho chování i tón hlasu změnily. Přívětivost zmizela a její místo zaujal nepříjemný, zlý a agresivní postoj. „A znepokojuje mě, že jsem v poslední době o tobě slyšel tolik nehezkých věd, Dicku!" zavrčel a podal mi líně ruku.
KAPITOLA 12
Na člověka o takové hmotnosti se pohyboval docela svižně. Ale v žádném případě jsem nehodlal dopustit, aby se iniciativy ujal on. Vykročil jsem mu naproti, uchopil jsem podanou ruku a pevně - opravdu pevně - ji stiskl. Oči sice prozradily, že mu působím bolest, ale jinak se držel statečně. Protože jsem z toho setkání nebyl zrovna nadšením bez sebe, řekl jsem: „Dick Marcinko -četl jsem některý vaše články v novinách a naprosto s nima nesouhlasím!" Pak jsem ho pustil.
Brendelův bodyguard stál se založenýma rukama jako socha a nevěnoval té události žádnou pozornost. Pohlédl jsem na Pinkyho - ten mě zná a ví, čeho jsem schopný. Tvářil se tak vystrašeně, až jsem se začínal bát, že si každou chvíli nadělá do kalhot.
Brendel stáhl zraněnou ruku zpátky, otočil se a dosprintoval
167

ke stolu. Tam zapadl do křesla a panovačně se na mě zadíval. „Posad se, Dicku!" nařídil mi hlasem, ve kterém chyběl sebemenší náznak zdvořilosti. „Máme tady s admirálem Prescottem na tebe řadu otázek, které je třeba zodpovědět!"
Vážně? „Díky, Bentleyi, ale já radši postojím!"
Teď se asi ptáte, proč jsem ten náš vztah začal právě takhle, místo abych se nejdřív jakoby přizpůsobil a udeřil teprve později. Vedly mě k tomu dva důvody. Za prvé jsem neměl času nazbyt - chtěl jsem být co nejdřív zpátky na Divokém panství a zpravit Alixe Josephovou o úniku informací k Číňanům. A za druhé bych si tím nijak nepomohl. Chtěl jsem mu přece zatřást hrníčkem, a ne si hrát na slušňáka.
Kromě toho jsem měl neustále na paměti slova velkého čínského taktika, generála Tchai Li'anga, který v roce 374 před naším letopočtem napsal toto: „Se svým nepřítelem jednej vždycky jako s nepřítelem, protože i on bude zacházet takto s tebou!"
To má něco do sebe, že? Vezměte si třeba moji situaci. Bentley Brendel dobře ví, co jsem zač - nebo si to aspoň myslí. Už o mně také mluvil s Pinkym. A jestli je opravdu tak dobrý, jak o sobě tvrdí, tak pochopil, že Pinkyho nemůže brát vážně a že si musí udělat průzkum sám. Tím pádem ví, že já lidi jeho typu nesnáším.
Abych zajistil, že se pánem situace stanu já a nikoli on, postupoval jsem přesně v intencích Profesionální válečníka - chopil jsem se vlády hned na začátku. Bolest, kterou jsem Brendelovi způsobil, jasně vymezila náš vztah. Naznačila mu, že bude an-tagonistický - a že u něj hledám nejzranitelnější místo.
Tomu generálovi Ľangovi příliš nerozumím, Mistře. Co takhle Sun Cu? Ten kdysi napsal, že klíč k vítězství představuje lest. Nebo vynikající vojevůdce z osmnáctého století generál Li Čung, který svoje žáky nabádal: „Naznač pohyb vlevo a pohni se vpravo; naznač pohyb vpravo a pohni se vlevo. Naznač pohyb vpřed a manévruj směrem vzad; naznač pohyb vzad - a pak vyraz vpřed a zdecimuj protivníka."
No a co má být, pulce? Vždyť Sun Cu přímý úder neodmítá -je-li správně načasovaný. Stejně tak Li Čung. Generál Ľang navíc nevylučuje žádný klamný manévr během akce - jenom ti říkám, že bys měl s nepřítelem jednat jako s nepřítelem, bez ohledu na to, jestli vůči němu podnikáš klamný manévr nebo ne. A mimoto jsem už před chvílí vysvětloval, že bych si žádnou lstí vůbec nepomohl.
168
Proč? Protože jsem si Brendela předem prostudoval. Navzdory tomu ledabylému zjevu je to diplomat - a dobrý, aspoň soudě podle toho, co jsem se o něm dočetl. A co to znamená? Znamená to, že se jedná o zkušeného a talentovaného vyjednavače. A diplomaté zjistili, že když člověk vyjednává, tak nepodniká žádnou akci, nehledá u protivníka žádné nejslabší místo, jenom reaguje na čerstvá stanoviska.
Jenže já tady nejsem kvůli vyjednávání. Přišel jsem sem proto, abych ho donutil jednat ukvapeně - jít proti všemu, co se za svoji dlouhou diplomatickou kariéru naučil. Na to, abych tohohle cíle dosáhl, ho budu muset omráčit - uštědřit mu takovou ránu, s jakou se dosud ještě nesetkal. A to se mi určitě nepovede, když s ním budu zacházet v rukavičkách.
Proto jsem nasadil válečnou masku. Nastal čas, abych se pustil s tímhle tlustbchem do boje a vyválel ho jako kynutý knedlík.
Zmíněný tlusťoch si mě mezitím měřil pohledem. „No jak chceš, Dicku!" Pak mávl rukou někam směrem k Pinkymu, jako kdyby mu chtěl předat slovo.
Pinky si odkašlal. Viděl jsem, jak mu ohryzek jezdí nahoru a dolů. „Je tady t-takový p-problém," začal opatrně.
„V t-tom p-případě mi o něm ř-řekni - třeba ti budu umět pomoct!" pobídl jsem ho s úsměvem.
Pinkyho obličej zbrunátněl. „Z-Zatraceně, Dicku, nech toho!" Usilovně se snažil získat nad sebou opět kontrolu. „Podívej se, Dicku," začal znova, „v současné době probíhají jistá velmi delikátní jednání s Č-Č-Číňany a..."
„Jednání této vlády s Čínou, ať už jsou jakákoli, nespadají do kompetence kapitána Marcinka, admirále!" uťal ho s bouchnutím do stolu Brendel. Pak se na mě upřeně zadíval. „V posledních několika týdnech se vyskytly určité znepokojující aktivity vojenského původu; aktivity, které nejsou v souladu s americkými zájmy! Já vím, že pracujete přímo u předsedy Sboru náčelníků štábů, a tudíž je vám jistě známo, že pan předseda odmítá čínskou politiku současné vládní garnitury, a to při každé příležitosti, která se mu naskytne!"

Mlčel jsem.
Brendel nasadil ostřejší tón. „Pan předseda se mýlí! Je možná dobrý voják, ale není politik! A přitom naše vztahy s Čínou musí řídit právě politika, a nikoli vojenské hledisko!"
Jenže já jsem dobře věděl - a vy snad také - že tlusťoch nemá
\ 169
pravdu. Kdyby neexistovala přísná vojenská politika, potenciální nepřátelé jako Čína by nás už dávno zlikvidovali. Jenom si vzpomeňte na to, co říkal plukovník Artur Býk Simon. Přesto jsem ani nehlesl a stále jsem čekal, co z toho tlusťocha nakonec vypadne.
Brendel dál řezal tím ostrým tónem. Ale moji pozornost upoutalo něco jiného, a sice starožitný ozdobný rám na dva obrazy, který stál na skříni za tlusťochovými zády. V něm byl na jedné straně zasazený obraz generálmajora Žu Lin-fana - Li Či-meno-va nadřízeného - s věnováním: Bentleyovi Brendelovi, jenž se tolik zasloužil o sblížení našich národů. Druhou část rámu vyplňoval list pergamenu, na kterém byly ozdobně písmem vyvedené následující řádky:
Celé válečnictví je lest.
Jsi-li silný, předstírej slabého;
Jsi-li slabý, dělej se silným.
Je-li tvůj cíl blízko,
tvař se, jako kdyby byl daleko.
Jenom tak můžeš dosáhnout úspěchu.
Ta slova jsem dobře znal. Pocházela z knihy o vojenské strategii s názvem Umění války, kterou napsal Sun Cu. A už mockrát v životě jsem se těmi slovy řídil. f
Soustředil jsem se opět na tlusťocha. „Právě proto," hřímal s naléhavým tónem v hlase, „chceme vědět, kde jsi byl a co jsi tam na příkaz pana předsedy dělal!"
„A proč byste to měli chtít vědět?" položil jsem řečnickou otázku.
„Do toho ti nic není!" odpověděl nedůtklivě Brendel. „Tahle vláda se nemusí zodpovídat ozbrojeným silám - je to přesně obráceně!"
„A ty jako mluvíš jménem vlády?"
„Ano," přitakal se sebevědomým úsměvem.
Přišel čas na pořádný žabácký budíček. Zabodl jsem do něj oči a řekl: „Tak mi na to ukaž nějaký papír, ty zásranej tlusťochu!"
Zkuste schválně hádat, kdo z nás dvou zamrkal překvapením - já jsem to rozhodně nebyl! „Nic ti ukazovat nemusím!" ucedil nakonec skrz zaťaté zuby Brendel.
„No ovšem - ale ne že mi nic ukazovat nemusíš, ty mi totiž ani nic ukázat nemůžeš!" Ukázal jsem na zdi jeho kanceláře a zeptal se ho: „Víš, co tady chybí?"
170
Nechápavě se na mě podíval. Stejně tak Pinky.
„Nikde tady nevisí žádnej prezidentskej dekret!" vysvětlil jsem. Pinky při těchto slovech vyvalil oči. Každý, doslova každičký asistent a zvláštní asistent prezidenta má ve své kanceláři na zdi velký list pergamenu, na kterém je ozdobným písmem napsané jmenování dotyčného do jeho funkce.
Jenže Brendel v kanceláři žádnou jmenovací listinu neměl. Měl tam jenom to svoje moderní umění, působivou sbírku fotografií a citát od Suna Cu.
Ukázal jsem palcem na zed a řekl: „Bentleyi, ty tady ten kousek papíru nemáš! Seš sice v Bílým domě, ale jinak seš mimo úřad!" Na chvilku jsem se odmlčel a potom jsem dodal: „Vždyť ty nejsi dokonce ani prověřenej!"
Při téhle poznámce dostal Pinky málem infarkt. Protože právě on velmi dobře ví, jak to všechno funguje. Ví, že na všechno musí existovat papír, který každému řekne, kde je jeho místo. Ví, že bez bezpečnostní prověrky nemůže mít nikdo přístup k utajovaným skutečnostem. A jestli někdo celé té byrokratické koncepci vzájemné nadřízenosti a podřízenosti, písemných, orazítkovaných a schválených bezpečnostních prověření a nezbytností typu tečka nad i rozumí, pak je to Pinckney Prescott III., kontradmirál U. S. Navy, štábní důstojník, byrokrat a profesionální aparátčík.
„Dám ti malou radu, Pinky," bušil jsem do toho idiota dál. „Kdyby mi tenhle zvláštní konzultant

nepředložil oprávnění zacházet s přísně tajnejma materiálama, ukázal bych mu nanej-vejš tak výstřižky z novin - protože jestli vyjde najevo, že jsi mu vyzrazoval vojenský tajemství - a věř mi, Pinky, že se o tuhle záležitost velmi, velmi pečlivě postarám - pak nevidím naději, že bys mohl bejt ještě někdy povýšenej!"
Pinky byl ve tváři bílý jako stěna a vyděšeně na mě zíral. Vypadal, jako kdyby ho přejel parní válec. Jeho problém. On to celé zpackal, ne já. Ted nastal čas odplaty.
Sklouzl jsem zrakem na Brendela. Tvářil se jako postavička v komiksu, které se na dalším obrázku rozletí hlava do všech stran. Nejvyšší čas na další šok.
Ohnul jsem palec směrem k Brendelovi. „Hele, Pinky, jestlipak víš, s kým byl včera na obědě? S největším čínským špionem tady ve Washingtonu!" odpověděl jsem si sám, aniž bych
171
•
počkal na Pinkyho reakci. „Jméno: Li Či-men. Vzhled: drsnej. Možná by ses měl vrátit k sobě do kanceláře a ověřit si to jméno u svejch kámošů v DIA!"
Pinky na mě stále tupě civěl. Zřejmě jsem se nevyjádřil dostatečně jasně či dostatečně konkrétně, nebo jsem na něj možná mluvil moc rychle. Každopádně mému pokynu očividně neporozuměl. Nevadí - za minutku se k němu vrátím.
Podíval jsem se pro změnu na Brendela. „Nechal sis tu schůzku s tím Číňanem schválit na Buzzard's Pointu, viď, Bentleyi?"
Na Buzzard's Pointu sídlí washingtonská pobočka FBI a také ředitelství pro veškeré kontrašpionážní aktivity v hlavním městě.
Nečekal jsem na odpověď a rovnou jsem pokračoval: „A mimochodem, co bylo v těch deskách s oranžovým pruhem, který jsi dal Li Či-menovi?"
„Nic takového jsem mu nedal!" prohlásil navenek klidně Bren-del. Ale kdyby oči uměly zabíjet, byl bych už dávno mrtvý.
A právě v tom spočíval ten problém, přátelé. Za prvé jsem viděl důkaz - desky v kapse u Li Či-mena a desky se stopami po přeložení u Pinkyho na stole. Za druhé, hlas se mu sice podařilo udržel v neutrální rovině, ale oči - ten vražedný pohled - ho prozradily. Nedávné psychologické pokusy, které byly provedené na dvou univerzitách a v Národním ústavu zdraví tady ve Washingtonu, totiž prokázaly, že mikromomentální posuny v zaostření pohledu, jak se učeně nazývá těkání očí, svědčí často o lživosti. Dovolte mi, abych vám to vyložil čistě po žabácku: lháři jsou hajzlové s vyhýbavým pohledem. A tenhle hajzl se pohledem opravdu vyhýbal. Předváděl spoustu mikromomen-tálních posunů a zornice mu jezdily nahoru a dolů, doleva i doprava.
Jelikož jsem zastáncem rovných příležitostí, což znamená, jak jistě víte, že s každým jednám jako s kusem hadru, obrátil jsem svoji pozornost opět k Pinkymu a vypálil na něj druhou salvu -takovou, která vyhnala jeho kostnatý zadek z kanceláře, abych si to mohl vyřídit s tím zkorumpovaným tlusťochem pěkně o samotě.
„Kdybych byl na tvým místě, tak bych se vrátil k sobě do kanceláře a začal bych prohlížet dokumentaci!" pronesl jsem pomalu a zřetelně. „A díval bych se, jestli jsou některý" z těch desek s oranžovým pruhem - konkrétně ty, který jsi dal včera ráno
172
tady Bentleyovi - pomačkaný nebo ne. Protože přesně takový desky jsem viděl u Li Či-mena v kapse!"
Díval jsem se, jak mu z tváře mizí všechna barva. „Pinky, myslím, že jsi předával PT/STI informace někomu, kdo na ně neměl oprávnění -a z toho by mohl bejt tvůj kámoš z DIA, pan H., značně nervózní!"
„P-P-P-P-Panebože!" vykoktal ze sebe Pinky. Jedno se musí Hovňouskovi nechat - člověk mu nemusí nic říkat dvakrát, pokud ovšem mluví pomalu, pokud pečlivě vyslovuje a pokud je v sázce Pinkyho kariéra.
Hovňousek se namáhavě zvedl, dovlekl se ke dveřím, chvíli zápasil s klikou, až nakonec obě křídla přece jenom otevřel a se zoufalým zasténáním vyrazil pryč.
Došel jsem ke dveřím a zavřel je. V místnosti jsme tím pádem zůstali tři - Brendel, jeho bodyguard a já. Podle mého názoru ideální společnost na to, abych konečně začal třást Brendelo-vým hrníčkem.

Přešel jsem ke stolu, položil ruce na hladkou kůži, chvilku jsem tak zůstal - abych si přečetl číslo na soukromé lince a uložil si ho do paměti - potom jsem se naklonil k Brendelovi a řekl: „Seš v tom až po uši!"
Tlusťoch na mě ukázal prstem. Jeho fešácky oděný ochránce obešel křeslo a sunul se ke mně. Cestou si začal připravovat svalnaté ruce. Na nic jsem nečekal - pravá ruka mi vystřelila dopředu, chytila mladíka za krk - palec s ukazovákem mu přitom pevně sevřely hrtan - a zvedla ho dobré dva centimetry nad podlahu. Překvápko, hajzle - to víš, s lidmi od SEAL si není radno zahrávat!
Přitáhl jsem si ho blíž k sobě. Oči mu lezly z důlků a obličej mu začínal modrat. „Synku," zašeptal jsem nahlas, „myslím, že by ses měl jít na chvilku projít!" Pak jsem zesílil stisk prstů a zeptal se: „Rozuměl jsi?" Hlava se mu pohnula nahoru a dolů, nahoru a dolů.
„No dobře!" Pustil jsem ho a podíval se, co dělá Brendel. Zrovna sahal po telefonu. Srazil jsem mu tu tlustou pracku stranou a vytrhl z přístroje šňůru od sluchátka. Chystal se cosi namítnout, ale natáhl jsem se přes stůl a vrazil mu facku. „Seš pěkná svině!" řekl jsem.
Přikryl si tvář rukou. „Za to mi zaplatíš!" zakňučel a odstrčil křeslo dál od stolu, abych na něj nedosáhl. Užuž jsem se chtěl

přesunout za ním, když vtom jsem za sebou vycítil nějaký pohyb.
Byl to Brendelův bodyguard. Ten kluk si nedá pokoj! Sice mě slyšel, ale neposlechl. Teda řeknu vám, ta dnešní mládež, to je prostě hrůza! Naznačil jsem očima pohyb doleva - zareagoval pohledem. Hodil jsem tělem doprava - zareagoval tělem. A právě v té chvíli jsem mu dal do břicha takovou ránu, že vylétl patnáct čísel do vzduchu. Dolů se složil jako pytel brambor a už se nehýbal.
Vrátil jsem se opět k Brendelovi. „A kromě toho seš lhář!" Protáhl jsem se kolem stolu, natlačil ho k oknu a vrazil mu dalších pár facek. Ne moc silných, abych ho nezranil - chtěl jsem ho spíš vyprovokovat. Když se totiž podíváte do učebnic psychologie, zjistíte, že lidé jako Brendel nesnášejí jakýkoli fyzický kontakt - natožpak ten, při kterém jsou otloukaní jako píšťalka.
„A se lhářema já nakládám takhle!" řekl jsem mezi fackami. Pokoušel se uniknout, ale to se mu nemohlo podařit, protože jsem ho pevně svíral nohama. Nemohl dělat vůbec nic --tyčil jsem se nad ním jako bůh pomsty a oběma rukama jsem ho fackoval.
Když jsem konečně přestal, zamračeně jsem se na něj podíval. Krčil se přede mnou a strkal si před obličej ruce na obranu před dalším možným útokem. Ustoupil jsem o krok dozadu a posadil se na kraj stolu.
„Za tohle může předseda Crocker!" zasípal. „Ty pro něj pracuješ - já to vím! Pokouší se zničit naši politiku vůči Číně! To on tě sem poslal!" Pak na mě vrhl pohled plný nenávisti a řekl: „Už se těším, jak vás za to, co jste udělali, uvidím oba v pekle!"
Oplatil jsem mu stejným pohledem. „Předseda Crocker mě sem neposlal, Bentleyi! Přišel jsem sám! Ale klidně se s tebou vsadím, že budeš v tom pekle dávno před náma!"
Vstal jsem, otočil se k němu zády, opatrně jsem překročil nehybného bodyguarda a vydal se ke dveřím. Kráčel jsem přitom pomalu a se vztyčenou hlavou jako toreador, který právě složil býka. Když jsem došel ke dveřím, otevřel jsem je a ještě jednou jsem se otočil k rozzuřenému lobbistovi. „Měl bys ted bejt daleko opatrnější, Bentleyi!" prohlásil jsem mezi dveřmi, „protože už vím, že seš zasranej zrádce, a budu tě pozorně, velmi pozorně sledovat! Pokud se ovšem nerozhodnu, že tě zabiju!" .
Jelikož nyní máme cestou do Pinkyho kanceláře chvilku čas,

dovolte mi, abych vám vysvětlil, co se právě stalo. Když byl před mnoha lety kmotr všech příslušníků SEAL Roy Boehm ve Vietnamu, jistý čtyřprýmkový idiot, jemuž Roy zdánlivě podléhal, mu výslovně zakázal, aby podnikal jakékoli bojové akce proti nepříteli. „Jste tady proto, abyste radil, cvičil a pozoroval!" pravil onen čtyřprýmkář. „A tak radte, cvičte, pozorujte - ale za žádných okolností nepodnikejte akce proti nepříteli!"
Jestli si myslíte, že by Roy někdy vynechal jedinou příležitost k tomu, aby se mohl utkat s nepřítelem, tak vám klidně prodám pozemek na pobřeží. Leží přímo u jedné pláže v Arizoně.
A jak ten problém Roy vyřešil? Jednoduše - odvedl svoje svěřence hluboko do nepřátelského týlu a

nechal je zaujmout bojové postavení. Pak jednomu z nich nařídil, ať nadělá spoustu hluku a přiláká pozornost nepřítele. A když příslušníci Vietkongu zaútočili, Roy odpověděl protiúderem a všechny je pozabíjel. A po návratu do tábora mohl po pravdě ohlásit, že sice podnikl bojovou akci proti nepříteli, ale stalo se tak jenom proto, že Viet-kong jeho lidi „předběhl", a oni se tím pádem museli probojovat zpátky.
A tutéž taktiku hodlám použít i v tomhle případě. Ale napřed si to budu muset vyřídit s Hovňouskem Pinkym.
Když jsem vešel do kanceláře, Pinky klečel na všech čtyřech, vrtěl zadkem jako pes a lezl po podlaze a horečně hledal něco na koberci pod stolem. Jeho asistentku Avenir jsem nikde kolem neviděl.
„Ztratil jsi něco, Pinky?"
Hovňousek se lekl, vyskočil, praštil se hlavou o stůl a spadl zase zpátky na podlahu.
Podruhé už si dal pozor. Vstal a s vyvalenýma očima vyděšeně skřehotal: „Dicku, já jsem to nevěděl! Já jsem to fakt nevěděl! Patří k těm, kterým mám podléhat! Má velkou kancelář! A poradce pro otázky národní bezpečnosti si ho vždycky volá k sobě! Já jsem to opravdu nevěděl!"
Nejsmutnější na tom je, že má zřejmě pravdu. Pinky není zlý -aspoň ne v tom smyslu, že by zradil svoji vlast. Bezzásadový? Jistě! Machiavelistický? Samozřejmě! Bezohledný? Na to vemte jed! Intrikán a manipulátor? Bien sur! Ale ne zrádce. Pinky myslí jenom na to, jak by dostal další hvězdu. A právě tahle jeho touha byla zřejmě prvotní příčinou jeho potíží. Bentley Brendel z něj udělal hlupáka. Zřejmě byl příliš zaneprázdněný líbáním
175
tlusťochova obrovského zadku, než aby si toho chlapa prověřil.
Ale nenechal jsem ho tak snadno vyklouznout. „Kdo to je kurva ten H.?"
„Cože?" zeptal se udiveně Pinky a zapadl do židle.
„Pan H. - ten idiot, co ti poslal tohle!" odpověděl jsem a poklepal ukazovákem na složku s Větrným štítem.
„To ti nemůžu říct, Dicku - on by mě dozajista zabil! Byla to kamarádská služba!"
Došel jsem k němu, opřel se oběma rukama o stůl a naklonil se těsně k Pinkyho rozechvělému obličeji.
„Spíš by ses měl bát, abych tě nezabil já!" zavrčel jsem. „Už jsi stačil zničit spoustu práce a taky lidskejch životů, a jestli mi to jméno nedáš a nepo-můžeš mi napravit ty zatracený škody, tak z tebe nadělám hamburger!"
Podíval se na mě a viděl, že to myslím smrtelně vážně. Pak zabořil obličej do dlaní a prozradil mi to jméno. Přesně jak jsem tušil - jednalo se o jednoho z členů té jeho annapolské mafie. Copak se tam neučej nic jinýho než podvádět při zkouškách, oblbovat praktikantky a kšeftovat s drogama?!
No ovšem - učej se taky to, že za určitejch podmínek se klidně může vyzrazovat státní tajemství. Podmínkou číslo jedna je to, aby osoba, které se ono tajemství prozrazuje, byla spolužákem z námořní akademie. Podmínka číslo dvě neexistuje.
Stál jsem nad Pinkym jako ředitel školy nad žákem a čekal, až na tlustý papír s hlavičkou Bílého domu vyťuká všechno, co ví. Ano, doslova vyťuká, protože tu zprávu psal na psacím stroji -nechtěl jsem nechávat žádné elektronické stopy na místě, na kterém by mohly padnout do rukou Bentleyovi Brendelovi - nebo někomu jinému. Než Pinky poskládal slova přesně tak, jak jsem si. to představoval, spotřeboval dva papíry - a spoustu drahocenného času. Oba zmetky jsem sešrotoval a konečné znění jsem okopíroval a nechal Pinkyho podepsat každou kopii, včetně uvedení data. Podepsané kopie jsem pak strčil do kapsy u saka.
Při pohledu na to, jak celá jeho kariéra mizí v mém obleku, zachvátila Pinkyho panika. „Ale co bude se mnou?" zakňučel.
Změřil jsem si ho pohledem. Vůbec jsem ho nelitoval. „Co bude s tebou? To je mi úplně jedno, Pinky! Ty už seš totiž vyřízenej!"
176
KAPITOLA 13
Když jsem se krátce po jedné hodině odpolední vracel na Divoké panství, slabě sněžilo. Doma jsem našel vzkaz od Alixe Jose-phové. Prý se mám podívat do počítače na jistý zašifrovaný soubor. „Doufám,

že ti ty informace pomůžou, Dicku!" řekl mi její hlas. „Použij stejný čísla, který jsi dal mně. Brzo na slyšenou!"
Zapnul jsem počítač, dešifroval zmíněný soubor a začal si ho číst. Alixe zjistila totožnost Číňanů z těch fotografií, které jsem jí poslal. Zřejmě jsem zabil dva přední specialisty Pekingu na ra-dioelektronický boj - oba to byli jednohvězdičkoví generálové, oba studovali v Americe. Poškrábal jsem se na bradě. Co sakra dělali na palubě Princezny z Nantongu? Četl jsem dál. Situace v Japonsku, Koreji, Singapuru a na Filipínách se začíná přiost-řovat, psala Alixe. „Dicku, vsadím se, že všechny tyhle oblasti jsou jenom trikem, kterej má odlákat naši pozornost a vyvést nás z rovnováhy!"
Tenhle názor mi připadal docela pochopitelný -jen si vzpomeňte na ten citát v Brendelově kanceláři. Podle Číňanů hraje ústřední roli v boji lest. Před víc než dvěma tisíci lety napsal jejich slavný vojenský taktik generál Čun Li na tohle téma tři knihy veršů. Rovněž úplně první (a téměř zapomenuté) dílo Suna Cu s názvem První předpoklad vítězství je v podstatě krátkou polemikou o klamných manévrech.
Shromáždil jsem svoje lidi a vyhlásil válečný stav. Zavolal jsem také do kanceláře k předsedovi Crockerovi a chtěl jsem sdělit Jo zprávu, kterou by měla předat dál. Nebyla to zpráva zrovna příjemná. Na jedné straně nám přiznání, které jsem si vynutil na Pinkym, poskytlo potřebnou záminku k tomu, abych se svými objevy mohl zajít za ministrem obrany - a doufat, že Brendelův tlustý a proradný zadek vyletí z Bílého domu rovnou před soudní tribunál. Na druhé straně to byly ale všechno jenom indicie a měl jsem takové neblahé tušení, že ministr obrany bude jednat teprve tehdy, bude-li celý případ dovedený k dokonalosti.
Ale stejně to bylo jedno, protože generál Crocker odcestoval mimo město, přesněji řečeno do West Pointu, kde přednášel „referát na téma vojenská připravenost Ameriky", jak napsaly noviny. Přesto jsem chtěl na něj přepojit, ale osoba, která brala u předsedy telefony, moji žádost odmítla. Prý nejsem na generálově seznamu.
177
„Tak mě, prosím, spojte s Joanne Montgomeryovou!"
Chvíli bylo ve sluchátku ticho a pak se ozvalo: „Je mi líto, pane, ale nejste na seznamu ani u slečny Montgomeryové!"
Samozřejmě že ne. Když jsme sestavovali plán zabezpečení celé akce, dbali jsme na to, abych zůstal kvůli utajení docela mimo. Vytočil jsem číslo Joanneina pageru a čekal. Uplynulo pět, šest, sedm minut a stále žádná odezva. Dal jsem Bumerangoví, Eddiemu a Hlodavcovi tři díly Velkého bratra, poslal je do města a nařídil jim, ať se napíchnou na Brendelovy kanceláře ve staré budově Úřadu vlády a na jeho dům v Georgetownu. Uvidíme, co se jim podaří zjistit. Další část elektronických hraček si vzali Kachní noha, Půlpinta a Piek - ti se jeli postarat o aktivity našeho přítele Li Či-mena. Pak jsem použil modul se scramblo-vaným telefonem a zavolal jsem Alixe Josephové do Tokia.
Ale ani tady jsem nepochodil. Zkusil jsem její pager a poté znova Joannein. Když se ani v jednom případě do čtvrt hodiny nic nestalo, vytočil jsem číslo na naše velvyslanectví v Tokiu. Spojovatelka mě přepojila k Joanne do kanceláře. Nikdo to však nebral. Nechal jsem tam aspoň vzkaz, ať mi co nejdřív zavolá.
Začínal jsem si dělat starosti. Kdyby jen starosti - začínal jsem se přímo bát! A tak jsem vzbudil Toša a opatrně (mluvili jsme spolu po normální, to jest nekryté lince) jsem ho informoval o událostech, které se staly za uplynulých šest hodin. Netrvalo dlouho a Tošo si začal dávat dvě a dvě dohromady - koneckonců, je to poměrně chápavý hoch a absolvent Notre Dámu. Oznámil mi, že udělá, co bude v jeho silách, a že se do toho pustí hned.
Zrovna jsem se chystal opět zavolat do kanceláře ke generálovi Crockerovi, když vtom se ozval Kachní noha. Ale než mi stačil cokoli říci, vypadl mu signál a telefon ohluchl. Zavěsil jsem a čekal.
Půl minuty nato zazvonil telefon znova. Zvedl jsem sluchátko. „Ano?"
„Li je na cestě k Dulles," ohlásil mi Kachní noha. „Venku před barákem, ve kterým pracuje, naskočil do taxíku. Cestuje nalehko, má u sebe jenom kufřík a jedno příruční zavazadlo! Jedeme právě po silnici k letišti a jsme od něj šest aut. Co máme dělat?"
„Zůstaňte na něm přilepený!" odpověděl jsem. „A dejte mi vědět, co dělá a kam jede!"
„Rozkaz, šéfe!"

178
Za dalších šest minut jsem zvedal sluchátko znova.
„To jsem já, šéfe, Bumerang!"
„Poslouchám!"
„Tlusťoch právě odlítá do New Yorku. Máme letět s ním?"
„Ne." Chtěl jsem, aby všichni prozatím zůstali nablízku. „Jenom se ujistěte, že do toho letadla opravdu nastoupil!"
„Rozumím!"
Pak jsem opět zkusil Joannein pager. Tentokrát jsem měl štěstí - během půldruhé minuty se konečně ozvala. „Omlouvám se za to zdržení! Viděla jsem sice, že mi voláš, ale nemohla jsem se dostat k telefonu!"
„Musím mluvit s předsedou - hned!"
„Jsme ještě ve West Pointu. Na recepci u ředitele."
„Tak hned, jak se vrátíte!"
„Počkej, Dicku!" Zakryla mluvítko dlaní. Slyšel jsem, jak s někým mluví. Potom mi oznámila: „Předseda říká, že bychom se měli držet postupu, kterej nám stanovil!"
Jsou chvíle, kdy je potřeba dodržovat nějaké postupy - a chvíle, kdy je potřeba jednat, což byl právě náš případ. „Jo - já se s ním musím setkat!"
Tón v mém hlase ji nejspíš přesvědčil, protože zase zakryla mluvítko dlaní. Deset vteřin poté se ze sluchátka ozvalo: „Počkej na nás v 16.30 u základny! Probereme to v autě cestou k předsedovi domů!"
„Už tam jedu!"
17.25. Čekal jsem na letištní ploše, až předsedův gulfstream konečně v houstnoucím sněžení zastaví. Na letiště mě dovezl Aligátor - ten před víc než hodinou odjel do Fort Meyeru, kde předseda bydlí. Tam mě také vyzvedne. Než letadlo přistálo, zavolal jsem na Divoké panství. Kachní noha mi nechal na záznamníku vzkaz. Li Či-men prý odletěl se společností ANA do Tokia. Kachní noha pak zjistil, že tam přesedne na letadlo do Pekingu.
Poklop se otevřel, spustily se schůdky a v úzkém otvoru na boku letadla se objevila rozložitá postava generála Crockera. Na chvíli se zastavil a rozhlédl se kolem. Když mě spatřil, zavolal: „Dicku!" a mávl na mě rukou.
Doklusal jsem k letadlu, počkal jsem, až generál sleze po schůdkách dolů, a podal mu ruku. „Rád vás vidím, generále!" Vypadal unaveně, přímo vyčerpaně. „Jakej byl let?"
179
„Jakej byl let? Zatraceně mizernej, takovej byl let!" zavrčel spíš sám pro sebe generál. „Celou cestu s náma házely turbulence -ještě štěstí, že tam nebylo žádný kafe! Kdyby tam bylo, měl bych ho ted všude po sobě! Ta zatracená televize přenášela můj projev v přímým přenosu, takže jsem s Bílým domem už zase asi na kordy! Touhle dobou už mi určitě volá domů hromada reportérů a ptá se, kdy hodlám rezignovat! Pak jsme chytili tohle počasí, který nás skoro...," podíval se na velké hodinky na levém zápěstí, „hodinu nepustilo dolů! A zejtra musím odletět za Velkou louži na to zatracený jednání a k tomu ještě připíchli ten noční vejlet na jih k NATO, i když vůbec nechápu, proč..." Vtom přestal sám pro sebe mudrovat a obrátil svoji pozornost ke mně. „Promiň, že jsem tě nechal čekat tak dlouho, Dicku!"
Zároveň k nám tiše připlul předsedův velký tmavě modrý ca-dillac. Jeho řidič vystoupil, obešel limuzínu a otevřel pravé zadní dveře. Chtěl jsem ustoupit na bok, ale generál mi položil ruku na rameno a popostrčil mě k autu. Zalezl jsem dovnitř a posunul se na levou stranu velkého širokého sedadla. Generál poté uvolnil cestu Joanne.
Ta ale zavrtěla hlavou, řekla: „To je v pořádku, já pojedu vepředu!" Otevřela dveře u spolujezdce a usadila se vedle řidiče. Jako poslední nastoupil generál. Zaujal místo vedle mě, zavřel dveře, vzal si od řidiče kupu složek a rozsvítil čtecí lampičku.
Potom si nasadil brýle a zběžně složky prolistoval. Když jsme projížděli hlavní bránou základny, měl už brýle zase zpátky v kapse u košile a složky odložené vedle pravého stehna.
Joanne si posunula bezpečnostní pás výš a natočila se na sedadle tak, aby nás lépe slyšela. Generál na mě vrhl pohled, který se nedal nazvat jinak než pronikavý, namířil na mě ve svém obvyklém gestu palec a

ukazovák a prohlásil: „No dobře, jsme tvoji, Dicku! Co se děje tak důležitýho?"
Vypálil jsem hned od začátku ostrými. Cestou na základnu a při čekání na předsedovo letadlo jsem měl totiž spoustu času na to, abych si v hlavě srovnal myšlenky a nemusel jsem pak zbytečně plýtvat generálovým časem. Ale než vám povím, co jsem mu řekl, dovolte mi, abych vám připomněl jistou podružnou informaci, kterou byste si měli pamatovat.
Jak nám všem Alixe Josephová kdysi vysvětlila - dávali jste přece pozor, že? - zpravodajské akce Číňanů bývají tradičně velmi široké, ale ne příliš hluboké. To znamená, že pro špionáž-
180
ní účely vyšlou do zámoří třeba pět tisíc studentů. Každý student má pouze nepatrnou část úkolu. Něco jako když osm tisíc lidí kope dvacetikilometrový zákop. Každý kopáč hází jenom hlínu, kterou má před sebou. Tenhle způsob práce převažuje v totalitních režimech, které připomínají pyramidové hry - dole spousty drobných dříčů a nahoře pár dobře živených, bohatých a domýšlivých hlavounů.
Číňané tedy nasazují na úseku dolování informací stovky tisíc agentů, ale ta hlavní část - rýžování zlatých zrnek- se odehrává v Pekingu.
A právě díky téhle skutečnosti se nikdy nemůže přihodit nic, co by nenařídilo pekingské ústředí - Er bu - které sídlí v šesti-patrové budově na ulici Huang-si, jenom pár stovek metrů od náměstí Tchien-an-men.
To je skvělé! říkáte si asi. Ano, opravdu je to skvělé, když víte, jak čínský zpravodajský systém funguje - ale stejně vám to příliš nepomůže, protože pořád nevíte, kdy se Peking rozhodne jednat.
Jenže to není tak docela pravda. Pamatujete si ten zarámovaný citát v Brendelově pracovně? Já ano - a myslím, že Žu Lin-fan také. A právě tyhle řádky jsou klíčem k řešení našeho taktického problému.
Podívejme se na to ze širšího hlediska. Prozkoumejme plán hry Číňanů.
- Fakt: Během poslední prezidentské kampaně se vyskytly četné politické dary, které sponzorovali Číňané.
- Fakt: Na americký obchod je neustále vyvíjený nátlak, za kterým stojí všichni ti bývalí ministři zahraničí, jejichž právnické, poradenské a jiné firmy vydělávají na obchodech s Čínou miliardy dolarů.
- Fakt: V nejvyšších kruzích panuje mylná domněnka - vydatně posilovaná takovými vlivnými osobnostmi, jakou je například Bentley Brendel - že když budeme Číňanům podlézat, odradíme je od spojenectví s Rusy.
To by byla ta zjevná stránka věci. A nyní ta skrytá.
- Fakt: Číňané využívají svoje studenty, novináře a turisty ke špionážním účelům.
- Fakt: Objevily se úniky tajných informací, které má na svědomí Bentley Brendel a možná i další lidé na vlivných místech.
- Fakt: Alixe Josephová odhalila řadu teroristických organiza-
181
cí. Jsou to buňky složené z nespokojených bývalých příslušníků ozbrojených sil a složek, rozmístěné od Pusanu až po Jakartu. A co mají všechny tyhle tangy nabité lokality společného?
Oním společným prvkem je jistý Li Či-men, eso z Er bu, které v krátkém časovém období všechny zájmové oblasti navštívilo. Jeho posledním působištěm byl Washington - a z něho teď utíká. Osobně se domnívám, že se vrací do pekingského hnízda Er bu. A jestli se ukáže, že je to pravda, pak se Číňané chystají velmi brzo něco podniknout.
„Dobrá," prohlásil generál Crocker, „dejme tomu, že tvoje tvrzení prozatím beru. Otázkou je, kde se to má stát! Pokud CIA něco neví, neznamená to ještě, že se opravdu nic neděje!" V obličeji se mu objevil znechucený výraz. „Ty už nás znemožnili dávno! Proto jsem poslal všechny tvoje materiály do DIA - ale tam z toho nejsou vůbec moudrý, aspoň zatím! Tak co mi k tomu řekneš, Dicku?"
Odpověděl jsem, že řešení leží v moudrých slovech Suna Cu, která jsem viděl v kanceláři Bentleye Brendela:
Je-li tvůj cíl blízko,
tvař se, jako kdyby byl daleko.
Jenom tak můžeš dosáhnout úspěchu.
Byl jsem přesvědčený o tom, že Číňané právě podnikají promyšlený klamný manévr, který má zastřít pravý cíl. Ale co tím pravým cílem je, to jsem ještě nevěděl. Věřil jsem nicméně, že jím není Japonsko,

Korea, Indonésie ani Singapur. Tam se odehrávala veškerá dosavadní aktivita - a my proto musíme hledat jinde.
A jaké příležitostné dle nám tím pádem zbývají? Například Rusko. Což je silně nepravděpodobné. Třebaže Moskva uzavřela s Pekingem onu spojeneckou dohodu, nadále ponechala svoje vojáky na mandžuských hranicích - a na celé hranici s Čínou jich působí dohromady přes milion. Navíc jsou Ivani i přes současnou neklidnou vnitřní situaci pořád schopní způsobit Číně v případě válečného konfliktu rozsáhlé škody. Mají jaderné zbraně, letectvo, armádu. Tyhle argumenty podle mého názoru vylučují Rusko ze hry.
Potom Vietnam. Ten si činí nárok na Paracelské ostrovy, v jejichž okolí by mohly ležet obrovské zásoby ropy. Jenže Číňané už Paracely ovládají, což vylučuje kroky proti Vietnamu. Proč by opravovali něco, co není rozbité?
182
Takže nám zůstává jediný reálný cíl a tím je podle mého názoru Tchaj-wan.
Jistě si vzpomínáte, jak jsem byl tenkrát na palubě Princezny z Nantongu překvapený, když jsem zjistil, že rakety, které jsme tam našli, nepocházejí z pákistánských zásob. Jednalo se o střely s plochou dráhou letu vypouštěné ze země a s konvenčními hlavicemi. V té době jsem je pustil z hlavy. A to jsem neměl dělat.
Vytáhl jsem z kufříku mapu Jihočínského moře. Vzal jsem Tchaj--pej jako střed a opsal kolem něj kružnici o poloměru osm set kilometrů. „Myslím, že Číňani zaútočej na Tchaj-wan odněkud z tyhle oblasti, a myslím, že to bude už brzo!" svěřil jsem se generálovi Crockerovi se svými obavami.
„Ale vždyť by na něj mohli docela snadno zaútočit z pevniny!" namítl generál. „Tak proč by si přidělávali práci?"
„Protože takhle by byli z obliga!" trval jsem na svém. „Něco podobnýho přece už jednou zkusili...!" zrak mi sklouzl k řidičově zátylku. „Však víte..., jak jsem byl nedávno pryč!"
„To chtěli bejt taky z obliga?"
„Právě proto tam měli ty kufry - ty, který jsem přivezl s sebou!" Rád bych mu toho řekl víc, ale v té chvíli to nešlo. Dokončím ten monolog až u něj doma, tam budu moci mluvit bez zábran. Věděl jsem totiž, že díky Velkému bratrovi by Číňané mohli proti Tchaj-wanu podniknout tajnou operaci.
Generál přikývl, otřel si hřbetem ruky obličej a podíval se oknem ven. Velká limuzína právě proplouvala poloprázdnou mimoúrovňovou křižovatkou, která vedla na městskou dálnici I-395. Po ní přejedeme most a napojíme se na dálnici George Washingtona. „Hele, Dicku, aniž bych zacházel do nějakejch podrobností, myslím si, že už máš dost nepřímejch důkazů na to, abych zašel za ministrem obrany. Nařídím taky vyšetřovač-ce, aby se pořádně podívala jak na toho Li Či-mena, tak i na toho Brendela!"
„Pozdě, generále!" poznamenal jsem. „Li Či-men upláchl! Moji lidi ho sledovali. V 17.00 odletěl do Tokia. Při nástupu použil oficiální pas." Na chvilku jsem se odmlčel a pak jsem dodal: „A Bentley Brendel odcestoval do New Yorku. Nevím sice, co má v plánu, ale vsadím se, že se chystá prásknout do bot!"
„Takže ty myslíš...," skočil mi do řeči generál.
„Já myslím, že každou chvíli něco provedou! Myslím, že..."
183
„Dicku...!" přerušila nás Joanne.
Podíval jsem se na ni a zjistil jsem, že se tváří velmi ustaraně. „Co se děje, Jo?"
„Hele, možná jsem paranoidní, ale zdá se mi, že se nám někdo pověsil na paty!"
Naklonil jsem se dopředu. „Jak to?"
„Už od základny totiž za náma jedou pořád ty stejný světla!"
Generál se zamračil „Seš si jistá? Vždyť sněží jako o závod!"
„Jsou to halogeny," vysvětlila Joanne. „Maj takovej namodra-lej svit. Jsou dobře poznat - a kromě toho není skoro žádnej provoz!"
Otočil jsem se dozadu a zadíval se do tmy. „Ten beemer asi sto padesát metrů za náma?"
Jo přikývla. „Jo!"
Podvědomě jsem cítil, že nás čekají potíže, ale ani zaboha jsem nedokázal určit jaké. Nevadí - natáhl

jsem ruku a poklepal jsem řidiči na rameno. „Jak se jmenujete, vojáku?"
„Crawford, pane! První rotmistr Billy Crawford, přezdívanej Rommel!"
„Proč Rommel?"
„Protože jezdím s tímhle autem jako Němci s tankem na Sahaře, pane!"
„Máte speciální řidičskej výcvik, Rommele?"
„Ano, pane!"
Natáhl jsem se a zapnul generálovi bezpečnostní pás. Mumlal sice cosi na protest, ale nevšímal jsem si toho. Když se pokoušíte uniknout z nebezpečné situace, těžko můžete chtít, aby vám přitom po celém autě létala těla.
Znova jsem poklepal řidiči na rameno. „Rommele, jsou tady nějaký zbraně?"
„Ne, pane - my dneska žádný zbraně používat nesmíme!"
No pochopitelně! V dnešní politicky korektní době tráví příslušníci ozbrojených sil víc času na školeních o zásadách správného jednání s lidmi než na střelnici. Ostraha u vchodů do většiny vojenských objektů nesmí nosit nabité zásobníky. A bůh chraň, aby si snad řidič předsedy Sboru náčelníků štábů schoval do auta nějakou devítku nebo brokovnici! Zbraně jsou totiž projevem počátečního stadia agresivního chování, které by současná přecitlivělá garnitura v Bílém domě mohla považovat za
184
nátlakové, drsné, násilnické, nebo snad dokonce vojenské (!), a tudíž naprosto nepřijatelné.
Předseda se naklonil dopředu. „Možná bys měla zavolat měst-skejm policajtům, ať se o to postaraj oni!"
Joanne se zatvářila tak, jako kdyby se její šéf dočista zbláznil. „V žádným případě - to radši zavolám dálniční policii!" Vytáhla mobilní telefon z držáku, namačkala číslo a otočila se ke generálovi. „Městskejm trvá klidně i půl hodiny, než zareagujou -proto jim nikdy nevoláme! Kromě toho jsme už na nájezdu na most na Sedmnáctý a tady začíná pravomoc dálniční policie -můžou nás pohlídat až do Fort Meyeru, generále!"
Zabušil jsem prvnímu rotmistrovi Billymu Crawfordovi kot-níčky prstů do opěrky hlavy. „Jedte pořád rovně a v klidu, jako kdyby se nic nedělo, ať nikoho ne vyplašíme! Ale Rommele, mějte oči otevřený!"
Rotmistr se podíval do zpětného zrcátka a energicky přikývl. „Jawohl, Herr Kapitán!"
Přes Joanneinu tvář přelétl na okamžik stín obav. „Už mám na drátě operační středisko!" řekla. Pak se do telefonu představila jako agentka diplomatické ochranky, sdělila své služební číslo, rychle popsala naši situaci, trasu, rychlost a podobu vozidla, které nás sleduje, a zavěsila. Vzápětí vytočila další číslo.
„Asi bych měla taky zavolat vojenskou policii a oznámit jim, co se děje!"
Poklepal jsem jí na rameno. „Máš?" zeptal jsem se.
Přejela rukou po kabelce, kterou měla položenou u nohou. Takže jsem věděl, že v autě jsou dvě pistole.
Cadillac prudce zpomalil a začal najíždět na dálnici George Washingtona, která vedla směrem na sever.
„Seržante...!"
„Pane?"
„Jedte směrem na jih a pak se vraťte na jedna desítku! Uvidíme, jestli nás ten chlap opravdu sleduje!"
Rommel sešlápl plynový pedál, odbočil na jižní výjezd a potom rychle zahnul doprava a vrátil se na stejnou silnici, po které jsme přijeli. Ale místo aby opět přejel most, zahnul prudce na úzkou příjezdovou cestu, projel kolem severního parkoviště u Pentagonu, stočil se na západ a zamířil k zadní bráně Fort Meyeru.
Beemer zůstal při první zatáčce za námi, pak ale odpadl. Napínal jsem zrak a snažil se vypátrat, kde vězí, ale zmizel mi z dohledu. Viděl jsem jenom bílý závoj v černočerné tmě.
185
To se mi nelíbilo - vždycky chci radši vědět, kde se můj nepřítel nachází. „Zpomalte, Rommele! Uvidíme, jestli se ukáže!"
Crawford přibrzdil. Odepnul jsem si bezpečnostní pás, otočil jsem se a zadíval se do zadního okna. Nic. Až když jsme vyjeli ze zatáčky, zahlédl jsem na křižovatce vzadu nad námi známá namodralá světla.
„Zůstali vzadu!"
Joanne na mě vrhla tázavý pohled. „To je divný!"
„Možná ne!" řekl jsem a ukázal na světlem zalitý Pentagon. V tom sněžení vypadal skutečně nádherně.

„Možná ví, že už jsme skoro doma!"
Joanne se otočila zpátky dopředu a prozkoumala očima silnici před autem. „Doufejme!"
Rommel projel ostrou zatáčkou, opatrně - neboť vozovka v tomhle úseku byla místy silně namrzlá - zkontroloval situaci za cadillakem a pak se plynule zařadil do úzkého pruhu vedoucího severním směrem. Po jedné ruce jsme měli ohromné parkoviště před Pentagonem, po druhé rychle mizel připojovací pruh. Sněhem pokrytá krajnice se svažovala do mělkého příkopu, jímž protékal potůček, který někde za Národním letištěm ústil do řeky Potomac.
Ta zatracená dodávka jako by vyrostla přímo ze země. Už takhle byla tmavá, a navíc ještě neosvětlená, a musela čekat na cestě k parkovišti, protože to byl jediný směr, kterému jsme nevěnovali pozornost. Bleskově se k nám přiblížila a narazila do levého zadního blatníku našeho auta. Prááásk! Podle té rány jsem usuzoval, že v tu chvíli jela dobrou osmdesátkou. Věděl jsem, o co se snaží. Chtěla nás vytlačit ze silnice a shodit do příkopu.
První rotmistr Billy Crawford alias Rommel naštěstí opravdu prodělal speciální výcvik. Místo aby zpanikařil - čili dupl na brzdy - šlápl naopak na plynový pedál. Dalších sto metrů sebou cadillac mrskal jako ryba, pak se konečně chytil a jeho řidič ho násilím protlačil do protějšího směru, kolo na kolo, kov na kov.
To se ovšem nelíbilo tomu chlapovi z dodávky. Kousek si couvl a pak prááásk! - znova nás nabral, tentokrát zezadu. Ten náraz mě hodil na druhou stranu - přelétl jsem generálův klín, naboural jsem hlavou do dveří a roztrhl si koutek pravého oka.
Když jsem se hrabal zpátky na svoje místo, periferním viděním - sice rozmazaným, ale jinak stále fungujícím - jsem za se-
186
bou zachytil nějaký pohyb. V takových chvílích se všechno odehrává jako ve zpomaleném filmu. Nejdřív jsem vycítil, že se za čelním sklem dodávky něco děje. Pak se v mém mozku spojila nervová vlákna a já jsem nad palubní deskou zahlédl hlaveň brokovnice.
Zařval jsem: „Bacha, puška!", vytrhl jsem generála z bezpečnostního pásu, svalil ho na podlahu a přikryl ho svým tělem. Ve stejném okamžiku se přední sklo dodávky rozprsklo směrem ven, zadní sklo cadillaku směrem dovnitř a všichni jsme byli zasypaní osnými střepy.
„Aúú, do prdele...!" vykřikl Rommel a chytil se levou rukou zezadu za krk. „Dostal jsem to, dostal jsem to...!"
„Mám volant, mám volant!" ozval se odněkud zpředu Joanne-inhlas.
Zvedl jsem hlavu. Z rotmistrova zátylku vytékal pramínek krve. Pak do nás dodávka opět nabourala, a to tak silně, až mi o sebe křísly zuby.
Začínali jsme ztrácet rychlost. Rychlost totiž ztrácet nesmíte -a pokud ano, tak musíte zajistit, aby tango zůstal daleko od vás. Nadzvedl jsem se, vytáhl z pouzdra pistoli, vystrčil nos a podíval se dozadu. Dodávka znova zrychlovala. Byla od nás jenom šest metrů a rychle se přibližovala. V zubatém rámu, který kdysi býval čelním sklem, jsem spatřil dvě hlavy - dva kulaté cíle s pletenými čepicemi a brýlemi. Snažil jsem se zamířit. Moc mi to nešlo, přesto jsem rychle vypálil dvě dávky po dvou nábojích - a skoro jsem přitom ohluchl. Mám sice dost napilno, ale přesto jsem si na vás našel chvilku času, abych vám mohl sdělit další z praktických zkušeností Profesionálního válečníka: střelba v uzavřených prostorách není nic pro moje staré uši.
Ale byla to jediná možnost, protože i když jsem ty dva hajzly nezabil, moje střelba je o několik cenných vteřin, nebo spíš metrů, zdržela. Vykoukl jsem přes sedadlo. Řidič se krčil za volantem a opět se na nás řítil. Vylezl jsem na sedadlo, abych získal trochu stabilnější polohu, a vkleče jsem dvakrát vypálil.
Ani tentokrát jsem se nestrefil.
Musíte si totiž uvědomit, že z jedoucího vozidla se na jiné vozidlo, které se rovněž pohybuje, střílí velice těžko, navzdory tomu, co vídáte ve všech těch hollywoodských filmech a televizních seriálech. Všechno se houpe, kýve a třese, takže se nedá
187
pořádně zamířit. Nemluvě o tom, že lidé v tom druhém vozidle na vás navíc střílejí. A ještě těžší to máte v případě, že jste vyzbrojení jenom pistolí. Ne nadarmo jsou při automobilových honičkách nejlepší

brokovnice a samopaly - s nimi můžete střílet bez pořádného míření, a když budete mít štěstí, některá z vašich ran si najde svůj cíl.
Skulil jsem se zpátky na podlahu a vyměnil zásobníky. Jeden náboj je v komoře, osm v novém zásobníku a dalších osm v zásobníku, který mám v kapse u bundy.
Dohromady sedmnáct ran. Na tohle cvičení zatraceně málo.
Zbytkem zadního okna prolétla další rána z brokovnice. „Zatraceně!" zakřičela Joanne.
Musel jsem ty hajzly nějak zahnat do defenzivy. „Rotmistře -můžete řídit?"
„Jo! Jo, jistě že můžu!" odpověděl sice poněkud roztřeseným, ale odhodlaným hlasem Rommel.
„Tak sešlápni ten zatracenej pedál až na zem, synku, ujed jim o takovejch patnáct metrů, potom prudce zabrzdi a nech je, ať do nás nabouraj rovně zezadu - přímo do zadního nárazníku!"
Pak jsem zabušil pěstí do sedadla u spolujezdce. „Joanne, ty zůstaneš s předsedou! Ať se stane cokoli, ty zůstaneš s ním!"
„Rozumím!" přitakala evidentně se zaťatýma zubama.
Pod nohama jsem ucítil pohyb. Generálovi Crockerovi se zjevně nelíbilo, že zůstává mimo hru. Ale neměl na vybranou. Byl chráněnou osobou - a tak to muselo zůstat i nadále.
„Rommele, dávej pozor - teď na to šlápni! Slyšíš? Šlápni na ten zatracenej pedál!"
Vztyčil jsem se na sedadle a dvakrát vypálil. Tou dobou jsme už minuli Pentagon a rychle se blížili k odbočce na most. Craw-ford musel na tom plynovém pedálu doslova stát, protože ca-dillac se vzepjal na zadních jako kůň a vystřelil dopředu.
Dodávka se nás nejenom držela, ale byla pořád blíž a blíž a blíž... „Ted! Ted dupni na ty brzdy!" zařval jsem.
Ať žijou rotmistři! Limuzína se roztančila, několikrát sebou hodila ve smyku ze strany na stranu a nakonec se srovnala do původního směru - přesně v okamžiku, kdy se k nám přiblížila dodávka.
Její řidič zpanikařil a šlápl na brzdy. V té chvíli jel nejméně stovkou. Zablokovaná kola uklouzla na zledovatělé silnici. Dodávka se zazmítala, udělala hodiny, narazila na nízký obrubník,
188
dvakrát se převrátila, dopadla do příkopu na střechu a zmizela nám z očí.
„Brzdi, brzdi, brzdi!" volal jsem a sápal se po klice u dveří. Ještě než stačil Rommel zastavit, už jsem s ní cloumal. Jenže ten zatracenej krám se zasekl. Zkusil jsem zabrat víc. Kdepak.
„Do prdele!" Opřel jsem se do dveří ramenem. Nic se nestalo.
Co se dá dělat - tohle zatracený auto bude stejně muset na pořádnou chirurgickou operaci! Zastrčil jsem si pistoli za opasek, lehl si na záda, zvedl jsem nohy a vykopl boční okno. Vzniklou dírou jsem se pak protáhl ven - a přitom jsem se na několika místech pořezal o zbytky skla.
Zvenčí jsem dvakrát zabouchal pěstí na střechu. „Rommele, vypadni s tím zasraným křápem odtud! Já za várna dojdu poz-dějc!" Ve Fort Meyeru bude generál v bezpečí - pod ochranným štítem vojenské policie a bezpečnostní služby ministerstva obra-
Počkal jsem, až Rommel vyrazí na cestu. Když cadillac zmizel v hustém sněžení, vytáhl jsem pistoli a vydal se přes zasněženou silnici k připojovacímu pruhu, na kterém se nám dodávka ztratila z dohledu.
Chtěl jsem ty hajzly dostat. Strašně, strašně jsem je chtěl dostat.
Tak strašně, že jsem neviděl toho idiota v džípu, který se s očima upřenýma před sebe prořítil kolem a málem poslal můj slovenský zadek do příštího tisíciletí.
Došel jsem k připojovacímu pruhu. Dole pod silnicí, asi tři sta metrů daleko, tekl Potomac. Podíval jsem se na stopy, které dodávka zanechala v zemi. Po nárazu na obrubník se několikrát převrátila a hybnost ji odnesla na kraj mlází, které rostlo za potůčkem přibližně šedesát metrů od místa, na němž jsem právě stál.
Z pomačkané karoserie stoupal kouř a dvě kola se ještě otáčela. Dveře na straně spolujezdce se při nárazu otevřely. Uvnitř jsem neviděl žádný pohyb.
Začal jsem přelézat příkop, ale v té tmě jsem uklouzl na kousku ledu, udělal jsem salto, jako kulečníková koule jsem se několikrát odrazil od stromů, kamenů a bůhví čeho dalšího a skončil na zádech necelých pět metrů od dodávky. Narovnal jsem nohy, překulil jsem se na všechny čtyři a prohlédl si kotníky.
Rychlý verdikt: všechno mě sice bolelo jako čert, ale naštěstí jsem neměl nic zlomeného.

189
V záchvatu té paniky, která se člověka občas zmocní poté, co se probudí celý zpocený z děsivého snu, jsem si najednou uvědomil, že se ohmatávám oběma rukama. A co to má za význam?
No jestli používám obě ruce, tak kde je potom sakra moje pistole? Nejspíš mi vypadla z ruky, když jsem sebou praštil o zem. Prohledal jsem rukama nejbližší okolí. Nic.
Popolezl jsem dál a zoufale jsem prohrabal čerstvý sníh. Kde ta zatracená zbraň může jenom bejt? Právě proto se dávají na P-7 a podobné pistole, které jsou určené pro armádu i pro policii, krátké řemínky. Jenže ty nepatří do klasického vybavení příslušníků jednotek SEAL - ačkoli bych si zrovna v téhle chvíli jeden takový řemínek moc přál. Ale přání mi nemohlo pomoci, a tak jsem lezl v kruzích přibližně po stejné trase, kterou jsem se ze silnice kutálel.
Po chvíli mi došlo, že zbytečně ztrácím čas. Nechal jsem proto marného snažení a prohmatal jsem se od hlavy až k patě, abych zjistil, co u sebe mám. Nebylo toho moc. Zavírací nůž, který nosím obvykle zavěšený na kapse u kalhot, kamsi zmizel. Skládací obušek jsem nechal doma na Panství, stejně tak jako jeho bratra - plochý kožený pendrek naplněný broky. Takže jediným úlovkem byl víceúčelový gerber, který jsem našel na opasku u místa, na němž kdysi bývala pravá ledvina.
Víceúčelový gerber je taková šikovná věcička, která se vejde do kapsy a obsahuje štípací kleště, pilník, dva šroubováky, stranový klíč, klasický nůž a nůž se zoubkovaným ostřím a tupým hrotem. Právě posledně jmenovaný nástroj jsem vytáhl ven, všechny ostatní jsem zasunul a zajistil jsem pružinu, aby mi ten nůž náhodou neuřízl nohy v kotníku.
Potom jsem se začal opatrně přibližovat k dodávce. Jako zkušený lupič jsem se k ní připlížil zezadu a přiložil jsem ucho na zadní dveře. Zevnitř se neozývaly žádné zvuky - neslyšel jsem žádné dýchání, sténání nebo škrábání.
Přikrčil jsem se a vydal se pomalu k otevřeným předním dveřím. Přitom jsem se díval do zkrouceného zpětného zrcátka a pátral po nějakém pohybu.
Jenže z úhlu, ve kterém jsem se nacházel, nebylo uvnitř auta nic vidět. Možná se po nárazu a hlavně po následujícím kutálení dostali až dozadu. Ale třeba jenom předstírají, že jsou mrtví, a čekají, až přijdu blíž, aby mě mohli zlikvidovat.
Radši jsem proto neriskoval a ustoupil o pár kroků dozadu,
190
abych mohl auto obejít širokým obloukem a vrátit se k němu z druhé strany. Proč bych jim měl lézt do pasti?
Přikrčil jsem se a začal se prodírat mlázím k okraji potůčku. Samozřejmě jsem sjel dolů, prolomil jsem tenký ledový krunýř a zapadl až po kolena do vody.
Jestli byla studená? No to si pište! Ale co - i když se mi to nemuselo líbit, udělat jsem to musel. Navíc jsem uvnitř hořel vztekem, protože ti dva z dodávky málem zabili generála Croc-kera, a tak jsem zase až takový chlad necítil. Metr po metru jsem postupoval potůčkem zpátky k havarovanému vozidlu.
Vtom jsem něco zahlédl. Vydrápal jsem se z potůčku na zasněžený břeh a opatrně se k tomu přiblížil. Zhruba patnáct metrů od dodávky ležel jeden z členů její osádky - hlavu měl zabořenou obličejem do země a ruce i nohy skrčené. Popolezl jsem blíž a ujistil se, že je mrtvý.
Aby také nebyl! Lebka mu při nárazu na ostrý kámen praskla jako přezrálý meloun a vytékající krev s mozkem vytvářely na okolním sněhu nechutný abstraktní obraz.
Převalil jsem ho na záda a prohledal mu kapsy. Neměl u sebe vůbec nic. Žádnou peněženku. Žádný průkaz. Žádné klíče. Žádné cedulky na šatech. Prostě nic. Nadá. Klům. Blee.* Podíval jsem se mu na ruku a zjistil jsem, že nemá dokonce ani hodinky. Zato na hřbetu ruky jsem objevil tetování - draka obtočeného kolem kotvy. Ten obrázek mi připadal povědomý, ale v té chvíli jsem ho nedokázal nikam zařadit.
Vtom jsem v dálce zaslechl sirény. Ten zvuk mě potěšil. Aspoň budu moci nasadit těžkou kavalerii.
Vydal jsem se zpátky, směrem k dodávce. Neurazil jsem ani dva metry, když se mi najednou naježily všechny chlupy na zátylku. Zastavil jsem se. Zadržel jsem dech. A pak mě stejný podvědomý, niterný pud, který mi už tolikrát zachránil život, popadl za příslovečné klopy a hodil můj chlupatý žabácký zadek metr doprava. Sklonil jsem hlavu a odkulil se stranou.

A přesně v tom okamžiku kolem mě prolétl nindža v pletené čepici a kolem pravého ucha mi prosvištěla dlouhá železná tyč, kterou držel v ruce.
* Klům je hebrejsky totéž, co španělsky nadá čili nic. Blee znamená v hebrejštině bez. Tahle slova mě naučil Avi Ben Gal.
191
Počínal si jako býk v aréně - žádné vymýšlení, žádné finty, jenom prudký útok, jenom Čistá, surová kinetická energie. Ten hajzl mě chtěl prostě zabít.
V tom případě si stoupni do fronty, kámo - takovejch už tady je! Olé! Když ho hybnost nesla kolem mě až k potůčku, zkusil jsem si zahrát na pikadora a zabodnout mu do svalnatých zad zubatou čepel. Netrefil jsem se. Ale nemohl jsem čekat na to, až zaútočí znova. Vyrazil jsem po něm dřív, než se stačil otočit a udeřit tím velkým kusem oceli někam vedle mě.
Zasáhl jsem ho ještě za letu - nabral jsem ho ramenem a přirazil ho tvrdě na kmen stromu. Obrátil se, zavrčel, vykroutil se z mého sevření, zvedl tyč a pokusil se mě praštit do hlavy. Odrazil jsem tu ránu pravým předloktím - viděl jsem, jak to zatracené železo padá dolů, včas jsem zareagoval a ztlumil velkou většinu toho úderu.
Velkou většinu. Ale ne celý úder.
Když bych měl použít nějakou sportovní metaforu, řekl bych, že se pokusil o homerun, ale místo toho mě jenom trefil míčkem.
Asi vám nemusím vysvětlovat, že to bolí jako čert, zvlášť pokud se u toho zasáhne ještě vřetenní kost. V tom místě totiž nejsou žádné chrániče ani vycpávky, které by tu ránu ztlumily. Před očima se mi roztančily hvězdičky a ruka mi od ramene až po konečky prstů zmrtvěla.
Ale tohle nebylo na té ráně to nejhorší - horší bylo to, že jsem pustil z ruky nůž a ten spadl do potoka.
A do prdele! Dickie, Dickie, neházej znova! Neber těch zatra-cenejch dvě stě dolarů! Popadni pana Murphyho za ruku a vrať se na začátek!
Musím se vám, přátelé, s něčím svěřit: strašně nerad se vracím na začátek!
A tak jsem se otřepal a chytil jsem ho svýma obrovskýma prac-kama za ruku, ve které držel železnou tyč. Pokusil se mě nakopnout kolenem do rozkroku, ale netrefil se - už jsem se k němu dostal moc blízko, takže se nemohl tou nohou pořádně rozmáchnout. Pak jsem oběma rukama pevně sevřel tu tyč a použil ji jako páku. Nezapomeňte, že jsem takovej blázen, co ve venkovní posilovně na Divokým panství každý ráno - za deště, sněžení, krupobití nebo slunce - zvedá stopětapadesátkrát činku se dvěma metráky!
192
A tohle bylo něco jako sto padesáté druhé opakování. Bolelo mě úplně celé tělo. Přesto jsem tlačil to železo pomalu nahoru směrem k jeho levému spánku. Když viděl, co dělám, překvapeně zamrkal, a když zjistil, že mě nedokáže zastavit, objevil se mu v očích výraz čiré hrůzy. Dvakrát - už rychle a silně - jsem ho praštil do hlavy.
Teď zase viděl hvězdičky pro změnu on.
Ale byl houževnatý a nedal se. Zajel mi rukou do obličeje, měkkou částí dlaně se opřel do mého nosu - kristepane, to bolelo! - a pak hrábl po tyči, aby mi oplatil moji předchozí laskavost.
Začínalo to už trvat moc dlouho. Zvedl jsem tyč nahoru - mimo dosah jeho rukou - a když se po ní natáhl, bleskově jsem s ní sjel dolů a posadil mu ji přesně do míst, v nichž krk přechází v záda.
To ho na chvilku omráčilo. Natočil jsem nás oba doprava a zatlačil jsem. Spadli jsme do potůčku.
Tam jsem měl mít určitou výhodu. Jsem profesionální obojživelník a v mokru a v zimě můžu krásně přežít, kdežto on určitě ne.
Voda přímo řezala. Ale byl jsem tak doběla rozžhavený, že jsem to skoro ani necítil. Doufal jsem, že můj protivník zmrzne - a to jak doslova, tak i obrazně. Znova jsem ho udeřil tou tyčí, aby ji přestal tolik svírat. Potom jsem mu nasadil zámek a stáhl ho i se sebou pod vodu.
To se mu vůbec nelíbilo. Ale místo toho, aby se snažil jako většina lidí vykroutit - což jsem také chtěl, protože tím by přišel o vzduch a bylo by po něm - začal mě metodicky zpracovávat rukama a nohama v tempu dobrých dvě stě ran za minutu, pak se vynořil nad hladinu, rychle se nadechl, vrátil se pod vodu a pustil se do mě s větší energií, než bych od něj v téhle situaci očekával. Nakonec se vymanil z mého

sevření a nabral mě tvrdě loktem na solar plexus.
Ta rána mi vyrazila dech - a zároveň nás oba vyhodila na křo-vinatý a zmrzlý břeh.
Tam se muž z dodávky chopil iniciativy - otočil se na podpatku, natáhl ruku a sekl mě s ní do krku. Byla to sice jenom letmá rána, ale zasáhla mě do ohryzku a to bolelo jako čert. Potom se na mě svalil a zmáčkl mi oběma rukama krk. Vsunul jsem mu mezi ruce předloktí, rozrazil jsem to sevření a praštil ho dlaněmi do uší.
Moc jsem si tím nepomohl. Muž z dodávky byl lepší, než jsem
193
čekal. Chvíli jsme spolu zápasili o výhodu, ale ani jeden z nás ji pořád nemohl získat. Nakonec mě nabral ramenem, jako kdybych byl krejčovský panák. Ale ne tak, jak jsem očekával - ten hajzl se mě snažil zatlačit zpátky dolů, do toho ledového potoka!
Levou rukou jsem stále svíral železnou tyč. Použil jsem ji jako násadu od jezdeckého bičíku a sekl jsem ho s ní zvenčí do nohy - přesně nad koleno.
Ten úder ho zaskočil. Pošeptal mi do ucha sladké tajemství -a současně se mi ho snažil oddělit s pomocí zubů od hlavy.
Ale tím se také trochu odkryl. Zvedl jsem tyč nahoru a dal mu ji za záda. Znova se mi ji pokusil vytrhnout - zuřivě s ní cloumal a kroutil. Ale měl na ní jenom jednu ruku a já jsem si ji nehodlal nechat vzít. Přitáhl jsem si ho k sobě blíž a oba jsme se s řevem skulili ze břehu.
Ještě než jsme zmizeli opět pod hladinou, stačil jsem se nadechnout. V té tmě a zimě se mi podařilo získat tyč pro sebe a přesunout si ji do pravé ruky. Vynořili jsme se. Odstrčil jsem se od něj - a osvobodil jsem přitom nohy - napřáhl jsem se a máchl tyčí jako klackem. Zasáhl jsem ho přímo do pusy.
Ani to ho nezastavilo. Jenom vyplivl zuby a s odhodlanou a krvavou maskou se hnal znova na mě. Jenže já se nikdy nevzdávám dobyté půdy - nebo vody - a proto jsem se po něm vrhl také. Tím jsem mu zároveň zmařil šance na ofenzívu. Stáhl se zpátky a naznačil pohyb doleva. Ale já jsem sledoval nejenom jeho tělo, nýbrž i oči, a tak jsem mu na tu fintu neskočil -což znamená, že místo toho, abych udeřil tam, kde on nebyl, dokázal jsem se opět napřáhnout a praštit ho tyčí do pravé ruky. Vložil jsem do té rány všechny síly. Ozvalo se pronikavé křupnutí - zřejmě jsem mu přerazil obě kosti přesně v půlce mezi loktem a zápěstím.
Tohle už ho pořádně omráčilo. Ale nezastavilo. Zaútočil na mě znova. Pravá ruka mu bezmocně visela podél těla a levá se sápala po mém obličeji. Nasměroval jsem tyč špičatým koncem proti němu, a když se přiblížil na půl metru, rozpřáhl jsem se, zařval jsem, jako parní píst jsem prudce přirazil celým tělem dopředu a nabral ho na široký a tenký hrot.
Muž z dodávky zařval také, ale v jeho případě to bylo spíš zachroptění. Vrazil jsem mu konec tyče pět centimetrů pod hrud-ní koš a tlačil jsem nahoru. Konečně je ten hajzl můj, můj, můj!
194
A moje válečná maska bude to poslední, co ve svým zasraným životě uvidí!
Jenže on se pořád nechtěl vzdát a pokoušel se vytrhnout tyč ze svého těla. Ale měl na to jenom jednu ruku a kromě toho jsem vážil o dobrých pětatřicet až čtyřicet kilogramů víc než on, a tak jsem ho zatlačil zpátky a dolů do potoka. Ještě se zkusil zvednout. Znova jsem ho nabodl na tyč a pak jsem ho vší silou připíchl ke dnu, stoupl jsem si na něj a s pomocí své váhy a tyče jsem ho držel pevně pod vodou tak dlouho, dokud z něj nevy-prchal všechen život a dokud se nepřestal hýbat.
Třásl jsem se po celém těle. Padl jsem na kolena a vyzvracel jsem několik litrů vody z potoka. Potom jsem se natáhl, popadl jsem mrtvolu za hrnec, z posledních sil jsem ji vyvlekl co nejdál na břeh a nakonec jsem se zhroutil obličejem dolů do sněhu. Cítil jsem, že se na mně začíná projevovat podchlazení - přestával jsem ovládat svoje tělo a upadal jsem pozvolna do letargie, která by mě mohla zabít, kdybych se zastavil. Proto jsem pokračoval v práci. Převalil jsem muže z dodávky na záda a začal ho prohledávat. Stejně jako v případě jeho kolegy, ani tady jsem nic nenašel. Žádný průkaz, žádnou peněženku, prostě nic - až na to tetování na ruce.
Když jsem začínal ztrácet vědomí, měl jsem ono zjevení, které bývá vyhrazené umírajícím: vzpomněl jsem si na to, kde jsem toho vytetovaného draka s kotvou viděl - u příslušníků žong-dui, které jsme pobili na Princezně z Nantongu. Pak svět kolem mě potemněl.

Vůbec netuším, jak dlouho jsem tam ležel. Vím jenom, že když jsem se probral, slyšel jsem sirény. Otevřel jsem oči. Všude blikala spousta světel. Ale byl jsem příliš unavený, než abych tomu věnoval pozornost.
Vtom mě surově popadly čísi ruce a převrátily mě na záda. Na obličej mi dopadlo světlo z baterky. Dostal jsem pouta, byl jsem prohledaný, odtažený za ruce k silnici a naložený zezadu do auta vojenské policie. Neprotestoval jsem - vždyť nemohli vědět, kdo je dobrý a kdo je špatný, a já sám bych na jejich místě postupoval úplně stejně.
Když policisté našli můj služební průkaz a pečlivě ho prozkoumali, vytáhli mě zase ven, sundali mi pouta a zabalili mě do přikrývky. Poskytl jsem jim co nejpřesnější popis případu, dodal jsem, že jsem ztratil služební pistoli - jestli ji najdou, ať ji
195
pošlou do kanceláře předsedy Sboru náčelníků štábů. Pak jsem požádal o odvoz do Fort Meyeru, do bytu číslo šest - tam generál Crocker bydlel. Velící důstojník někam zavolal, kývl na prošedivělého seržanta a ten mě předal bezpečnostnímu důstojníkovi z ministerstva obrany.
Dvouprýmkář ve špinavých maskáčích mi pomohl nastoupit do auta, vlezl za volant, nastartoval a pustil naplno topení. Seděl jsem vedle něj a třásl se jako osika. Důstojník rozsvítil stropní osvětlení a s profesionální lhostejností si mě prohlédl. „Ježíši-kriste!" prohlásil. „Kterým mlejnkem na maso jste to prolezl?"
Pokusil jsem se o laškovný úsměv a s cvakajícími zuby jsem odpověděl: „Víte, já bych vám to mohl říct - ale pak bych vás musel zabít!"
Dvě a dvě začaly rychle dávat dohromady čtyři. Joanne zavolala svému kontaktu z dálniční policie a dozvěděla se, že hlídka zastavila beemer patřící redakci Xinhuy poblíž Pentagonu šest minuté poté, co jim zavolala. Dva cestující. Nebyl žádný důvod k zadržení, a tak byli propuštěni. Havarovaná dodávka byla odcizená týž den - přibližně půldruhé hodiny po mé schůzce s Bentleyem Brendelem. Oba mrtví byli Číňané - Číňané bez dokladů. Bude trvat celou věčnost, než se zjistí jejich totožnost -jestli se to vůbec podaří. Něco jsem o nich ale přece jenom věděl: patřili, stejně jako Li Či-men, ke speciálním jednotkám čínského námořnictva.
Právě proto se mě ten chlap z dodávky snažil stáhnout pod vodu. Cítil se tam totiž rovněž doma. Akorát se ve své práci nevyznal tak dobře jako já.
Zeptal jsem se generála Crockera, jestli se dá nějak nenápadně ověřit, kam Bentley Brendel telefonoval. Generál na mě zamával vztyčeným palcem, zavolal plukovníkovi, který řídil Spojovací službu Bílého domu, a nařídil mu, ať se podívá na výpis hovorů. Tři minuty poté, co jsem odešel z Brendelovy „zastrčené" pracovny, volal někdo ze staré budovy Úřadu vlády do ar-lingtonských kanceláří Xinhuy. Hovor trval přesně dvě a půl minuty.
Jenže Li Či-men už byl na cestě do Tokia, a dokonce ani Tošo na něj po příletu nemohl, protože cestoval na oficiální pas a bjyl proto chráněný diplomatickou imunitou. Přesto jsem Tošovi zavolal. Chtěl jsem zjistit, jestli už našel Alixe Josephovou, a informovat ho o Li Či-menovi. Nejdřív jsem se ho snažil zastih-
196
nout na velitelství Kuniky. Ale marně. Pak jsem to zkusil u něj doma. Když telefon ani po dvacátém zazvonění nikdo nebral, zavěsil jsem.
Další problém nesl jméno Brendel. Joanne zavolala svému kamarádovi od Tajné služby Tyovi Weaverovi a řekla mu, co o tlus-ťochovi víme. Weaver si ji podržel na lince, domluvil se s FBI ohledně Brendelovy kanceláře, pak si přepnul Joanne zpátky a oznámil jí, že se zkusí spojit se svým dlouholetým kamarádem jménem Forbes, který pracuje v New Yorku jako celník.
Šest minut nato se nám ten Forbes sám ozval. Joanne mu stručně a jasně vyložila situaci. Forbes vyhlásil ve své síti leteckých linek pátrání po jistém tlusťochovi na útěku alias Bentleyovi Brendelovi. Netrvalo dlouho a dozvěděl se, že zmíněný tlus-ťoch odletěl z New Yorku s Air France do Paříže. Z jeho strany to byl chytrý tah: nemohli jsme to letadlo zavolat zpátky, protože jakmile opustilo ranvej na Kennedyho letišti, ztratily nad ním Spojené státy veškerou moc.
Zapojili jsme do akce také Tonyho Mercaldiho. Merkovi přátelé na americkém velvyslanectví ve Městě

světel zjistili, že Brendel na letišti Charlese de Gaulla 2 přesedl na přípoj. Cíl: Peking. Takže i Brendel prchá ze země. Zřejmě jsem mu opravdu zatřásl tím jeho zatraceným hrníčkem!
Vyklopil jsem generálovi Crockerovi všechno, co jsem věděl. Generál si prohrábl jemné strniště a přikývl. „To sedí!" prohlásil tajuplně a zmizel ve své pracovně, aby přes krytou linku poreferoval ministrovi obrany.
Na domácí frontě byly zprávy dobré i špatné. Začněme těmi dobrými. Ukázalo se, že Rommelovo zranění není až tak vážné. Do krku se mu zařízl jenom úlomek skla - museli mu to rozříznout, aby ho vůbec dostali ven. Ale bude v pořádku. Horší to bylo s Joanne. Ta dostala do horní části ruky tři kulky z brokovnice. Lékařská diagnóza: psychický šok a lehčí poškození nervů. Zhruba měsíc nebude moci zvedat nic těžkého, střílet jednou rukou z pistole, ba dokonce ani pracovat na počítači. Joanne si ovšem nestěžovala - a trvala na tom, že bude dál chodit do práce.
Bude důležité, abychom dokázali všechno udržet pod pokličkou, a já se mezitím se svými lidmi pustím do rozsáhlého pátrání. Generálova limuzína naštěstí zmizela dávno předtím, než se na místě objevily první televizní štáby. Generál proto po krátké
197
konzultaci s ministrem obrany vydal prohlášení, ve kterém uvedl, že se cestou ze základny domů stal účastníkem malé dopravní nehody způsobené špatným počasím. Vyvázl z ní bez zranění a jeho další program zůstane tudíž beze změn, uzavíralo prohlášení.
Což znamenalo, že druhý den v 0930 odletí na jednání NATO, se zastávkou pro soukromé účely v Římě - údajně kvůli zdvořilostní návštěvě u velvyslance, ale my dobře víme, že právě v Římě se má setkat s Viktorem Grinkovem. A to mě přivádí k oné špatné zprávě, kterou jsem si vyslechl v obrovském křesle v generálově obývacím pokoji přesně ve 23.35.
Měl jsem na sobě vypůjčenou kombinézu, na nohou o půl čísla kratší a o dvě čísla užší kanady a v ruce třetí dávku léčivého nápoje doktora Bombeje, takže jsem už skoro roztál a dokázal jsem pohnout konečky prstů. Ve zmíněnou dobu přerušil generál moji ozdravnou kúru a řekl: „Dicku, zejtra vezmeš svoje lidi a poletíte se mnou na tu schůzku s Grinkovem! V sázce je toho totiž docela dost - víc, než by sis zřejmě v tyhle chvíli dokázal představit! A já Grinkovovi moc nevěřím! Těch padesát melounů, co jsme mu vyfoukli*, ho strašně sere, a proto se budu cejtit mnohem bezpečnějc, když mi budeš se svejma lidma krejt záda!"
Napadla mě dobrá stovka zdůvodnění, proč to není dobrý nápad. Jako například to, že tady ve Washingtonu dělám značné pokroky, a když už bych tedy měl někam odcestovat, tak jedině do Tokia, abych tam s Tošem a Alixe Josephovou pracoval na rozkrytí plánů akce, kterou by Číňané měli brzo zahájit někde poblíž Tchaj-wanu.
Ale žádné z mých odůvodnění nepřebilo generálovy čtyři hvězdy. Přednesl mi svoji žádost slovy, jimž jsem dokonale rozuměl: „Dicku - i když se ti tenhle úkol líbit nemusí, splnit ho musíš!"
A já jsem ho také splnit chtěl - aspoň do té doby, než mi podruhé během dvou hodin zavolal Tony Mercaldi.
Vzal jsem ten hovor v generálově pracovně. Doufal jsem, že se dozvím další informace o Bentleyovi Brendelovi. Nic takového. Merc byl podrážděný a nervózní. Pořád si odkašlával a vzdychal. Nakonec jsem to už nevydržel a zeptal se ho: „Merku, tak co se sakra děje? Že by ten tlusťoch nadobro zmizel?"
* O těchle penězích jsem se zmiňoval už dřív. Patřily ruskému ministrovi vnitra Viktorovi Grinkovovi a my jsme mu je sebrali, jestli chcete vědět, jak a proč jsme to udělali, přečtěte si knížku Profesionální válečník 5: Zlatý kód.
198
„Dicku...!" začal Merc, ale potom se znova zarazil. Takhle jsem ho neznal. Ne, ten zničený, zoufalý tón nebyl pro Měrka vůbec typický, a to se mi ani trochu nelíbilo.
„Merku?"
„Ano?"
„Ty přede mnou něco skrejváš! Znám tě už dost dlouho na to, abych to na tobě poznal! Tak dělej, vyklop to!"
Slyšel jsem, jak ztěžka polkl a zhluboka se nadechl. „Alixe Jo-sephová je mrtvá - před šesti hodinami

byla zastřelená!"
Do té doby jsem u telefonu stál. Po těchhle slovech jsem si musel sednout - zprudka. Na city ale není čas. Truchlit budu až později, v soukromí. Ted chci znát fakta, abych se podle nich mohl zařídit - a zlikvidovat ty hajzly, co zabili Alixe! „Jak se to stalo, Merku? Jak?"
„Jak už jsem povídal, byla zastřelená! Mělo to vypadat jako akce Jakuzy, ale my víme, že to je jinak!"
„Kde?"
„Přímo před svým bytem. Držela v ruce klíče. Byla zastřelená zblízka zezadu do hlavy. Tři rány z dvaadvacítky, jak mi bylo řečený!" Znova se zhluboka nadechl. „Je to pořád dost nejasný!"
„Kdo?" chtěl jsem vědět. Musím je najít a pomstít se!
Merc si povzdechl. „Ještě na tom pracujeme - sestavujeme zprávy!"
To jsou celý špioni! Pořád jenom sestavujou, destilujou, rafi-nujou nebo zpracovávají Ale nikdy nejednaj! Přitom tady byla zabitá příslušnice DIA - a bylo proto načase vyrazit do války. „Do prdele, Merku, neser mě!" Byl jsem vzteky bez sebe. Chtěl jsem vidět něčí hlavu na kůlu. „Zatraceně, Tony - ona byla v nebezpečí! Li Či-menovi zabijáci likvidovali její sítě! Sama mi to říkala - a říkala to taky tobě! Ale jak vidím, tak jste neudělali nic proto, abyste ji ochránili!"
„Hele, nech toho, Dicku, jo?!" bránil se Merc. „To je přece pitomost! Za prvý věděla, že riskuje! Byla profík - stejně jako ty nebo já! A za druhý jsme její ochranu posílili tak, jak jen to bylo možný, vzhledem k její práci! Jenže ona byla operativec, ne žád-nej počítačovej analytik! A operativci nemůžou dělat na jednom místě, uvnitř nějakýho zasranýho bezpečnostního kordonu! Musela se hejbat! Běhat sem a tam! To přece dobře víš! Ale udělali jsme, co se dalo!"
199
Na okamžik se odmlčel a popadl dech. „Podívej se, Dicku, dělali jsme spolu na stejným úkolu! Po otevřený lince ti o tom nic říct nemůžu! Ale už jsme docela daleko! Bud: prosím tě tak laskavěj a uklidni se! Zavolej mi za nějakej čas a telefonem, přes kterej budeme moct mluvit normálně - já ti to pak všechno vysvětlím, slibuju!" Pak telefon v mé ruce ztichl.
Vrátil jsem se do obývacího pokoje. Generál se na mě podíval a zeptal se: „Dicku, stalo se snad něco?" Tón v jeho hlase prozrazoval značné vnitřní rozechvění.
Sdělil jsem mu, co se stalo, a dodal jsem, že nepojedu se svými lidmi do Říma, ale do Tokia. Musíme tam vyřešit vraždu Alixe Josephové a zlikvidovat několik nepřátel. Musíme...
Dál jsem se nedostal. Generál neměl pro moje plány žádné pochopení. Zbrunátněl v obličeji, vstal a ukázal rukou na židli. Když jsem si sedl, přistoupil ke mně blíž a začal mi důrazně vysvětlovat, jak si to představuje on. Nebude žádná zatracená akce NENAJÍ - to prý ať mě ani nenapadne. V 09.30 odlítáme do toho zatracenýho Říma. A moji lidi taky. A žádný pitomý vej-mluvy. Svoje aktivity v hlavním městě Itálie budu koordinovat s tím zatraceným oblastním bezpečnostním důstojníkem. Jmenuje se Olshaker. Ten ví, že se ta pitomá schůzka má konat, ale netuší, o co při ní půjde.
Generálův projev na mě působil jak rána palicí. Ještě nikdy jsem ho neslyšel takhle mluvit. Štěkal na mě jako instruktor na bažanta při základním výcviku. Ne abych to zatracený letadlo zmeškal. Ne abych se choval jako pitoměj asociál, odpadlík a nezkrotnej živel. Tohle bude zatracený představení na přání vyšších míst - a těma pitomejma vyššíma místama bude on.
Generálům se nemá odporovat. Zvlášť když se vyjadřují tímhle způsobem. Proto jsem zasalutoval a řekl: „Rozkaz, pane!" Ale musím se vám přiznat, že nadšený jsem z toho rozhodně nebyl.
KAPITOLA 14
Když jsme v zero zero e un quarto - což je italsky 00.15 - v Římě přistávali, venku bylo mokro a chladno. Většina letadel v Římě přistává na velkém mezinárodním letišti u Fiumicina a do hlavního města se dostává po dálnici. Kvůli bezpečnosti - případné nepřátele je vždycky lepší nechat na pochybách - jsme letěli přes
200
Janov a přistáli jsme na menším letišti u Ciampina, přibližně pětadvacet kilometrů jihozápadně od Říma. Římské velvyslanectví jsme o náhlé změně původního plánu uvědomili na poslední chvíli přes kryté spojeni. Navzdory téhle skutečnosti, počasí a pokročilé hodině nás u paty pojízdných schůdků očekávali jak náš velvyslanec, tak i ZVM neboli zástupce vedoucího mise a s nimi také hlavní vojenský atašé.

Protokol jim totiž velel, aby předsedu Sboru náčelníků štábů přivítali přesně v tomhle složení, a oni ten protokol chtěli stůj co stůj dodržet. Podíval jsem se okénkem ven a zjistil jsem, že každý z nich má svého vlastního nohsleda v promočeném obleku s jemným proužkem a ten nad ním drží obrovský deštník a chrání jím daného hodnostáře před nepřízní počasí. Řeknu vám, přátelé, že být začínajícím, ještě zeleným diplomatem není práce, ale přímo dobrodružství.
Zatímco generál pochodoval předními dveřmi ven a hrál si na řádného emisara, vyskočil jsem zadním poklopem rovnou do kaluže a začal jsem se čvachtat směrem k pěti služebním limuzínám, které parkovaly na letištní ploše.
Vtom z pravých dveří prvního cadillaku vylezl vysoký, předčasně prošedivělý chlápek v dvouřadovém obleku. Přes ramena měl po evropsku přehozený tmavý plášť z mikrovlákna. Schoulil se před vytrvalým mžením, došel před kapotu, zvedl hlavu, prohlédl si mě, usmál se a podal mi ruku. „Vy jako byste z oka vypadl tomu Dickovi Marcinkovi, kterej měl s předsedou přicestovat! Já jsem Olshaker, oblastní bezpečnostní důstojník!"
„Ciao, Olshakere, mol to piacere - těší mě!" Uchopil jsem podanou ruku a potřásl s ní. „Jakej je postup?"
Olshaker ukázal na poslední tři auta. „Támhlety jsou vaše. Včera jsme je měli u nás na dílně a od tý doby jsme je ani na chvíli neztratili z očí, takže by tam neměly bejt žádný nálože. Jsou částečně pancéřovaný - maj neprůstřelný okna a výplně dveří, ale nic vespod. Ukážu vám, kde ty výplně jsou, abyste se v případě, že budete muset střílet skrz dveře, sami nepostříleli. Na každý auto máte dvě vysílačky. Jedna je dvojkanálová - je napojená jak na ostatní auta, tak i na operační středisko na ambasádě. A k tomu ještě mobily."
„Va bene!" Neřekl jsem mu, že jsem s sebou přivezl také dvě sady vysílaček - a právě ty budeme používat. Jedna stará námořnická rada totiž praví: Nikdy nečůrej proti větru, nikdy ne-

jez v hospodě, která se jmenuje U mámy, a nikdy nepoužívej cizí spojovací techniku - jestli nechceš, aby to, co říkáš, slyšel ještě někdo jiný!
Jinak jsem ale musel uznat, že Olshaker byl opravdu důkladný. Nasadil jsem proto vděčný úsměv. „To se mi hodí! Řidiči?"
„Jo," prohlásil Olshaker suše. „Tři. Na každý auto jeden." Ve tváři se mu objevil náznak úsměvu. „A i když vím, že vy od Navy rádi řídíte sami, hodlám vás osedlat svejma žokejema od diplomatický ochranky, protože pokud se všichni nejmenujete Tuzzolino nebo LaBrusciano a nemluvíte italsky s římským pří-zvukem, vyznáme se ve městě asi lip než vy - zvlášť jestli se budete muset řítit těma zatracenejma úzkejma uličkama!"
I s tím jsem byl spokojený - nechtěl jsem, aby za volantem generálova auta seděl cizí státní příslušník, a věděl jsem, že lidé z diplomatické ochranky neboli správně Úřadu ministerstva zahraničí pro diplomatickou bezpečnost chodí dvakrát do roka na speciálrtí obranné kurzy pro řidiče. „Benissimo - výborně, Olshakere!"
Bezpečnostní důstojník ukázal bradou na moje muže, kteří z letadla vykládali naše hračky a zavazadla. „Nepotřebujete s tím pomoct?"
A nechat tě, aby ses podíval, co jsme si přivezli? Ani náhodou! „V žádným případě - mám s sebou sedm nadrženejch mladejch kluků, který po uplynulejch devět a půl hodiny nedělali nic ji-nýho, než že jenom čistili zbraně a brousili nože! Potřebujou spálit trochu přebytečný energie, nebo tady brzo někoho zabijou!"
Olshaker přikývl. „No, jestli potřebujete ještě něco..."
„Jsou tady k maní nějaký ženský?"
„Ne dost blízko na to, abychom z toho měli nějakej užitek!" odpověděl, aniž by hnul brvou. Ten chlap se mi líbil.
„V tom případě bych rád věděl, jak vypadá situace."
Olshaker si otřel rukou obličej. „Moc toho není. Rusáci'přijeli včera - trojčlenná delegace: Grinkov a dva holohlavý týpci. Zřejmě speciální jednotky, aspoň podle toho, jak vypadali a jak se pohybovali. Všichni v civilu. Přiletěli s italskejma aerolinkama."

Takže Viktor cestuje nalehko a má s sebou dva tělesné strážce, nejspíš bývalé příslušníky jednotky Specnazu Alfa, kteří v současné době pracují pro jednotky zvláštního určení ministerstva vnitra OMON. Nedávno jsem na pár jejich kolegů narazil a nebylo to s nimi nijak slavné. „To se dá zvládnout!"
202
„No nevím!" pronesl zamračeně Olshaker. „Po nich sem dorazila druhá skupina - celkem čtyřicet chlapů, opravdovejch goril! Přiletěli s Aeroflotem devět hodin po Grinkovovi - asi abychom si jich nevšimli." Zavrtěl hlavou. „Copak si myslej, že jsme úplně blbý? Přivezli s sebou taky pěknou hromadu svinstva -většinou automatický zbraně."
„Že by nás chtěli napadnout?"
„Něco mi říká, že jo. Podle mě to provedou z motorek - jako to kdysi dělávali Rudý brigády. Ve 23.00 se nepotloukali kolem vašeho hotelu, takže by to nemělo bejt nic frontálního. Přesto si dávejte ve městě pozor!"
Prý že toho moc není! Vždyť toho mám plnou hlavu! „Ještě něco?"
„Ani ne - ti tři strávili dnešek na Via Condotti a skoupili tam snad půlku města, jak tvrděj hoši z Langley, který je sledovali. Nevím sice, kde ty prachy berou, ale utrácej je tak, jako kdyby měly vyjít z módy!"
„Kde bydlej?"
„Grinkov a ty jeho dva kámoši ve velkým apartmá, který v hotelu Grand Paláce - to je ten barák nedaleko hlavního nádraží, co připomíná sicilskej svatební dort - zabírá celý nejvyšší patro."
„Gorily tam jsou taky?"
„Ani náhodou! Vždyť jedna noc tam stojí tři a čtvrt milionu lir! Ne - ty gorily bydlej po šesti na pokoji v hotelu Katty, kterej leží asi pět bloků od Grandu, za osminu ceny."
„A co naši italský bratři?"
„SISMI?"
„Jo, ty by pro začátek stačili!" Ano, už vás vidím, jak tam vzadu třepete rukou ve vzduchu a chcete vědět, o co jde. Nebojte se, hned vám to vysvětlím. SISMI je italská zkratka, která v překladu znamená Službu pro informace a vojenskou bezpečnost. Tahle organizace provádí pro italskou vládu veškeré zpravodajské akce na poli vojenském, politickém a ekonomickém. Zároveň se stará i o kontrašpionáž a před pěti lety se ujala boje proti terorismu. Působí pod ministerstvem obrany, které sídlí na ulici 20. října.v
Cože? Že chcete vědět, kolik lidí tam pracuje? To mě snad zkoušíte, jestli jsem v tyhle oblasti opravdu tak zběhlej, jak o sobě tvrdím?
203
No prosím, jak si přejete. Podle posledních přísně tajných analýz CIA má SISMI zhruba tři tisíce kmenových zaměstnanců plus stejný počet agentů, práskačů, informátorů a dalších všelijakých pomocníků, kteří jsou roztroušení po celé Itálii, Evropě, Blízkém východě a Severní Americe.
Spokojení? Můžu se už vrátit na to zatracený letiště? Že můžu? Tak díky - a polibte mi prdel!
Olshaker přikývl. „Jo, když Grinkov přiletěl, byli u toho, takže si myslím, že na tom taky dělaj. Touhle dobou mu už zřejmě napíchli pokoj v tom hotelu. Ale když půjde do tuhýho, SISMI dá od toho ruce pryč. Rusáci maj brzo uzavřít s Fiatem smlouvu o výstavbě novejch továren, a Taliáni s nima proto budou držet basu."
Jestli napíchli Rusáky, tak zřejmě napíchli i naše pokoje. Italové to dělají rádi. Jestli to vadí? Ani ne, jsme na to připraveni. Poplácal jsem Olshakera po zádech. „No dobře - co kdybychom už celý tohle divadlo přesunuli jinam? Schůzka má proběhnout zejtra v deset nula nula." Podíval jsem se na hodinky. „Oprava, v deset nula nula oggi - dneska!"
Olshaker vztyčil palce na obou rukou, otočil se a naznačil dvěma cadillakům, že mají přijet k hromadě krabic, kterou moji lidé navršili vedle zadního průlezu letadla. „Naložte si to a vyrazíme!" prohlásil. „Vy pojedete do Grand Flory!"
Pak vytáhl z kapsy kus papíru, a když ho rozložil, ukázalo se, že se jedná o podrobný plánek centra hlavního města, ve kterém jsou jasně vyznačeny všechny jednosměrné ulice a žlutě vytažené nejlepší trasy. „Vás z Pentagonu dávaj obvykle do hotelu Ambasciatori," řekl a zabodl dlouhý ukazovák do papíru, „protože je to přímo naproti ambasádě. Ale my jsme vás přesunuli...," prst se posunul o dva

centimetry nahoru, „...po Via Veneto na Floru. Je to tam menší a maj tam taky hezkou příjezdovou cestu, na kterou můžeme postavit auta. Celá budova je přes noc neustále osvětlená, protože leží těsně u Borgheskejch zahrad a starejch římskejch hradeb. Kromě toho ji můžeme snadno pokrejt, protože má jenom dva vchody a východy - hlavní a služební."
Potom plánek zase složil, podal mi ho, otočil se o devadesát stupňů a ukázal kamsi do dálky. „Vidíte támhle ty čtyři auta? To jsou carabinieri. Budou vám při průjezdu městem razit cestu."
„A co vy?"
Olshaker si prohlédl můj potlučený obličej a odřené kotníčky

prstů na ruce a řekl: „Jak jsem slyšel, tak vy se dokážete postarat o sebe sami. Já odvezu svejma autama šéfa se ZVM zpátky. Potom pojedu k sobě domů, dám si horkou sprchu, skočím do postele a budu se učit. Opatřil jsem si totiž moc pěknej dlouho-vlasej slovník - má taky perfektní výslovnost - a tak doufám, že si dneska večer vylepším slovní zásobu!"
„Jdi do prdele, Olshakere - chtěl bych se mít jako ty!"
00.28. Nastartovali jsme a v doprovodu kvarteta sedanů Alfa Romeo (v každém seděli tři samopalem ozbrojení příslušníci taktických složek Carabinieri Nazionale v černé bojové výstroji a jeden zarputilý šofér) jsme začali opouštět letiště. Brzo jsme se přesunuli z přivaděče k letišti na Via Appia a naše modré majáky osvětlovaly vjezdy do kamenolomů, cihelen a restaurací, které nyní tuhle dva tisíce let starou silnici lemovaly.
Do města jsme přijeli jihovýchodně od fóra. Odtud jsme se vydali klikatou trasou, která v podstatě kopírovala staré městské hradby. U Borghéských zahrad na konci Via Veneto alfy zastavily a nechaly nás vjet na úzkou cestu. Ecco Grand Flora. Na druhé straně ulice právě zavíral bar U Harryho. Rovněž na druhé straně stály dvě alfy romeo. V každé z nich seděli dva příslušníci SISMI a snažili se vypadat nenápadně. Někdo by jim měl říci, že a) kouření škodí zdraví a b) když už někdo kouří, těžko může vypadat nenápadně, má-li přímo pod okýnkem u auta hromadu špačků. To si rovnou může dát na auto ceduli „Pozor na mě, já tady hlídám!"
01.12. Ubytoval jsem generála ve dvoupokojovém apartmá ve druhém patře a nechal u něj čtyři chůvy - Aligátora s Půlpintou (se samopaly MP5-PDW s tlumiči) v obývacím pokoji a Eddieho DiCarla s Hlodavcem (také se samopaly MP5-PDW s tlumiči) v ložnici. Ano, slyšíte správně, v generálově ložnici. Generál samozřejmě protestoval. A nadával. A chtěl, aby moji lidi šli do předsíně nebo ven na chodbu, jak to učinily tři páry mladých energických agentů diplomatické ochranky, které mi přidělil jako posilu Olshaker. A jestli se snažil můj rozkaz zrušit? Schválně, co myslíte? Jenže měl smůlu. Jednou mi nařídil, ať ho chráním, a já to udělám. Ale udělám to po svém.
01.21. Zhasli jsme světla ve všech čtyřech pokojích, předvedli jsme galapředstavení na dobrou noc - to pro případ, že by někdo ze SISMI náhodou poslouchal štěnice, které jsme za pomoci Velkého bratra objevili. Dvojici v generálově apartmá jsem zne-

škodnil, ale ty v našich pokojích jsem nechal být. Museli jsme tudíž počítat s tím, že nostri muri hanno orecchi, jak by řekl starý briccone - darebák - Machiavelli, čili že naše stěny mají uši. Pak jsme se ve tmě a potichu převlékli do pracovních oděvů, přesně jak jsme to naplánovali během dlouhého letu z Washingtonu.
Pracovních oděvů?
Ano, do černých rób bez perel. Neboli základní bojové výstroje. K tomu lana z měkkého nylonu. Karabiny. Horolezecké boty s gumovými podrážkami. Sterilní* pistole s tlumičem a dvě MP5 esdéčka. Ostré nože se začerněnou čepelí. Zařízení pro noční vidění vylepšená o čelní infračervené senzory. Můj kapesní digitální fotoaparát. Klobouky z mačkavého materiálu, které se nám vešly do kapsy. A to všechno se schovalo pod tmavé nylonové pláště, které jsme si prozatím uvázali kolem pasu.
01.34. Při odchodu jsme použili vlastní kryté vysílačky. Čtyřikrát jsem stiskl tlačítko pro vysílání - tss, tss, tss, tss - a obratem jsem obdržel tři dvojitá syknutí. Všichni byli připraveni vyrazit.
Naše pokoje ležely vedle generálova apartmá. Vysoká úzká okna, con vista sul parco - s výhledem do parku, přesněji řečeno do Borghéských zahrad - byla obrácená směrem na sever. Nacházeli jsme se

přímo naproti starým římským hradbám a pod našimi okny vedla Via Campania.
Tss-tss. Se sluchátkem od vysílačky bezpečně zastrčeném ve svém chlupatém uchu jsem potmě otočil klikou, pootevřel francouzské okno a vyplížil se na úzký balkon. Opatrně jsem se podíval skrz zábradlí z tepaného kovu. Ulice pode mnou byla liduprázdná. Zvedl jsem hlavu o kousek výš, abych mohl prohledat okolí pomocí zařízení pro noční vidění.
Nic. Žádná auta. Žádní chodci. Ani žádné pečovatelky od SIS-MI. Stiskl jsem dvakrát rychle za sebou tlačítko pro vysílání. Třebaže jsem nic neslyšel, věděl jsem, že se vedle mě otvírají další tři francouzská okna.
Napočítal jsem do dvaceti a pak jsem se vydal na cestu. Podle plánu jsem měl dělat průzkumníka. Nejdřív jsem otestoval zábradlí - v minulosti jsem už zažil, jaké to je, když se ten zatrace-
* Nevysledovatelné. V tomhle případě jsme si vzali tókarevy, které jsem sebral v Moskvě, a pár českých čézet.

nej krám pod várna utrhne. Když jsem zjistil, že pevně drží, přehoupl jsem se přes něj, natáhl se v celé své délce, pustil jsem se a nehlučně přistál na podlaze balkonu dva metry pod sebou. Dopadl jsem na špičky, skrčil jsem se, zadržel dech a čekal.
Žádné reakce - ani na ulici, ani v parku, ani v pokoji, k němuž balkon patřil. Zmáčkl jsem dvakrát tlačítko. Tss-tss. Podíval jsem se nahoru. Přes zábradlí se spouštělo pět těl a jedno po druhém dopadalo ke mně na balkon. Očekával jsem tři vztyčené palce. Viděl jsem jenom dva - a chlupatý Bumerangův prostředník.
Dobrá, tak ještě jednou totéž. Přes zábradlí. Dolů na další balkon. Zastavit se, rozhlédnout se, zaposlouchat se. Dát znamení vysílačkou.
Avanri! Kachní noha tiše dopadl do kotoulu. Také Bumerang se snesl dolů lehce jako pírko. Zato Piek při doskoku zašramotil a vysloužil si od Bumeranga opovržlivý pohled. Chvíli jsem čekal. Naštěstí jsme nevzbudili žádnou pozornost, a tak jsme se připravili na poslední úsek. Vyzkoušel jsem zábradlí - drželo pevně na místě - a překulil jsem se přes něj. Tohle už bude trochu těžší - k chodníku pode mnou to byly dobré tři metry. Natáhl jsem se v celé své kráse a délce a chystal jsem se pustit, když vtom se mi v uchu ozvalo tss-tss-tss-tss.
Okamžitě jsem ztuhl a noha mi zůstala viset tři metry nad chodníkem. Zariskoval jsem a podíval se dolů. Ježíšikriste - před očima se mi zjevila postava jako z Felliniho filmu.
A jak vypadala?
Z mého pohledu vypadala jako fungo - čili houba - ze které se nakonec vyklubal malý podsaditý chlapík v obrovské pláštěnce a velkém plstěném klobouku se širokou střechou. Ten figlio ďun cane - čubčí syn - se zastavil přímo pode mnou a začal si zapalovat cigaretu. Copak neví, že kouření škodí zdraví? Zvlášť když mu můžu přistát na hlavě a zlomit mu vaz?
Obrátil jsem svoji pozornost k mnohem naléhavějším problémům. Jako například ke svým rukám, které mi pomalu sjížděly ze zábradlí. Byl nejvyšší čas, abych s tím něco udělal. Pověsil jsem prsty na zábradlí jako na hrazdu - a nechal jsem přitom v barvě otisky jejich konečků - a začal jsem se přitahovat nahoru. Dva, tři, pět, deset, patnáct vyčerpávajících centimetrů. Věru těžko se člověku přitahuje na prstech, když na to není zvyklý! Svaly jsem měl v jednom ohni a šlachy na rukou tak napnuté, až jsem se bál, že každou chvíli prasknou. Zatnul jsem zuby - moc

rád bych si u toho zařval a zafuněl, ale nemohl jsem si dovolit sebemenší hluk - a vytáhl jsem se o dalších deset centimetrů, což stačilo akorát na to, abych si mohl dát na kraj balkonu levé koleno, sejmout ten prokletý metrák své tělesné váhy z konečků prstů a získat o trochu větší stabilitu. Potom jsem sevřel zápěstí levou rukou, pravou jsem se zahákl za horní část a zůstal takhle viset. Krůpěje potu přitom stékaly z obličeje přes knír a vousy za krk a ztrácely se v mém černém úboru.
Připadalo mi, že to trvá celou věčnost - Rím je koneckonců věčným městem. Konečně se ten chlap pohnul a odkolébal se pryč. Uvolnil jsem sevření, spustil jsem tělo dolů a jako kámen dopadl na betonový chodník, což nepotěšilo ani můj pochrou-maný kotník, ani potlučené koleno. Z noční akce se tak rázem stával jeden velký existenciální prožitek.

01.13. Oblékli jsme si pláště, nasadili si klobouky a šli kousek podél hradeb. Pak jsme na moje znamení zabočili do úzké boční uličky. Vytáhl jsem ze stehenní kapsy plánek, rozložil ho, posvítil na něj baterkou a na nepromokavém obalu jsem vyznačil trasy, kterými se každý z nás dostane k místu srazu.
Poté jsme se rozdělili do tří skupin, abychom nevzbuzovali žádnou pozornost. Já jsem pokračoval po hlavní dopravní tepně, lemované úzkými čtyř- a pětipatrovými domy s obchodem v přízemí a byty v horních patrech. Kachní noha s Bumerangem odbočili doleva, přešli malé náměstíčko a zmizeli ve tmě. Piek se obrátil a zamířil zpátky stejnou cestou, po které jsme přišli.
Devatenáct minut nato jsme se sešli na náměstíčku asi půldruhého bloku od zadního vchodu do hotelu Grand Paláce. Aha, už vás vidím - ptáte se, co to děláme.
Moji drazí přátelé, odpověď na tuhle otázku je velice prostá. Chystáme se zboehmovat Viktora Grinkova dřív, než bude moci on zboehmovat generála Crockera. Ano, uvědomuji si, že mně generál zakázal během pobytu v Římě provádět jakékoli akce NENAJÍ (není-li nařízeno jinak). Chtěl, abych se jenom staral o jeho bezpečnost - a nic víc. Jenže přesně to ted dělám. Grin-kov s sebou přivezl čtyřicítku Ivanů, bezpochyby střelců a loupežníků z OMONu - Policejního oddílu zvláštního určení (v originále Otděl milicii osobovo naznačenija), tedy zásahové jednotky řízené ruským ministerstvem vnitra. Možná nás chtějí přepadnout cestou na schůzku, možná na nás zaútočí někde jinde. Ale vím, že připravují nějakou ohavnost, protože mám s těmi
208
lidmi čerstvé a nikterak příjemné zkušenosti. Když tedy proti Grinkovovým gorilám preventivně zasáhnu, splním tím vlastně svůj úkol - ochráním generálovo velectěné pozadí.
02.07. Vydali jsem se k hotelu. Grand Paláce začal svému účelu sloužit ve třicátých letech. Na rozdíl od většiny ostatních hotelů z tohohle období - jakým je například Flora - nebyl postavený v čistě klasickém palácovém slohu, ale ve slohu pseudorománském, který byl typický pro fašistickou Itálii. To znamená, že to byla velká ošklivá šestipatrová krabice se zcela absurdní příměsí rokokových prvků - například chrličů, pseudokorintských sloupů, nebo dokonce obloukových pilířů. Architekti mají pro podobný typ staveb jediné slovo: odporné.
Jenže mě tenkrát v noci žádná estetika nezajímala. Já se totiž na určité věci dívám jinak než vy. Vy vidíte ohyzdnou budovu s chrliči a sloupy. Já v těch ohavných okrasách, výčnělcích a vy-výšeninách vidím jednoduché cesty, kterými se můžu dostat dovnitř a zase ven, aniž bych po sobě zanechal nějaké stopy.
02.09. Dal jsem Bumerangoví zařízení pro noční vidění a nařídil mu, ať oběhne blok - čili prakticky celé náměstíčko - a provede průzkum cíle. Ten kluk pracuje opravdu rychle - za osm minut byl zpátky i s podrobným hlášením. Hledané apartmá se nachází přímo uprostřed pod ozdobnou markýzou, sedm podlaží nad chodníkem. Má osm oken - pět velkých dvoukřídlových a tři úzká jednokřídlová. Všechna vedou na náměstí. Prostřední dvě z těch pěti velkých jsou pootevřená. Nyní zabezpečení. Na náměstíčku Bumerang vypátral tři auta, ale nevěděl, komu patří. Další část sledovačky se poflakovala v hotelové hale. A když si prohlédl střechu, zachytil na ní záři z hořící cigarety. Nepřítel - do téhle kategorie jsem zahrnul všechny kromě sebe a svých lidí - je tedy na místě a připravený.
02.21. Podíval jsem se na hodinky. To, co ukazovala velká i malá ručička, se mi vůbec nelíbilo. Bylo už dost pozdě - což znamenalo, že se pomalu blíží ráno. A hotely se začínají probouzet velmi brzo. Tím nemyslím hosty, ale zaměstnance. Mezi čtvrtou ' a pátou hodinou obvykle přijíždějí kuchaři, uklízečky a další personál. Nezbývalo nám už moc času.
Přibližovali jsme se k hotelu zezadu, kolem prázdné a hlavně neosvětlené nákladní rampy. Došli jsem k okapu, který se nacházel vedle jednoho ze tří služebních vchodů a vedl k malému
209
balkónku asi devět metrů nad chodníkem. Odtud bychom se mohli po okenních římsách dostat až nahoru na střechu.
Prověřil jsem pevnost litinové trubky, svlékl si plášť a uvázal si ho pečlivě kolem pasu. Pak jsem se podíval nahoru. Devět metrů je totiž pěkná dálka.
No no no, jenom se moc nešklebte! A vůbec, už jste někdy lezli devět metrů po okapu? Zkusím si tipnout: nelezli. Je to odporná a namáhavá činnost. Nemůžete při ní dělat skoro nic jiného, než se co nejpevněji držet, silou vůle se sunout vzhůru a vkládat do toho veškerou energii, kterou ve stehnech a

horní části těla dokážete sebrat.
Když jsem velel jednotce SEAL 6 a Rudé buňce, chtěl jsem, aby moji střelci uměli lézt po jeskyňářských žebřících, lanech i okapech. Denně jsme proto posilovali horní část těla. A děláme to dodnes. Jenže od té doby moje tělo utrpělo pořádnou porci modřin, šrámů a boulí. Možná tomu nebudete věřit, ale už po těch žebřících, lanech a okapech nešplhám s takovým elánem jako před čtyřmi nebo pěti lety. Zvlášť pokud musím těsně předtím viset za konečky prstů na kovovém zábradlí.
Ale i když se mi to nemuselo líbit, udělat jsem to musel. A jelikož jsem se vždycky řídil takzvanou Dvouslovnou definicí vedení dle Roye Boehma, která zní: ZA MNOU!, natáhl jsem ruku co nejvýš, chytil jsem se pevně trubky, rozkročil se a vyskočil - a praštil jsem se tím otlučeným, odřeným a oteklým levým kolenem o kamennou zed.
Sakra, to bolelo! Ale nějaká pitomá taliánská trubka mi přece nemohla zkazit celou zábavu! Pokračoval jsem dál. Nedíval jsem se nahoru ani dolů. Jenom jsem všema čtyřma objímal ten zatra-cenej kus litiny a centimetr po centimetru jsem se vytahoval vejš a vejš.
Když jsem se konečně dostal na úroveň balkónového zábradlí, byl jsem propocený skrz naskrz. Přichystal jsem se k závěrečné fázi zteče - a vtom mě popadla spousta silných rukou, zvedla mě nahoru a vtáhla mě na balkon. Sotva jsem popadl dech, rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil, že než jsem se stačil vyškrábat na balkon, zbytek mého mužstva vylezl po jiném okapu a už tam na mě čekal.
„Propříště byste možná měl uvažovat o výtahu, šéfe!" poradil mi Kachní noha.
Zrovna to jsem v té chvíli potřeboval slyšet! Vyškrábal jsem se

na nohy. „Polibte mi prdel, vy zasraný holobrádci! Tohle byl jenom začátek! Uvidíme, jak si, vy zelenáči, povedete, až půjde do tuhýho!"
Kachní noha smekl klobouk a předvedl gesto, na které by byl pyšný každý estrádní umělec. „Prego, šéfe, až po vás!"
KAPITOLA 15
02.48. Vystrčil jsem svůj mohutný slovenský čenich přes deseticentimetrové cimbuří, které zdobilo okraj střechy hotelu Grand Paláce, a rychle jsem se rozhlédl po okolí. Všechno mě bolelo, pálilo a štípalo. Byl jsem vyčerpaný, prochladlý a promočený potem, kterým mi o tři patra níž nasáklo veškeré oblečení. Ale podařilo se mi to, co jsem chtěl: dovedl jsem nás nahoru po dlouhé a náročné trase bez toho, abychom někoho probudili - včetně nechvalně proslulého signora Murphyho. Tajně jsem doufal, že se ten hajzl večer třeba předávkoval práškama na spaní.
Vytáhl jsem z kapsy zařízení pro noční vidění, přiložil jsem si ho k očím a prohlédl si střechu. Do tmy z ní vystupovaly vývody větracích šachet - šest nízkých monolitů o metrové délce i šířce. Uprostřed stál přístřešek, ve kterém končilo požární schodiště. Jeho přední horní okraj čněl dva a půl až tři metry nad asfaltovým povrchem střechy, zadní se svažoval do výšky pouhého metru. U nejvzdálenějšího rohu ležel na boku obrovský buben - takový, který se používá k přepravě těch nejtlustších elektrických kabelů.
Po celé střeše se porůznu válelo také další harampádí - stavební materiál i údržbářské nářadí. Neutěšený vzhled dokreslovala čtveřice televizních antén. A ejhle - támhle je střešní hlídka! Byli celkem tři - tři unavení Rusové. Podíval jsem se na Ivana, který byl ke mně nejblíž. Vypadalo to, že už skoro spí. Hlava se mu kývala nahoru a dolů - jednou mu padla na prsa a podruhé zase vyletěla do vodorovné polohy, ve které se ji Ivan marně pokoušel udržet. Zády se opíral o dveře od požárního schodiště a v náručí choval bizona s tlumičem - právě podle toho samopalu jsem poznal, že jde o Rusáky.
Bylo vidět, že Ivan při výběru místa odpočinku přemýšlel. Předpokládal, že na střechu se nikdo nedostane jinudy než dveřmi od požárního schodiště - a jeho tělo bude v takovém případě

fungovat jako spolehlivý alarm. Jenže Ivan zřejmě nikdy neslyšel o Desateru přikázání nekonvenčních jednotek podle Profesionálního válečníka, protože jinak by věděl, že jedno z těch přikázání říká: „Nikdy nic nepředpokládej!"
Jeho kolegové, oba v krátkých kožených sakách, postávali asi pětadvacet metrů opodál na druhé straně střechy. V zeleném nočním vidění jsem viděl, že jim ze rtů visí žhnoucí konce cigaret. Poplácávali se po těle a podupávali úplně stejně, jako to po staletí dělávali římští setníci, hradní stráže, vojenské hlídky a

nyní třeba agenti Tajné služby nebo stráže u brány, kteří musejí stát za dlouhých chladných nocí na jednom místě.
Jeden z hlídačů se otočil a ukázal dolů k náměstí. Ruka mu přitom zůstala viset nad jedním z velkých písmen, která světu oznamovala jméno hotelu. Druhý hlídač pohlédl dolů a přikývl oním rozvážným pohybem hlavy, který lze vidět spíš u dobytka. Jak tam stáli zády ke mně, všiml jsem si, že zpoza pasu u kalhot jim vzadu vykukují pažby pistolí. Na ramenou se jim volně houpaly samopaly Bizon s tlumiči.
Zvětšil jsem rozlišení a podíval se na pojistky. Oba samopaly byly zajištěné. Nikde jsem neviděl žádné vysílačky ani jiné spojovací prostředky. Chachá - tak tyhle Ivani už jsou moji!
Ne že by za to mohli. Dovolte mi, abych se zde na chvilku zastavil a sdělil vám jeden málo známý fakt z válečníkova života: stát na stráži je strašně těžké. Člověk se při téhle činnosti brzo začne nudit. Lehce upadá do otupělosti, nebo dokonce do dřímoty. Snadno ztrácí koncentraci a elán.
Ale pravý Válečník zůstane vždycky ve střehu. Pravý Válečník bojuje ze všech sil proti apatii, nudě, monotónnosti a netečnosti -a udrží si svoji pozornost, bdělost, nadšení a ostražitost. Válečník, milí pulci, nikdy nepodléhá slabosti, ať už fyzické, psychické nebo emocionální. Válečník zůstává pořád silný - a nikdy nezklame.
S potěšením můžu konstatovat, že lidé, kteří stojí na stráži v době, kdy se se svými hochy plížím a slídím a střílím a loupím, nejsou většinou žádní Válečníci, jenom docela průměrní Joeové, Paolové, Ivani nebo Omarové. Jistě si je umíte představit. Brzo se unaví. Snadno se znudí. A tak v onom nejhorším čase mezi půlnocí a východem slunce sníží svoji obranyschopnost. Podlehnou svým slabostem. Ztratí dosavadní nadšení. A právě v té chvíli se, přátelé, vynořím ze tmy já a přinesu jim smrt, zkázu a pomstu.
212
Spustil jsem se ze střechy a postavil se za dvacet centimetrů širokou zoubkovanou římsu, která se nacházela zhruba o metr a půl níž. Otočil jsem se o devadesát stupňů a dal jsem znamení Bumerangoví, který stál na špičkách v okně dva metry pode mnou. Moje poselství se skládalo ze tří částí. Za prvé: před námi jsou tři nepřátelé. Za druhé: já se o ně postarám. Za třetí: předej ty informace dál. Bumerang mi odpověděl vztyčeným palcem, sáhl za levé rameno, vylovil z pouzdra na zádech samopal MP5SD s optickými nočními mířidly a podal mi ho. Vzal jsem ho, připnul si ho na řemínek, který mi visel kolem krku, odepnul z něj Bumerangův a nechal ho spadnout na zem.
Podíval jsem se dolů. Moji lidé byli roztažení přes dvě patra a jako obrovití černí pavouci viseli na okenních římsách, chrlících a dalších výstupkách. Což z taktického hlediska nebylo dobré. Vzpomínáte si, jak jsme s Kunikou útočili na to skladiště v Japonsku? Tenkrát jsem vám vyprávěl o bodu zranitelnosti při akcích zvláštních jednotek. Jestli si to nepamatujete, tak se vraťte o pár kapitol zpátky a přečtěte si to znova, protože to musíte umět jako malou násobilku! Pro jistotu vám ale celou situaci ve stručnosti shrnu: byli jsme příliš rozptýlení, než abychom mohli dosáhnout té dynamiky, kterou k úspěšnému provedení akce potřebujeme. Byli jsme zranitelní. A Dickie to měl všechno změnit. Řečeno slovy Profesionálního válečníka -byl jsem na hrotu kopí, a tudíž jsem měl nést celou tíhu bodnutí.
Představení začíná. Stáhl jsem si do obličeje kuklu, přesunul jsem pojistku do polohy pro poloautomatickou palbu, uchopil zbraň pravou rukou a postavil se tak, aby mi hlava zůstala těsně pod okrajem střechy.
Potom jsem pomalu, pomaličku znova vystrčil nos přes zoubkování. Ivani na vzdálenější straně se nepohnuli. Na svém místě zůstal i nejbližší cíl - ten se stále kymácel v polospánku u dveří.
Opatrně jsem zvedl zbraň a neslyšně ji položil na střechu. Pak jsem se narovnal, zapřel se nohama o chladnou kamennou římsu a přitiskl samopal pevně k ramenu.
Obraz v optice byl perfektní - vláknový kříž ve tmě červeně svítil, záměrný bod jsem měl přesně na levém oku dřímajícího strážce.
Sevřel jsem samopal ještě pevněji. Prst mi sjel na spoušť a začal zvolna překonávat její slabý odpor.
Všechno bylo přesně tak,
213
jak to mělo být. Nadechl jsem se, částečně jsem vydechl, ztuhl jsem v nehybné poloze a vypálil jedinou ránu.
Bylo slyšet pouze cvaknutí úderníku - a vtom se ozvalo ještě temné zadunění. To kulka minula cíl a

narazila do kovových dveří, které se rozezvučely hlasitěji než slavný Big Ben - aspoň tak mi to připadalo. Ten zasranej ospalej ruskej idiot zachrápal a škubl hlavou zrovna v tý chvíli, kdy jsem zmáčkl tu zatracenou spoušť!
Najednou byl dočista probuzenej. Okamžitě přešel do stavu plné bojové pohotovosti, zvedl samopal, začal kolem sebe čenichat jako hlídací pes, přejíždět očima po střeše a vstávat - a přitom zpozoroval moji siluetu a já jsem to viděl a hned jsem reagoval.
Všechny výše uvedené činnosti mu ve skutečnosti netrvaly ani třetinu vteřiny. Jenže v podobných případech dochází k jevu, který se odborně nazývá tachypsychie. FBI, která má s odbornými výrazy neustále potíže, tomu říká „vizuální zpomalení". V obou případech jde ale o totéž: připadá vám, jako kdyby se Čas náhle zastavil, a všechno kolem vás se odehrává jako ve zpomaleném filmu. Tachypsychie se často vyskytuje při přestřelkách, osvobozování rukojmích a jiných speciálních akcích a zpravidla ji doprovází další dva psychické jevy, a sice tunelové vidění (tenhle jev je ze všech tří nejnebezpečnější, protože když kvůli němu nevidíte všechny hrozby, můžete přijít o život - a vaši kolegové rovněž) a takzvaná sluchová výluka, která v podstatě znamená, že vám na chvíli přestane fungovat sluch.
Tunelovému vidění se bráním tak, že jednak dýchám za všech okolností naprosto pravidelně a jednak rejdím očima neustále doleva-doprava a doprava-doleva a vyhledávám potenciální nebezpečí.
A tak se čas v mém mozku zastavil a já jsem viděl, že Rus mě zpozoroval a pokouší se sklonit hlaveň samopalu dolů směrem ke mně. A protože jsem dýchal pravidelně a oči mi pořád jezdily sem a tam, viděl jsem také, že se oba jeho kolegové otáčejí po zvuku té mé nešťastné střely a jeden z nich zápasí se samopalem, zatímco ten druhý sahá dozadu za kalhoty po pistoli.
Mozek byl sice ve zpomaleném filmu, ale tělo neztrácelo ani tisícinu vteřiny. Posunul jsem pojistku na plně automatickou palbu, vypálil jsem delší dávku - přesně šest nábojů - a zasáhl jsem Ivana u dveří do břicha, hrudníku a obličeje. Nebyla to
214
zrovna čistá odstřelovačská práce ve stylu jedna rána-jeden mrtvý, na kterou jsem se chystal, ale svůj účel splnila - srazila toho hajzla k zemi a přikovala ho k ní nadobro.
Zbývali tedy už jenom dva. Zvedl jsem hlaveň a podíval se do zaměřovače. Ivani zmizeli. Zamumlal jsem do mikrofonu „Do prdele!", aby moji lidé věděli, jak se situace vyvíjí, překulil jsem se přes římsu a docupital k nejbližšímu vývodu větrací šachty, vzdáleného od okraje střechy zhruba tři metry. Oběhl jsem vývod kolem dokola a pak jsem se vydal doleva, abych zabránil případnému útoku z boku, o který by se nepřítel mohl pokusit.
Zrovna jsem se ukryl za druhou větrací šachtou, když vtom jsem za sebou uslyšel nějaký zvuk. Bleskově jsem se otočil a namířil samopal do prostoru, z něhož se ten zvuk ozval. „Klid, šéfe, to jsem já - jsem na bílý šestce, připravenej vyrazit!" zasyčel mi v naslouchadle Bumerangův fdas.
„Jsem na zelený osmičce!" odpověděl jsem. „Máme dva cíle -asi někde v černý nebo červený! Jdu tam!"
Nesmysly, říkáte? Vůbec ne. Bumerang mi oznámil, že vylezl za mnou a zaujal pozici uprostřed střechy - napravo za mnou. Já jsem mu na oplátku sdělil, kde se nacházím a kde by měli být oba Ivani. Tahle terminologie se nazývá „barevné hodiny" a vymysleli ji u 22. pluku SAS - britské protiteroristické jednotky, které v současné době velí můj velšský bratr ve zbrani plukovník Mick Owen. Barevné hodiny poté převzala do svého arzenálu většina protiteroristických jednotek z celého světa.
Mám tady sice docela napilno, přesto vám rychle vysvětlím, o co se jedná. Cílový prostor je rozdělený do čtyř kvadrantů: přední je bílý, levý zelený, zadní černý a pravý červený. Střed černého je pak dvanáct hodin, střed bílého šest, střed zeleného devět a střed červeného tři.
„Jdu do červenýho!" ohlásil Bumerang. To znamenalo, že se vydává ode mě napravo.
„Já z boku do zelenýho!" odpověděl jsem a vyrazil dopředu, samopal připravený ke střelbě, očima neustále v pohybu, dech pravidelný. Neurazil jsem ani dva metry, když mi do ducha zakdákal Kachní noha: „Bílá šestka jde do zelenýho!"
Šel tedy za mnou. Překontroloval jsem svoji polohu vůči střeše - nacházel jsem se přibližně ve čtvrtině cesty k nápisu. Zašeptal jsem „Zelená osm!" a lezl jsem dál. Po dalších dvou metrech jsem uslyšel Picka. „Bílá šestka jde do červenýho!"
215

Malá poučka: při akci se vždycky soustřeďte jenom na svůj úkol, ne na to, co dělají druzí. Já jsem se věnoval příchodu svých lidí. Měl jsem ale rejdit očima a dýchat - protože sotva mi v uchu dozněl Pickův hlas, šachta vedle mého obličeje vybuchla.
Odkulil jsem se doprava, pak doleva, odplazil jsem se o sedm nebo osm metrů dopředu, vyskočil do vzduchu a přehoupl se přes velký kabelový buben. Za letu jsem ucítil, jak mi nějaká střela roztříštila podpatek u boty. Zatraceně! Pak moje rameno narazilo na tvrdou dřevěnou hranu bubnu a odstrčilo ho dozadu.
Samozřejmě že mi přitom vypadl z rukou samopal - a málem mě přizabil, protože řemínek s ním hodil zpátky, nasměroval ho pažbou na mou hlavu a hodil ho přímo proti její horní části. Vzápětí jsem dopadl a rozplácl se o střechu.
Oprava: vzápětí jsem dopadl a rozplácl jsem se o... jednoho z těch zasranejch Ivanů.
Aspoň že jsem mu tím vyrazil dech - a také pistoli. Dlouho ale mimo hru nezůstal. Brzo se vzpamatoval a začal do mě bušit tak, jak to mají Rusové nacvičené - při zkouškách u speciální jednotky Alfa musejí předvést minimálně dvě stě úderů za minutu. Tahle mlátička byla zřejmě premiantem, protože její frekvence byla daleko vyšší. A to jsme ještě k tomu létali mezi bubnem a vnější zdí jako kuličky při pinballu.
Snažil jsem se nad ním získat výhodu, ale život mi ztěžoval vlastní samopal, který se mi pletl do cesty. Ale co by to bylo za život, kdyby se v něm čas od času nevyskytly nějaké překážky! Popadl jsem Ivana za krk a přirazil ho ke střeše. On mě zkusil nabrat kolenem do rozkroku (kdyby se pořádně trefil, asi bych vám tyhle řádky zpíval sopránem). Já jsem mu na oplátku zaryl prsty do očí. To ho trochu zpomalilo - ale jenom nepatrně, protože se nadále pokoušel sápat po mém samopalu, zatímco já jsem se snažil dostat k pistoli, která ležela asi metr mimo můj dosah.
Říkám „pokoušel sápat", protože nepřestával bušit. Ta hra na boxovací pytel mě už začínala unavovat. Po chvíli se mi konečně podařilo ovinout kolem něj ruce i nohy a udusit ty rány. Zároveň jsem mohl použít kolena, lokty a zuby k tomu, abych mu způsobil nějakou tu tělesnou újmu. Ano, zuby. Napadlo mě, že obě uši vlastně nepotřebuje.
Odkulili jsme se doleva, pak doprava a zase doleva - zpátky

do velkého dřevěného bubnu, ve kterém se mu hůř manévrovalo. A proč hůř? Protože byl uvnitř a tím pádem měl méně prostoru. Namáčkl jsem ho zpátky'na střed - vážil jsem víc než on a dokázal jsem toho využít - přidržel jsem ho na místě, sáhl jsem do boty, vytáhl z pouzdra nůž, napřáhl jsem se a bodl s ním směrem na jeho solar plexus.
Ivanovi došlo, o co se snažím, a tak sebou škubal, házel a kroutil se jako šílený. Pak mě chytil za ruku, ve které jsem držel nůž, a srazil ránu mimo. Vytrhl jsem se z jeho sevření, rozmáchl jsem se a zabodl nůž vší silou... do dřeva.
Rus po něm okamžitě hrábl - oběma rukama mě chytil za zápěstí, nohama do mě kopal ostošest a z hrdla se mu draly chraplavé kletby, jejichž prostřednictvím se bezpochyby vyjadřoval k mému původu.
Najednou mě při tom boji na život a na smrt ve stísněném prostoru napadlo něco úplně absurdního, jak už to v takových extrémních situacích často bývá, a sice že ten chlap by měl používat nějakou ústní vodu - a pěkně silnou.
A pak pan Murphy udělal cosi nečekaného - zahrál si jednou pro změnu s osudem někoho jiného. Do oka mi znova padl ten zatracenej samopal s tlumičem. Dřív než mě znova praštil, podařilo se mi ho chytit levou rukou a praštit s ním Ivana Smradlavou hubu několikrát přes obličej.
To ho konečně zabrzdilo. Konec tlumiče mu roztrhl kůži na oku a on povolil stisk na mé ruce s nožem - ne úplně, ale dost na to, abych získal nějaký manévrovací prostor. Kousl jsem ho do zápěstí - pak mě pustil docela - vytrhl jsem nůž ze dřeva, napřáhl se a rychle, než pan Murphy stačil přesunout svoji pozornost k mé maličkosti, jsem ho zabodl do pravé části Ivanova krku. Špička nože projela šlachou a svalovinou až na krční tepnu.
Zabořil jsem nůž ještě hlouběji, přitlačil na něj a provedl kolmý řez - táhl jsem ostřím rovnoběžně s čelistí. Tím jsem ho definitivně dostal. Zachrčel a začal se zmítat. Ale držel jsem ho pevně celou váhou svého těla tak dlouho, dokud se nepřestal hýbat. Potom jsem ho odstrčil, skulil jsem se z něj, vylezl z bubnu,

praštil sebou na záda a zůstal ležet. Hrud se mi nadouvala, na plicích mě pálilo a končetiny jsem měl úplně mrtvé. Zavřel jsem oči a počítal do dvaceti, abych zklidnil dech i tep. Bylo mi úplně jedno, že mě ten druhý Ivan může zabít. Byl jsem prostě příliš vyčerpaný.
Vtom jsem ucítil, že se někdo blíží. Otevřel jsem oči - dokonce
217
i ta oční víčka mě při pohybu bolela - a podíval jsem se nad sebe.
Uviděl jsem Bumerangův protáhlý obličej. „Všude čistej vzduch, šéfe! Jsme připravený vyrazit - teda, jestli jste připra-venej i vy!" oznámil hlasem prostým sebemenších známek únavy, zato plným takové ironie, že bych ho nejradši na místě uškrtil - kdyby mi na to ovšem zbývaly síly.
Jsou chvíle, vážení čtenáři, kdy mládí přímo nesnáším - nenávidím tu jeho energii, jeho vitalitu, jeho... mladistvost. A tohle byla jedna z těch chvil. Převalil jsem se na břicho, postavil se na všechny čtyři a pak jsem se vyškrábal na nohy. Kolem mě stáli Bumerang, Piek a Kachní noha a s obavami se dívali, jak si tahám dvě dlouhatánské třísky z pravé ruky a jednu z levého kolena.
„Vy jste ty největší zasraný pitomý debilní zkurvený vylízaný hajzlové na celým světě!" řekl jsem láskyplně, aby viděli, že je mám opravdu moc rád. Pak jsem si klekl, otřel střenku i rukojeť nože o nohavici Ivanových kalhot, strčil nůž zpátky do pouzdra a dodal jsem: „Tak, první část je za náma, a protože už taky víte, jak se cejtím, přestaňte tady přešlapovat jako banda idiotů a pojdte se pustit do opravdový práce!"
My od SEAL si totiž na rozdíl od ostatních nekonvenčních válečníků myslíme, že většina legrace se odehrává už na cestě k cíli. Vždyť se na nás podívejte - už jsme dokázali zdolat sedmipat-rovou budovu a zabít tři nepříjemné Rusáky a přitom jsme vlastně ještě ani pořádně nezačali!
03.12. Spustil jsem se na horolezeckém laně o tři metry níž, těsně pod hotelovou markýzu a vedle obývacího pokoje Grin-kovova apartmá. Opatrně jsem se přitáhl k okenní římse a nakoukl dovnitř. Bylo zhasnuto - pouze pode dvěma z trojice dveří, které vedly do ložnic, prosvítala slabá záře.
Prohlédl jsem si pokoj nočním viděním. Nikdo v něm nehlí-dal. A tak jsem se zhoupl doprava, doleva a znova doprava, za-hákl jsem se špičkou nohy o parapet, vyškrábal se do okna a skočil dovnitř.
Tiše jako panter jsem dopadl na orientální koberec. Odvázal jsem lano, aby se dolů mohl spustit také Kachní noha, a postoupil jsem dál do místnosti. Moje oči si postupně zvykaly na tmu. Vzápětí se za mými zády snesl na koberec Kachní noha a zaujal obranné postavení nalevo. Po něm proklouzl oknem Bumerang.
218
i
03.14. Vydali jsme se nejdřív k osvětleným ložnicím. Ustoupil jsem na stranu a pustil před sebe Picka. Ten za pomoci nočního vidění prozkoumal kliky u dveří. Ani jedny dveře nebyly zamčené. Rozdělili jsme se do dvou skupin. Počkal jsem, až se všichni přemístí na předem určené pozice, a pak jsem dvakrát rychle po sobě stiskl tlačítko pro vysílání.
Bumerang otevřel dveře mně, Piek Kachní noze. S pistolí připravenou ke střelbě jsem vběhl dovnitř. V místnosti svítila jenom lampička na nočním stolku. Na posteli vedle něj se snažil nějaký velký a tlustý Rusák vyhrabat ze své polohy pod štíhlou tmavovlasou šlapkou (ano, můžu potvrdit, že se jednalo o přírodní brunetu!), která se marně namáhala s jeho sice po ivansku velkým, ale jinak docela ochablým ptákem.
Viktor Grinkov to však nebyl. I tak jsem na něj skočil dřív, než stačil zareagovat, a úderem pažbou pistole jsem ho omráčil. Šlapka nemohla vykřiknout, ani kdyby chtěla - Bumerang jí totiž zakryl rukou pusu a já jsem se jí zadíval do očí a přiložil jsem si ke rtům ukazovák v onom univerzálním gestu, které znamená silenzio.
Šlapka vyděšeně přikývla. Bumerang ji podržel a já jsem ji svázal lepicí páskou - a Ivana také. Nač riskovat? Pak jsme na ně hodili přikrývku, zhasli jsme lampičku a opustili ložnici.
03.17. Kachní noha už na nás čekal v obývacím pokoji. Ukázal palcem dolů. Pokrčil jsem rameny. „Prázdno!" naznačil pusou.
To nebyla dobrá zpráva. Nerad bych, aby se zrovna v téhle chvíli vrátil nějaký přiopilý ruských generál s bůhvíjakým doprovodem.

Gestem jsem Pickovi nařídil, ať zaklíní dveře do apartmá. Úplně je to sice nezastaví, ale aspoň je to zpomalí a upozorní nás to včas na jejich příchod.
Pak jsem obrátil svoji pozornost k poslední ložnici. Dveře se otevíraly dovnitř, a proto jsme se naskládali vedle kulaté kliky. Piek si stoupl naproti mně - mimo šířku dveří, aby pod nimi nebyly vidět jeho nohy - sáhl na kliku a otestoval ji. Potom se na mě podíval a krátce přikývl. Funguje.
03.18. Čekal jsem. Ruka Kachní nohy spočívala na Bumerangově levém rameni, Bumerangová levačka zase na rameni u mě. Ucítil jsem pevný stisk, což znamenalo, že jsou oba připraveni. Kývl jsem na Picka. Piek otočil klikou a zatlačil na dveře.
Jenže ty se neotevřely. Zkusil to znova a použil k tomu i rameno. Nic. Ty zasraný dveře byly zevnitř zamknutý.
219
Zatraceně - Picky prozkoumal ty druhý dvoje dveře a na tyhle zapomněl! Jsme v prdeli! Udělali jsme rámus a Grinkov, jak ho znám, už volá na pomoc svoje střelce nebo dolů do recepce!
Odstrčil jsem Picka stranou, couvl jsem o krok dozadu a kopl naplocho do míst těsně pod ozdobnou mosaznou klikou. Záru-beň se krásně roztříštila a já jsem vletěl do ložnice, pistoli namířenou před sebe a minibaterku zapnutou a natočenou stejným směrem jako pistoli. Za mnou hned Bumerang a v jeho patách Kachní noha.
V úzkém paprsku světla se objevila Grinkovova hlava. Její majitel okamžitě ustal ve své dosavadní činnosti, podíval se směrem ke mně, zvedl bledou ochablou ruku a snažU se zakrýt si s ní oči před pronikavým jasem z mé baterky. Zároveň cosi nesrozumitelného zakřičel a chtěl přes sebe i svého mladého přítele přetáhnout prostěradlo.
Upřímně se vám přiznám, že jsem byl z toho pohledu, který se mi naskytl, doslova šokovaný. Já vím, že pro činnost, u níž jsem Grinkova přistihl, existuje odborný latinský termín, ale já nejsem doktor a většina z vás také ne, a proto mi dovolte, abych vám ji popsal poněkud, ehm, laičtějšími slovy. Stručně řečeno, načapal jsem milého Viktora při tom, jak někomu cucá pinďoura.
Nicméně navzdory onomu šoku jsem nehodlal ztrácet čas -ani ten svůj, ani ten jeho. Skočil jsem po něm a dřív, než mohl nějak reagovat, jsem ho praštil pažbou pistole shora do hlavy. Jeho milenec byl v daleko lepší kondici a pokusil se klást odpor. Pro moje hochy ovšem nepředstavoval žádnou překážku a během zlomku vteřiny byl ovázaný jako Tutanchamón.
Zatáhli jsme závěsy a rozsvítili jsme.
Pak jsem spoutal Grinkova kolem kotníků a rukou, převázal jsem mu také pusu, aby zůstal zticha, a posadil ho na velkou postel. Bumerang, který v kukle vypadá opravdu děsivě, učinil mezitím totéž s jeho milencem.
Ten chlap se mi zdál nějak povědomý. Přitáhl jsem si k patě postele židli a otočil ji tak, abych si na ni mohl obkročmo sednout a položit ruce na pelest. Potom jsem si toho Ivana pořádně prohlédl. Byl vysoký, štíhlý a svalnatý a jeho ukrutné oči se do mě pořád zavrtávaly a snažily se mě vystrašit, třebaže mi v tomhle stavu nemohl nijak ublížit. Takové oči si vždycky pamatuji - a tyhle jsem už někde viděl.
Trvalo mi asi půl minuty,
220
než jsem si vzpomněl - a výrazně mi k tomu napomohl předmět, který ležel na nočním stolku. Oním předmětem byly mohutné zlaté rolexky, vzor President, které vážily aspoň čtvrt kilogramu.
Ďábelsky jsem se na něj usmál a poplácal jsem ho po prstech u nohy tím samým tokarevem, který jsem sebral jeho lidem v Moskvě. „Áá, plukovník Rolex! Jak se vede?" S tímhle hajzlem jsem se totiž setkal před necelým půl rokem v Rusku. Tenkrát se mě pokoušel zlikvidovat. Věděl jsem, že je to plukovník OMONu a špičkový zabiják, který má styky s ruskou mafií. A teď jsem ke svému potěšení zjistil, že je to také Grinkovův hoša.
Nečekal jsem na odpověď - stejně měl roubík - a obrátil jsem svoji pozornost ke Grinkovovi.
V Římě je v zimě nezřídka dost chladno. Přesto Italové nepoužívají při výstavbě příliš izolace. Proč? Protože i když se občas vyskytnou chladnější období, zima ve střední a jižní Itálii bývá zpravidla velmi mírná. A proto panuje v budovách - bez ohledu na to, jestli se jedná o byty, kanceláře nebo pětihvězdičkové hotely - po nocích nezvyklé chladno. Ale při pohledu na Viktora Grinkova byste to ani

neřekli. Šéf ruského ministerstva vnitra tam totiž seděl, potil se jako o závod a jeho malý pindourek se scvrkával skoro do ztracena. Přelétl jsem po něm kritickým zrakem. Sakra - ten hajzl měl větší prsa než moje první tři holky v životě dohromady!
Stáhl jsem si z hlavy kuklu a ukázal jsem mu svůj cop. „Nazdar Viktore! Poznáváš mě?"
Odvrátil oči stranou a nevydal ze sebe ani hlásku.
„Chtěl jsi mluvit s generálem Crockerem o svých penězích, že?"
Ten szeb jenom mlčky seděl a nechával po sobě stékat provaz-ce potu.
„Víš, Viktore, on tady teď není. Ale jsem tady já! Tak co kdybychom spolu udělali nějaké zapodlo?"*
Jeho oči mi sdělily, že zrovna v tuhle chvíli nemá na obchody tu správnou náladu.
„No dobře - hlavně pak neříkej, že jsem ti to nenabízel!" Nehodlal jsem ztrácet čas tím, že bych se ho pokoušel přemlouvat.
* Zapodlo znamená ve slangu ruských mafiánů „obchod". Grinkov tomuhle slovu určitě dobře rozuměl.
221
Místo toho jsem vytáhl z pouzdra digitální fotoaparát, ujistil jsem se, že se při mých nočních eskapádách nerozbil, zapnul jsem automatický blesk a pořídil několik snímků. Opravdu krásné fotky - prsatý Grinkov se svým věrným kamarádem, oba nazí a se scvrklým nádobíčkem mezi nohama! „Možná bych to mohl prodat Pravdě! Nebo by si to třeba vzaly Novosti - fungujou ještě, že, Viktore? Nebo by po tom skočil Time nebo Newsweek -možná taky některý z německých bulvárních plátků! Ty by se ani nesnažily maskovat tu tvoji parodii na ptáka! Nebo by si to třeba chtěl prohlédnout nějaký prezident - vsadím se, že ten můj by o to určitě stál!"
Při těchhle slovech konečně zpozorněl. Kdyby jenom zpozorněl - mohl se doslova zbláznit! Prskal cosi do roubíku a kroutil se na posteli jako žížala.
Podal jsem fotoaparát Kachní noze. „Znamená to snad, že chceš vyjednávat, Viki?"
Teď si možná říkáte, že jsem to trochu přehnal. Vždyť jsem se vlastně chystal toho hajzla vydírat - a vydírání se zrovna neslučuje s obvyklým důstojným, jemným a způsobným chováním. Jenže nezapomínejte, že já nejsem obvyklý důstojný, jemný a způsobný hošík, ale Profesionální válečník!
A nebuďte tak zatraceně choulostiví! Všechno jste si už přece přečetli na začátku knížky! Víte, že ve válce neexistujou žádný pravidla! A víte, že já musím za každou cenu zvítězit! A s Grin-kovem jsem podle mýho mínění ve válce - a čím dřív s ním skon-cuju, tím dřív se budu moct vydat za Li Či-menem a Bentleyem Brendelem!
A ještě něco musím dodat. Válka není nic hezkého ani příjemného. Je nebezpečná a krvavá. Ti nahoře sice chodí do Kapitolu vyprávět o tom, jak budeme v příštím století vést pečlivou, spořádanou, korektní a čistou válku, jak budeme mít chytré zbraně, elektronické vojáky a munici, která nebude zabíjet, jenom nepřítele zmate a tím přivodí jeho porážku. Jenže tohle všechno jsou naprosté nesmysly, třebaže pronesené v dobré víře. Jistě, zbraně a další pomůcky budou stále dokonalejší. Jako například laserem naváděné střely a neviditelná letadla, o kterých se v dnešní době tak často mluví, nebo speciální spojovací technika typu Velkého bratra.
Ale vlastní válku budou vždycky vést pěšáci na bitevním poli nebo příslušníci SEAL ve vodě. A budou se v ní řídit vždycky
222
stejným heslem: zabít nepřítele dřív, než on zabije je. A žádná „jemná" technika ani žádné „chytré" zbraně neodvedou tak dobrou a efektivní práci jako člověk se střelnou zbraní - nebo třeba i s holýma rukama. Pevně věřím tomu, že v našich válkách bude vždycky rozhodovat schopnost jednoho člověka zabít druhého, bude-li proti němu stát tváří v tvář. Dále si myslím, že když nepříteli zabijete dost lidí, zlomíte tím jeho vůli, on přestane být ochotný bojovat - a vy zvítězíte. Ale základem všech válek je zabíjení - a Viktor Grinkov tenkrát dobře věděl, že prohrál.
03.23. Bumerang odnesl společně s Pickem plukovníka Rolexe do vedlejšího pokoje, takže jsem si s Grinkovem mohl promluvit o samotě. Kachní noha mezitím provedl v místnosti protišpi-onážní opatření - a objevil dvě štěnice. Ukázal jsem je Grinko-vovi. Když přikývl na znamení toho, že je viděl, zapnul jsem rádio, které stálo na nočním stolku, našel jsem stanici, na níž hrála hudba, a pustil jsem ji nahlas, abych zamaskoval naše hlasy.

Potom jsem se posadil na kraj postele, natáhl jsem ruku a strhl Grinkovovi z obličeje lepicí pásku. Asi ho to dost bolelo, protože jsem s ní vzal i trochu kůže.
Ne, přikrýt jsem se ho nesnažil. Nechal jsem ho tam sedět zpoceného, nervózního, prokřehlého a s obnaženým tělem - a hlavně zvadlým penisem. To je totiž starý psychologický trik, který se s úspěchem používá při výslechu. Lidem většinou vadí, když mají přirození venku, a tak tají jako led. S potěšením jsem zjistil, že Viktor Grinkov mezi ně patří rovněž.
Té noci jsem si stanovil tři cíle. Za prvé jsem se chtěl zatraceně dobře postarat o to, aby Grinkov pochopil, že generál Crocker je pro OMON - a všechny ostatní, které by si chtěl Grinkov najmout k tomu, aby zlikvidovali předsedovo čtyřhvězdičkové pozadí - zásadně tabu. Za druhé jsem potřeboval informace. Přenesme se na chvilku zpátky na Princeznu z Nantongu. Když jsme prohlíželi její náklad, narazili jsme na zásilku zbraní, která nesla označení EXPORT - Obráběcí stroje, Zelinograd/MVD.
A MVD, jak už jsem říkal, znamená „ministerstvo vnutrenrúch děl" čili ruské ministerstvo vnitra.
A v jeho čele stál Viktor Grinkov a já jsem chtěl vědět, proč sakra prodával všechny ty zbraně Číňanům, když Číňané mají tolik zbraní, že je můžou sami vyvážet. Ba co víc, chtěl jsem znát
223
všechno, co Grinkov věděl o Číňanech a o jejich současné poli-ticko-ekonomicko-vojenské strategii.
A za třetí jsem hodlal zajistit, aby vztah mezi mnou a Grinko-vem pokračoval ještě po několik následujících let. Upřímně řečeno, vysoce postavených zdrojů na území bývalého Sovětského svazu nemám zrovna nazbyt. Jistě, už jsem se setkal s hromadou bývalých agentů KGB, zabil jsem slušnou řádku někdejších střelců ze speciálních jednotek a na jednáních s plukovníky GRU ve výslužbě jsem strávil tolik času, že si to ani nepamatuji. Ale postrádám pravidelný přísun špičkových informací z první ruky. Takových, které mi může poskytnout někdo na Grinkovově úrovni - pokud se mi ho podaří přesvědčit.
Přiznám se, že původně jsem dnešní návštěvu plánoval kvůli dvěma věcem. Primární úkol spočíval v tom, že jsem chtěl Grin-kova odradit od jakýchkoli pokusů o nějakou nepředloženost vůči generálu Crockerovi. Ale zároveň jsem viděl před sebou ještě jeden cíl. Domníval jsem se, že bych mohl ušetřit generálovi trochu práce a své vlasti trochu prospět - a sice tím, že si koupím Grinkovovu pomoc. Vždyť jsem měl přístup k tomu, po čem on zoufale toužil: k oněm padesáti milionům dolarů (což bylo méně, než na kolik nás přišla akce v Jihočínském moři), které jsem mu vyfoukl ze Švýcarska a dalších zahraničních kont. A byl jsem ochotný mu je vrátit - pěkně kousíček po kousíčku -výměnou za prvotřídní informace z nejvyšších míst.
Ale tenhle způsob dohody byl už pasé, protože jsem ted držel milého Viktora za pačesy. Rusové jsou totiž poněkud konzervativní. Homosexuální praktiky proto představují přesně ten typ činností, které Ivani z duše nenávidí. Grinkov by měl tím pádem spoustu práce s tím, aby vysvětlil, co dělá na těch fotografiích z mého digitálního přístroje - třebaže jsem ho nechytil přímo in flagrante delicto.
Pro jistotu jsem pořídil ještě pár snímků - opravdu kvalitních snímků, na kterých seděl na posteli svázaný jako selátko připravené na pečení. Pak jsem se jako správný mafioso naklonil nad postel, podíval se Grinkovovi do očí a pošeptal mu do ucha nabídku, kterou prostě nemohl nepřijmout.
224
KAPITOLA 16
06.23. Stáhli jsme se ještě před svítáním. V 04.56 jsem vyrušil Marka Olshakera (zavolal jsem mu zřejmě ve chvíli, kdy se svým dlouhovlasým slovníkem zrovna probíral slovní spojení „vyšu-kat mozek"). Nechal jsem ho popadnout dech a pak jsem mu sdělil, že je potřeba, aby moje lidi nahradil příslušníky diplomatické ochranky, a to immediatamente. Olshaker zavrčel, seskočil z postele, podíval se do laptopu na rozpis služeb (po celou dobu mě přitom zasypával zvukomalebnými, extravagantními a naprosto nepublikovatelnými italskými výrazy) a oznámil mi, že v 06.00 může být na místě osmičlenná skupina špičkových střelců. To bylo skvělé - měl jsem dokonce půlhodinovou rezervu pro případ, že by nás přišel navštívit pan Murphy.
Pak jsem tiše, ale vytrvale klepal na Joanneiny dveře. Když mi celá otupělá konečně otevřela, vrazil jsem jí do ruky dvě zalepené obálky a řekl jí, ať je předá generálovi, protože my odjíždíme. Tahle poznámka jí očividně pomohla překonat účinky prášků proti bolesti a probudila ji natolik, že na mě začala chrlit

otázky. Ani na jednu z nich jsem ovšem neodpověděl. Čím méně toho bude o mých plánech vědět, tím lépe pro nás oba.
První moje zpráva pro generála byla velmi stručná. Oznamoval jsem mu, že schůzka s Grinkovem odpadá a že mu všechno vysvětlím doma ve Washingtonu. Dodal jsem, že tím pádem jsem úkol, který mi zadal - to jest chránit jeho zadek na téhle části výletu - už splnil, a proto se musím postarat o další priority -například vyřídit si to s těmi, co zabili Alixe Josephovou. Takže není-li nařízeno jinak, sajonara, generále, na shledanou za pár dní v Pentagonu!
Ano, byla to zpráva, strohá, příkrá a úsečná. Někomu by možná mohla připadat dokonce drzá. Ale svůj účel splnila. A jelikož netoužím po admirálských hvězdách - moje kapitánské jizvy mi bohatě stačí - nedělám si občas s nějakými společenskými konvencemi těžkou hlavu.
Zato druhá zpráva nebyla ani krátká, ani strohá. Rozepsal jsem se v ní totiž, o tom, co se Číňané podle mě chystají provést. Moje domněnky byly založené na důkazním materiálu, který jsem objevil na Princezně z Nantongu, a na informacích, které jsem za posledních pár dní dokázal získat, roztřídit a zanalyzovat -včetně několika zpravodajských perel od Viktora Grinko-
225
va. Navrhoval jsem generálovi, aby si promluvil přímo - ale potají - se svými protějšky v Koreji, Indonésii, Singapuru a na Filipínách a dohodl se s nimi na společném postupu při rozbíjení čínských špionážních sítí, které vybudoval Li Ci-men. Dodal jsem, že v první řadě jde o čas, protože Li Ci-menovy stopky -spíš časovaná bomba - už začaly běžet.
Na závěr jsem generálovi sdělil, že budu jednat tak, abych co nejlépe hájil zájmy své vlasti - a že po návratu do Washingtonu ponesu veškeré případné následky svých činů. Ale zdůraznil jsem, že ty následky ponesu jenom já sám - moji lidé budou považovaní za nevinné.
Měli jsme s sebou platné diplomatické pasy, což bylo na jednu stranu dobré a na druhou špatné. Dobré proto, že nám to pomůže při přepravě dvou schránek s nebezpečnými hračkami, které jsme si přivezli z Washingtonu. Špatné proto, že pokud někdo vlastní diplomatický pas a převáží bedny se zbraněmi, municí a výbušninami, potřebuje získat ještě vízum země, do které cestuje.
Zavolal jsem Tošovi a dopustil jsem se těžké urážky, neboť jsem ho vytáhl rovnou ze sauny, ve které odpočíval a meditoval po cvičení, za což jsem si vyslechl ještě barvitější salvu nepublikovatelných výrazů, než jakou mě zahrnul Olshaker. (Malá sociologická poznámka: Rozdíl mezi Olshakerovou a Tošovou reakcí jasně svědčí o odlišných hodnotách dvou různých kultur, nemyslíte?) Přesto Tošo zařídil, že nás na římském letišti prověří pracovníci japonského konzulátu. Po osmi minutách čekání na ztichlé lince jsem se dozvěděl, že poletíme s JAL z Fiumicina. Bohužel, jediný let, který nás může všechny najednou pobrat, má mezipřistání ještě v Rijádu a v Dillí, což znamená, že v Tokiu budeme nejdřív za dvacet dva hodin. Ale ta doba bude aspoň částečně vyvážená pobytem v první třídě a moji lidé tak budou mít kromě hromady suši a ičibanu také příležitost k dlouhému, posilujícímu spánku (pokud ovšem místo něj nebudou laškovat s letuškami). A já aspoň získám čas na sestavení plánu nadcházející akce.
Třebaže jsem si byl jistý tím, že Číňané se pokusí o nějakou formu ofenzivního úderu, a předpokládal jsem, že ten úder bude namířený proti Tchaj-wanu, pořád jsem ještě nevěděl, z kterého směru přijde. Chystají se zaútočit, to je jasné. Ale kde? Docházel jsem k přesvědčení, že odpověď na tuhle otázku budu muset
226
hledat někde na začátku celého příběhu. Můj instinkt i moje zkušenost mi napovídaly, že řešení leží kdesi v počátcích mé současné odysey. Našli jsme je už tenkrát na palubě Princezny z Nantongu - jenom jsme o tom ještě nevěděli. Princezna z Nan-tongu je totiž klíčem k rozluštění záhad kolem Li Či-mena.
A tak zatímco moji muži spali nebo si hráli, já jsem usilovně pracoval. Prošel jsem znova překlady materiálů, které jsem z Jihočínského moře přivezl, a díval jsem se, jestli lidem z DIA něco neuniklo. Porovnal jsem Grinkovovy názory na čínskou politiku s informacemi, které jsem měl k dispozici. Prohlédl jsem si pozorně veškeré vlastní poznámky. Prozkoumal jsem mapy a plánky, probral zpravodajská hlášení a přehodnotil hodnocení zájmových objektů. Ještě jednou jsem pročetl veškeré složky, které jsem si vzal s sebou. Přesto jsem po šestnácti hodinách usilovné dřiny nebyl ani o kousíček dál než předtím v Římě.

Zčásti za to mohla smrt Alixe Josephové. Hněv, který jsem při vzpomínce na ni cítil, mě stále rozpaloval doběla. Přitom tohle by se stávat nemělo, protože člověk se pak nemůže pořádně soustředit na nebezpečí, které mu hrozí, a na problémy, které musí řešit. Jistě, hněv se dá využít i kladně - například v knize Profesionální válečník 4: Modré komando se můžete dočíst o tom, jak jsem konstruktivně využil svůj hněv, který mě zachvátil poté, co při útoku na ropnou plošinu jistého kalifornského multimilionáře zahynul jeden z mých služebně nejstarších členů jednotky SEAL 6 Třešnička Enders. Jeho smrt mě hnala dál i ve chvílích, kdy moje odhodlání začínalo ochabovat. A v knize Profesionální válečník 5: Zlatý kód zase zjistíte, jak jsem díky vzteku dokázal najít ty, kteří zavinili smrt mého kmotřence Adama, a vykonat na nich akt pomsty.
Jenže v tomhle případě jsem si dobře uvědomoval, že se nechávám svými city až příliš unést. Chtěl jsem dostat Li Či-mena a Bentleye Brendela - a přitom jsem na ně nemohl, protože oba byli v Pekingu. A tak jsem tam seděl v zajetí času a prostoru ve výšce třicet devět tisíc stop nad Arabským mořem a s vyvalenýma očima a myslí otupělou nedostatkem spánku jsem se snažil porozumět lodnímu deníku Princezny z Nantongu a jejím zmateným mapám.
Vůbec nic mi už nedávalo smysl. Za pět a půl hodiny jsme měli přistát v Japonsku a já jsem vůbec nevěděl, co tam budu dělat.
227
Zklamaný, zoufalý a zničený jsem všechno naházel do velkého kufru a objednal si pivo Ičiban. To slovo v japonštině znamená jedničku. Ičiban se prodává ve vysokých štíhlých lahvích. Díval jsem se, jak stevardka v kimonu se širokým páskem nalévá pivo do sklenice (letěli jsme přece první třídou!). Když skončila, nevyklopil jsem ho naráz do sebe, ale po Japonsku jsem si ho přiložil pod nos, přivoněl k němu, ocenil dokonalý tvar pěnové čepice a dal prstům pocítit chladnost stěn sklenice - jako kdybych se účastnil klasického čajového rituálu. Pak jsem se pomalu napil, zvolna jsem polkl a nechal tekutinu, aby mi z těla uvolnila napětí a naopak mu dodala energii.
Stiskl jsem tlačítko. Sedadlo se naklonilo dozadu a opěrka na nohy se zvedla nahoru. Ležel jsem na zádech, v ruce držel sklenici s pivem a snažil se pustit všechno z hlavy. Někdy je totiž lepší nemyslet, než přemýšlet. Už vidím, jak se nad těmi dvěma posledními odstavci usmíváte. Jenže místo toho byste měli, milí pulci, radši poslouchat a učit se. Když jsem byl ještě naprostý zelenáč, kmotr všech příslušníků SEAL Roy Boehm si mě vzal jednou stranou a pošeptal (přesněji řečeno zachraptěl a zavrčel) mi do ouška jednu z pravd tohoto světa.
Dovolte, abych vám nyní jeho výrok citoval. „Jsem kurva pře-svědčenej, že existujou chvíle, kdy zkurvenej válečník prostě nemůže přistupovat k nějakýmu zkurvenýmu problému západním způsobem, to znamená přejít přímo k vojenskýmu řešení! Ne, Dicku, někdy musíš použít orientální přístup! Všechno pro tebe musí bejt vším a ve stejným stupni bytí!"
Je mi jasné, co si teď asi myslíte: Mistr Marcinko na nás vytáhl nějakou asijskou pseudopsychologii! Mistr Marcinko na nás zkouší házet nějakou novou a neproniknutelnou formu orientálního hnoje!
Tak poslouchejte, vy pulci - Roy Boehm prošel základním výcvikem ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL hned dvakrát! Když ho podstupoval podruhé, bylo mu čtyřicet dva let! Něco vám povím: tomu, kdo dokázal projít tímhle výcvikem ve dvaačtyřiceti, budete věnovat zatracenou pozornost a zatracenej respekt, protože vy byste něco takovýho nikdy nezvládli!
A navíc každý, kdo zasvětil celý svůj dospělý život vedení války jako Roy nebo třeba já, jasně chápe filozofický obsah Royo-
228
vých slov. A ještě něco: díky Royově radě se ze mě stal lepší Válečník; Royova rada mi pomohla zabít efektivně a nemilosrdně hromady nepřátel, stejně jako pomohla Royovi zabít efektivně a nemilosrdně hromady jeho-vlastních nepřátel.
Royovi se tenkrát podařilo do nás pulců - navzdory naší tvrdohlavosti - vpravit poměrně rozsáhlé vědomosti o asijském způsobu myšlení. Dobře tuhle oblast znal. Za druhé světové války dodával filipínským partyzánům zbraně. Na konci čtyřicátých let navštívil Čínu. Ve Vietnamu se ocitl poprvé v době, kdy prezident John Fitzgerald Kennedy ještě žil. Roy byl - a stále je - velmi zvídavý žabák. A tak než se rozhodl, že si mě vezme pod svoje křídla, prostudoval všechno možné: taoismus, konfu-ciánství i

buddhismus. Přečetl tolik děl od Suna Cu, Ssu-My, Fuda, Chuanga Si-kunga, Tchai Li'anga a Wu Cua, že začal vypadat stejně neproniknutelně jako oni. Sedával s pivem v ruce, tvářil se jako buddha a neustále mumlal cosi o „nekonečné interakci" a „svobodě myšlení". My jsme byli samozřejmě mladí a pošetilí, a proto jsme jeho rady nebrali vážně. Někdy je musel do nás doslova natlouci. Nazýval to „fyzické vštěpování". My jsme tomu říkali „zkurvená bolest".
Skutečnost je ale taková, že ten typ asijského myšlení, o kterém nám Roy kázal, opravdu funguje, pokud ho ovšem a) pilně studujete a b) necháváte se jím unést. Proto laskavě sedte na zadku a poslouchejte, ať se něco naučíte!
Začněme nejdřív oním přímým přístupem, který je obvyklý u nás na Západě. Polní řád Armády USA číslo 100-5, vydaný pod názvem Rukověť pro boje ve vzduchu a na zemi, shrnuje do devíti stručných bodů takzvané Zásady vedení války.* Protože se jedná o velmi cenné rady, dovolte mi, abych vám je odcitoval.
1. CA. Každou vojenskou akci nasměrujte proti jasně definovanému, konečnému a dosažitelnému cíli.
2. Ofenzíva. Chopte se iniciativy, udržte ji a využijte jí.
3. Koncentrace. Na druhořadé cíle soustřeďte jen nezbytně nutné množství sil.
4. Hospodárnost sil. Na druhořadé cíle vyčleňte jen nezbytně nutné množství sil.
* Původní Zásady vedení války vydala U. S. Army v roce 1921 a jejich základem bylo dílo britského generdlmajora }. F. C. Fullera, který vypracoval podobný soubor zásad pro Brity v době první světové války.
229
5. Manévrování. Pružným nasazením bojových sil přiveďte protivníka do nevýhodného postavení.
6. Jednotnost velení. Pro každý cíl zajistěte jednotné velení pod jedním zodpovědným velitelem.
7. Bezpečnost. Nikdy nepříteli nedovolte, aby nad vámi získal nečekanou výhodu.
8. Překvapení. Udeřte na nepřítele v čase, na místě nebo způsobem, na který není připraven.
9. Jednoduchost. Vypracujte jasné a jednoduché plány a udělujte stručné a výstižné povely, kterým budou všichni jasně rozumět.
Na zásadách samých není vůbec nic špatného - vždyť některé z nich se velmi blíží Desateru přikázání jednotek zvláštního určení. Ale jejich zařazení do důležitě znějící rubriky Zásady vedení války je podle mého názoru může poněkud omezovat, svazovat a ohraničovat.
Tady je druhý příklad západního myšlení. Veškeré akce jednotek SEAL se v současné době dělí na sedm částí, a sice na přípravu, dopravu poblíž místa akce, průnik, vlastní akci, stažení, dopravu zpět a dodatečnou fázi. Každý z těchhle sedmi kroků se ještě dál dělí a zevrubně rozebírá, každý se znázorňuje graficky a zachycuje na postupových diagramech. Dneska už počítače generují statistická vyhodnocení doslova všech akcí a umožňují vrchním plánovačům, aby si nejdřív prohlédli holografické simulace a teprve potom rozhodli, kam má který příslušník SEAL jít a co má udělat. Odvozené formulace jsou tudíž přesné a pun-tičkářské a zároveň stručné a výstižné - přesně jako Zásady vedení války. Ale stejně jako těch devět zásad i ony můžou být určitým způsobem omezující.
Třetí příklad. Teorie relativní převahy (měli byste si ji pamatovat, protože už dřív jsem vám přece říkal, že je to důležité, a já nehodlám ztrácet čas tím, že bych vám to teď zase opakoval) byla vytvořená tak, aby ji bylo možné graficky znázornit. Dnešní nekonvenční válečnictví totiž stojí z velké části právě na postupových diagramech, grafech, počítačových modelech a statistických přehledech.
Ale jak mi Roy mockrát říkal, všechno se vždycky nedá - a ani by se nemělo - vkládat do diagramů, tabulek, grafů či programů. Někdy se to prostě musí vycítit.
Poslechněte si, jak popsal vítěznou taktiku vynikající šermíř Fudo. Ten ve svém díle s názvem Meč z roku 1648 uvedl:
230
Někteří učitelé tvrdí, že chcete-li při boji uspět a zabít svého protivníka, vaše oči se musí soustředit na jeho meč. Jiní říkají, že musíte sledovat protivníkovy ruce. Další vás zase učí, že se musíte dívat protivníkovi do očí nebo do tváře, na boky či na nohy. To je všechno omyl. Vy totiž musíte svého protivníka vycítit, jako například lukostřelec vycítí let svého šípu ještě předtím, než ho vypustí na cíl, nebo jako malíř vycítí tah svého štětce ještě dřív, než se s ním dotkne plátna. Opravdový lukostřelec nemusí

vidět střed terče, on ho dokonale vycítí ve svém vědomí. Velký malíř nemusí k tomu, aby nakreslil bezvadný kruh, používat žádné kružítko. Onen bezvadný kruh už existuje - jako obraz v jeho hlavě. Oba pak přenesou svůj obraz na cíl nebo na plátno. Proto ani vy nesmíte v boji nikdy soustředit svůj pohled na jednu jedinou věc, ale musíte vnímat celý svět kolem sebe. Budete-li bojovat způsobem, který tomuto všeobsahujícímu vidění odpovídá, nemůžete nikdy prohrát.
Pamatuji se na den, kdy mi Roy přečetl tuhle pasáž poprvé. Dočetl, hodil prázdnou plechovku od piva pod kuchyňskou linku, ušklíbl se na mě (vždycky když se šklebí, ukazuje svoje velké bílé zuby a vypadá tak trochu jako Freddie, už na první pohled zlý a škodolibý maskot ženijních potápěčů s cigárem v hubě a dynamitem v ruce), strčil mi ten svůj velký a široký nos do obličeje a zahřímal: „A teď mi, ty pitomče, zkus tuhle zkurve-nou taktiku graficky znázornit!"
A tak jsem si sklopil opěradlo, zavřel oči a přehrál si znova všechno, co se na Princezně z Nantongu udalo. Jako kdybych měl v hlavě videopřehrávač a v něm kazetu. Občas jsem pásku zastavil a pustil si danou část ještě jednou. Převíjel jsem si pásku dopředu i dozadu. Některé události jsem přeskakoval a zase jsem se k nim vracel. Zkoumal jsem celý problém shora, zdola, z boku. Pak jsem použil metodu volné asociace - nechal jsem si mysl hrát a zároveň jsem ji přinutil, aby si vzpomněla na každičký kousek, zlomek a střípek těch zanedbatelných, nepodstatných a bezvýznamných informací, které jsem do sebe vstřebal od chvíle, co jsme potopili Princeznu z Nantongu.
Ano, přátelé, je to tak. Přestože velmi rád lovím, střílím a loupím, dobře také vím, že válečnictví je z velké části záležitost psychická, ne fyzická. A ona psychická část bývá stejně náročná -někdy dokonce náročnější - než část fyzická.
Po dvou a půl hodinách strávených v zajetí ičibanu a volné
231
asociace jsem otevřel kufr, prohrabal se jeho obsahem a vytáhl ven tři předměty: stránku z lodního deníku Princezny z Nan-tongu, lodní mapu JihoČínského moře a poznámky, které jsem si udělal při telefonickém rozhovoru s Alixe Josephovou. Když jsem si to všechno pozorně prohlédl, najednou jsem v tom uviděl informace, které jsem hledal už dřív, ale nedokázal jsem je najít. A ted ležely přímo přede mnou. A byly tak zatraceně jednoduché, že jsem se nemohl mýlit.

232
si třetí
strategií ohně
KAPITOLA 17
K trupu našeho boeingu 747 přijížděly pojízdné schůdky. Na nich stál Tošo a vedle něj pomenší obrýlený japonský imigrační úředník v lesklém černém obleku ze žraloci kůže, bílé košili a úzké černé hedvábné kravatě. Tošo vypadal vyčerpaně. Netrpělivě podupával na straně, ruce měl založené na prsou a v obličeji zachmuřený výraz.
Přivítal nás krátkým objetím a ledabylým „Kon-niči-wa!" a odvedl nás po ocelových schůdcích na letištní plochu, na které na nás čekaly dva černé fordy bronco s okny z kouřových skel a spoustou antén. Obrovské nákladní průlezy u letadla byly tou dobou už otevřené a z kontejneru, který ležel stranou od ostatních putovala ven naše zavazadla i ty tři velké bedny s vybavením, které jsme s sebou přivezli.
„Nechal jsem vaše věci označit v Římě zvlášť - je to tak snadnější a rychlejší," vysvětlil stručně Tošo.
Díval jsem se, jak imigrační úředník bere naše pasy, pokládá je na kapotu jednoho z aut, prohlíží si pečlivě každou fotografii, s uspokojením zjišťuje, že jsme to opravdu my, vytahuje několik menších listů papíru, všechny je úhledně orazítkuje, vloží je do víz, srovnává doklady přesně do toho pořadí, ve kterém je obdržel, a se zdvořilou úklonou nám je vrací.
Něco podobného jsem už kdysi viděl. V době, kdy na Blízkém východě ještě neexistoval žádný mírový proces, Izraelci vkládali do mého pasu papírek a dávali razítko na něj, ne přímo do pasu. Díky tomu jsem mohl cestovat i do Saudské Arábie, Kuvajtu, Omanu nebo Alžírská, tedy zemí, které byly s Izraelem de facto stále ve stavu války.
Celý zmatený jsem si vzal od úředníka pas a kývl jsem hlavou, abych mu oplatil jeho zdvořilé gesto.

„Dómo arigato - děkuji!"
233
Úředník vysekl ještě hlubší poklonu. „Dó itašimašite - prosím!"
Najeli jsme na dálnici a zamířili do města. Posledních pár kilometrů jsme přitom jenom popojížděli v husté koloně. Doprava v Tokiu byla ještě horší, než jakou jsem si ji pamatoval - Washington za sněžení byl proti tomu učiněnou pustinou. Tošo řídil mlčky, zuby měl zaťaté a vypadal jako nějaký japonský bul-dok. Obyčejně si v autě pouští kazety s country hudbou a nahlas si zpívá. Ale tentokrát zůstal přehrávač vypnutý. Velmi mě sice zajímalo, co ho tak trápí, ale natolik jsem ho znal, abych věděl, že ho mám v případě takovéhle chmurné a samotářské nálady nechat na pokoji.
Nad stanicí Jurakučo jsme z dálnice sjeli, protlačili se dopravní zácpou za hotelem Imperiál, odbočili na Uči Sai Wai-čo a nakonec jsme dorazili k Japonskému tiskovému středisku. Tam Tošo zahnul do úzké boční uličky a stiskl tlačítko umístěné vpředu na stropě. Padesát metrů před námi zajela do země mohutná ocelová žluto-černě pomalovaná bariéra. Podíval jsem se předním sklem ven. Všude kolem visely na kardanových závěsech bezpečnostní kamery. Tošo přejel bariéru, zastavil za ní tak, aby se dovnitř vešel ještě druhý bronco, a pak zmáčkl klakson a zablikal dvakrát dálkovými světly. Protiteroristická zábrana se s hlasitým zaduněním zase zvedla. Poté se asi dvacet metrů před naším předním nárazníkem otevřela velká kovová vrata a obě vozidla vjela do obrovských několikapatrových garáží, které zabíraly první dvě podlaží budovy, v níž sídlilo velitelství Kuráty
Zaparkovali jsme, vystoupili ven a zamkli dveře. Tošo šel jako první a vedl nás po dlouhém schodišti. Bral schody po dvou a ani jednou se u toho nezadýchal. Pak rychle prošel přes tři kontrolní stanoviště, na nichž odbyl salutující strážné spěšným mávnutím ruky, a zamířil do dlouhé chodby s řadou kanceláří, které byly tak malé, že i moje horká lázeň doma na Divokém panství mi proti nim připadala obrovská (škoda že jsem už pěknou chvíli nemohl těchhle příjemných stránek svého domova využít).
Na konci chodby se Tošo otočil doleva, otevřel nám dveře do menší zasedací místnůstky a pokynul, ať jdeme dovnitř. Když jsme tak všichni učinili, strčil do dveří svými širokými rameny, zavřel je a otočil klíčem v zámku.
234
Potom se na mě podíval - a ten pohled nebyl zrovna přátelský. „Co se do prdele děje, Dicku?!"
Co by se do prdele mělo dít? Copak mám na lidi takovej vliv, že mě obvykle tak láskyplně vítaj?
„Co by se do prdele dělo, Tošo - nic, do prdele! Já vůbec nevím, proč seš tak hrozně nasranej!" odpověděl jsem.
Tošo vytáhl z kapsy u bundy nějaký papír a podal mi ho. „Tak se podívej!"
Vzal jsem si ten papír a přečetl si ho. Byl to fax, který řediteli Kuniky napsal jménem předsedy Sboru náčelníků štábů americký vrchní vojenský atašé v Japonsku. Žádal v něm o pomoc při nalezení a zadržení jistého kapitána Richarda Marcinka a dalších sedmi mužů, kteří se, jak ve faxu stálo, v současné době nacházejí na neschválené akci související s nedávnou smrtí jednoho pracovníka amerického velvyslanectví, a tudíž lze předpokládat, že se pohybují v okolí japonského hlavního města.
„A hádej, kdo to dostal na starost!" vyjel na mě Tošo. „Až šéf zjistí, že jsem tě do Japonska pustil já, tak mě zaživa sežere!"
„Neboj, nechci tady bejt dlouho," konejšil jsem ho. „Třeba to ani nezjistí!"
„Ten? Ten zjistí všechno!" trval na svém Tošo. „Právě proto je taky šéf!"
Najednou mi velitelství Kuniky už nepřipadalo tolik bezpečné. „Tak proč jsi nás sem přivedl, Tošo?"
„Upřímně řečeno, je to jediný místo, kde vás nebude nikdo hledat! Jak vidíš, tak Američani si myslej, že obracíte město vzhůru nohama a snažíte se zjistit, kdo zabil Alixe! Proto taky u ní doma - a ještě na pár místech - hlídaj agenti DIA!"
Jenže já jsem zatraceně dobře věděl, kdo Alixe Josephovou zabil nebo spíš nechal zabít! A onen dotyčný se nacházel sotva půldruhého tisíce kilometrů od Tokia. Což jsem také Tošovi sdělil.
„Máš zřejmě na mysli Li Či-mena!" prohlásil Tošo. „Jo, já si taky myslím, že v tom má prsty! Ale přiletěl sem na diplomatic-kej pas, a tím pádem jsme se ho nemohli ani dotknout! Ten hajzl je ted doma v Pekingu!"
„Kdepak, podle mě je už zase venku - a bez diplomatickejch papírů!" odporoval jsem.

Tošo rázem zpozorněl. „Venku? Kde? Tady v Tokiu?" zeptal se.
235
„Přímo v Tokiu ne," odpověděl jsem, „ale jižně od něj. Chci to prověřit a vydat se za ním." Pak jsem svraštil obočí a podíval se na něj. „Ty přece umíš čínsky. A já mám čirou náhodou jedno volný místo pro někoho, kdo umí čínsky. Tak co, chceš jet se mnou?"
Poprvé od našeho příjezdu se mu na tváři objevil úsměv. „Hele, gaidžine - já tě přece mám ‚najít a zadržet', ne? To podle mě mimo jiný znamená, že tě do tý doby, než tě posadím do letadla směr Washington, nesmím pustit z očí. A jestli přitom budu muset na chvíli použít nějakej podřadnej jazyk jako třeba čínštinu, tak klidně!"
Už vás v duchu vidím, jak se škrábete na hlavě a užuž mi chcete klást ty typické čtenářské otázky, které začínají slovy „co" a „jak". Nebojte se, nejste jediní. Také můj redaktor právě zhasil cigaretu a začíná se natahovat po červené tužce, protože si myslí, že mě zase nachytal při nějakých nedůslednostech. No dobře, tak si ted dám holt na chvíli přestávku a vysvětlím vám, o co jde, protože v další kapitole nabere sled událostí takové obrátky, že na nějaké literární odbočky už nebude čas.
- Fakt: Vím, že Li Či-men se chystá udeřit. A ten úder se odehraje na souostroví Senkaku. Jak jsem na to přišel? Inu, tak že jsem se podíval na lodní mapy, které jsem sebral na Princezně z Nantóngu. Tyhle ostrovy jsou totiž na nich vyznačené. Proč by je jinak vyznačovali, kdyby se na nich Princezna neměla zastavit? Ale proč by se Princezna z Nantóngu měla zastavovat právě na těchhle ostrovech? Všichni přece víme, že jsou neobydlené a není na nich žádný přístav.
Odpověď: Princezna z Nantóngu se měla na ostrovech Senkaku zastavit proto, aby zde vyložila náklad. Náklad? Jaký náklad? ptáte se. Rakety, přátelé, rakety. A dva důstojníky pro radioelektronický boj. A Velkého bratra.
- Fakt: Na palubě Princezny z Nantóngu jsme objevili několik francouzských pozemních střel s plochou dráhou letu - ale žádné odpalovací zařízení. To znamená, že Číňané mají už odpalovací zařízení na místě.
- Fakt: Ty střely byly uložené ve vodotěsných kontejnerech. Takže měly být shozené z paluby cestou kolem ostrova a uskladněné pod vodou tak dlouho, dokud nenastane den D. Pak měly být vylovené a použité. Jelikož jsme ale Princeznu z Nantóngu potopili, Číňané si budou muset ty rakety přivézt s sebou.
236
Do rozběhnutého čínského soukolí jsem vrazil ještě jeden klín - tím, že jsem na Princezně zlikvidoval ty dva jednohvězdičká-ře. Oba byli Li Či-menovými důstojníky pro RB neboli radioelektronický boj. Jinými slovy řečeno, tihle dva chlápci měli pracovat s Velkým bratrem.
Takže nám na místo zapadl další kus z celé skládanky. Velký bratr byl jedním ze základních stavebních kamenů tohohle plánu. Pořád jsem si lámal hlavu nad tím, jak se tahle technika dostala do rukou Číňanům. Místo toho jsem si měl spíš klást otázku, jak ji hodlají použít - kam v Li Či-menově plánu patří. A to jsem zjistil díky Royovi a jeho návodu na uvolnění myšlení. Velký bratr je mimořádně univerzální systém, který může fungovat v rámci všech tří oblastí radioelektronického boje, které stanovili naši plánovači v Pentagonu. Že vám to připadá jako nesrozumitelná byrokratická hatmatilka? V takovém případě mi dovolte, abych vám to vysvětlil na naší situaci a jazykem, který vám bude bližší.
- Velký bratr by mohl provést RÚ - radioelektronický úder -který by oslabil a zničil schopnost Tchaj-wanu vzdorovat raketovému útoku.
- Velký bratr by mohl poskytnout RO - radioelektronickou ochranu - která by zmařila veškeré šance Tchajwanců na odvetný úder.
- Velký bratr by mohl poskytnout RP - radioelektronickou podporu - v rámci níž by Li Či-menovi umožnil odposlech tchajwanských systémů řízem a velení a v libovolném okamžiku by je mohl umlčet.
Jenže já jsem Princeznu z Nantóngu i s jejím nákladem střel s plochou dráhou letu potopil, a navíc jsem se zmocnil Velkého bratra, čímž jsem Li Či-menovi silně zkomplikoval situaci. Zároveň jsem také odkryl jeho OZ - oblast zranitelnosti - která se vyskytuje během počáteční fáze všech nekonvenčních akcí, a dal jsem prostor panu Murphymu pro jeho nekalé rejdy. A až se pan Murphy bude snažit Li Či-menovi co nejvíc uškodit, já budu při tom - a pokusím se toho využít.
No dobře, dobře, nemusíte tolik křičet, já vás slyším! Chcete vědět, jak si můžu být tak jistý tím, že Li Ci-men bude skutečně na scéně. To je jednoduché. Já totiž vím, že si všechno nejradši zařizuje sám.

Zatím jsem ještě neviděl, aby jakoukoli důležitější práci svěřil někomu jinému. Agenturní sítě v Singapuru, Jakar-
237
tě, Hongkongu a Tokiu vybudoval a řídil osobně. A když mu v Tokiu někdo - Alixe Josephová - začal šlapat na paty, letěl přímo do Washingtonu, zjistil, kdo to je - a zbavil se ho. Proto teď vím, že až půjde do tuhého, Li Či-men bude chtít mít svoje špinavé pracky na spoušti.
A jestli vám ani to nestačí, tak zkuste tohle: Li Či-men je příslušníkem nekonvenčních jednotek, čínských SEAL. Je to střelec. A stejně jako já vede svoje lidi zpředu. Ano, přátelé, Li Či-men tam bude.
A já taky - a vyrovnám si s tím hajzlem účet!
KAPITOLA 18
Jak jistě víte, vždycky jsem věřil, že víc než polovina celé legrace se odehrává už na cestě k cíli - a totéž platí i o bolesti. Ta legrace (a bolest), kterou jsem právě prožíval, sestávala z přesunu našich těl a našeho vybavení na vzdálenost přibližně jednoho a půl tisíce kilometrů, seskoku na skalnatý a pustý ostrov a nalíčení pasti, ve které zlikvidujeme Li Či-mena a jeho vojáky - a to prosím pěkně tak, aby se o tomhle plánu nedozvěděli ani Japonci, ani Američané, natož pak Číňané. Hračka, že?
Samozřejmě!
Ale nejdřív musíme překonat těch jeden a půl tisíce kilometrů. A jak to uděláme? Ukradneme si nějaké letadlo. Nejdřív mě napadlo, že bychom si mohli „vypůjčit" nějaké civilní na Naritě, ale potom jsem tuhle ideu zavrhl. Zcizení takového letounu by jednak vzbudilo nežádoucí rozruch a jednak by za to někdo -konkrétně moje maličkost - musel zaplatit. A i když mi tyhle knížky vydělaly už pěknou hromádku peněz, pořád bych měl asi problémy s tím, abych dal dohromady ty drobné, které by právní zástupci společností JAL nebo ANA za takovou sedm-setdvacetsedmičku nebo DC-devítku požadovali.
Takže nám zůstávají letadla vojenská - přesněji řečeno letadla našeho slavného vojenského telectva. Pravdou je, že u něj se letadla kradou mnohem snadněji, než by se mohlo zdát. Člověk se nemusí starat o žádné klíčky od zapalování a ostraha se daleko víc věnuje prohlížení pornočasopisů nebo brouzdání po Internetu než hlídání těch miliardových hodnot, které stojí na letištní ploše. Největší práci tudíž dá zajištění dostatečných zásob
238
Í>aliva - letectvo se totiž stará o svoje čerpací stanice paradoxně épe než o letadla a obvykle je chrání aspoň visacím zámkem.
S nadcházejícím večerem jsem byl tedy připravený vyrazit na nejbližší základnu amerického vojenského letectva. Jenže Tošo, který si do té doby hrál s vysílačkou, přišel s lepším nápadem. „Co kdybychom odletěli rovnou na jih?" navrhl. „Hledaj tě od Akity až po Kóbe - je to opravdovej pressing po celým hřišti! Tak proč pokoušet štěstí?"
Rád jsem slyšel, že Tošo zařadil do naší party střelců a loupežníků také sebe. „Na jih? Kam? Na Atsugi? Na Jokosuku?"
„No, myslel jsem spíš na Okinawu. Tam je takovejch dobrejch kolik - třicet americkejch základen, čili spousty míst, na kterejch si mužem vypůjčit letadlo. A hlavně to bude v půlce cesty na Senkaku, a tím pádem bychom si mohli vzít něco menšího než C-5." Pak ukázal rukou na můj rozkrok. „A menší může bejt někdy lepší, na rozdíl od tvejch představ, protože nebudí takovou pozornost, gaidžine!"
Tenhle názorný příklad se mi moc líbil, což jsem dal svým typickým drsným způsobem Tošovi najevo. Japonec mi odpověděl tím, že na mě zamával vztyčeným prostředníkem. „Ty seš u mě taky ičiban, pitomče!"
Potom jsem zabubnoval zjizvenými prsty na stůl. „A jak se chceš na tu Okinawu nenápadně dostat?"
„Nerazíš náhodou zrovna ty heslo ‚všechno musí bejt co nejjednodušší'?" zeptal se, a aniž počkal na odpověď, pokračoval: „A já to hodlám udělat maximálně jednoduše - poletím normálníma aerolinkama. Chceš letět se mnou?"
Samozřejmě že ano! Jenže co se všemi těmi lidmi, co nás hledají? Položil jsem proto Tošovi prostou otázku: jak se devět nebezpečných a ozbrojených uprchlíků dostane na palubu běžného leteckého spoje?
Následující odpověď byla tak jednoduchá, až mi při ní Tošo silně připomněl Roye Boehma: „Snadno, Dicku! Poletíte jako devět nebezpečnejch a ozbrojenejch... policajtů!"

Záhada? Ale vůbec ne - je to přesně tak jednoduché, jak říkal Tošo. Okinawa spadá spolu s dalšími 160 menšími ostrovy do pravomoci čtyřicáté sedmé japonské prefektury, což Tošovi zaručovalo volné pole působnosti. Zvedl proto telefon, zavolal do jedné z trojice leteckých společností, které zabezpečují osobní přepravu mezi ostrovy, představil se, nechal se přepojit na slu-
239
žební přepážku, šest minut štěkal cosi japonsky do mluvítka, potom zavěsil a s úsměvem od ucha k uchu a vztyčeným palcem na pravé ruce mi oznámil: „Řekl jsem jim, že musím okamžitě odcestovat s výcvikovou jednotkou! Máme rezervovanej let v devatenáct nula nula. Ted! ještě brnknu na Okinawu a zajistím, aby na nás na letišti čekal ten správnej dopravní prostředek!"
18.58. Dojeli jsme třemi velkými černými fordy bronco až na letištní plochu, pod dohledem pozemního personálu - o cestujících v letadle ani nemluvě - jsme vyskákali ven a vynosili veškerý svůj náklad po ocelových schůdkách do první třídy. Veškerou konverzaci obstarával Tošo. My ostatní, všichni v černých kombinézách, s pistolemi ve stehenních pouzdrech, s kuklami, střeleckými brýlemi, nomexovými rukavicemi a nákladními vestami, jsme dělali jenom černou práci. Já vím, že jsme asi vypadali jako parta mimořádně nejaponských Japonců, ale dokud jsme měli naše gaidžinské pusy zavřené, nikdo nám nemohl nic dokázat.
19.09. Naše bedny, krabice i pytle ležely na dvanácti sedadlech u uličky. Přivázali jsme je bezpečnostními pásy, usadili jsme se u oken a přikurtovali se rovněž. Vzápětí dole u kol zmizely klíny a vlečné letadlo nás začínalo tahat na ranvej.
19.39. Cestovní výšky třicet dva tisíc stop jsme dosáhli nad ostrovem Ó Šima. Do přistání zbývalo podle letového řádu devadesát šest minut. Tošo nejdřív vyhnal z první třídy letušky -pardon, omlouvám se za ten politicky nekorektní výraz - palubní stevardky, za což si vysloužil zlostné pohledy od Bume-ranga, Hlodavce, Aligátora, Kachní nohy, Eddieho i Picka a vztyčené dvě třetiny prostředníku od Půlpinty, pak zatáhl závěsy, zakroužil ukazovákem ve vzduchu a zavelel: „Pánové, je načase změnit dresy - všichni do civilu!"
21.15. Tiše jsme seděli za zataženými závěsy a trpělivě čekali, až se letadlo vyprázdní jak od cestujících, tak i od posádky a letušek. Potom jsme posbírali svůj náklad, snesli ho po přenosných schůdcích a naložili ho do dvou dodavek značky Nissan.
Zastavil jsem se a dobře si oba vozy prohlédl. Perfektní. Bylo na nich vidět, že už mají něco za sebou - v tom světle ze sodíkových výbojek vypadaly jako dvě ojetá rodinná auta - se spoustou drobných jizev a šrámů, ale jinak udržovaná a čistá. Jeden byl světle hnědý, druhý kaštanový.
240
Jestli chcete zůstat nenápadní, přátelé, tak nejezděte auty, která budou na ulici vyčnívat z davu. Policajti, vojáci a příslušníci dalších bezpečnostních složek si totiž všímají spíš blýskavých aut -podobně jako lovci vidí v lese vysokou zvěř. Ti ji také nevidí celou, jenom záblesk bílého ocasu nebo pohyb v místě, na kterém by se nic hýbat nemělo. A přesně totéž platí i u aut. Když si vezmete červenou testarossu, zlatý cherokee laredo se zrcadlovými skly nebo ford bronco s hromadou antén na střeše, policajtovo oko ho zachytí ne proto, že pátralo zrovna po tomhle konkrétním autě, ale kvůli tomu, že se výrazně liší od okolních aut.
Když jsme byli s nakládáním hotovi, Tošo zalezl do světlejší dodávky a sedl si za volant. Já jsem zaujal místo vedle něj a společně se mnou nasedli ještě Kachní noha, Půlpinta a Piek. Za volant tmavšího vozu se posadil Bumerang, Eddie se uvelebil vedle něj vpředu, zatímco Hlodavec s Aligátorem se museli zmáčknout vzadu. Tošo nastartoval, několikrát prošlápl plynový pedál. Pak rozsvítil parkovací světla a vyrazili jsem. Přejeli jsme odstavnou plochu, podél hlavní rolovací dráhy jsme dojeli až ke dva metry vysokému drátěnému plotu na konci letiště a bránou, která vedla ke skladu pohonných hmot, jsme vyjeli ven.
Po chvíli zajel Tošo ke kraji a řekl: „No dobře, Cisco - já jsem nás dostal až sem! Ted" je řada na tobě! Kudy dál?"
To byla dobrá otázka. Ale odpověď na ni jsem neznal. Já vím, jeli jsme sem proto, abychom si vypůjčili nějaké vojenské letadlo. Což znamená, že bychom měli zamířit na nějakou leteckou základnu. Jedna se nacházela u Camp Butleru. Jenže ta patřila 3. expediční jednotce námořní pěchoty USA a mariňáci si

svoje letadla obvykle dobře hlídají. Kdežto vojenské letectvo...
Podíval jsem se na Toša. „Jeď na sever, Pancho! Směr Kaděna!"
23.21. Opustili jsme město Nahá s jeho rušnými ulicemi a nočními bary a po dálnici podél pobřeží jsme se vydali na sever. Cestou jsme míjeli řady vojenských objektů protkané restauracemi, bary, autobazary a pivnicemi. Dokonce i v tuhle pokročilou hodinu byl na silnici poměrně hustý provoz. U Koza - města, z něhož je to už jenom coby kamenem dohodil k drátěnému plotu s ostnatým drátem, který ohraničuje areál Kaděny - Tošo odbočil k jasně osvětlené čerpací stanici. Podíval jsem se ven. V přilehlém obchodu bylo plno zákazníků. Všichni kupovali pivo Orion a slané křupky.
241
Vymyslel jsem jednoduchý plán. Ve městě vylezeme z dodávek, pronikneme do areálu základny - v těch kilometrech drátěného plotu se najde spousta míst, kterými se dá nepozorovaně prolézt dovnitř - sebereme všechno, co nám padne do ruky, načerpáme do toho palivo, vlezeme do nějakého letadla, Piek si sedne za řízení* a dopraví nás k cíli. Až budeme připravení k seskoku, nasměruje letadlo na východ nad širé moře, předá řízení autopilotovi a snese se s námi na ostrov.
Otočil jsem se k Pickovi. „Co myslíš? Maj tady několik 130, který jsou pořád připravený na cestu. A taky C-9, pro všechny ty zatracený delegace z Kongresu."
„Ne ne," ozval se Tošo. „Od těch velkejch se drž stranou! S nima je to moc složitý! Potřebuješ na ně nějakej vlek- a většina stotři-cítek bude mít zřejmě prázdný nádrže!"
Piek nakrčil nos a zavrtěl hlavou. „Tošo má pravdu, šéfe! Něco menšího bude pro nás lepší. Dalo by nám pořádnou práci, než bychom pro takovou C-130 nebo C-9 našli dost paliva - a odtažení ke skladu s PHM nepřipadá v úvahu, protože by o tom hned věděla celá zatracená základna! Myslím, že bychom se měli podívat po nějaký C-12! Ta nám na tu vzdálenost bude stačit a nebude tolik vidět!"
Dobře vím, kdy nemá smysl odporovat, a tak jsem se podřídil. Japonci navíc létají nad Senkaku se špionážními letadly a já bych nechtěl, aby nám za zadkem čmuchala nějaká jejich zbloudilá E-2C. Ano - pokud nemluvíme o mém přirození, tak menší může být lepší. Ukázal jsem na silnici, která vedla na základnu, a řekl jsem Tošovi: „Tudy, Pancho - jde se na nákup!"
Sotva jsme na tu silnici najeli, bleskl mi hlavou nápad. „Počkej, zastav, zastav!" zvolal jsem a zmáčkl Tošovi levé rameno tak silně, až sebou škubl.
Dodávka prudce zabrzdila. Bumerang za námi měl co dělat, aby do nás nenaboural. „Co je, Dicku?"
„Máš drobný na telefon?"
Tošo se zavrtěl na sedadle, sáhl rukou přes bezpečnostní pás do pravé kapsy u kalhot a začal v ní rejdit prsty.
Díval jsem se, jak se mu natřásá rozkrok u kalhot. „Hele, to si děláš dobře, nebo mi hledáš ty zatracený drobný?"
* Jak už jsme předvedli v knize Profesionální válečník 2: Rudá buňka, Piccolo Mead umí létat úplně se vším, C-130 počínaje a rogalem konče.
242
Tošo po mně střelil pohledem odborníka. „Obojí, ty blbče!" Potom vylovil plnou hrst mina a šest z nich mi podal. „Tohle by mělo stačit! A teď mi konečně řekni, o co tady jde!"
Otevřel jsem dveře a vystoupil do chladného nočního vzduchu. „Za pár minut ti to povím - jestli to bude fungovat!"
Během pěti minut jsem byl zpátky. Tošo se na mě tázavě zadíval a zeptal se: „Tak co?" „Ted budeme chvíli čekat."
Za dalších šest minut se u čerpací stanice objevila postarší černá corvetta a zastavila přímo před naší dodávkou. Z místa řidiče vylezl podplukovník Arch Kielly, oblečený v nažehlené nehořlavé tmavě zelené kombinéze se znakem 353. skupiny pro zvláštní operace, nablýskaných kanadách a tmavých brýlích se zlatou obroučkou, které zakrývaly jeho zabijácké oči, a s lišáckým úsměvem se dokolébal k nám.
„Už dlouho jsem tě neviděl, ty sráči!" řekl a roztáhl paže, aby mě mohl pevně obejmout.
Vyskočil jsem z dodávky a vrhl se mu do náruče. „Ty mi taky poúb prdel, Archi! Díky, že jsi přijel!"
Pak jsem všechny navzájem představil. Moc práce mi to ovšem nedalo, protože moje hochy už Arch znal, a tak jsem mu přednesl krátký medailon o Tošovi, který na pilota evidentně učinil dojem. A Tošovi

jsem zase vysvětlil, že se s Archem známe z jisté akce, které jsme se nedávno oba účastnili. Arch poté hladce navázal na moje slova a prohlásil: „Ber mě prostě jako vládou schvá-lenýho taxíkáře!"
Potom se obrátil ke mně a zeptal se: „Takže co máte tak zasrané důležitýho, že nemůžeme ani zajít ke mně domů, dát si pár vychlazenejch orionů a probrat to tam?"
Když jsem mu zhruba popsal, co od něj potřebuji, vyvalil oči, opřel se zády o dodávku a založil si ruce na prsou. „Do prdele, Dicku, jak jsem ti tenkrát povídal, ať mi zavoláš, když budeš někdy něco potřebovat, tak ty jsi to vzal doslova, co?!"
„Hele a na co by byli kamarádi, když ne na to, aby si navzájem zničili kariéry!" Možná jsem to trochu přeháněl, ale situace byla opravdu docela vážná.
Když jsem to sdělil Archoví, poškrábal se na bradě a řekl: „To je to až tak důležitý?"
Přikývl jsem. „Je, Archi!" V rychlosti jsem mu vylíčil, co provedl Li Ci-men s Bentleyem Brendelem. Nastínil jsem mu časový
243
plán a popsal možné následky naší nečinnosti. Arch se tvářil, jako kdyby tohle všechno už dávno znal. Pak jsem mu pověděl o vraždě Alixe Josephové.
Rázem mu ztvrdly rysy a z obličeje se mu ztratila veškerá barva. „Měl jsem kdysi kamaráda, kterej pracoval ve stejný branži," začal vysvětlovat. „Znal jsem ho jako Briana Williamse, i když oba víme, že to nebylo jeho pravý jméno - ta tvoje Alixe Jose-phová se ve skutečnosti taky jmenovala jinak. Chodili jsme spo-lu na vojenskou školu a po ní jsme oba pracovali na stejným tajným projektu - však ty víš, co mám na mysli. Já jsem byl doma ve Státech a Brian byl venku. Úplně sám. Bez jakýkoli pomoci. Bez jakýkoli ochrany. Výsledek: zrada a smrt. A ještě dneska se můžu vzteky pominout, když si vzpomenu na to, jak mi moji nadřízený zakázali pomstít jeho smrt a vydat se za těma hajzla-ma, co ho zabili - a přitom jsme tenkrát všichni dobře věděli, kdo to udělal!" Odmlčel se a oči se mu zamžily. „Byl tam tak sám, Dicku! A o samotě taky umřel - a ve strašnejch bolestech!"
Chápal jsem, co se v něm odehrává, a tak jsem ho nechal být. „Víš," řekl nakonec hlasem plným dojetí, „lidi jako Brian nebo ta tvoje Alixe Josephová jsou opravdoví hrdinové - neznámí vojíni špionáže, jak je kdysi nazval bejvalej ředitel CIA Bili Col-by. My dva, Dicku, můžeme nosit zbraně a používat je proti nepřátelům. Jistě, vystavujeme se taky nebezpečí. Ale máme prostředky na to, abychom se mohli bránit a zabít svýho nepřítele dřív, než on zabije nás. Ale Alixe Josephová takovou možnost neměla. Předpisy jí to zakazovaly. Nemohla použít žádný zbraně. A přitom pracovala v terénu. Bez ochrany. Byla zranitelná." Znova se odmlčel a kousl se do spodního rtu. Když po několika vteřinách opět promluvil, v hlase mu znělo pevné odhodlám. „Podívej se, jestli ten Li Či-men patří k těm hajzlům, co ji zabili, tak jsem pro - všema deseti! Udělám všechno, co bude v mejch silách, pro to, abych ti pomohl dostat ty svině pod drn!"
00.12. Vydali jsme se za Archem na Kaděnu. Nechali jsme mu šest až osm aut náskok, aby si ostraha u brány nespojovala jeho corvettu s našimi dodávkami. Ano, jeli jsme přímo na základnu. Tošo si lehl na podlahu a my ostatní rovnoocí ďáblové jsme stáhli okénka a při průjezdu bránou jsme zamávali na strážné. Tahle metoda se nám osvědčila už za časů Rudé buňky - a funguje dodneška. Na druhou stranu jsem cítil zklamání z toho, že někteří lidé jsou prostě nepoučitelní. Všiml jsem si také, že v pisto-
244
Uch, kterými byli strážní ozbrojení, chyběly zásobníky. Rovněž M-16 uvnitř strážního domku nebyly nabité.
Zajeli jsme do nejtmavšího kouta na parkovišti před svobodárnou a převlékli se zase do černých úborů. Věděl jsem, že na základnách o velikosti Kaděny bývá tolik hostů na jednu noc, že si ostraha jenom stěží všimne nových vozidel. Takže jsme měli k dobru čtyřiadvacet hodin, než se někdo začne ptát, co tady děláme. Aligátor pro jistotu vytáhl prak a pytlík kuličkových ložisek, které s sebou obyčejně vozívá, a rozstřelil tři nejbližší lampy.
Arch popojížděl se zhasnutými světly kolem a zevrubně si naše dočasné útočiště prohlížel. Když na nás zamával vztyčeným palcem, Piek naskočil k němu do auta a odjel s ním prozkoumat letadlo, sehnat mapy a zkontrolovat stav paliva. Arch ještě před odjezdem sáhl do přihrádky v palubní desce a předal mi plánek základny. Pozorně jsem si ho prostudoval a pak jsem vyslal Bu-meranga, Eddieho diCarla a

Půlpintu Harrise k areálu místního parašutistického klubu a nařídil jsem jim, ať nám opatří nějaké slušné padáky. Aligátor, Hlodavec a Kachní noha dostali za úkol najít dostatek popruhů, na které bychom si mohli zavěsit výzbroj a výstroj. A já jsem zůstal spolu s Tošem u aut - budeme hlídat a páskovat zásobníky.
00.19. Dostavila se k nám nevítaná návštěva v podobě zaměstnance nějaké okinawské bezpečnostní agentury, která se starala o ostrahu základny.
Viděl jsem ho dřív než on nás a stačil jsem Toša schovat na podlahu dodávky. „Pssst!"
Pak si nás ten nájemný polda všiml, obrátil se a začal se sunout směrem k nám. Byl to seschlý malý chlapík ve špatně pad-noucí uniformě. U pasu mu visela obrovská svítilna a na levém rameni se mu houpaly píchací hodiny. Když k nám dorazil, sundal baterku z opasku a posvítil si s ní na dodávku.
Vystoupil jsem ven, zavřel dveře a stoupl jsem si tak, abych mu clonil ve výhledu. „Kon-ba-wa - dobrý večer!" pozdravil jsem.
Hlídač se podíval za mě, lehce se uklonil a přejel po mně baterkou. „Ohajo gozimasu - dobré ráno!" odpověděl a postavil se na špičky, aby se mohl podívat dovnitř.
Pak po mně ten zvědavý mrňous s vrásčitým kulatým obličejem a šedivým chmýřím pod nosem přejel očima od hlavy až

k patě a zpátky, zadíval se mi do obličeje a pomalu si jazykem olízl horní ret. „Amerikadžin!" prohlásil nakonec. „Hai!" souhlasil jsem. „Kapitán!"
Polda se opět uklonil. „Kon-niči-wa - vítejte!" Potom si mě znova prohlédl. Zřejmě ho zaujal můj plnovous a cop. „Průkaz?" požádal s tak silným japonským přízvukem, že jsem pokrčil rameny a rozhodil rukama v onom univerzálním gestu, které říká: „Já vůbec nevím, co po mně sakra chceš!"
Japonec zopakoval svoji žádost. Měl jsem na výběr ze dvou možností. Bud jsem mu mohl něco ukázat a riskovat, že se půjde někoho zeptat na amerikadžina s copem a plnovousem, což by byl můj konec, anebo jsem na něj mohl skočit, svázat ho, ucpat mu pusu a položit ho na místo, na kterém ho někdo najde až za pár hodin - a to už budu dávno pryč. Věděl jsem, že v žádném případě nesmí vidět Toša ani žádného z mých střelců a loupežníků. A hlavně se nesmí dozvědět o Archoví, který se měl každou chvilku vrátit.
A tak jsem předstíral, že sahám do zadní kapsy u kalhot pro peněženku..., a najednou jsem máchl levačkou dopředu a chtěl jsem tomu staříkovi vyrazit z ruky baterku.
Jenže když moje velká pěst dolétla na místo, na kterém předtím visela baterka, narazila jenom na vzduch. Současně jsem ucítil, jak mě za ni táhne něco dopředu, ztratil jsem rovnováhu, obrátil jsem se jako palačinka a prásk! - přistál jsem zády na tvrdém makadamovém povrchu parkoviště. Sakra, co je ten dědek zač - hvězda z těch filmů Karate Kid?
S heknutím jsem se převalil na všechny čtyři. Hlídač stál nade mnou, obličej nehybný jako orientální sfinga. Počkal, až se vyškrábu na nohy, znova se lehce uklonil - aniž by ze mě spustil na okamžik oči - a zopakoval svoji žádost: „Průkaz, prosem!"
Oprášil jsem se. No dobře, tak umí okinawský karate nebo džudo nebo bůhvíjakou jinou odrůdu bojovejch umění, která se na tomhle zatraceným ostrově vyučuje! Jenže já taky něco umím! A tak jsem naznačil pohyb doleva a díval jsem se, jestli mě stařík vidí. Pak jsem naznačil pohyb doprava a zase jsem se díval. Viděl jsem, kam směřuje jeho pohled, a věděl jsem, co musím udělat. Ne, nebojte se, nechtěl jsem ho zabít. Nechtěl jsem mu vlastně ani ublížit - jenom ho na chvíli znehybnit, abych ho mohl svázat a odklidit do ústraní. Naznačil jsem opět pohyb doleva - a potom jsem se mu vrhl

po nohách. Proč? Protože když někoho složíte na zem a nalehnete na něj, všechny ty skvělé chvaty, údery, kopy a další techniky mu budou k ničemu.
Sklonil jsem hlavu a jako býk jsem vyrazil dopředu. Ale ten syčák ustoupil jako toreador stranou a olé! - když jsem kolem něj proletěl, praštil mě koncem svítilny zezadu do krku. Ne tak silně, aby mi ublížil - spíš mi chtěl dát najevo, že když bude chtít, může mi klidně zlomit vaz.
Potom se znova uklonil. „Průkaz, prosím!"
Co jsem měl dělat? Uklonil jsem se a sáhl pro peněženku. Stařík mě upřeně pozoroval - a právě v té

chvíli se k němu jako pravý nindža přikradl zezadu Tošo, obejmul ho v kolenou, padl na něj a strhl ho na zem. Oba Japonci se začali válet sem a tam jako malí kluci na hřišti. Po chvíli jsem uslyšel, jak na mě Tošo hlasem, ve kterém zaznívalo zjevné zoufalství, tlumeně volá: „Přestaň už do prdele čumět, Dicku, a omotej kolem něj tu zasranou pásku!"
00.32. Krátce poté, co jsem úspěšně nacpal nočního hlídače do telefonní budky, vzdálené od ubytovny zhruba šedesát metrů, dorazila zpátky Bumerangová loupežnická parta. Její členové se ovšem netvářili příliš vesele. Podařilo se jim sice ukořistit dost výškoměrů, náramkových kompasů a popruhů, ale padáků přinesli o dva méně. Jednalo se o padáky MC-5, které my od SEAL (stejně jako průzkumníci námořní pěchoty a příslušníci armádních speciální jednotek) pro seskoky z velké výšky obyčejně používáme. Prý našli ještě nějaké MC-3 - staré kulaté padáky, které jsou vhodné pro statické seskoky - ale ty zavrhli a místo nich vyhrabali tandem - přesněji řečeno starý vojenský devíti-dílcový vector, který měl očividně už leccos za sebou. Prohlédl jsem si ho a nahlas jsem zapřemítal, jestli vůbec vydrží ještě jeden seskok - zvlášť když půjde o seskok naslepo, při kterém nebudeme znát aktuální situaci ve vzduchu, na zemi ani na moři, natož na potenciálně nepřátelském území.
Ale Bumerang ten velký tmavý balík potěžkal a prohlásil: „To není žádnej problém - já na tom seskočím tady s Eddiem, šéfe!" Načež poplácal Eddieho diCarla po rameni a dodal: „To bude skvělý!"
„Skvělý, jo? Já skákání na tandemu nesnáším!" protestoval Eddie. „Měl byste ho vidět, šéfe! Je nemožnej, pořád mi do toho kecá! ‚Víc doprava!' ‚Víc doleva!' ‚Klesej pomalejď ‚Klesej rych-lejď Přísahám, že je horší než moje žena!"
247
00.47. Arch Kielly přijel spolu s Piccolo Meadem v malém náklaďáku. Když zastavili, Arch okamžitě vyskočil ven a začal házet naše věci na hranatou korbu. „Dělejte, dělejte!" pobízel nás. „Našel jsem vám letadlo - C-12, přesně jak jste chtěli! Tak honem všechno zabalte a jedeme tam! Já pak půjdu hledat cisternu s benzinem a vy zatím můžete skládat ty vaše krámy do letadla!"
Hleďme - že by se pan Murphy konečně uložil aspoň na pár hodin ke spánku? C-12 je totiž tak malá, že k tomu, abychom skokem nastartovali její motory, nebudeme potřebovat pomocný zdroj - to jsou ty čtyřkolové elektrické vozíky, které vídáte na letištích. Arch si bude moci jenom pohrát s vypínači, páčkami a klapkami - čili předvést na přístrojové desce všelijaká ta kouzla, která piloti umějí - a za chvíli budeme ve vzduchu. To byla natolik dobrá zpráva, že jsem přímo řičel nadšením. „Kde to letadlo je? Jak dlouho bude trvat, než se k němu dostaneme? Jak vypadá vevnitř? Kde je nejbližší ranvej?"
Arch přestal nakládat a mávl rukou kamsi do tmy. „Stojí někde támhle, kousek za tou jídelnou!" Potom na mě vrhl káravý pohled, dal se znova do práce a zároveň prohlásil: „No tak, Dic-ku, nestůj a koukej dělat! Copak to není jedno, kde stojí, jak vypadá a kdy se k němu dostaneme? Hlavní je, že ho máme! Tak tady honem ukliďte, ať k němu můžeme vyrazit!"
Měl pravdu. Válečníci nekladou zbytečné otázky a neřičí nadšením jako malé děti. Válečníci plní zadaný úkol. A tak jsem zavřel pusu na zámek a začal nakládat.
KAPITOLA 19
00.53. Namačkali jsme se do kabiny jako cirkusoví klauni do toho svého malinkatého autíčka, Arch otočil klíčkem, probudil dieselový motor k životu, rozsvítil pouze parkovací světla a vydal se s námi napříč Kaděnou. Projeli jsme kolem několika administrativních budov, prokličkovali řadou velkých skladišť a vyhnuli se obrovským hangárům a opravárenským halám. V dálce byla vidět červená přistávací světla, modře osvětlené pojezdové dráhy a tlumená světla v hlavní řídící věži. Každých pár minut byl slyšet řev tryskových motorů přistávajících letadel nebo hukot stíhaček, které se zapnutým přídavným spalováním vzlétaly k zamračené noční obloze.
248
Arch se ovšem držel stranou rušnějších částí základny. Jel pomalu, aby nebudil pozornost okolí, a pozvolna míjel tmavé haly, kůlny a hospodářská stavení. U areálu údržby silnic zahnul doleva, objel sběrnu odpadů a podél zdánlivě nekonečného plotu kolem základny dojel až k V.I.P. terminálu.
Tam najel na málo používanou obslužnou silnici, která vedla za terminálem, a po chvíli zastavil přímo v oranžovém světle ze sodíkových výbojek, které čněly z šestimetrových stožárů. Vystoupil, otevřel v metr a půl vysokém drátěném plotu dvoukřídlou bránu, zajel s autem na makadamovou rozjezdovou plochu,

zavřel za sebou bránu, vypnul motor, zhasl světla, vyskočil ven, uklonil se až k pasu a ukázal na několik letadel, která stála čelem k nám v úhledné řadě za nízkou, neutrálně pomalovanou budovou, a oznámil nám: „Váš kočár již čeká, panstvo!"
01.05. Aligátor použil svůj prak a zhasl tři nejbližší lampy. Díky tomu jsme mohli pracovat v pološeru. Nejdřív jsme se znova převlékli, tentokrát zpátky do černých kombinéz, které nám dal Tošo, a připnuli si všechny popruhy, pistole, vesty pro boj zblízka, stehenní pouzdra a další součásti výzbroje a výstroje. Pak přišlo na řadu letadlo.
Vytáhl jsem svítilnu a nakoukl do jeho útrob. Zjistil jsem, že je uzpůsobené pro přepravu důležitých osob. Paprsek světla z baterky odhalil šest plyšových sklápěcích křesel, stolky z ořechového dřeva, palubní kuchyňku - a proklatě málo prostoru pro naše hračky. Sakra! Budeme muset přestavět celou kabinu!
„Máš s sebou nějaký klíče nebo hasák?" zeptal jsem se Arche. Letec se chvíli přehraboval v bedně s nářadím, kterou našel v nákladňáku, a potom zavrtěl hlavou. „A někdo jinej?"
Nastalé ticho bylo doslova ohlušující. Povzdechl jsem si a sáhl po víceúčelovém gerberu. Do prdele! Byl pryč? Než tahle noc skončí, budu mít v prstech opravdu existenciální pocity!
0135. Začali jsme nakládat. Zpoždění oproti původnímu časovému plánu činilo plných třicet minut. I po odstranění sedadel a stolků bylo v letadle pěkně těsno.
Další zpoždění jsme nabrali poté, co nám Arch ohlásil, že nemůže najít cisternu, která by byla plná a zároveň odemknutá. Vzal si s sebou Kachní nohu - a jeho sadu paklíčů - a zmizel s ním pěšky ve tmě. Než se vrátili, uplynula další čtvrthodina, po kterou jsme už měli být ve vzduchu.
249
Teď se možná ptáte, proč jsem chtěl tak rychle vypadnout. Tak za prvé, vypůjčené letadlo se ve tmě lépe schová. Za druhé, jestli se Li Ci-men se svými lidmi nějakým řízením osudu dostal na Senkaku dřív než my, pak bude pro nás snadnější - a pro něj těžší - když zaútočíme v noci. Ale zatím se bohužel zdá, že ve chvíli, kdy budeme seskakovat, bude už světlo - nebo téměř světlo. A za třetí, čím víc času strávíme cestou tam, tím méně ho zbyde Archoví na to, aby letadlo zase nenápadně vrátil na základnu.
01.54. Arch naplnil nádrže palivem, zavřel je, vytáhl z papírových desek tahák a provedl s Pickem předletovou prohlídku. Potom obešel letadlo ještě jednou sám a odstranil zároveň špalky od kol.
01.57. Arch se posadil do levého sedadla a jezdil s ním doleva, doprava, nahoru a dolů tak dlouho, dokud se v něm necítil pohodlně. Vlezl jsem si dopředu a díval jsem se, jak si s Pickem hrají s knoflíky a páčkami a povídají si tou hatmanlkou, které rozumějí jenom letci. Všechno bylo zřejmě v pořádku, protože nakonec se Arch otočil dozadu a řekl: „Dobrý večer, dámy a pánové! Jmenuji se Arch Kielly a budu dnes vaším pilotem. Poletíme po jižní trase nad nádherným Východočínským mořem..."
„Nech toho, Archi!" přerušil jsem ho, i když to bylo možná neslušné. Ale nechtěl jsem poslouchat žádný monolog - chtěl jsem co nejdřív odstartovat a přesně to jsem mu také sdělil.
Arch se uvelebil v křesle, něco stiskl - a motor na levoboku zarachotil, zabručel a probudil se k životu. Arch poté nahodil i pravý motor, přivedl ho do otáček, nastavil stoupání vrtule, uvolnil brzdy a začal pomalu rolovat.
„A jsme na cestě, pánové!" oznámil zcela zbytečně, vyjel z plochy vyhrazené pro V.I.P. lety do tmy a začínal trochu nabírat rychlost.
Pochopil jsem, o co se snaží. C-12 sice nepatří mezi letadla, kterým stačí krátká vzletová a přistávací dráha, ale i tak se umí vznést k nebi zatraceně rychle. Arch nás tedy nejspíš zaveze na nějakou opuštěnou rolovací dráhu na konci letiště a nepozorovaně s námi zamíří vzhůru.
Jenže vůbec nic takového se nestalo. Arch místo toho rozsvítil veškerá světla a nezamířil k žádnému plotu, nýbrž přímo k dlouhatánské řadě červených, oranžových a modrých světel, která označovala hlavní pojezdové dráhy a aktivní ranveje.
250
Napadla mě dotěrná otázka: Jak to sakra chce Arch udělat, aby mohl použít některou z těch zatracenejch ranvejí? Kaděna má totiž vždycky několik aktivních ranvejí. Jenže k tomu, abyste na ně směli vjet, potřebujete souhlas z řídící věže, zvlášť když základna funguje denně po celých čtyřiadvacet hodin - kdybyste tam vjeli jenom tak, měli byste poměrně velkou šanci, že se srazíte s nějakou F-15, F-16 nebo C-5B či... no, myslím, že je vám to jasné.

Ale získat souhlas řídící věže v případě, že letíte s ukradeným strojem, bývá obvykle dost těžké - vím to z vlastní zkušenosti. A jelikož jsem od přírody zvídavý, zeptal jsem se Arche, jak to hodlá zařídit.
„Hele, Dicku, běž dozadu a zatáhni závěsy!" ozvalo se místo odpovědi. Do prdele! Kde se ten zatracenej chlap naučil takhle odpovídat? U Roye Boehma?
Postavil jsem se a chystal se splnit jeho rozkaz. Vtom Arch bez varování zvýšil otáčky motorů a prudce zrychlil. Jakási neviditelná síla popadla moje nohy a trhla s nima dozadu. Vletěl jsem po hlavě do kabiny, narazil nosem na jeden z kufrů s Velkým bratrem, odrazil se od přilehlé přepážky, změnil jsem směr letu a jako pytel brambor přistál u Bumerangových nohou.
Bumerang se na mě zlomyslně zašklebil. „Úžasný, šéfe! Jak že se tomu v kulečníku říká? Horní šťouch?"
„Polib mi prdel, pitomče!" Vyškrábal jsem se na nohy a otřel si kapesníkem krev z rozbitého nosu. Co to s tím Archem sakra je? Proč se mě pokaždý, když spolu letíme, snaží přizabít?
S očima ještě zalitýma slzami od té rány jsem vykoukl světlíkem ven. Právě jsme míjeli řadu hangárů, zalitých teplým oranžovým světlem ze sodíkových výbojek. Před jedním z nich stály dvě černé C-130 natřené barvou pohlcující radarové paprsky, hlídané několika uniformovanými strážnými s automatickými zbraněmi.
„Hele, chlapi, semhle dáváme to letadlo, ve kterým teďka sedíte!" zakřičel Arch směrem dozadu.
Schoval jsem kapesník do kapsy a pokračoval dál do kabiny. „Pojďte mi pomoct zatáhnout ty zasraný závěsy!" štěkl jsem cestou.
Závěsy? Byly to spíš neprůhledné záclony. U každého okna visely na vodorovných tyčích dvě. Vzácní cestující si tak mohli cestou zdřímnout. Zatáhl jsem záclony u prvních dvou kulatých oken. O ostatní se postarali Aligátor s Hlodavcem.
251

Pak jsem se vydal zpátky do pilotní kabiny. „Hotovo, Archi!" oznámil jsem. „A teď laskavě drž stálou rychlost a odpověz mi na tu zasranou otázku!"
„Picku, vypadni z kokpitu a vrať se, až budeme ve vzduchu!" nařídil místo odpovědi Arch. „A ty se drž taky stranou, Dicku!"
Aniž čekal na odpověď, vzal z držáku sluchátka, nasadil si je na hlavu, nastavil mikrofon tak, aby mu spočíval těsně pod dolním rtem, a otočil vypínačem.
Zalezl jsem si za dveře do pilotní kabiny, skrčil se pod úroveň spodního okraje okna a díval jsem se, jak do vysílačky vkládá několik frekvencí. Potom stiskl tlačítko pro vysílání a řekl do mikrofonu: „Věž - tady bravo dva-dva-tři-jedna-lima!"
Věž? Jak to?
„Opakuji: věž, tady bravo dva-dva-tři-jedna-lima, podplukov-ník Kielly! Žádám o povolení k rolování a vzletu na neplánované noční navigační cvičení!"
Následovala čtvrtminutová pauza, po kterou Arch čekal na odpověď. „Tady KILO, INDIE, ECHO, LIMA, LIMA, YANKEE!" odhláskoval do vysílačky svoje příjmení. „Tři sta padesátá třetí skupina pro zvláštní operace. Ano, přesně tak. Letím mimo plán. Musím vypracovat speciální schéma pro jistou nadcházející akci," vysvětlil. Pak se na mě zazubil, vzrušeně prohlásil: „Myslím, že na to skočili!" a přiložil k uchu dlaň, aby lépe slyšel. „Souhlasí!" Další odmlka. Potom Arch přikývl. „Jistě! Provedu!"
Zpomalil a zajel o kousek doleva. „Potvrzuji: rolovací dráha tango-papa-jedna-šest na ranvej Romeo-tři-tři! Zastavit a čekat na volnou dráhu a povolení ke vzletu!" Opět pauza. „Rozumím! Děkuji!"
Po půl minutě stiskl znova tlačítko pro vysílání. „Bravo dva-dva-tři-jedna-lima volá věž!... Ano. Kvůli charakteru akce budu nad vodou nucen vypnout signalizaci IFF*. Rozumím, před závěrečnou fází akce, to jest asi ve 3 hodiny, ji zapnu!"
Naše C-12 jela setrvačností po pojezdové dráze a její přední
* Singalizace IFF (Identification, Friend or Foe - identifikace vlastních či nepřátelských strojů) vysílá elektromagnetické impulzy, které odpovídají na automatické vysílání podobného zařízení, umístěného na jiném dopravním prostředku nebo pevně na zemi, a chrání vlastní (nebo spojenecká) letadla před sestřelením. Některé stroje -například letadlo ministra obrany nebo prezidenta USA - mají navíc ještě osobní identifikátor, který je odlišuje od ostatních.

252
světlomety zkoumaly okolní tmu. Potom Arch přidal trochu plyn, dojel k ranveji, která nám byla přidělena, otočil letadlo kolmo k ní, zastavil, pohledem přes křídla se přesvědčil, že klapky jsou ve správné poloze, naposled zkontroloval pilotní kabinu a nakonec se otočil ke mně a oznámil: „Jsme připraveni vyrazit!"
Vtom se znova ozvala vysílačka. „Rozumím!" štěkl do mikrofonu. „Bravo dva-dva-tři-jedna-lima stojí na místě!" Opět se otočil dozadu a prohodil směrem ke mně: „Musíme počkat, protože přistávaj dvě letadla - nejspíš dvě F-16!"
Ze tmy před námi se s řevem vynořila jedna stíhačka F-16.Árch poklepal rukou na sluchátka. „Věž - opakujte, co jste říkali! V tom zatraceným randálu není vůbec nic slyšet!"
Vzápětí se přiřítila druhá stíhačka. Arch třepal hlavou, jako kdyby ta sluchátka přestala fungovat. Nic strašného se ale očividně nedělo, protože najednou otevřel škrticí klapky naplno a vyrazil s letadlem dopředu. Měl jsem co dělat, abych nenarazil hlavou do zárubně.
„Držte se!" zvolal Arch, otočil letadlo prudce doprava a s motory na plný výkon se začal řítit po ranveji. Prvních dvě stě metrů to s námi trochu házelo do stran, ale pak se Archoví podařilo letadlo srovnat. Nabírali jsme rychlost. Světla podél ranveje zničehonic zhasla. „Vypadá to, že někdo ve věži zjistil, že dneska tady s tímhle letadlem nemám co dělat!" zakřičel Arch. „Trochu pozdě, co?"
Překontroloval rychlost letu vzhledem ke vzduchu a spokojeně se rozvalil v křesle. Začali jsme stoupat k noční obloze. „Věž: opakujte, co jste říkali, neslyším vás! Už musím přejít na rádio-vej klid! Ozvu se vám na druhý straně!" Potom se otočil ke mně a s pusou od ucha k uchu dodal: „Jo, to určitě!"
Šplhali jsme strmě vzhůru. Arch zatáhl podvozek, seřídil klapky, přivolal k sobě Picka a ukázal na pravé sedadlo. „Sedni si!" nařídil mu. „Jakmile budeme ze vzdušnýho prostoru Kaděny venku, tak zaletím někam, kde nás nebudou moct najít, a předám ti to!" Piek zalezl na místo pro druhého pilota a sklopil dolů opěrku pro ruce. „Počkej!" zavrčel Arch. „Ještě se podívám, kolik toho tenhle krám vydrží!"
Naklonil letadlo prudce doleva a pak doprava. Přitom pořád strmě stoupal. Najednou překlopil doleva a začal střemhlav klesat.
253
Útroby se mi rázem sevřely - jako kdybych seděl někde na pouti na horské dráze. Plácl jsem Arche po rameni a zakřičel jsem: „Fakt skvělý, Archi!" Potom jsem se zapřel ve dveřích do pilotní kabiny a díval se, jak se výškoměr přetáčí dozadu. Za předním sklem byly vidět zpěněné hřebeny mořských vln.
Po chvíli začal Arch zvedat nos letadla nahoru a ve dvou stech padesáti stopách let vyrovnal. „Sranda, co?" zeptal se, a aniž čekal na odpověď, pokračoval: „No, a jsme nad vodou! Ted zahájíme akt zmizení!" a vypnul signalizaci IFF.
„Takhle budou mít problémy, aby nás našli!" dodal, zamířil s letadlem na severozápad a zaposlouchal se do éteru. „A stejně za náma něco poslali!" oznámil po chvíli zamračeně.
Pan Murphy tedy nezůstal na zemi, ale stačil nastoupit k nám do letadla. Naštěstí máme k dispozici také vlastní zdroje. „Bumerangu!" zakřičel jsem. „Nechtěl sis náhodou vyzkoušet ten protiradarovej modul, co leží v tom kufru támhle vzadu?"
02.44. Pod elektronickým štítem Velkého bratra jsme byli neviditelní. Neptejte se mě, jak ten dábelskej vynález funguje, protože já to nevím. Vím jenom to, že jsem mohl odposlouchávat hovory pilotů ve stíhačkách, které nás měly najít a doprovodit domů, a slyšet výrazy, který se nehodí dokonce ani do tyhle zasraný knížky. Ten krám byl fakt dobrej!
Letěli jsme v naprosté tmě - bez vnějších světel i bez vnitřního osvětlení. Piek se držel ve výšce dvě stě padesát stop - plus minus padesát - nad mírně zčeřenou mořskou hladinou.
My ostatní jsme zatím poslepu vybalili veškerý náklad a jeho jednotlivé části jsme připevnili tak, aby se s nimi dalo seskočit. Asi těžko byste chtěli skákat například s ocelovou schránkou, která váží sto padesát kilo. A tak se výbušniny, pozemní miny, minigranáty a další výzbroj, kterou jsme s sebou vláčeli už z Washingtonu, musely přesunout do nepromokavých nylonových pytlů, které jsme si budto připnuli na bojové vesty, anebo nastrkali do batonů či letecké výstroje. Když jsme skončili, vypadali moji lidé jako reklamní panáčci firmy Michelin. Já jsem se obsadil do role velitele seskoku, překontroloval jsem u každého popruhy, šňůry a řemeny a ubezpečil se, že všechny kapsy zůstanou při seskoku zavřené. Není

to věru příjemný pocit, když letíte vzduchem hlavou dolů a vidíte, jak vám z kapes vypadává veškerá munice.
254
Arch zašilhal dozadu a řekl: „Tak mě napadá, jak se asi dostanete zpátky, až tohle vaše cvičení skončí/'
„Archi, kdybych to věděl, tak ti to povím!" prohlásil jsem zcela popravdě, protože tak daleko jsem ve svých plánech ještě nedošel.
„Třeba bych pro vás mohl přiletět!" nabídl se.
Bylo to sice skvělé gesto, ale nemohl jsem ho přijmout. Arch bude mít už takhle dost a dost práce s tím, aby vysvětlil, co to prováděl, a já jsem mu to nechtěl ještě víc zhoršit.
„Myslím, že máš pravdu!" souhlasil nakonec - třebaže na něm bylo znát, že ho to mrzí - a vydal se zpátky do pilotní kabiny vystřídat Picka.
02.52. Čekalo se ještě na mě a na Picka. Rozvázal jsem Pickovi všechny popruhy na padáku a pomohl jsem mu s navlékáním postroje. Držel jsem ho pevně na místě, zatímco Piek si do něj vlezl, vytáhl si ho nahoru a utáhl si popruh na prsou. Pak připevnil popruhy na nohou, pevně je utáhl a zavázal volné konce. Když si upravil ještě nákladní popruhy, narovnal se, provlékl opasek přezkou a co nejpevněji ho utáhl. Potom několikrát poskočil - což bylo pro něj docela nebezpečné, protože při své výšce div netloukl hlavou o strop - ujistil se, že padák drží, tak jak má, zastrčil všechny volné popruhy, aby mu při seskoku nepřekážely, vztyčil palec. Naposled jsem ho zkontroloval - a nacpal mu ještě jeden volný konec za opasek.
Poté jsme si role vyměnili - Piek podržel padák a já jsem se do něj nasoukal. Byl nejvyšší čas, abychom začali s nakládáním. Normálně bychom s sebou měli speciální tlumoky - středně velké nebo velké, podle typu akce - které se dají uchytit vpředu nebo vzadu. Jejich poloha umožňuje při volném pádu dostatek pohybu, takže vám nehrozí, že byste nemohli manévrovat. Jenže my jsme skákali s ukradeným vybavením, což znamenalo, že místo speciálních tlumoků jsme se museli spokojit se všelijakými nylonovými vaky, brašnami a taškami.
Potíže nám bude dělat i množství výzbroje a výstroje, se kterými budeme skákat. Dobře poslouchejte, protože tohle je důležité. Padáky MC-5 mají v podstatě konstantní sestupovou rychlost - čtyřicet až padesát kilometrů za hodinu. Jenže tahle rychlost je vypočítaná na maximami zátěž 160 kilogramů.
A ted spočítejme, jak jsem na tom byl oné noci třeba já. Jsem pěkně těžký, vážím kolem metráku. Samopal MP5 s osmi zá-
255
sobníky po čtyřiceti nábojích a pistole USP s šesti zásobníky po patnácti nábojích dávaly dohromady zhruba dvanáct kilogramů. K tomu výsadkářská kombinéza, vesta, boty, popruhy, lékárnička a další součásti výstroje - třináct kilogramů. To už máme celkem sto dvacet pět kilogramů. Padáková souprava, čili padák MC-5, rezerva, šňůry, popruhy a jiné příslušenství, váží něco přes osmnáct kilogramů. Když k tomu připočítáme dalších sedm až osm kilogramů, které připadají na všelijaké drobné předměty, například polní láhve, nože nebo šroubořezy, dostáváme se na nějakých sto padesát kilogramů. Každý kufr s Velkým bratrem vážil 33,75 kilogramu. A naše miny, výbušniny, rozbušky, granáty a další nebezpečné hračky dohromady 157,5 kilogramu. To je dalších 225 kilogramů, které se musely rozdělit mezi osm padáků - na každý tak připadlo něco málo přes 28 kilogramů. Hmotnost tašek, ve kterých jsme byli nuceni všechno přepravovat, činila zhruba osm kilogramů - čili kilogram na padák. A sto padesát plus dvacet osm plus jedna dává dohromady sto sedmdesát devět - tedy necelých dvacet kilogramů nad konstrukční nosnost padáku.
Možná si říkáte, že dvacet kilogramů není zase tolik. Něco vám povím: zkuste si vzít dvacetikilový pytel brambor a pár dní ho s sebou tahejte! Vsadím se, že hned změníte názor! A ještě víc se tahle zátěž projeví při seskoku. Představte si dvacet kilo navíc a starý opotřebovaný padák (nebo padák částečně rozežraný slanou mořskou vodou). Co se může stát při otevření? Vzniklý šok může roztrhnout některý dílec. Výsledek: zaboříte se deset metrů hluboko do země. Nebo se budete muset odříznout a použít záložní padák - jenže mezitím už jste kvůli oněm dvaceti kilogramům dávno pod bezpečnou výškou pět tisíc stop. Jenže my jsme s těmi přebytečnými kilogramy skákat museli, protože jsme prostě neměli jinou možnost.

Tím se dostáváme k dalšímu rozdílu mezi výcvikem a skutečnou bojovou akcí. Při cvičných seskocích se to dole na zemi hemží bezpečnostními důstojníky, kteří světlicemi neustále označují místo dopadu, a měří rychlost větru při zemi (ta podle nejnovějších směrnic pro výcvik „nesmí v době míru překročit hranici osmnácti uzlů").
Jenže já jsem tenkrát v noci neměl ani nejmenší tušení, jakou rychlostí vítr u země fouká. A upřímně řečeno, bylo mi to úplně jedno, protože jsme museli stejně skákat při jakékoli rychlosti.
256
Dmutí moře? Ani na něm nezáleželo. Záleželo jedině na tom, abychom se dostali dolů a pobili co nejvíc nepřátel. Museli jsme pomstít smrt amerického zpravodajského důstojníka. A museli jsme ochránit svoji zemi. Proto jsem byl ochotný zaplatit jakoukoli cenu. Nesměli jsme zklamat.
03.01. Arch zapnul na chvíli radar a GPS, aby nás s pomocí obou přístrojů navedl na cíl. Blížili jsme se k němu ze severu. Do seskoku zbývalo sedmnáct minut. „Držte se, vylezu do deseti tisíc!" zavolal na nás Arch. Vzápětí změnil sklon vrtulí a nasměroval nos letadla prudce nahoru.
Tošo došel ke mně a pomohl mi vybalit ze soupravy Velkého bratr scanner a prověřit s ním rádiové vysílání kolem největšího z ostrovů - toho jediného, který měl dostatečnou zemskou masu na rozmístění balistických raket. Z ostrova nevycházelo nic, což byla dobrá zpráva, neboť to znamenalo, že jsme dorazili dřív než Li Či-men. Tošo pak scanner uložil do improvizovaného tlumoku, který mu visel mezi nohama, a vrátil se na záď. Měl skákat jako třetí.
Bumerang oznámil, že nás stále nikdo nesleduje. Vztyčil jsem palec. Bude monitorovat až do poslední chvilky, pak modul vypne, strčí ho do nějakého pytle a seskočí spolu s Eddiem na tandemu.
03.13. Ještě jednou a naposled jsem všechny zkontroloval, schoval jsem volné popruhy a ubezpečil se, že všechny chlopně a kapsy jsou pořádně zavřené. Přitom jsem se každému ze svých lidí podíval do obličeje. Kůži měli sice zamazanou maskovacím krémem, ale z očí jim vyzařovalo pevné odhodlání. Přijeli si sem hrát - a vyhrát. O tom nemohlo být sporu.
Ted na pár minut odbočím, abych vám řekl o něčem, co je pro mě velmi, velmi důležité. Nejdřív to nejdůležitější - na možnosti velet takovým válečníkům, které mám s sebou, je cosi euforic-kého. V dnešní politicky korektní době, v níž jsou protěžovaní manažeři na úkor válečníků, dostává příležitost stále méně důstojníků.
Ale není snad smyslem existence ozbrojených sil válka? Pokud vím, tak do ozbrojených sil se nechodí kvůli tomu, aby člověk vydělal peníze na vysokoškolské studium, naučil se nějaké řemeslo nebo získal nějaké vzdělám, ani kvůli dobrému pocitu. Tohle všechno jsou jenom průvodní jevy, které netvoří samu podstatu služby v ozbrojených silách. Což nás přivádí k bodu
257
číslo dvě: kariéra námořníka, vojáka nebo příslušníka námořní pěchoty znamená také kariéru válečníka. Náplní všech těchhle profesí je vedení války. Ničení věd a zabíjení lidí. Krev a pot. Služba vlasti, která stojí na výcviku, kázni a vnitřní síle, která člověka žene stále dopředu, i když jeho tělo i duše se chtějí už vzdát.
Lidé, kteří jsou dneska ve vedení, zřejmě na tohle všechno zapomněli. Místo toho se zabývají vymýšlením nových úkolů -úkolů, při kterých se z našich vojáků, námořníků a mariňáků stávají policajti, záchranáři nebo sociální pracovníci. Do prdele - vždyť naše ozbrojený síly vynakládaj v současný době daleko víc peněz na ty zasraný recyklace těch zasranejch odpadů a na tu pitomou ochranu životního prostředí než na tu zatracenou munici! A ty zatracený pěšáci sice budou umět skvěle sbírat starý noviny a házet umělohmotný flašky do správnejch kontejnerů, ale nenaučej se střílet bez přípravy, uvolnit v bojovejch podmínkách zaseklej náboj nebo sundat nepřítele lehkou protiletadlovou střelou, protože na ostrou munici a realistickej výcvik už nezbejvaj prachy!
Něco vám, přátelé, řeknu: ve vědem našich ozbrojenejch sil nepotřebujeme žádný zasraný byrokraty ani žádný zkurvený aparátčíkovský systémový analytiky (jak se to bohužel stávalo za éry řady bejvalejch předsedů Sboru náčelníků štábů)! Potřebujeme válečníky! Opravdový vůdce! Lidi, jako je Tom Crocker, nositel odkazu Granta, Shermana, Pershinga a Pattona; Nimit-ze, Halseye, Stilwella a Pullera - důstojníků, ke kterým měli jejich podřízený takovej respekt a důvěru, že by za nima šli třeba až do pekla! Všichni tihle opravdoví američtí hrdinové, kteří krváceli na bojišti a zocelovali svůj charakter v ohni války,

neváhali riskovat na obranu demokracie svoje životy. Je nesmírně těžké vydat rozkaz, o kterém víte, že způsobí ztráty. A právě proto musí být důstojník schopný rozhodovat. Musí umět velet. Musí být ochotný vzít na sebe veškerou odpovědnost. A ještě něco: musí se také řídit dvouslovnou definicí vedení podle Roye Boehma - musí se tedy řídit heslem: „Za mnou!"
Když jsem se tenkrát podíval svým lidem do očí, uvědomil jsem si, že mi byla daná nejvyšší pocta, jaké se důstojník může dočkat. Dostal jsem onu vzácnou, posvátnou příležitost vést opravdové Válečníky do boje. Pocitům, které v té chvíli zaplavily moje nitro, se nic jiného v lidském životě nevyrovná. Konec kázání.
258
KAPITOLA 20
03.17. Deset tisíc pět set stop. Arch zpomalil na sto osmdesát pět kilometrů za hodinu, zapnul radar a GPS a podíval se na displeje u obou přístrojů. „Hodně štěstí!" řekl poté a podal mi ruku. Pevně jsem ji stiskl. „Díky za všechno, Archi! Víš...," nemohl jsem najít ta správná slova. Vždyť tenhle Válečník kvůli mně a mým lidem riskoval svoji kariéru!
Arch otočil hlavu dozadu a zadíval se mi do 06'. „Hele, zapomeň na to! Ty bys přece pro mě udělal to samý, nebo ne?"
O tom nemohlo být ani pochyb. „Pro tebe, Archi? Kdykoli, kdekoli, jakkoli!" odpověděl jsem, pustil jeho ruku, došel jsem na záď a připevnil na sebe poslední části nákladu. Potom jsem otevřel dveře a zajistil je. Vítr, který kolem letadla svištěl, byl ohlušující. Narovnal jsem si brýle, postavil se na kraj a vykoukl ven. Do obličeje mě udeřil proud vzduchu. Ve tmě vpředu pod námi byl vidět tenký proužek ostrovů. Ustoupil jsem na stranu, pustil na svoje místo Aligátora s Hlodavcem, kteří budou skákat jako první, respektive druhý v pořadí, a podíval jsem se ke ztmavlé pilotní kabině. Arch držel v pravé ruce svítilnu. Jakmile světlo zhasne, vyskočíme ven.
Paprsek světla zmizel. Plácl jsem Aligátora po zádech a on se vrhl do tmy. Za ním Hlodavec. Po nich postupné Tošo, Kachní noha, Piek a Půlpinta. Pak se k průlezu dokolébali Bumerang s Eddiem - a uvázli v půli cesty. Náklad se jim zaklínil o průlez a nechtěl se pohnout.
A to nebylo všechno - všiml jsem si, že jeden z nákladních popruhů se uvolnil a zachytil se o dveřní závěs. Sáhl jsem pod padákovou výstroj, vylovil jsem z pouzdra na opasku zavírací nůž a ten popruh přeřízl. Potom jsem popadl ten nylonový vak, který celou zácpu způsobil, a opřel jsem se do něj celou vahou svého těla. Když se konečně uvolnil, vylétl ven - a strhl s sebou i Bumeranga s Eddiem. Oba střelci se s rychle slábnoucím „Hu-húúú!" ztratili v černé prázdnotě.
Zamával jsem Archoví - nejdřív normálně, pak vztyčeným prostředníkem - a skočil jsem za nimi.
Ani jsem se nedíval, jak letadlo nade mnou mizí - tolik jsem se soustředil na vlastní seskok. Dobrých dvě stě metrů jsem padal s nataženýma rukama a nohama ohnutýma v kolenou - byla to perfektní ukázka takzvané „stabilní polohy pro volný pád".
259
Perfektní ovšem jenom do chvíle, než se popruh, který držel improvizovaný tlumok mezi nohama, rozhodl, že se roztrhne, uvolní zmíněný tlumok, škubne mi nohama a otočí moje tělo našikmo. To samozřejmě výrazně nepříznivě ovlivnilo moji aerodynamiku - stručně řečeno, hodilo to můj velký slovenský zadek do nepříjemné pravotočivé otočky - takové, při které zvracejí i piloti tryskových stíhaček.
Sáhl jsem rukou dolů a pokusil se přetržený popruh znova uchytit. Což byla chyba. Velká chyba. Víte, že když parasutista při volném pádu natáhne nerovnoměrně ruce, provede tím otočku? Jestli jste to nevěděli, tak ted už to víte a já jsem to věděl také. Natáhl jsem obě ruce směrem k improvizovanému tlumoku. Tou dobou jsem se už otáčel tak nerovnoměrně, že mi oči začínaly zalézat zpátky do hlavy. Byly to PZO - pěkně zkurve-ný otočky - a ty se v parašutistických kurzech neučí. Co otočky. To už dávno nebyly jenom otočky - začínal jsem přecházet do polohy zvané „vývrtka".
Takovýhle divoký pád jsem si nemohl přát. Jednak to bylo pro mě nebezpečné a jednak to nepůsobilo zrovna nejlépe na můj mozek. Připadal jsem si jako v bubnové sušičce.
Musel jsem s tím zkrátka něco udělat. Dal jsem proto ruce podél těla, asi třicet centimetrů od boků a dlaněmi dolů, a vytvořil jsem takzvanou „polohu delta", která připomíná stíhačku s šípovými křídly. Tím

jsem pád ustálil a zůstával mi už jenom jeden problém - uvolněný tlumok - který jsem vyřídil pomocí stehen a kolen.
Celý omámený jsem se podíval na výškoměr a na kompas. Dobrá zpráva: klesal jsem zase rovnoměrně. Spatná zpráva: nacházel jsem se 165 stupňů od původní trasy. Ta původní trasa byla samozřejmě stanovená pouze odhadem. Na výpočet místa shozu ve velké výšce existuje totiž vzorec. Vezměte si rychlost letadla, průměrnou rychlost větru v seskokové výšce, průměrnou rychlost a směr větru každé dva tisíce stop od seskokové výšky až po výšku, ve které budete otvírat padák, zakalkulujte hybnost, kterou budete mít při opuštění letadla, a odchylku způsobenou volným pádem a voilá - dostáváte místo shozu o velikosti onoho příslovečného desetníku. Učebnice tvrdí, že se to všechno dá vypočítat s přesností na centimetry. Ale já vím svoje. Ve vakuu možná ano, protože tam všechno probíhá podle plánu. Jenže ve vakuu se s padákem neskáče.
260
Té noci jsme například neměli žádné informace o rychlosti větra Ani o jeho směru. Nevěděli jsme prostě vůbec nic. A tak jsme museli cestu dolů vycítit - použít svoji intuici, svůj instinkt, založený na zkušenostech z tisícovek seskoků, které jsme za ta léta absolvovali. Právě proto vždycky chci, aby výcvik probíhal až nadoraz. Čím větší zkušenosti budeme mít, čím víc toho budeme umět, tím snadněji budeme moci uniknout z lačných spárů všudypřítomného pana Murphyho.
Natočil jsem hlavu a ramena trochu doprava, pomalu jsem se obrátil a začal padat víc doleva. Sledoval jsem kompas, a když jsem se dostal zpátky na původní kurz, zase jsem se narovnal. Neměl jsem sice ani ponětí o tom, kde jsou ostatní, ale aspoň jsem padal směrem k ostrovům, ne k břehům Číny.
Výškoměr ukazoval 4500 stop. Věděl jsem, že je to pět set stop pod minimální bezpečnou výškou pro otevření padáku, ale to platí pro výcvik, a tohle byla skutečná akce, při níž padáky otevřeme až ve výšce 2500 stop.
3100. Pod sebou jsem viděl vlny, jak narážejí na skalnaté pobřeží. Tohle bude zatraceně riskantní přistání!
2700 stop. Sáhl jsem po velké rukojeti od otvírací šňůry. Nebyla tam. Ach, Dickie, ty si zřejmě ještě užiješ legrace!
Natáhl jsem pravou ruku nahoru a snažil se nahmatat kryt otvírací šňůry a lanko, které mělo vyčnívat ven. Nic. Začínal jsem se obracet doleva, a tak jsem natáhl levou ruku a srovnal se do stabilní polohy - jestli se ovšem při pádu rychlostí 55 metrů za vteřinu takhle dá něco nazvat.
2400 stop. Našel jsem konec lanka a sevřel ho mezi palec a ukazovák. Jenže jsem neměl rukavice. A věřte mi, že bez rukavic se takové dva centimetry dlouhé a tři milimetry silné ocelové lanko chytá špatně i za nejlepších podmínek, a tohle přitom byly ty nejhorší podmínky, jaké si jenom umíte představit, protože jsem se řítil k zemi volným pádem, byl jsem ověšený hromadou nákladu jako vánoční stromeček ozdobami a nemohl jsem sebou moc mrskat, abych se náhodou neocitl zase ve vývrtce.
1900 stop. Horečně jsem šplhal prsty po lanku. Klouzalo sice jako divé, ale nepouštěl jsem ho a odsouval jsem zároveň stranou jeho ochranný potah.
1680 stop. Omotal jsem si lanko jednou kolem ukazováku a mocně jsem za něj škubl. Nic se nestalo.
1500 stop. Země se zatraceně rychle blížila. Zatáhl jsem znova.
261
1200 stop čili 366 metrů. Konečně se ten zatracenej padák otevřel a přerušil můj šílenej volnej pád. Moje rychlost rázem poklesla z 55 metrů za vteřinu na nulu. Hlava mi ulétla dozadu, div mi nezlomila krk. Oči mi způsobeným tlakem vylezly z důlků. Samozřejmě že veškerá kinetická energie, kterou jsem v té chvíli měl, se při tom nárazu soustředila do jediného místa -a sice do popruhu, který vedl přímo přes moje pravé varle. Byl to tak existenciální zážitek, že jsem z něj pár vteřin šilhal.
Ale opravdu jenom pár vteřin. Čekala mě totiž ještě spousta práce. Pohlédl jsem nahoru a ujistil se, že se všechny dílce správně rozevřely. Potom jsem zatáhl za šňůry a zkusil jsem padák nasměrovat doprava a poté doleva. Fungovalo to. Stáhl jsem šňůry k rameni a zkusil přibrzdit. Rychlost a úhel sestupu se změnily přesně tak, jak jsem chtěl. Ovládání je tedy v pořádku. Na zem jsem pořádně neviděl, proto jsem se podíval na výško-měr. Sto dvacet metrů a sestupová rychlost skoro šest metrů za vteřinu - větší, než jaká by se mi líbila, ale měl jsem na sobě spoustu nadbytečné zátěže. Vítr mi foukal do zad, a tak

jsem se natočil víc doleva, abych mohl letět chvilku po větru a těsně před přistáním se zase stočit proti němu.
90 metrů. Věděl jsem, že na let po větru jsem hrozně nízko, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Odepnul jsem popruhy u improvizovaného tlumoku a ostatních pytlů s nákladem a spustil je níž, abych měl dopad o něco měkčí - kdybych si to všechno nechal na sobě, mohl bych špatně skončit. Bleskově jsem se ohmatal a přesvědčil se o tom, že zbraně zůstaly pevně na svých místech.
55 metrů. Sakra! Nedával jsem pozor na svoji polohu a najednou jsem zjistil, že jsem dál od pobřeží, než jsem chtěl být. Natáhl jsem krk. Zpěněný příboj ležel asi kilometr vpravo za mnou -a já jsem byl unášený od pevniny rychlostí padesát, možná dokonce šedesát kilometrů za hodinu.
Proč? Protože jsem nedával pozor a nechal se chytit takzvaným větrem z pevniny.
Během dne se totiž pevnina při pobřeží zahřívá rychleji než pobřežní vody a vzduch nad ní tudíž stoupá nahoru. Na jeho místo proudí chladnější mořský vzduch a výsledkem je takzvaný vítr od moře. A v noci dochází k opačnému procesu. Pevnina při pobřeží vychládá rychleji než voda a vítr vane směrem od ní.
A právě do jednoho z těchhle nočních termálů jsem se dostal.
262
Což nebylo vůbec dobré. Zatáhl jsem vší silou za ovládací šňůry a snažil se otočit padák a nasměrovat ho proti větru. Parašu-tistické pravidlo číslo dvě (to následuje hned po pravidlu číslo jedna, které, jak si jistě domyslíte, zní: Nikdy nezapomeň zatáhnout za tu zasranou otvírací šňůru!) říká, že přistávat se má vždycky proti větru. Já vím, že jakožto Profesionální válečník neuznávám žádná pravidla. Ale to není tak docela pravda. Jsou totiž pravidla, která musíme dodržovat dokonce i my, drsní a nespoutaní žabáci - pokud nechceme zakvákat naposled.
A to jsem já rozhodně nechtěl. Pověsil jsem se celou vahou na ovládací šňůru. Nosná plocha padáku zareagovala - sklopila vnější okraj a prudce padák otočila. Prudké otočky jsou nebezpečné - zvlášť v takové výšce, v jaké jsem se nacházel, tedy tak nízko, až jsem se bál, že můj improvizovaný tlumok spadne do vody, začne fungovat jako kotva a bude mě stahovat dolů.
Povolil jsem tah, který jsem na šňůry vyvíjel. Nosná plocha se zhluboka nadechla vzduchu - a začala mě zvedat výš. Sedmdesát, osmdesát, sto, sto dvacet metrů.
Zpěněný příboj byl najednou přede mnou, ve vzdálenosti zhruba půl kilometru. Mířil jsem pomalu k pobřeží a rozhlížel se po ostatních padácích. Nikde jsem žádné neviděl.
42 metry. Všechno probíhalo až příliš hladce, a to se zjevně nelíbilo panu Murphymu. V jednom okamžiku to vypadalo na učebnicové přistání - jako kdybych letěl v boeingu 747 a o poslední fázi letu se starala elektronika. V příštím ale do mě udeřil nepříjemný poryv větru a během půldruhé vteřiny jsem spadl o dvacet metrů níž. Pak se padák ve vzduchu zastavil, zhroutil se a já jsem těch poslední dvanáct metrů k hladině letěl jako kámen svalený z mostu - naštěstí po nohou.
Sotva jsem se stačil nadechnout a už jsem byl pod vodou. Náraz na hladinu byl strašlivý - voda je při dopadu zatraceně tvrdý povrch! Brýle mi odlétly z hlavy a tělo se mi zamotalo do nylonových lan. K tomu se nade mnou objevil zborcený padák coby temný závoj a chystal se mě zahalit a pohřbít.
Na nějaké přemýšlení nebyl Čas - musel jsem jednat. Pravou rukou jsem sevřel rychloupínací popruhy na padákovém postroji, vyvlékl jsem se z nich a začal kopat nohama, nedbaje dlouhých popruhů s nákladem, které se mi přitom kolem nohou obtáčely. Levou rukou jsem současně nahmatal ventilek od automatic-
263

kého nafukování bojové vesty, škubl jsem za něj - a ucítil jsem, jak se vesta plní vzduchem a vztlaková síla mě žene nahoru k hladině.
Vynořil jsem se a chvíli jsem prskal vodu jako velryba. Potom jsem se převalil na záda, vděčně nabral plné plíce chladného vzduchu a rozhlédl se kolem. Nacházel jsem se asi tři sta metrů od břehu. Vesta mě udrží na hladině, takže budu muset jenom přitáhnout k sobě ty desítky kilogramů zátěže, nadzvednout je a ten kousek s nimi plavat. Ano, myslím to ironicky, pokud jste to náhodou sami nepoznali.
03.32. Vyškrábal jsem se ze zpěněného příboje, vyfoukl vestu, vytáhl z vody improvizovaný tlumok a pytle s nákladem, naskládal si je co nejlépe na ramena a potácivou chůzí jsem se vydal přes nízký hřeben

skalnatého pobřeží. Původně jsem nesl zátěž o celkové hmotnosti padesát kilogramů. Ted bylo všechno - včetně výstroje - nasáklé vodou, což onu hmotnost zvyšovalo ještě o dalších padesát procent - třebaže jsem měl pocit, že je to nejméně jednou tolik.
Už jsem vám říkal, že venku už takhle panovalo značné chladno, a přitom se ještě dál ochlazovalo? Já vím, že to bylo Výcho-dočínské moře. A vím, že jsme se nacházeli severně od obratní-ku Raka. Ale teplota vody dosahovala stěží dvaceti stupňů a to je zatracená zima, pokud nemáte žádnou tepelnou ochranu -a tu jsem já neměl. A teplota nočního vzduchu se pohybovala kolem třinácti, nejvýš čtrnácti stupňů a směrem od ostrova foukal vítr o rychlosti dvacet až pětadvacet kilometrů za hodinu. Začínal jsem rychle prochládat. A nemohl jsem s tím dělat nic jiného, než jít pořád dál a dál.
03.40. Odvlekl jsem svůj náklad zhruba sto metrů od břehu, když vtom jsem zprava zaslechl nějaký šelest. Padl jsem na zem, shodil náklad na stranu, vytáhl z pouzdra na stehně pistoli a opatrně se začal plížit dopředu.
Když se ten zvuk ozval znova, zastavil jsem se, vytáhl z kapsy u vesty zařízení pro noční vidění, přiložil ho k očím a prohlédl si okolí. Dvacet metrů ode mě klečel Pulpinta a cosi tam zuřivě kutil. Hlava mu přitom vyčnívala za nízkým skalnatým pahorkem tak jasně, jako kdyby bylo pravé poledne. Sebral jsem všechny věci a vydal se k němu.
Když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že se věnuje Pickovi. Ten ležel na zádech a obličej měl zkroucený bolestí. Pulpinta zvedl

hlavu a oznámil mi: „Hele, šéfe, tenhle blbec si usmyslel, že si o skálu zlomí kotník!" Jemně přidržel Pickovu levou nohu, přiložil k ní improvizované dlahy a ovázal je. „Určitě jsi to udělal schválně, co - jako kdybychom už takhle neměli dost problémů!" prohlásil poté na adresu své potápěčské dvojičky.
„Uhádls!" ucedil Piek skrz zaťaté zuby. „Šéfe, nemáte nějaký morfium - kdybych do sebe dostal trochu morfia, tak bych možná mohl trochu chodit, až mě tadyhleten pitomec zabandážu-je!" Prudce do sebe vtáhl vzduch, neboť mu Pulpinta právě jemně nadzvedl nohu a omotal mu obvaz mezi patou a chodidlem.
„Kurva, to bolí!" ulevil si. „Tady sestra s pinďourem tvrdí, že u sebe žádný morfium nemá! Asi má radost z toho, že mě to bolí!"
Nahmatal jsem vzadu nad ledvinami kapsu s lékárničkou, otevřel ji, vytáhl z ní jednu z šesti injekčních stříkaček a vložil ji Pickovi do ruky. „Tady máš," řekl jsem. „Ale ne aby sis na to zvyknul!"
Pak jsem kapsu zase zavřel a zeptal se: „Viděli jste ještě někoho?"
Pulpinta přikývl a ukázal směrem na jih. „Támhle někde přistál Aligátor. A kousek vedle asi Bumerang s Eddiem."
„A Hlodavec? A Tošo? A Kachní noha?"
„Všichni jsme tady - akorát nechápu, jak je možný, že jsme ještě naživu!" zazněl zleva Tošův hluboký hlas. Po pár vteřinách se objevil i jeho majitel a za ním všech pět zbývajících střelců a loupežníků.
„Myslím, že si budeme muset promluvit o výběru místa pro přistání, Dicku! Už ti někdo někdy řekl, že jako velitel seskoku stojíš za hovno?"
04.10. Rozdělili jsme se do dvou družstev a pustili se do průzkumu celého ostrova. Netrvalo nám to dlouho - třebaže tohle byl jediný ostrov v celém souostroví, ze kterého by bylo možné podniknout raketový útok, měřil na délku sotva půldruhého kilometru a na šířku pouhých šest set metrů. Nikde jsme nenarazili na žádné stavby - kromě jedné vyhořelé kůlny s uříznutým dřevěným stožárem, která ležela na nejvyšším místě ostrova. Zdejší vegetace se omezovala na kosodřevinu, bodlák, mořskou trávu a nějaký druh zakrslých stromků, kterým svědčí slané prostředí a nedostatek zeminy.
Místo bylo neobydlené. Ale objevili jsme stopy - sice umně zamaskované, nicméně prokazatelné - které svědčily o tom, že

se tady někdo nedávno plížil a slídil. Veškeré otisky nohou byly zahlazené větvičkami. Koleje po autech byly zarovnané a poté rovněž uhlazené větvičkami. Jenže Kachní noha, vášnivý lovec zvěře z východního pobřeží Spojených států, je dokázal všechny rozeznat. Poslal jsem ho proto po stopě. Během chviličky zjistil, že koleje vedou k několika skrýším. První obsahovala zbraně. Druhá námořnickou spojovací

techniku - stejné vodotěsné vysílačky, které používáme my od SEAL. A v té třetí, umístěné v jeskyni na jihozápadním konci ostrova obrácené do vnitrozemí, se skrýval osmimetrových gumový člun - velmi podobný tomu, ve kterém jsme pronásledovali Princeznu z Nantongu. Člun ležel na dvoukolovém vozíku. Na paletě vedle něj stál přívěsný motor a opodál se na zemi válely dva dvacetilitrové sudy s benzinem, násoska a pět kanystrů. Už jsem věděl, jak se Li Ci-men chce dostat z ostrova pryč.
V 05.35 jsme objevili opravdový poklad. Kachní noha mě zavedl k velké jeskyni v nejjižnějším cípu. Shora byla zakrytá síťovinou, která pohlcovala radarové záření. A uvnitř jsme našli dvě mobilní odpalovací zařízení pro střely s plochou dráhou letu. Země původu: Francie. Jistě si pamatujete, že na palubě Princezny z Nantongu jsme narazili na šest střel s plochou dráhou letu francouzské provenience. Takže nám chybělo už jenom to hlavní - nepřítel. Což pro mě představovalo určité taktické dilema, protože jsem nevěděl, kde Li Či-men hodlá spolu se svými lidmi přistát. Museli jsme tedy pokrýt celý ostrov - a přitom nás bylo jenom devět. Jistě, můžeme nastražit pasti kolem skrýší a vyřadit z provozu odpalovací zařízení. Ale jestli nepříteli dovolíme, aby se na ostrov dostal zcela nerušené, může nás snadno přečíslit a zlikvidovat. Zabralo by mu to sice hodně času a stálo by ho to spousty životů, ale nakonec by nás přemohl. A potom? Potom by vyměnil zničenou techniku a uskutečnil by svůj plán. Pokud ho ovšem nezastavíme už cestou ke břehu. Vzpomínáte si na všechny ty řeči o relativní převaze a bodu zranitelnosti? V tom případě zajisté chápete, že když na Li Ci-mena a jeho lidi tvrdě udeříme ve chvíli, kdy budou nejzranitelnější, zabráníme jim v tom, aby dosáhli relativní převahy. A zvítězíme - a oni neuspějí.
A kdy ta chvíle nastane?
Až budou vylézat na břeh. Jenže kde to proboha bude? Přivo-

lal jsem všechny k sobě a nastínil jim celý problém. Sedli jsem si do kruhu jako Indiáni a já jsem vyryl do země přibližný plánek ostrova a pomocí oblázků jsem na něm vyznačil místa, na kterých jsme nalezli jednotlivé skrýše.
„Co z toho obrázku vyplývá - jestli z něj vyplývá vůbec něco?" zeptal jsem se. Na odpověď jsem ale čekal marně - nikdo ani nehlesl.
Nakonec se přihlásil Kachní noha. Když jsem mu udělil slovo, nakrčil nos, zatahal se za dolní ret a řekl: „Ten obrazec vypadá dost nahodile, kapitáne. Nemyslím si, že by se z toho dalo něco usuzovat." Odmlčel se a znova se zatahal za ret. Pak pokračoval: „Zato ty koleje, který jsem našel, ty, myslím, mluvěj docela jasnou a srozumitelnou řečí." Načež vzal do ruky nůž a zabodl ho do výběžku, kterým jsem naznačil jižní cíp ostrova. „Tady," prohlásil rezolutně, „vyloděj se právě tady!" „Jak si tím můžeš bejt tak jistej?" otázal se Tošo. „Za prvý, na tyhle pláži je jenom štěrk a kamení, žádnej písek, takže tam cestou z vody nadělaj míň stop a budou mít tak míň práce s jejich zahlazením," odpověděl Kachní noha. Potom se na Toša podíval. „Neříkal jsi náhodou, že vaši nad ostrovem pravidelně lítaj, abyste měli jistotu, že na vás Číňani něco nena-rafičili?"
Tošo přikývl. „Dvě E-2C každej den - v nula sedm nula nula a patnáct nula nula. Přesný jako hodinky."
„Jo, jenže termály na E-2C nezachytej na kamenech nic!" poznamenal Kachní noha a zavrtěl hlavou. „A infračervený vybavení tyhle letadla nemaj - nemůžou teda sledovat! A právě proto přijdou tudy!" dodal a našpulil rty.
„A co za druhý, Kachňáku?" vyzvídal na svém kolegovi Hlodavec.
„Tím je to vyřízený. Koleje, který vedly z jižního pobřeží, byly nejvíc narušený! Jsou to jediný koleje, který se používaly hod-někrát - ty stopy to jasně dokazovaly!"
„Jasně dokazovaly?" odfrkl si Aligátor. „Jak komu! Do prdele, Kachňáku, já jsem tam neviděl vůbec nic - ani zlomenou větvičku, ani jedinou zasranou šlápotu!"
„Třeba ses nedíval na ty správný místa, měšťáku!" popíchl ho s úsměvem Kachní noha.
S obdivem jsem se na toho kluka podíval. Některé věci se naučit dají - a jiné nedají. Kachní noha Dewey je lovec. Už od čtyř

nebo pěti let vyrůstal v lesích. A ty stopařské dovednosti, které získal ještě jako děcko v marylandské

části východního pobřeží, nám teď tady ve Východočínském moři pomáhají přežít. „Přesvědčil jsi mě!" uznal jsem a rozhlédl se po ostatních. „Tak na co ještě čekáte, pitomci - honem do práce!"
06.42. Sledoval jsem na miniradaru japonskou E-2C Tošo tlumočil, co říká její pilot. Letadlo bylo už dost blízko na to, abych z něj začínal být nervózní. Strčil jsem si prsty do pusy a pronikavě zahvízdal. „Všichni se někam schovejte - za deset minut tady má bejt to japonský letadlo a já bych nerad, aby někoho z nás zahlédli jenom proto, že přiletí o trochu dřív!"
„Blbost!" utrousil Tošo a pokračoval v práci na sérii náloží, kterou si sám vybral. „My Japonci vždycky dodržujeme přesnej čas! Ta tvoje černá krabička určila jeho polohu na stovky metrů. Slyšel jsi ho ve vysílačce - říkal, že tady nebude dřív jak v nula sedm nula nula - a taky nebude! Máme teda ještě pár minut čas!"
„No tak, Tošo, dělej, schovej se!"
„Hele, Dicku, já o času něco vím! Dochvilnost je půl zdraví. Aspoň takhle nás to učili na Notre Dámu."
„A nemá to bejt náhodou jinak? Třeba: čistota je půl zdraví?"
„Jo, to nás tam učili taky!" odpověděl Tošo a vztyčeným prostředníkem mi naznačil, že jsem u něj ičiban.
„Podívej se," řekl jsem, „možná přiletí na čas, možná pozdějc! Ale každopádně nechci, aby s náma Zase vyjebal pan Murphy! Proto všichni do úkrytu - a hned!"
10.00. Všechny pasti ve vnitrozemí byly už hotové. Kachní noha s Hlodavcem nalíčili jednu sérii u skrýše zbraní - pro případ, že by se Li Či-menovi lidé dostali až tak daleko. Aligátor ve spolupráci s Půlpintou a Pickem - ten sice skučel bolestí, ale radši by umřel, než aby si nechal ujít nějakou legraci - vyřadil z provozu odpalovací zařízení pro rakety, ovšem tak, aby Číňané na první pohled nic nepoznali. Piek ještě pró jistotu zaminoval skrýš se spojovací technikou. Já jsem mezitím s Eddiem, Bumerangem a Tošou rozvinul krvavě rudý koberec, na kterém Li Ci-mena přivítáme.
Při sestavování léčky se musíte vždycky snažit splnit čtyři základní požadavky. Za prvé, svoji léčku musíte připravit na takovém místě, které protivníka zažene do osudového trychtýře. Za druhé, musíte být schopní rozmístit vlastní síly tak, aby se

jejich palebná pole vzájemně překrývala. Za třetí, musíte mít vždycky možnost rychlého a efektivního ústupu - to znamená, že když například nepřítel přivolá na pomoc dělostřeleckou nebo leteckou podporu, sbalíte si fidlátka a zmizíte za kopečky. A za čtvrté, musíte být schopní celé místo léčky upravit tak, jako kdyby na něm nikdy nikdo nezlomil ani větvičku - jinak vám do ní nepřítel nepadne.
Jenže jak všichni víme, nic není dokonalé. Jižní cíp ostrova byl široký a plochý, a proto jsme v něm nemohli vytvořit takový trychtýř, jaký se dá připravit na úzkých stezkách v džungli, v postranních uličkách ve městě nebo v říčních zákrutech. Vypomohli jsme si tedy pozemními minami, které jsme umístili po obou stranách přirozeného vylodovacího prostoru. Ty by měly Číňanům - jichž bude zřejmě víc než pouhých devět - zabránit v tom, aby nás obešli a vpadli nám do boku.
Získali jsme také výhodná palebná pole, protože jsme obsadili vyšší polohy - vyšší jenom relativně, neboť jsme se nacházeli sotva sedm metrů nad hladinou moře. Zakopali jsme se a zamaskovali svoje pozice.
Bylo to docela dobré - ale pořad mi to nestačilo. Něco mi tu chybělo - něco, čím bychom Li Či-mena opravdu skřípli.
Zrovna jsem si nad tímhle problémem lámal hlavu, když vtom se u mě objevil Bumerang. V ruce držel černou skříňku ze soupravy Velkého bratra.
„Co to máš?"
„Rušičku na vysílačky."
„A co s tím?"
Bumerang mi zamával skříňkou pod nosem a vrhl na mě pohled, kterým se počítačoví kouzelníci dívají na lidi, kteří nevědí, jaký je rozdíl mezi RAM a ROM. „To je ru-šič-ka, šéfe!" zopakoval s důrazem na každou sla-bi-ku, jako kdyby mluvil s naprostým idiotem. Když viděl, že to stále nechápu, povzdechl si, zakroutil hlavou a řekl: „Udělám z toho rozbušku! Vezmu si jednu z těch čínskejch vysílaček, přimontuju k ní kousek C-4, pak na tomhle přístroji nastavím patřičnou frekvenci...," ukázal mi, jak to provede, „...a až zapnu vysílačku, obvody se uzavřou, C-4 vybuchne a pár Číňanů se usmaží ve vlastní šťávě!"

„No jo, ale to samý přece udělaj pozemní miny!" oponoval jsem.
„Jenže ne pod vodou!" překvapil mě Bumerang. „Já totiž chci dát ty nálože pod vodu - a až se vyloděj, tak je odřízneme!"
269
To je ale vskutku čertovské kvítko, že, ten náš Bumerang?
„Dej se do toho!"
11.34. Všiml jsem si, že Tošo, který s pomocí Velkého bratra monitoroval éter, na mě mává. Když jsem doběhl k velitelskému stanovišti, které si v zemi vykopal, stáhl si z hlavy sluchátka a řekl: „Něco se tam určitě děje!"
„A je to blízko?"
„Podle toho, co tvrdí tahle věcička, tak jo. Nejdřív to bylo docela slabý. Ale během poslední půlhodiny to začalo narůstat. Není to sice slyšet pořád, ale je to tam. Zní to jako šifra. V pásmu UHF."
Až moc dobře jsem věděl, o co se jedná - o vysílání z ponorky. Sdělil jsem to Tošovi.
„To by vysvětlovalo ten kolísávej signál," prohlásil.
„Zatím žádný hovory?" zeptal jsem se.
Tošo zavrtěl hlavou. „Ne, nic takovýho jsem zatím nezaslechl."
„Tak poslouchej dál!" nařídil jsem mu a chystal se odejít, když vtom jsem si na něco vzpomněl. „Hele, Tošo..."
„Ano?"
„Umí ten krám doopravdy měřit vzdálenost?"
„Ovšemže umí!" odpověděl Tošo a usmál se. „Vy Američani jste v tyhle špičkový samurajský technice docela dobrý!"
Po těchto slovech jsem se hluboce uklonil. „Dómo arigato -děkuji mnohokrát!"
Tošo mi oplatil stejným gestem. „Dó itašimašite - prosím!" Potom si opět nasadil na hlavu sluchátka, nastavil si je přesně na ušní boltce a začal si hrát s ovladači na černé skříňce.
Obrátil jsem se a seběhl z kamenitého pahorku dolů k vodě. Šedesát metrů od břehu se v třímetrové hloubce potápěl Bumerang a pokládal v úseku o šířce padesát metrů svoje nálože. Každou pečlivě uložil na dno a poté schoval drát, který jednotlivé nálože spojoval. Zakřičel jsem na něj. Vynořil se, otřepal se jako pes, aby dostal vodu z dlouhých vlasů, a začal šlapat vodu.
„Co se děje, šéfe?"
„Jak to jde?"
„Už to mám hotový, ale budu potřebovat ještě tak pět, možná deset minut! Chci se ujistit, že jsem tady po sobě nenechal žádný stopy!"
„Ty, gaidžine...!" Otočil jsem se. Tošo stál na vyvýšenině a mával rukama. Doklusal jsem zpátky k němu.
270
„Jsou už zatraceně blízko, Dicku!" řekl s pohledem upřeným na ten černý zázrak. „Asi tak osm, možná deset kilometrů od pobřeží!"
A sakra! Vzhledem ke kvalitě dnešních optických přístrojů by nás periskop z ponorky mohl zachytit klidně i na tuhle vzdálenost.
Hotovo, nehotovo, už jsou tady. Otočil jsem se a zakroužil rukou ve vzduchu.
Bumerang dál šlapal vodu, ruce měl v bok a nehýbal se z místa.
„Bumerangu - dělej!"
„Jenže já ještě nejsem úplně hotovej, šéfe!" volal z vody.
„Ale ano, seš!" I na těch víc než tři sta metrů Bumerang poznal, že to není žádost, nýbrž rozkaz, a okamžitě začal kraulovat ke břehu.
Strčil jsem si do pusy dva prsty a pronikavě zahvízdal. Vmži-ku byl u mě zbytek jednotky. „Máme společnost!" oznámil jsem jim.
KAPITOLA 21
19.55. Zbytek dne jsme strávili čekáním - bez jakýchkoli známek Li Či-menova příchodu. Jaký to má význam? Poměrně velký. Když totiž ležíte v přichystané léčce, nesmíte se hýbat. Nemůžete si udělat přestávku na kávu a protáhnout svaly, narovnat údy a jinak si ulevit. A nemůžete si dát ani tu kávu.

Musíte zůstat bez hnutí přesně tam, kde jste se zakopali. Musíte zůstat svinutí do spirály a připravení vyskočit a vyrazit do akce.
Dosažení téhle pasivní, leč kineticky aktivní pozice je daleko těžší, než by se na první pohled mohlo zdát. Vždyť strašně těžké je už jenom setrvat delší dobu v jedné poloze! Hele, hele, já vás vidím! Ano, vás s tím pochybovačným výrazem. Tak podle vás je to nesmysl. Víte co? Tak si to schválně zkuste - běžte někam do lesa nebo do parku, zalezte si do nějakého úkrytu a zůstaňte tam šest až sedm hodin ležet, bez hnutí, s obličejem, krkem a rukama zamazanýma mastným maskovacím krémem a oblečením nasáklým potem a močí. Pak se vraťte a řekněte mi, jestli vám to připadalo opravdu snadné.
Protože ono to snadné není. A ještě něco: říkal jsem vám, že ty
271
ostrovy nebyly obydlené. Jenže to nebyla tak docela pravda. Lidé na nich sice nežili, ale jinak se tam vyskytovala všelijaká více-prstá stvoření a spousta hmyzu, vybaveného povětšině ostrými kusadly a dlouhými žihadly a obdařeného ďábelskou schopností maximálně otravovat člověku život.
A také hejna komárů. Velkých, hnědých, zavilých, agresivních a krvelačných komárů se sebevražednými sklony. Takových, kteří vám vniknou do ucha a kousnou vás přesně tam, kam už se nedostanete prstem, abyste je vyhnali pryč. Takových, kteří vám vletí do oka, zalezou si pod spodní oční víčko a vrtí se tam tak dlouho, až jste skoro slepí.
A v neposlední řadě zde byl sice menší, ale o to závažnější problém s pitnou vodou - přesněji řečeno s jejím nedostatkem. Měli jsme za sebou náročné fyzické úkony. Při seskoku, přistání a práci na pobřeží jsme se potili jako o závod. Ale přivezli jsme si jenom dvě polní láhve vody na hlavu. To není zrovna moc, zvlášť pokud člověk vyvíjí nějakou namáhavou činnost nebo pokud se musí pohybovat v obtížných podmínkách. Není to zrovna moc v případě, že člověk musí ležet celý den v jedné poloze, je oblečený od hlavy až k patě v černém a po celou dobu mu do zad praží slunce. Bez vody se dá vydržet i týden. Ale při boji bývá voda otázkou života a smrti - a my jsme jí neměli dost na to, abychom takhle vydrželi ještě pár hodin.
Jak jsem tam tak ležel, napadlo mě, že jestli Li Ci-men pojme nějaké podezření - já bych ho třeba za podobných okolností asi měl - může zůstat den nebo i dva klidně ve vodě a zpovzdáli ostrov pozorovat. Pokud to opravdu udělá, budeme v háji.
Večerní E-2C už dávno přiletěla a zase odletěla - aniž by nás odhalila. Přestože jsme měli vysílačky, naslouchadla a mikrofony, nařídil jsem rádiový klid - a ubezpečil jsem se, že jsou všechny přijímače vypnuté. Kdybychom si totiž povídali přes vysílačky, někdo by nás mohl odposlouchávat a dozvědět se tak o naší přítomnosti na ostrově.
20.03. Potřeboval jsem zjistit, jestli se Li Ci-men se svými žong-dui náhodou nepohnul. Vylezl jsem proto ze svého úkrytu a doplazil se na perfektně zamaskované postavení šedesát metrů pod vrcholkem vyvýšeniny, na které jsme posadili Velkého bratra.
Obsluhou monitorovacího zařízení byli pověřeni Tošo s Aligá-torem. Rukama jsem se jich zeptal, jestli v posledních minutách
272
co zaslechli. Tošo mi odpověděl zavrtěním hlavy a Aligátor palcem obráceným k zemi. Nic nezachytili. No co, nebyli jediní - také obrazovka u speciálního válečnického radaru, který mám u sebe v hlavě, zůstávala stále prázdná.
Zadíval jsem se na obzor. Nic. Začal jsem lézt zpátky na svoje stanoviště. Cestou jsem minul Bumeranga, jenž ležel za náspem z hlíny a kamení, který ho chránil před zaměřením termovizu-ální technikou, a přes noční optiku na svém samopalu pozoroval vodní hladinu. Když jsem se ocitl těsně u něj, vrhl na mě vyčítavý pohled. Chtěl dokončit svoje podvodní dílo zkázy, já jsem mu to nedovolil a za to se na mě zlobil. Jenže pravdu jsem měl já a ne on. Třebaže se Li Či-men v té chvíli nikde neobjevoval a nedával o sobě vědět ani jinak, neznamenalo to ještě, že není někde nablízku.
21.09. Všude byla tma a ticho - a začínalo být stále příjemněji. Pro válečníky nastávala nebezpečná doba. Komáří kamikaze se na noc vrátili na základnu. Vzduch proudil směrem od pevniny a zbavoval ji denního žáru. Polojasnou oblohou pronikal měsíční svit a ozařoval mořské vlny, které se u pobřeží tříštily o rákosí.

Leželi jsme po dvojicích na nerovné, kosodřevinou porostlé vyvýšenině asi sedmdesát metrů od vody, roztažení v úseku o délce zhruba šedesáti metrů. Naše palebná pole se navzájem překrývala. Jemné pleskání vody na kamenité pláži působilo uklidňujícím dojmem a pomalu nás ukolébávalo, což nebylo dobře. To ticho a bílý šum otupovaly naši schopnost soustředit se na možné nebezpečí. Někdy člověku pomáhá, když se necítí dobře - například když ho něco bolí - protože pak má smysly probuzené a tělo i mysl ve střehu.
Ačkoli jsem dobře věděl, že přesné tohle nesmím dopustit, přibližně ve 21.10 mi začala připadat oční víčka zatraceně těžká a myšlenka na krátký spánek zatraceně lákavá. A najednou cosi - ani nevím, co to bylo, jestli nepatrná změna v proudění vzduchu nebo téměř nepostřehnutelný pohyb ve vodě - zakoplo o nástražný drát v mé hlavě a rozhoukalo v ní poplašnou sirénu, která leží hned za detektorem blbosti. Ne, nebojte se, nezareagoval jsem zbrkle a nápadně. Jenom jsem během zlomku vteřiny přešel bez sebemenšího pohybu ze stavu pasivní bdělosti do stavu plné bojové pohotovosti.
Chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru. Neptejte se mě,
273
přátelé, odkud tahle podvědomá reakce na nebezpečí vychází, protože já to nevím - vím jenom to, že se jedná o pravidelný a citelný vjem, který mi už několikrát zachránil život. Když se mi zkrátka naježí chlupy vzadu na krku, vím, že někde nablízku je někdo nebo něco, co mi chce ublížit.
Pomalu, pomaličku jsem skláněl hlavu, dokud jsem ji nedostal kus pod rovinu hřebene. Pak jsem se otočil doleva, sevřel pravou ruku v pěst, vystrčil ven palec a ukázal s ním k zemi. Podezření na nepřítele.
Šest metrů ode mě se v měsíčním světle zalesklo bělmo očí Kachní nohy. Jeho začerněná hlava se pohnula nahoru a dolů. Vzápětí se ode mě odvrátila a její majitel předal můj signál Pickovi, který od něj ležel šest metrů vlevo. Piek ho pro změnu předá Půlpintovi, který kontroluje levý okraj palebného pole. Potom jsem se otočil doprava a opakoval celý postup pro Eddieho. Ten poslal můj vzkaz dál po trase Hlodavec-Tošo-Aligátor.
21.11. Odvážil jsem se zvednout hlavu znova nad hřeben. Současně jsem sáhl do kapsy a vylovil z ní přístroj pro noční vidění s čelním infračerveným senzorem. Přiložil jsem ho k očím a přejel s ním po hladině moře zleva-doprava a zprava-doleva. Po chvilce jsem celý postup zopakoval a nechával jsem oko, aby si zvyklo na nazelenalé světélkování.
Vtom se mi chlupy na zátylku znova naježily. Něco se tam děje. Něco neobvyklého. Přitiskl jsem monokulár pevněji k oku, soustředil jsem se a... ztratil jsem to.
Zatraceně! Byla to jenom a jenom moje chyba. Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o tom, co vidí lovci v lese? Říkal jsem, že téměř nikdy nevidí zvěř jako celek. Vždycky vidí pouze část, kterou zachytí jeho oči - kožešinou pokryté ucho v chvějícím se zeleném křoví, bílý ocas rýsující se proti tmavé kůře nebo rychlý pohyb hlavy zvířete, které ucítilo dravce. Dobrý lovec vidí právě tyhle charakteristické známky, protože netuneluje - jeho vidění je jako kužel, u očí úzké a dál pořád širší a širší. Naproti tomu nováček mívá ten kužel přesně naopak - u očí široký a dál stále užší.
A totéž jsem v té chvíli předvedl i já. Snažil jsem se zaměřit na to, co jsem viděl - a ztratil jsem z očí úplně všechno.
Odtáhl jsem hlavu od přístroje, promnul si oko a zkusil to znova. Najel jsem na vodní hladinu a nechal jsem oko, ať si samo najde to, co ho upoutá.
274
Támhle - támhle něco je. Něco tam narušuje pravidelnou strukturu vlnění. Použil jsem dálkoměr. Bylo to dvě stě padesát metrů od břehu a stále se to blížilo - infračervené čidlo to vykreslovalo jako hejno ryb plující při hladině. Ne, nebylo to nic velkého, přátelé. Jenom drobek, špetka, kousíček; jenom nepatrný náznak kontrapunktického pohybu, pouhé mihnutí parůžku - ale byl to přesto pohyb kontrapunktický a já jsem ho viděl.
Najel jsem opět na hladinu. Jakmile jsem ten pohyb už jednou zahlédl, bylo pro mě daleko snadnější ho rozeznat. Ano, támhle - jeden, dva, tři potápěči, pohybující se těsně pod hladinou tak opatrně, že ji ani jedinkrát nezčeřúi. Díky speciálním dýchacím přístrojům za sebou nenechávali žádné viditelné bublinky. Ale čelnímu infračervenému čidlu s dosahem jeden kilometr nemohli na tu vzdálenost uniknout - a mému cvičenému zraku lovce lidí také ne. Schoval jsem se zpátky za hřeben a sdělil rukama ostatním, co jsem

viděl. Zůstaňte dole, nařídil jsem jim. Nesmějí nás zachytit termovizí nebo infračervenými dalekohledy. Jestli jsem věděl, že mají takovou techniku s sebou? Ne, nevěděl jsem to. Ale věděl jsem, že vzhledem k rozsáhlé proliferaci si dokonce i ta nejposlednější buňka Hizballáhu může pořídit zařízení pro noční videm, přenosné GPS terminály a kryté vysílačky. A proč by je v tom případě nemohli mít také střelci ze žong-dui? Malá rada: nikdy nepodceňujte svého protivníka.
Znova jsem se na ty potápěče podíval. Ke břehu už jim zbývalo jenom necelých sto metrů a tuhle vzdálenost zkracovali pravidelnými tempy. Pokoušel jsem se vypátrat ještě něco v jejich okolí, ale nic jsem tam neviděl. Moje instinkty mi stejně napovídaly, že tohle je pouze předvoj - a že Li Či-men se zbytkem dorazí teprve poté, co tihle zabezpečí předmostí na kamenitém břehu.
Proto je musíme nechat vylézt z vody. Rukama jsem udělil na obě strany příslušné pokyny a obdržel kladné odpovědi.
21.19. Nejhůř se vždycky čeká tehdy, když se nic neděje. Když víte, že nepřítel je tam někde před vámi a nezadržitelně se k vám blíží. Vůbec nezáleží na tom, kolikrát jste se už ocitli v přímém boji, nebo kolik jste už zabili lidí. Pokaždé je to stejné: dech se vám zkrátí, krevní tlak a tepová frekvence vám vyletí prudce nahoru, útroby se vám sevřou úzkostí a přestože máte prázdný močový měchýř i střeva, najednou se vám chce strašně na záchod.
275
21.21. Trojice potápěčů se zastavila asi padesát metrů od břehu. Už jsem je v nočním vidění jasně rozeznával. Stáli po pás ve vodě. Stáhli si z obličeje masky a pověsili si je kolem krku; odmontovali od krku volné konce hadic a přichytili je; přikrčili se, sundali si ploutve a připevnili je zezadu na vesty. Potom se položili na hladinu, vytáhli zbraně a začali je kontrolovat.
Fascinovaně jsem na ty muže, které jsem hodlal zanedlouho zabít, zíral. Jako kdybych sledoval náš vlastní odraz v zrcadle -přesně takhle bychom si při vystupování na břeh na potenciálně nepřátelském území počínali i my. Za ta léta jsme už podnikali akce proti pestré škále protivníků, ruskými jednotkami zvláštního určení počínaje a iráckými Republikánskými gardami konče. Ale ještě nikdy proti nám nestála námořní jednotka typu žongdui. Z toho, jak se pohybovali, se dalo usuzovat, že jsou dobří. Tenkrát na Princezně z Nantongu to byla jenom druhá třída - kdežto tihle jsou opravdoví profesionálové.
Pomalu vylézali z vody na břeh a přitom se navzájem kryli. Průzkumník měl před očima zařízení pro noční vidění. Prohlížel si kamenitou pláž a hledal stopy po nepříteli. Pak se jeho zrak přesunul k vyvýšenině, na které jsme se zakopali. Zadržel jsem dech, zůstal jsem ležet jako přikovaný - a díval se, jak se na mě dívá. Když pohnul očima, zmocnilo se mě téměř neodolatelné nutkání pohnout s nimi také - ale potlačil jsem to. Neprozradím tomu hajzlovi vůbec nic!
Číňan spustil přístroj na hruď, vzal do ruky samopal a celá trojice se pokradmu vydala přes pláž ke stezce, která vedla k jeskyni s odpalovacími zařízeními. Tihle sem tedy přijeli jenom na kontrolu - teprve pak přivolají hlavní voj.
No samozřejmě - vždyť Li Či-men s sebou musí přivézt nějaké rakety, když jsem mu ty z Princezny z Nantongu utopil.
Slezl jsem níž a oznámil ručně svoje úmysly, nejdřív doleva, potom doprava. Když jsem měl jistotu, že jsem byl správně pochopený, svlékl jsem si vestu pro boj zblízka, nákladní popruhy, boty i ponožky, nechal jsem si jenom samopal s tlumičem - na který jsem si připevnil infračervený senzor - a nůž a začal jsem pomalu sestupovat ze svahu směrem k východnímu pobřeží -k jeskyni, v níž byla schovaná odpalovací zařízení. V patách za mnou se plížil Tošo, který si na rozdíl ode mě nechal boty.
21.31. Dorazili jsme tam dřív - a potichu. Právě proto jsem si sundal boty a ponožky. Kůže na mých chodidlech je totiž tvrdší
276
než hmota, která se dnes používá na podrážky kanad. Díky tomu běhám po lese naboso rychleji než druzí v kanadách. Ale to není ten pravý účel. Moje nohy totiž fungují také jako senzory. Se svýma jedenáctkama tak můžu pátrat po nástražných drátech a dalších nepříjemných překvapeních daleko efektivněji než s těmi moderními elektronickými vynálezy v hodnotě několika stovek tisíc dolarů. Když se tudíž potřebuji rychle, opravdu rychle přesunout, dělám to radši postaru - bosý.
A po té trase, kterou jsem vybral, jsem se mohl pohybovat rychle, ale zároveň zcela nehlučně -

dokladem toho budiž skutečnost, že jsem si cestou jenom dvakrát narazil prsty u nohou. K inkriminované jeskyni jsme se dostali shora a schovali jsme se tak, aby nás trojice nezahlédla ani v případě, že by kolem ústí jeskyně slídila nočním viděním.
21.41. Nalevo pode mnou se cosi pohnulo. Tělo mi okamžitě ztuhlo. K jeskyni přicházeli Číňané. Musel jsem opravdu napínat uši, abych je aspoň trochu slyšel - byli fakticky dobří. Ovšem jenom do té doby, než narazili na maskovací síť. Ta totiž po našich drobných úpravách šustila daleko víc, než nakolik to bylo nepřáteli milé - a prozrazovala tak jeho pozice.
Počkal jsem, až šustění přestane - čili až se Číňané ocitnou uvnitř jeskyně - a pak jsem se opatrně vydal za nimi. Vpravo ode mě kopíroval moje pohyby Tošo.
Tempo, kterým jsem se sunul vpřed, bylo nesnesitelně pomalé. Palcem u nohy jsem nejdřív prozkoumal zem před sebou. Když jsem ucítil pevnou půdu, následovalo bříško. Potom klenba a nakonec pata. Necelý metr mi trval minutu - a to jsem chtěl překonat dalších pět metrů dřív, než Číňané vylezou ven. Nedalo se dělat nic jiného, než pokračovat dál. Což jsem také učinil. Celé moje tělo fungovalo jako jeden velký systém včasného varování. Urazil jsem další metr. A po něm třetí. Ještě půl čtvrtého a získám konečně trochu slušné palebné pole. A právě v té chvíli vstoupil rovněž bosýma nohama na scénu pan Mur-phy. Nejprve narazil mým palcem na kámen a shodil ho s rachotem ze svahu. Pak mě nakopl do zadku a poslal mě posledních dva a půl metru plavmo vzduchem.
A do prdele! Přitiskl jsem samopal k hrudníku, stáhl jsem rameno pod sebe a otočil se na bok, abych nedopadl na obličej.
Ale nemusel jsem si dělat starosti, protože pan Murphy mě v půli letu přetočil a já přistál náplocho na zádech. Za jiných
277
okolností by mi to vyrazilo dech, ale té noci na něco takového nebyla šance - protože bezprostředně po dopadu se půl metru vedle mého pravého stehna zaryla do země sprška kulek. Neslyšel jsem žádný zvuk výstřelu - jenom několikeré plesknutí kovu o tvrdou zem.
Jdi do hajzlu, ať seš kdekoli! Pokropil jsem ústí jeskyně dávkou ze samopalu a snažil se vypátrat, odkud ty rány vyšly, když vtom zleva přiletěla další dávka.
Jenže tentokrát se mi podařilo zahlédnout záblesk tlumiče. Ten hajzl stál venku! Hlídal zadní vrátka. Odkulil jsem se stranou a podíval se do infračervených mířidel. Aha, támhle tě máme -chtěl ses schovat za tím velkým balvanem, ale překáží ti bojová vesta a další krámy! Vypálil jsem směrem k němu krátkou dávku, abych ho trochu zaměstnal, vyskočil jsem na nohy a pelášil do krytu na druhé straně vchodu do jeskyně. Zrovna když jsem se na něj chystal vypálit podruhé, uslyšel jsem onen příjemný zvuk těla padajícího bezvládně na zem. Prohlédl jsem si přes mířidla prostor před jeskyní a uviděl jsem Číňana ležícího tváří k zemi - a Tošův vztyčený palec.
O jednoho méně. To byla dobrá zpráva. A ted ta špatná: žongdui er a žongdui san, jak by řekli v Pekingu - čili žongdui číslo dvě a tři - měli připravit půdu pro výsadek, a kdybych byl na jejich místě, při první známce rozruchu bych už držel v ruce vysílačku.
Nebyl čas váhat - a tu špinavou práci za mě nikdo jiný udělat nemohl. Podlezl jsem maskovací síť a skulil se do šikmé černé jeskyně. Tam jsem se přitiskl k boční stěně, přiložil k očím infračervenou optiku a přejel s ní ze strany na stranu. Tři metry ode mě ležely dvě těžké skladovací bedny, které poskytovaly skrovný úkryt. Doplížil jsem se za první z nich a znova jsem se rozhlédl po jeskyni. Přímo přede mnou, ve vzdálenosti zhruba devět metrů, stála na tlustých pneumatikách obě odpalovací zařízení. Za nimi zeleně zářily velké bedny s pomocným zařízením.
U té vpravo až úplně vzadu se cosi zabělalo. Vtom se mi kolem hlavy mihl červený paprsek. Do prdele - žongdui er se mě snažil zachytit laserem! Kdyby mě tím krámem posvítil do obličeje, spálil by mi rohovky na uhel. Ministerstvo obrany dneska dává všem svým bojovým jednotkách protilaserové brýle. Jenže ty moje zůstaly bezpečně uložené dvacet tisíc kilometrů daleko
278
- ve služební skříňce na Divokém panství. Tam mi byly hodně platné, že?
Odkulil jsem se doleva - za druhou bednu. Přimáčkl jsem se k zemi, vystrčil hlaveň samopalu a pokusil se zamířit. Uhel byl naprosto špatný. Z toho místa jsem ho nemohl trefit - pokud by se náhodou nevztyčil

v celé své kráse jako ty papírové terče, které používáme na cvičišti FBI v Quantiku.
Někdy mám v hlavě místo mozku opravdu nasráno, jak říká Doc Tremblay.
Proč? Protože přesně tenhle scénář nacvičujeme. Ve stejné tmě. A se stejným vybavením, které jsem měl v té chvíli u sebe. Jenže já jsem se na něj nepřipravoval dopředu, nepřemýšlel jsem, jenom jsem se bezhlavě válel sem a tam. A přitom to bylo docela jednoduché.
Zalezl jsem víc dozadu, aby na mě neviděl, a vytáhl jsem nůž. Pak jsem se vrátil do předešlé polohy, připravil se ke střelbě a hodil nůž na levou stěnu.
Jak žongdui er se svým samopalem s laserovým zaměřováním, tak i žongui san se svou poloautomatickou pistolí vypálili - a odkryli tak svoje hlavy a ramena. Díky, pitomci! Žongdui er byl přímo uprostřed kříže v zaměřovači. Vypálil jsem do něj tři rány. Skácel se rychleji než ty papírové terče v Quantiku. A na rozdíl od nich byl už nepoužitelný. Posunul jsem hlaveň doleva, směrem k místu, na kterém se vyskytoval žongdui san - ale bylo tam prázdno. Nic naplat - hlavně neztrácet čas!
Překulil jsem se zpátky doprava, připlížil jsem se z druhé strany bedny a podíval se do nočního vidění. Žongdui san se krčil za tou úplně poslední bednou a sahal pro cosi do vesty. Nevěděl jsem sice pro co, ale rozhodně jsem ho nechtěl nechat, aby to na mě použil. Zaútočil jsem. Číňan odpověděl zuřivou palbou nazdařbůh, která mu přinesla víc škody než užitku, protože záblesky z hlavně ho oslepily a poslední dvě rány šly nahoru do stropu jeskyně. Zatímco se pokoušel vzpamatovat, vypálil jsem na něj tři krátké dávky, aby zůstal chvíli dole.
Což také udělal. Bleskově jsem se přehoupl přes první odpalovací zařízení,-vyhnul se druhému, obešel první bednu a dostal se mu do zad.
Apríl, hajzle! Přes mířidla jsem viděl, jak se dívá jinam, než by měl. Zmáčkl jsem spoušť.
279
Ozvalo se zlověstné cvaknutí - to úderník narazil na prázdnou komoru. Žongdui san se po tom zvuku okamžitě otočil a už mi mířil pistolí na prsa. Už vidím, jak ted máváte rukou a křičíte, že když ze zásobníku vyletí poslední náboj, závěr zůstane vzadu. Máte pravdu. Ale někdy se i mistr samopal utne. U mě to mohla způsobit slaná voda. Nebo třeba skutečnost, že jsem ten krám nečistil už od té doby, co jsme odletěli do Říma. Nebo fakt, že zbraň s tlumičem potřebuje víc něžné láskyplné péče než normální samopal. Stejně to bylo úplně jedno. Důležitější bylo to, že mi ten krám byl najednou k ničemu - a už mě nezdržujte, protože na nějaké vysvětlování nemám absolutně čas.
Zongdui san nasadil válečnou masku. Spatřil jsem ji v nočním vidění. Padl jsem k zemi a odkutálel se k zadní stěně. V tu chvíli ke mně přilétla sprška pěti střel. Instinktivně jsem zavřel oči, sbalil se do klubíčka a doufal, že mě zasáhne nanejvýš jenom jedna nebo dvě. Číňan nepřestával pálit - a u mé hlavy odlétá-valy kousky skály.
Potom ta střelba ustala - a já jsem zůstal nezraněný. Staré ža-bácké reflexy mi tedy zase jednou pomohly. Snažil jsem se co nejvíc nastražit uši, ale byl jsem z těch výstřelů na krátkou vzdálenost dočista hluchý. Přesto se mi podařilo zachytit onen dutý zvuk, který vydává prázdný zásobník při dopadu na zem. Do prdele - ten hajzl znova nabíjí!
Takhle by to teda nešlo! Skočil jsem dopředu a chytil ho kolem kolen. Samopal mi přitom poskočil na nerovném povrchu jeskyně, zahoupal se na řemínku a rozžhavený konec tlumiče mě praštil ze strany do tváře. Cítil jsem, jak se mi připalují vousy, ale nepřestával jsem se tlačit vší silou na Číňana. Pak řemínek praskl a samopal odletěl někam pryč.
Nahmatal jsem ruku, ve které Číňan držel svoji zbraň, překulil jsem ho doleva a praštil mu s rukou o zem. Zachroptěl a pokusil se mi vrazit zbraň do obličeje. Odrazil jsem ho a znova mu praštil rukou o zem. Po téhle ráně mu ta zatracená pistole konečně vypadla z ruky a odskákala kamsi do tmy.
Ale žongdui san se nevzdával. Odkulil se pryč, vyskočil na nohy, a když jsem se po nich opět natáhl, nakopl mě do obličeje tak silně, až mi o sebe křísly zuby. Popadl jsem ho za kotník a otočil s ním o sto osmdesát stupňů doprava. Zařval sice bolestí, ale znova mě nakopl. Trefil se přímo doprostřed čela. Pustil jsem ho a před očima se mi roztančily hvězdičky.
280
Číňan na nic nečekal a vrhl se na mě. Ramenem našel můj so-lar plexus, srazil mě dozadu, nalehl na mě a začal mě rdousit a současně ohmatávat - hledal nějaké slabé místo. Pak jsem ucítil, že se poloha jeho těla

mění - vysvobodil pravou niku z mé levačky a nepatrně se odvrátil.
Tušil jsem, co se děje. Ten hajzl sahal pro nůž!
Nože nesnáším. Strašně nerad je používám jako zbraně, protože vím, že při boji na nože člověk skoro vždycky utrží nějakou ránu - a vůbec nezáleží na tom, jestli to s tímhle nástrojem umí perfektně nebo jenom trochu. Ale neměl jsem na vybranou. Ruka mi sjela k opasku - a nenašla tam nic. Já blbec - zapomněl jsem, že jsem ten zatracenej nůž přece hodil na tu skálu, abych vyvolal nějakou reakci! Ale ted ho budu moct akorát tak umlátit k smrti pinďourem - třeba by to pro něj byla smrt příjemná!
Jenže na takový černý humor nebyl čas. Popadl jsem ho oběma rukama a pokoušel jsem se zjistit, kam jeho ruce směřují. Číňan na oplátku sevřel levačkou moji pravou ruku a chvíli jsme se tak osahávali jako dva milenci a zároveň jsme se snažili získat jeden nad druhým nějakou výhodu. Žongdui san připomínal postavou většinu příslušníků jednotek SEAL, kteří jsou sice malí, ale pokud jde o vytrvalost, předčí i dvoumetrové obry od Rangers. A tenhle hajzl byl sice malý, ale také hbitý a na svoji postavu silný. Co na svoji - on byl silný i na moji postavu!
Pravou ruku měl za zády. Sjel jsem mu po ní až k prstům a snažil jsem se některý z nich zlomit dřív, než to začne být vážné - nebo nebezpečné. Bohužel jsem přitom zjistil, že už se mu podařilo vytáhnout z pouzdra nůž a že pomalu otáčí ruku v zápěstí, aby mohl ten krám namířit špičkou proti mým životně důležitým orgánům.
Na tomhle místě mi dovolte krátkou přestávku, během níž bych vám chtěl připomenout poučku, o které jsem se vám už jednou zmiňoval: jakmile se se svým protivníkem dostanete v objetí na zem, všechny ty skvělé pohyby, které se naučil ve škole bojových umění, jsou mu najednou k ničemu. Boj na zemi je totiž drsný a hnusný a neexistují při něm žádná pravidla - přesně jak praví Desáté přikázání jednotek zvláštního určení.
Vysvobodil jsem pravou ruku, praštil ho loktem do obličeje a roztříštil mu nějakou kost. Ozvalo se příjemné (ovšem jak pro koho) zapraskání a Číňan ucukl. Ale ta rána nebyla zřejmě dost účinná, protože nepřestal pracovat pravačkou - a najednou jsem ucítil, jak mě do levého boku zajíždí ostří nože, proniká dovnitř
281
a naráží na kost. Od nohy k rameni mnou projela vlna strašlivé bolesti.
Odstrčil jsem ho stranou, zatnul jsem zuby a potlačil v sobě výkřik. Pak jsem sbalil pravou ruku v pěst, klekl si, rozpřáhl jsem se a narazil mu pěstí jako perlíkem do levé klíční kosti.
Kost okamžitě praskla a Číňan podvědomě zareagoval - pustil ten zatracenej nůž z ruky. Ne, nehrábl jsem po něm - ale ani jsem mu nedopřál čas na to, aby se mohl vzpamatovat. Chtěl jsem toho hajzla zabít - a chtěl jsem to udělat co nejdřív. A tak jsem využil svoji velikost, pevně jsem ho objal, mrštil s ním na záda, zapřel jsem se předloktím o jeho krk a tak dlouho na něj tlačil, až jsem mu rozdrtil ohryzek. Když přestal vzdorovat, popadl jsem ho za hlavu a zlomil mu vaz. No no no, nebuďte takoví choulostiví - přece byste taky nechtěli, aby váš nepřítel ožil a skočil na vás zezadu ve chvíli, kdy už je podle vás po něm. Vidíte, a tenhle žongdui to už určitě neudělá!
Skulil jsem se z mrtvoly a začal rukama hledat svůj samopal a Číňanovu pistoli a nůž.
Vtom do jeskyně pronikl oslepující paprsek světla a vzápětí se ozval Tošův hlas: „To jsem já, Dicku!"
Pokusil jsem se vyškrábat na kolena - a místo toho jsem spadl na záda. Zraněný bok bolel jako čert.
„Tady, Tošo!"
Tošo opatrně vstoupil do jeskyně, a než došel až ke mně, ubezpečil se, že Číňané jsou opravdu mrtví. Potom si mě prohlédl a všiml si krve na mé kombinéze. „Bodl tě, co?"
„Jo, ale asi to nebude tak hrozný!"
„Ukaž!" Tak dlouho si hrál s látkou a popruhy, až tu ránu odkryl. „Ještě že netrefil žádnou tepnu!" poznamenal se stopami obav v hlase. „Hele, ten chlap venku neměl u sebe žádnou vysílačku!" oznámil a posvítil baterkou na mrtvoly v jeskyni. ,',A tyhle dva taky ne!"
Pak si posvítil na ránu v mém boku, odhodil mi ruce stranou a dřív, než jsem stačil zareagovat, do mě vrazil protitetanovku, kterou vytáhl z lékárničky. Po ní následovala další injekce. „No-vokain. To tě chvíli udrží na nohách!"
Zavrtěl jsem hlavou. „Zvládnu to i bez něj - nechci bejt oblb-nutej!"

Tošo pokrčil rameny. „Záleží jenom na tobě, kámo!"
„Však víš, jak moc se mi ta zasraná bolest líbí - jak díky ní vím, že jsem naživu!" Vyškrábal jsem se na kolena, pak na nohy
282
a opatrně jsem přenesl váhu na tu poraněnou. Samozřejmě že to šíleně bolelo - ale ta bolest mi zároveň dodávala elán. Připomínala mi totiž, proč jsem na ostrovy přijel: abych pomstil smrt Alixe Josephové a zlikvidoval Li Či-mena.
Jenže přitom mě nesmí vést ani tak bolest, jako spíš vůle. A tak jsem se celou svou bytostí soustředil na tenhle problém a nechal jsem tělo, aby tu bolest pohltilo a snížilo její intenzitu.
Čím slabší byla bolest, tím silnější byla moje mysl. Když jsem nad tou bolestí zvítězil docela, dokázal jsem stát rovně i na té zraněné noze. Zakroužil jsem několikrát hlavou a rameny, vyhnal jsem z nich křeč a upravil si výstroj. Byl nejvyšší čas, abych se dal znova do práce.
„Fakt u sebe neměli žádný vysílačky?" zeptal jsem se.
„Ne," odpověděl Tošo a pomohl mi přehodit samopal přes krk. „Ale ten žongdui venku měl tohle," dodal a vytáhl z kapsy světle hnědé umělohmotné pouzdro se dvěma půlmetrovými infračervenými světelnými tyčemi. „Tímhle měli přivolat ostatní."
Přikývl jsem. Vtom mě něco napadlo. „Ukaž mi to ještě jednou!" požádal jsem Tošu.
Vzal jsem pouzdro do ruky a ve světle z Tošovy baterky jsem si ho dobře prohlédl. „Do prdele!"
„Co je?"
„Jsou naše, americký!" Nerozuměl jsem tomu. „Půjč mi tu baterku!"
Tošo mi podal svítilnu. Posvítil jsem s ní na jednu z mrtvol v jeskyni a za chvíli už mi bylo všechno jasné.
„No nazdar!"
„Co jsi zjistil?"
„Něco jsi přehlíd, Šerloku!'
„A copak to bylo, Watsone?"
„Podívej se na jejich uniformy - a na ostatní výstroj a výzbroj!"
Tošo přistoupil k nejbližší mrtvole a strčil do ní špičkou nohy. „Máš pravdu!" řekl poté, klekl si a začal si ji prohlížet. „Ty chlapi nemaj u sebe nic čínskýho!"
„Správně!" přitakal jsem a ukázal na vestu pro boj zblízka. „Tuhle vestu používá britská námořní pěchota. A ta pistole je beretta vzor 92 - z výzbroje U. S. Army." Překulil jsem mrtvolu na záda a pokračoval: „Francouzský ploutve a maska, německá nákladní výstroj. A teď se mrkneme na ty dva další!"
Zanedlouho jsme už věděli, že žongdui ji a žongdui er byli vybavení stejně mezinárodně jako žongdui san.
283
Že vám to nic neříká, vážení čtenáři? Mně ale ano, a hodně. Vzpomínáte si, jak jsme vypadali tenkrát při útoku na Princeznu z Nantongu? Neměli jsme na sobě nic, co by jasně neonovým světlem světu hlásalo: „Toto vybavení patří příslušníkům jednotek zvláštního určení válečného námořnictva Spojených států amerických." Vybavil jsem totiž svoje přepadové komando navlas stejnými britskými bojovými vestami, které jsme našli u mrtvých Číňanů. My jsme používali východoněmeckou munici, oni českou. My jsme měli na sobě francouzské potápěčské obleky a izraelské přilby, oni měli potápěčské obleky italské, přilby sice žádné, zato si ale vzali japonské nože. A na žádné z jejich střelných zbraní - to jest italských pistolí a belgických samopalů - jsme neviděli žádná výrobní čísla.
Takovéhle pestré vybavení se při tajných akcích používá proto, aby se jím zmátl nepřítel. Pokud vás nepřítel náhodou zabije a objeví vaše tělo, bude mít velké potíže s tím, aby určil, odkud pocházíte. A tak když operuji načerno, nikdy s sebou neberu žádnou americkou výzbroj či výstroj, třebaže jinak jí dávám absolutní přednost. Ne že bych měl něco třeba proti těm britským vestám pro boj zblízka. Jsou dobré. Ale ty, které vyrábí podnik • Blackhawk Industries z Virginia Beach, jsou lepší, víc vydrží a méně váží. Vymysleli je příslušníci jednotek SEAL pro příslušníky jednotek SEAL. Mohl bych ještě pokračovat, ale myslím, že by to bylo zbytečné, protože už asi chápete, o co mi jde.
Vraťme se radši zpátky do jeskyně. Leží tady tři mrtví příslušníci žongdui a nemají na sobě čínské vybavení, se kterým chodí do akce za normálních okolností (normální okolnosti byly například na

Princezně z Nantongu), ale změť cizích výrobků.
Sklonil jsem se k jedné z mrtvol a začal jsem jí prohrabávat kapsy. „Schválně jestli maj nějaký průkazy!" sdělil jsem Tošovi. „Klidně se s tebou vsadím o sto dolarů, že u nich nenajdeme vůbec nic - ani psí známku!"
Šest minut poté jsem si už byl zatraceně jistý, že Li Či-men podniká tuhle akci načerno. Ale třeba ji nakonec čínská vláda -nebo aspoň její část - přece jenom schválila. Nebo ho možná generálmajor Zu Lin-fan vypustil z klece úplně stejně, jako generál Crocker vypustil moji maličkost na Princeznu z Nantongu. Nebo mu mohl dát zelenou čínský ministr obrany Či.
Přesto jsem v nitru věděl, že Li Či-men sem přijel potají. Při téhle myšlence jsem se musel pousmát, protože jestli někde tady
284
i se svými lidmi zmizí z povrchu země, nikdo z toho nebude moci dělat diplomatický incident.
Představení začíná. Otočil jsem se k Tošovi a zatřepal pouzdrem se světelnými tyčemi. „Myslím, že je úplně jasný, co ted provedeme, nebo ne?"
Válečnou masku v Tošově tváři vystřídal na chvilku poťouchlý úsměšek. „Je načase, abychom rozbalili koberec a přivítali pana Li Či-mena!" prohlásil.
KAPITOLA 22
22.35. Postavil jsem se na vrcholek vyvýšeniny a rozsvítil infračervené tyče. Jednu z nich podržel vysoko nad hlavou Tošo, druhou já. Zhruba Čtyři minuty jsme tam oba stáli jako dvě Sochy svobody. Pak jsme je zabodli do země tak, aby se podle nich mohla příchozí jednotka dobře orientovat, a pustili jsme se do práce.
22.52. Noční videm s infračerveným senzorem bylo nasměrované na moře přibližně do míst, ve kterých se předtím objevila trojice Číňanů. Tenhle přístroj - vyrábí ho firma Texas Instruments, kdyby vás to snad zajímalo a chtěli byste si nějaký pořídit - má dosah něco přes devět set metrů, i když na sedm set metrů dokáže zachytit jenom objekt o velikosti lidské postavy.
O velikost jsem si ovšem starosti dělat nemusel, protože ve zmíněném zařízení se brzo objevily čtyři nafukovací čluny a mířily přímo na ten pruh pobřeží, který jsme vyznačili infračervenými světelnými tyčemi.
Tošo už dávno seděl u Velkého bratra. Podíval jsem se na něj a rozhodil jsem rukama. „Zachytil jsi něco?"
Tošo zavrtěl hlavou. „Buď dodržujou rádiovej klid, nebo s sebou nic nemaj!"
Vzpomněl jsem si na naši akci v Jihočínském moři. Tehdy jsme s sebou měli také vysílačky, ale nechali jsme je vypnuté.
Zpátky na kopeček. Připomněl jsem ostatním, ať se drží mimo dohled nočního vidění, které bude Li Či-men určitě používat. Veškeré pozorování za ně obstarám já.
Podíval jsem se do dálkoměru. Čluny byly v té chvíli šest set metrů daleko a neohrabaně se v tom dmutí a protiproudech snažily udržet přímý kurz. Navíc jim překážela zátěž, kterou každý člun nesl - ta se skládala z jedné střely s plochou dráhou
285
letu a sedmi mužů. Celkem tedy dvacet osm nepřátel. To docela ujde. Odložil jsem noční vidění na stranu. Díky vysokým mrakům a měsíčnímu svitu jsem ty čluny dokázal rozlišit i pouhým okem.
„Jak jsou daleko, šéfe?" otázal se Bumerang s rukama připravenýma na improvizované rozbušce.
„Zatím pět set metrů," odpověděl jsem.
„Skvělý!" poznamenal Bumerang s úsměvem.
22.59. Počkal jsem, až se čluny dostanou nad nálože, a pak jsem na Bumeranga mávl rukou.
Ten s neskrývanou radostí cvakl vypínačem na černé skříňce. Nálože vybuchly a vyhodily vodu, písek a kamení dobrých patnáct metrů do vzduchu. Byla to přímo učebnicová ukázka správně provedené detonace. Dva čluny zasáhla naplocho do kýlu. Oba se rozlomily vejpůl a pod váhou raket se složily jako kus kartonu. Zbylé dva čluny výbuch odhodil směrem k pobřeží -a většinu osádky poslal po hlavě do zčeřeného příboje.
Pokropil jsem zmítající se Číňany několika krátkými dávkami ze samopalu. Jeden, dva, tři zásahy - jako

kdybych střílel na střelnici na holuby. Sakra, na co čekaj ostatní, až jim to dám písemně? „Tak dělejte, vy pitomci!" Po téhle výzvě konečně zareagoval i zbytek mé jednotky a chytil nepřítele do smrtící křížové palby.
Ovšem nemyslete si, že to bylo zase až tak jednostranné. Číňané palbu opětovali - z vody i ze člunů. Byla sice dost náhodná, ale zbloudilá kulka vás zabije stejně snadno jako dobře umístěná střela, pokud se budete v nesprávný čas vyskytovat na nesprávném místě.
Jenže pány situace jsme byli přece jenom my. Udeřili jsme na ně přesně v té chvíli, kdy byli nejzranitelnější. A hned jsme toho také plně využívali.
Viděl jsem, že Tošo zasáhl jeden ze zbývajících člunů do boku a na místě zabil dva čínské střelce. Jejich kolegové se z člunu okamžitě skulili do vody a zahájili divokou palbu. Druhý člun, stále nedotčený, se pokoušel uniknout do bezpečí ke strmější části pobřeží, která ležela asi dvě stě metrů napravo ode mě. Vypálil jsem na něj a doufal, že se trefím do přívěsného motoru a vyřadím ho z činnosti.
Jenže po první krátké dávce se můj samopal zasekl. Zaklel jsem, vyhodil náboj z komory, nabil jsem a zkusil to znova. Nic. Vyhodil jsem zásobník ven, nasadil jsem nový, natáhl do komory ná-

boj, nechal závěr sklouznout dopředu, našel jsem v nočním vidění shluk cílů na rozhraní pobřeží a vody a zmáčkl jsem spoušť.
Cvak! Zase nic. Ten zatracenej krám nefungoval! Možná se v něm néco ohnulo při boji v té jeskyni. Možná se přehřál nebo zanesl špínou - písek a štěrk nedělají vnitřnostem MP5 zrovna dobře.
Každopádně mi byl už k ničemu. Odložil jsem samopal na zem, vytáhl jsem pistoli, namířil těsně nad hlavy nepřátel a vypálil. Zásah! Jeden z nich se poroučel pozpátku do vody. Já vím, že jsem měl při té ráně dost štěstí, ale co, hlavně že bylo po něm.
Sakra! Jeden z jeho kolegů pokropil vyvýšeninu dávkou z kulometu. Ze země těsně před námi vyletěly kusy hlíny a kamení.
Jeden z úlomků kamene mi prosvištěl kolem tváře a rozsekl mi levý ušní boltec. Zaklel jsem a podíval se přes hřeben dolů. Číňané vytvořili rojnici a běželi po pláži. Zatím se nám podařilo snížit jejich počet skoro na polovinu. Jenže to nestačilo. Mířili k nejslabší straně našeho postavení - jestli si nedáme pozor, obejdou nás vpravo z boku.
Přikrčil jsem se, protože směrem k nám přiletěla další dávka z kulometu, a zařval jsem doprava: „Odpal ty miny!" Ten povel byl určený Hlodavcovi. Vedle něj totiž ležela malá krabička, která měla elektricky odpálit pozemní miny na pravoboku. Hlodavec mě ale neslyšel. Ležel u hřebene pahorku a pálil dolů na pláž. „Hlodavce! Hlodavce! Odpal sakra ty zasraný miny!"
Konečně si mě všiml. Vztyčil palec, odkulil se ke krabičce, zařval: „Střílejte do tý díry!" a otočil tlustým kolečkem.
Přikrčil jsem se a čekal na výbuch. Ale nic se nestalo.
Vystrčil jsem nos přes hřeben - a viděl jsem, jak člun přiráží ke břehu a Číňané z něj běží do krytu a zuřivě pálí, aby jejich kolegové, kteří byli ještě stále ve vodě, měli možnost dostat se na břeh.
„Hlodavce, odpal ten zatracenej krám!"
Hlodavec zkusil několikrát marně otočit knoflíkem a nakonec hodil krabičku znechuceně ze stráně. „Je to v prdeli, kapitáne, ta svině nefunguje!"
No samozřejmě! Když jsme se nedívali, pan Murphy si zřejmě trochu pohrál s dráty.
Popadl jsem znova samopal, ale jenom proto, abych použil noční videm. Jeho prostřednictvím jsem zahlédl šest, sedm, osm, devět, deset Číňanů. Utíkali po pláži, mířili do krytu a cestou po nás střídali. Na čele běžela vysoká štíhlá postava a pálila jednou

rukou z robustní útočné pušky Styr. Byl to Li Či-men. Na sobě měl zavěšeného ještě jednoho menšího podsaditého Číňana, který bezmocně kopal nohama ve vzduchu, a pádil s ním přes kamenitou pláž směrem k úbočí pahorku, na němž jsme še zakopali.
Vyměnil jsem opět samopal za pistoli a vypálil na Li Ci-mena několik ran. Ale všechny se zaryly do země. Není divu - střílel jsem na víc než sto padesát metrů, ve tmě a na normální mířid-la. A v noci se bez infračervených mířidel střílí špatně. Oslepují vás totiž záblesky jak z vaší zbraně, tak i ze zbraní vašich

nepřátel. Oči pak nebudou dostatečně přivyklé na tmu a budete střílet prakticky naslepo.
Zvedl jsem znova samopal a zachytil Li Či-mena v nočním vidění právě ve chvíli, kdy mizel v podrostu. Ještě se otočil dozadu a zakřičel cosi směrem k pláži - zřejmě se snažil dát své střelce dohromady. Jenže ti se dohromady jenom tak nedají, aspoň pokud se k tomu budu moci vyjádřit já. Chtěl jsem mít hlavu toho hajzla na kůlu před svým vigvamem. S pistolí v ruce jsem se skulil z hřebenu a zamířil k vyjetým kolejím, abych po nich Li Či-menovi odřízl cestu. Když jsem míjel Picka, převalil se na bok a podal mi svůj samopal. „Kapitáne - vemte si tohle!"
„Díky!" Popadl jsem zbraň, za běhu stáhl závěr, překontroloval ho a nasadil jsem do samopalu nový zásobník, který jsem vytáhl z kapsy na levém stehnu. Potom jsem se rychle prohmatal a zjistil jsem, že mám ještě dva plné zásobníky do MP5. Jeden byl už nasazený. Vzal jsem pistoli, vyhodil jsem z ní téměř prázdný zásobník a na jeho místo jsem dal nový. Na opasku jsem jich našel ještě pět - celkem pětasedmdesát ran. V kapsách u vesty jsem objevil také několik minigranátů, které jsem před několika lety sám vynalezl. Tahle munice by měla na Li Či-mena stačit. A kdyby přece jenom došla, tak tomu hajzlovi třeba překousnu krční tepnu zuby, když budu muset. Udělám všechno možné pro to, abych ho zlikvidoval.
Seběhl jsem ze svahu, prokličkoval mezi několika velkými balvany roztroušenými v hustém ostnatném křoví a zamířil na jih. Ale nebyl jsem docela posedlý jenom svým cílem - můj systém včasného varování stále fungoval. Urazil jsem sotva pár stovek metrů, když vtom jsem za sebou ucítil nějaký pohyb. Okamžitě jsem zapadl do stínu mezi dvěma balvany, jeden z nich jsem obešel a vrátil se k cestě, po které jsem přišel. (Tímhle postupem jsem
288
jenom dodržel jednu ze zásad, které v roce 1759 stanovil major Roger Rogers, jehož oddíl Rangers byl první americkou nekonvenční jednotkou. Rogersův trvalý příkaz číslo sedmnáct totiž říká: „Snaží-li se tě někdo sledovat, vrať se obloukem zpátky do svých stop a udeř zezadu na ty, kdož se chystali udeřiti zezadu na tebe!")
Počkal jsem, až se kroky dostanou až ke mně, a potom jsem se samopalem připraveným k dílu zkázy vystoupil z úkrytu. Obě postavy přede mnou se zarazily a otočily se dozadu. Byl to Eddie s Bumerangem.
Sklonil jsem hlaveň samopalu k zemi a zeptal se: „Co se děje?"
„Víte...," začal vysvětlovat Eddie.
„Áále, tak nás napadlo, šéfe, že půjdeme za várna! Prostě jsme nechtěli, abyste si celou srandu užil jenom vy!" přerušil ho Bumerang.
Položil jsem Eddiemu ruku na rameno. „Je to tak?"
„Jo!" přitakal Eddie a přikývl pomalu hlavou.
Pokrčil jsem rameny, řekl jsem navenek lhostejně: „No prosím, jak je libo!" a pokračoval jsem v cestě. Ale v duchu jsem se z jejich přítomnosti radoval. Oba Válečníci se dobrovolně vydali za mnou, oba byli ochotní riskovat svůj život. Existuje snad pro důstojníka větší pocta, než když se mu jeho lidé sami svěří do rukou?
23.07. Postupovali jsme souběžně s hlavní cestou, kterou odhalil Kachní noha, ale drželi jsme se osm až deset metrů stranou. Chtěl jsem se totiž vyhnout přímému střetu s nepřítelem. Šel jsem na čele a palebné pole jsem měl vpravo. Bumerang se sunul šest metrů za mnou a kryl zbraní levou stranu. Šest metrů za ním se pak tiše kradl Eddie a hlaveň zbraně mu rejdila ze strany na stranu. Pohybovali jsme se rychle - možná rychleji, než bychom měli - ale museli jsme pospíchat, jestli jsme chtěli Číňany zlikvidovat dřív, než budou moci provést protiúder. Neušli jsme ani tři sta metrů, když vtom jsem na pravoboku zaslechl sérii zvuků. Nepřítel byl blízko - a každou vteřinu se přibližoval ještě víc.
Na nějaké dlouhé přípravy nebyl čas. Zasignalizqval jsem „Nepřítel před námi!", naznačil jsem směr, ze kterého Číňané přicházeli, a zalezl jsem. Totéž učinili vzápětí i Eddie s Bumerangem.
Chlupy na zátylku se mi naježily. Ve tmě byly slyšet kroky. Po chvíli se necelých deset metrů ode mě objevil první žongdui. Zastavil se a začal smysly zkoumat okolí. Tep i dech se mi zpomalil na minimum. Možná je to k nevíře, ale já jsem toho hajzla
289

přímo cítil - vycházel z něj pach prosycený cibulí a česnekem.
Roy Boehm často vyprávěl, jak ve Vietnamu vždycky věděl, kde se nepřítel zrovna nachází, protože Vietnamci si na každé jídlo lili omáčku nuoc mam, která se vyrábí ze zkvašených rybích hlav. „Dokázal jsem ty svině doslova vyčmuchat!" říkával Roy.
Občas se mi přihodí totéž. Žongdui se pohnul a pokračoval v cestě. Po něm následovali ve dvacetivteřinových odstupech další. Jejich přesný počet jsem v žádném případě určit nemohl, ale podle toho, kolik jsem napočítal kroků, to vypadalo na osm nebo devět lidí. Potom nastalo opět ticho. Leželi jsme na místě a čekali. Zhruba po minutě, která nám ovšem připadala spíš jako hodina, se ze stejného směru jako předtím ozvaly dva hlasy. Když se přiblížily, poznal jsem, že se jejich majitelé spolu tiše hádají. Mluvili čínsky, takže jsem jim vůbec nerozuměl. Ale jeden hlas byl plačtivý a kňouravý, zatímco ten druhý byl přísný, nervózní a zlostný. Ten hlas jsem znal - slyšel jsem ho sice zatím jenom jednou, ale jeho hluboký tón a netypicky syté zabarvení se mi vryly hluboko do paměti. Ten hlas patřil Li Či-menovi.
Zlostný hlas cosi vykřikl - a zmlkl. Pak se ozvalo znova kňučení, které bylo najednou přerušené plesknutím dlaně o tvář a dalším zlostným výkřikem, tentokrát o poznám tišším. Člověk nemusel mít zrovna státnici z čínštiny na to, aby pochopil, že u Li Ci-mena se právě projevily válečnické pudy - vycítil naši přítomnost a začal okamžitě vyžadovat kázeň.
Potom se zleva ozvalo tlumené žuchnuti a po něm se rozhostilo naprosté ticho.
Začal jsem v duchu probírat možná rizika naší situace neboli takzvané průšvihové faktory. Všichni tři jsme leželi v jedné řadě. Neměli jsme dostatek času na to, abychom připravili nějakou léčku - tedy rozmístili se tak, aby se naše palebná pole navzájem překrývala. Byli jsem roztažení v délce deset až třicet metrů - vůbec jsem totiž nevěděl, jak jsme od sebe daleko - a nechali jsme hlavní voj nepřátel projít kolem nás.
A vtom se mi před očima objevily ty zarámované verše, které visely v Bílém dome v pracovně Bentleye Brendela. Jistě si na ně vzpomínáte. Cože? Že ne? Tak s tou svou pamětí koukejte rychle něco udělat, ať se to u dalšího dílu Profesionálního válečníka už neopakuje!
Ale že jste to vy, tak vám je ještě jednou připomenu.
290

Celé válečnictví je lest.
Jsi-li silný, předstírej slabého;
Jsi-lí slabý, dělej se silným.
Je-li tvůj cíl blízko,
tvař se, jako kdyby byl daleko.
Jenom tak můžeš dosáhnout úspěchu.
Otočil jsem se na bok, opatrně jsem vylovil z kapsy dva třaskavé minigranáty, tiše jsem vytáhl závlaČky a poslal je postupně velkým obloukem do vzduchu, přičemž ten první jsem hodil co nejdál za Li Ci-mena a ten druhý do míst, ve kterých zmizelo oněch devět Číňanů - doufal jsem, že granát dopadne doprostřed mezi ně.
První výbuch je očividně překvapil. Však také jeden z nich zpanikařil, vykašlal se na nějakou palebnou kázeň a vyprázdnil najednou celý zásobník. Kus vpravo ode mě zasvítily střely se stopovkou.
Chyba, kamaráde! Právě jsi Bumerangoví a Eddiemu prozradil, kde se nacházíš. Vzápětí jsem uslyšel další výbuchy a po nich charakteristický štěkot samopalů MP5 - to se do akce zapojili oba moji střelci.
Druhý minigranát vybuchl přibližně půldruhé vteřiny po tom prvním a překvapil pro změnu Li Či-mena.
Jak jsem to poznal? Inu, podle toho, že se sbalil do klubíčka a odkulil se směrem ke mně. Chyba, Li Či-mene! Ted už vím, kam ses mi schoval! Přehodil jsem si samopal na záda, odplazil se doleva, chytil jsem ho pra-vačkou zezadu kolem krku a levačkou jsem se ho snažil přidržet na místě.
Jenže to se mi nepodařilo. Li Či-men se ode mě odtáhl, získal trochu prostoru - moc ho ani nepotřeboval - a vrazil mi hlaveň svého samopalu do břicha.
Ano, břišní svaly mám poměrně pevné, protože každý den dělám několik set lehsedů. Ale to mi bylo houby platné, protože když vám někdo do břicha zaboří vší silou ocelovou hlaveň samopalu, tak vám zaručuji, že si budete připadat jako cihla, do které právě narazil majzlík. Okamžitě jsem přepadl dozadu

a pustil Číňanův krk. Z té strašlivé rány se mi třásly dokonce i oční řasy.
Li Či-men se odkulil stranou, obrátil se, z toho půldruhého metru se na mě upřeně zadíval - a hned poznal, kdo proti němu stojí.

291
Obličej se mu zkřivil vztekem. Vychrlil ze sebe nějakou nadávku a sáhl po samopalu.
Zase chyba! Byl jsem na něm dřív, než se prstem stačil vůbec dotknout pojistky, a vrazil jsem mu tu zbraň do obličeje. Zvedl ruku a srazil ji na stranu. Zkusil jsem mu ji vykroutit z rukou, ale nešlo to, a tak jsem mu omotal kolem krku její řemínek a začal jsem ho škrtit. Jenže ten řemínek byl moc krátký, a navíc se brzo vyvlékl z poutka na pažbě. Popadl jsem proto samopal za hlaveň, vyrval ho Číňanovi z rukou, rozmáchl jsem se a jako baseballovou pálkou jsem ho s ním praštil do hlavy a do ramen.
Jenže samopal Styr je dost neohrabaná zbraň - má mrňavou pažbu, která sice usnadňuje střelbu, ale na baseball se vůbec nehodí. Nakonec jsem s ním radši praštil o kámen a rozbil jsem ho - aspoň ho na mě Li Či-men nebude moci použít.
Číňan se mezitím trochu vzpamatoval a ustoupil o kousek dozadu.
Další chyba, pane Li Či-mene! Nikdy se nevzdávejte půdy pod nohama, nebo vám ji tenhle chlupatý žabák hned zabere!
Postoupil jsem dopředu a začal se na něj tlačit. Nepronesl jsem ani jediné slovo - místo mě mluvily moje oči a moje válečná maska. Li Či-men sjel rukou k pravému stehnu, na kterém mu viselo pouzdro s pistolí. Předstíral jsem útok rukama, a když zareagoval, nakopl jsem ho do levého stehna.
To ho na chvilku zabrzdilo - ale opravdu jenom na chvilku. Už zase sahal po té zatracené pistoli. Opřel jsem se do něj a přirazil ho zády na strom. Jenže ten strom byl dočista ztrouchnivělý a my jsme se i s ním skáceli na zem a začali jsme se válet sem a tam. Byli jsme do sebe zaklesnutí tváří v tvář, nos proti nosu, a snažili jsme se získat jeden nad druhým výhodu. Chtěl jsem ho kousnout do ucha, ale on mě odrazil loktem a zabořil mi prsty do očí. Uhnul jsem hlavou a zahryzl se mu do krku. Pokusil se mi utrhnout levé ucho. Chytil jsem ho levačkou za ruku, pravou rukou jsem mu probral prsty a našel jsem prostředník. Ten jsem pak ohýbal dozadu tak dlouho, dokud jsem ho nezlomil.
Li Či-men zařval jako dinosaurus ze Spielbergových filmů. Ale pořád se nechtěl vzdát. Zatnul zuby, vykroutil se z mého sevření, praštil mě pěstí do žeber a zkusil mě seknout hranou ruky do čelisti. Odrazil jsem tu ránu a chtěl jsem ho pro změnu seknout do krku do oblasti mezi levým uchem a krční tepnou. Pochopitelně s tím
292
nesouhlasil, a když mi ruka vyletěla dopředu, uhnul na stranu. Hrana mé ruky tak narazila na zatraceně tvrdý kmen stromu.
Sakra, to bolelo! Ale na nějaké fňukání nebyl čas, protože Li Či-men se po mně opět hnal, tentokrát dervišským kopem, který zvedl jeho svalnaté tělo do vzduchu a otočil ho dokola. Na můj obličej mířila závratnou rychlostí pata jeho nohy.
Jelikož se vnímání času v téhle fázi - jak to při boji vždycky bývá - trochu zpomalilo, dovolte mi, abych vám vysvětlil, co se bude dít dál. Takový kop se totiž může snadno obrátit proti nepříteli, stačí jenom využít točivé síly. Jednoduše řečeno, pokud se vám podaří změnit jeho směr, můžete ho nejenom odrazit, ale také jeho prostřednictvím vyvést protivníka z rovnováhy a odkrýt jeho slabiny.
Já vím, že mě všechno bolelo a že mi příliš nepomáhal ani ten zraněný bok. Ale pozor, přátelé - právě v takových chvílích se začne vyplácet všechen ten výcvik, který člověk za celá léta prodělal. Všechna ta bolest, kterou vytrpěl při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL; všechny ty boule, které utržil při tisícovkách seskoků; všechny ty tělesné útrapy, které musel snášet za dlouhých chladných nocí v zapadlých končinách ve sněhu, dešti a nepohodě; všechny ty tisíce hodin strávených v posilovně a na cvičišti. Tohle všechno žene Válečníka dopředu ve chvílích, kdy ostatní už nemůžou. A když se k téhle vlastnosti přidá ještě správně usměrněný vztek, vzniká kombinace, kterou nelze porazit. Takový Válečník nikdy nezklame.
A tak jsem se bolest nebolest vyhnul tomu kopu, a když Číňanova noha letěla kolem mě, praštil jsem do ní vší silou zezadu pěstí. Ta rána ho ochromila. Poroučel se k zemi. Okamžitě jsem na něj skočil a

nedopustil jsem, aby se vzpamatoval - po úderu loktem do brady následoval kop kolenem do rozkroku, který z něj měl udělat eunucha. Ale Li Či-men to koleno odrazil a snažil se vyprostit. Marně.
Bylo načase, abych se zbavil toho hajzla na vždycky. Zapřel jsem se mu levým předloktím o hrdlo a přiškrtil mu přívod vzduchu. Pravou rukou jsem zároveň sáhl po své pistoli.
Li Či-men pochopil, co se děje, a pokusil se o zoufalý protiútok. Kopal, škrábal, škrtil a kousal, ale já jsem pevně držel a nehodlal ho pustit. Pistole opustila pouzdro a ocitla se v mé ruce. Chytil mě za ni levačkou. Vůbec si tím nepomohl, protože já
293
jsem tlačil hlaveň pořád výš a výš, až jsem mu ji zabodl do podpažní jamky. Odtud se dá dostat jenom těžko - a zcela určitě ne tak, aniž by ten, kdo ji drží, neměl dostatek času na zmáčknutí spouště.
Ach jistě, pořád jsme spolu zápasili. A dál jsme se kouleli sem a tam jako malí kluci. Ale když pochopil, že přítomnost hlavně v jeho podpažní jamce je nezvratná, vytřeštil oči hrůzou.
Byl můj - a oba jsme to dobře věděli. „Právě ted ti likvidujou ty tvoje sítě!" oznámil jsem mu klidným tichým hlasem a nepřestával jsem mu tlačit celou váhou na krk. „V Koreji, Indonésii, Singapuru i na Filipínách - všechny budou rozprášený!" Naklonil jsem se k němu, aby si mohl zblízka prohlédnout můj obličej. „Všechny zmizej z tohohle světa - stejně jako zmizela Princezna z Nantongu! Ale kvůli tomu tady nejsem!"
Nasadil jsem svoji válečnou masku - a postaral jsem se o to, aby na ni dobře viděl. „Ty hajzlové, co měli zabít generála Croc-kera, jsou mrtvý!" Ubral jsem mu ještě víc vzduchu. „Ale ani kvůli tomuhle tady nejsem!"
Opět jsem přitlačil na ruku na jeho krku. „Ne, já jsem tady, protože jsi dal zavraždit moji kamarádku! Nechal jsi ji zabít, protože dělala dobře svoji práci!"
Chtěl na mě plivnout, ale nemohl nabrat vzduch, a tak mu slina zůstala bezmocně viset mezi rty.
„A víš, co se říká - boží mlýny melou pomalu, ale jistě!" Nasměroval jsem hlaveň víc do těla - nechtěl jsem se totiž střelit do předloktí. „Je načase, abys zaplatil za svoje hříchy, Li - zaplatil za ně nejvyšší cenu!"
V té chvíli se začal znova vzpouzet.
Pomalu jsem přitahoval prst na spoušti. Kohoutek spouště u prvního vzoru pistolí USP má odpor 5,5 kilogramu ve dvojčinném režimu, což není pro mě nijak moc.
„Sajonara, Li!" řekl jsem a vypálil.
Muselo ho to dost bolet. Vyvalil oči - a potom mu pohled ze-skelnatěl a z pusy se mu začala řinout krev. Ještě vykřikl, kopl a vzepřel se rukama, ale byla to smrtelná křeč - zasáhl jsem ho tak, aby zemřel.
Pro jistotu jsem nicméně stáhl ruku zpátky, zvedl jsem pistoli a vypálil do něj ještě dvě rány. První mu urazila čelist a druhá mu utrhla kus lebky.
Slezl jsem z mrtvoly a vyškrábal se na nohy. Po celém těle jsem
294
cítil únavu. Užuž jsem strkal pistoli do pouzdra, když vtom jsem za sebou zaslechl nějaký zvuk. Otočil jsem se a namířil po zvuku. Za předními mířidly se objevila malá postava v černé bojové výstroji.
„Ježíšikriste, nestřílejte!" ozvalo se anglicky. Ten hlas patřil Bentleyovi Brendelovi. Jeho majitel se kolébal ke mně a ruce měl zvednuté nad hlavou na znamení toho, že se vzdává.
Když došel k Li Či-menově mrtvole, zastavil se, podíval se na ni a řekl: „Díkybohu, že jste ho dostal!"
Mlčel jsem.
„Až budeme zpátky ve Washingtonu, tak to nějak urovnám!" pokračoval Brendel.
„Ty do žádnýho Washingtonu nepojedeš, Bentleyi!" prohlásil jsem.
Brendel začal dávat ruce dolů, a tak jsem mu hlavní pistole naznačil, že je má nechat hezky nahoře.
„Co..."
„Alixe Josephová," přerušil jsem ho. „Ty jsi jí zradil! Zradil jsi svoji zemi!"
Zavrtěl hlavou. „Ne ne, to jsem nebyl já..."
Rychle jsem překonal ty dva metry, které nás dělily, a udeřil jsem ho pistolí do tváře. Po předních mířidlech zůstaly v kůži krvavé stopy. „SeŠ lhář, Bentleyi!" Znova jsem ho praštil pistolí. „A ještě k tomu zrádce!" Odmlčel jsem se a po chvilce jsem dodal: „Nesnáším zrádce!"

Chtěl cosi proriést, ale neměl jsem chuť ho poslouchat, a tak jsem ho nakopl. Padl na zem, postavil se na všechny čtyři a odleží kousek dozadu. Pak se postavil a obrátil se ke mně. Prasečí obličej měl zkřivený vztekem a snažil se vytáhnout z pouzdra svoji pistoli.
Na okamžik - krátký, prchavý okamžik - jsem zauvažoval o tom, že bych toho hajzla přece jenom přivezl zpátky živého. Ale potom jsem si vzpomněl na radu svého kolegy plukovníka Charlieho Beckwithe. „Zabij je všechny," říkával Charlie, „ať si je Bůh roztřídí!"
Dobrá rada. Rada, podle níž se dá žít - nebo umřít. A tak jsem vyšil Brendelovi do hlavy dvě úhledné dírky. Padl k zemi zcela příznačně - jako pytel sraČek.
Zastrčil jsem zbraň do pouzdra a šel si obě těla prohlédnout. Tušil jsem sice, že u sebe nebudou mít nic, ale ne nadarmo nás
295
staří velitelé družstev učili, že nesmíme nikdy nic předpokládat. Z dálky bylo slyšet jenom sporadickou střelbu z MP5. Věděl jsem tudíž, že moji Válečníci zase jednou zvítězili. Po prohlídce jsem se posadil na studenou zem, vzal hlavu do dlaní a snažil se uklidnit rozbouřené tělo i mysl. Byl to dlouhý, zatraceně dlouhý den.
02.44. Odpálili jsme nepoškozené rakety, ale těla mrtvých Číňanů jsme nechali ležet na místě. Japonští piloti tak budou moci ráno ohlásit konečně něco velkého - a Číňané, kteří monitorují veškerý rádiový provoz v oblasti, se aspoň dozvědí, že dostali na frak. V 03.00 jsme svezli osmimetrový člun do příboje, stáhli ho z vozíku a naložili zbytky svého vybavení, k nimž jsme přidali vodu a pár zbraní od Číňanů. Aligátor s Hlodavcem mezitím naplnili všech pět kanystrů - na cestu k Okinawě budeme mít tedy benzinu víc než dost.
03.35. Uložil jsem do člunu poslední kufr s Velkým bratrem a naposled jsem oběhl ostrov, abych zkontroloval situaci. Bumerang s Kachní nohou rozmístili v jeskyních nálože. Ještě jednou jsem nás všechny přepočítal a doprovodil každého ke člunu. Pickovi jsme museli dovnitř pomoci, sám by přes bok nepřelezl. Nakonec jsem se do člunu vyhoupl i já.
Eddie nahodil motor. Tošo zapnul magellan, natťukal do něj několik souřadnic a stanovil kurz na Okinawu. Eddie přidal plyn a vyrazili jsme přes sílící příliv na širé moře.
Lehl jsem si na záda a díval se, jak moji muži znova prožívají noční události a mávají rukama ve vzduchu jako piloti při Učení vzdušných soubojů.
Brzo se nám země ztratila z dohledu. Vál lehký větřík a vlny nám začínaly šplouchat o zád* - tedy správným směrem. Na východě vystupovaly z moře první náznaky blížícího se rozbřesku - pestrobarevná malba na tmavé obloze. Položil jsem hlavu na okraj člunu a nechal se unášet pohybem moře. Cítil jsem tu jeho neuvěřitelnou sílu a moc, vnímal jsem ten pocit absolutní sounáležitosti. Chcete vědět, jak vypadá dokonalost? Přesně takhle - když člověk může ležet tady, na širém moři a se svými Válečníky.
Ale musíme také pospíchat. Musíme domů. Musíme totiž ještě naplánovat Pinkymu odchod do^BóR^du.
. - .